

TRABLE

TRABLE

Samantha Towle

TRABLE

TRABLE

Samantha Towle

Překlad:

IVANA ČEJKOVÁ

Samantha Towle: Trable

Vydání první

Copyright © 2013 by Samantha Towle

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2014 jako svou 1879. publikaci Přeloženo z anglického originálu Trouble

Český překlad © 2014 Ivana Čejková

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Korektorka Dana Chodilová

Ilustrace na přebalu © 2014 Ricardo

Přebal a vazba © 2014 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-968-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7384-969-6 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2014

2

Samantha Towle

TRABLE

3

*Věnováno lidem, jejichž bolest zůstala bez
povšimnutí.*

Věřte, že jste nikdy nebyli sami.

4

Poděkování

Mé nejúžasnější rodině, díky vám za nekonečnou podporu.

Díky vám třem si můžu každý den plnit svůj sen. Mám

obrovské štěstí, že si můžu užívat vaši lásku a na oplátku

vám dávat tu svou.

Velký dík patří i Sali Benbow-Powerové, která toho pro mě tolik udělala, povzbuzovala mě, abych se posunula za hranice svých možností... Moc jsi mi pomohla vystoupit ze zajetých kolejí a dostat se někam dál. A za to jsem ti nesmírně vděčná.

Jenny Aspinallová, díky za to milé pošťouchnutí správným směrem. Jsi opravdu správná knižní zaříkávačka.

Mým kamarádkám Trish Brinkleyové, Rachel Mayburyové a Rachel Fisciové – užila jsem s vámi hodně legrace! Mám vás všechny tři moc ráda.

Jennifer Robertsová-Hallová, jsi úžasná žena a je radost s tebou spolupracovat. Díky, že kolem sebe máváš kouzelnou hůlkou a šíříš svůj vílí pel.

Všem bloggerům, kteří čtou mé knihy, sdílejí své názory a diskutují o nich, i vám patří mé velké díky.

A vám, milí čtenáři, patří nekonečné díky. Nejsem slovy schopná vyjádřit, jak jsem vám vděčná, že čtete mé knihy.

5

Prolog

Mia

„Je mi to líto, Mio. Bylo to naprosto nečekané.“

Strnulými rty jsem se snažila procedit: „Je mrtvý?“

Doktor Solomon mi položil ruku na paži a s vážným výrazem v obličeji se na mě podíval. „Ano. Je mi to opravdu moc líto.“

Svaly v obličeji mi ztuhly. Což ale možná bylo dobře, protože jsem za žádnou cenu nechtěla, aby si doktor všiml, jak mi *doopravdy* je.

Zaplavil mě pocit radosti. Oddechla jsem si. Doktorova slova ve mně vyvolala naprostou úlevu.

Tak Oliver je po smrti.

Chtělo se mi smát.

„Mio, jsi v pořádku? Nechceš si radši sednout?“

Cítila jsem doktorovu ruku, jak mě lehce tlačí k jedné z plastových židlí, stojících podél zdi v čekárně.

Pořád jsem ještě nevěřila, že je Oliver mrtvý.

V žilách mi bublalo uvolnění a pocit totálního uspokojení se mi rozléval celým tělem.

„Nechceš trochu vody?“ zeptal se mě doktor Solomon.

„Jo.“

Vyšel ze dveří a já byla vděčná, že mě tu nechal chvíli samotnou.

Tak Oliver je mrtvý.

6

Konečně jsem volná.

Volná!

Objala jsem se pevně rukama.

Z radosti? Z pocitu uspokojení?

Možná z obojího.

Napadlo mě, že bych spíš měla být smutná... když jsem se právě dozvěděla, že mi umřel otec.

Upřímně řečeno, takový pocit jsem fakt neměla. Ani trochu.

Měla jsem z toho radost.

Byla jsem šťastná.

Najednou se mně rty nevědomky pohnuly.

Způsobem, jaký jsem už dlouho – hodně dlouho – nezažila. Už jsem si ani nepamatovala, jaké to je, když se člověk usmívá.

Opatrně jsem se dotkla rtů ukazováčkem.

Ano, bylo to tam. Koutky úst se kroutily v nefalšovaném a upřímném úsměvu.

Zaslechla jsem vracejícího se doktora Solomona.

Rychle jsem potlačila rodící se úsměv a ze všech sil se snažila vypadat aspoň trochu sklíčeně.

Doktor si sedl vedle mě na židli a podal mi plastový kelímek plný ledové vody, až mě studily prsty a celá jsem se roztrásla.

Soucítě se na mě podíval a položil mi ruku na rameno, jako by si myslel, že se třesu šokem, který mi tou zprávou způsobil.

Měla jsem chuť mu ruku setřást. Nesnáším totiž, když se mě někdo dotýká. Nesnáším chlapy, co na mě sahají.

7

„Neměl bych někomu zavolat?“ zeptal se doktor Solomon soucítě.

I když musel dobře vědět, že není komu volat. Že nikdo takový neexistuje.

Zakroutila jsem hlavou.

„Takže budeš v pohodě?“ zeptal se, zadíval se mi do očí

a položil si ruce do klína.

Přikývla jsem.

Nemohla jsem mu říct, jak mi doopravdy je. Protože kdybych to udělala, zcela jistě bych musela přiznat, že budu „víc“ než jen v pohodě.

No, asi to není ta správná reakce, jakou ode mě v takové situaci – kdy jsem se dozvěděla, že mi umřel táta – okolí očekává. Ale nemohla jsem si pomoci.

Poprvé v životě můžu namouduši říct, že je mi skvěle.

8

1

Mia

O osm měsíců později...

Zastrčila jsem si uvolněný pramen vlasů zpátky za ucho a lepicí pásku jsem odložila na zem. Znovu jsem překontrolovala krabice, které se kolem mě kupily. Několik posledních dní jsem totiž vyklízela všechny Oliverovy věci, abych je věnovala charitě. Od jeho smrti, kdy ho skolil infarkt, už uplynulo osm měsíců, ale věřte mi, že ani na chvíli mě to nezamrzelo. Jenom jsem uklízení pořád

oddalovala. Minulý týden se mi ale po šesti měsících konečně podařilo dům prodat, takže jsem se musela všeho zbavit.

Nebylo mi ničeho líto. Vůbec ne. Dostavil se jen pocit úlevy, že je konečně pryč, a pak už pouze velká černá prázdnota. Přesně tak jsem se totiž cítila od chvíle, kdy jsem zjistila, že umřel.

Jeho smrt jako by byla ironií osudu. Velký Oliver Monroe – vážený a uznávaný kardiochirurg – umřel na infarkt.

Napadlo mě, že je to boží trest.

Protože jediný člověk, který ho mohl zachránit, byl on sám. Zdá se, že trest nakonec skutečně dopadne na ty, co si ho zaslouží. Musím tomu věřit, protože to je jediná věc,

9

která mě drží nad vodou.

Znáte to rčení *z bláta do louže*, že jo? Tak přesně to

vystihuje moji situaci. No, možná spíš *z bláta do loužičky*, ale stejně to stojí za hovno.

Odstěhovala jsem se z domova – připadá mi směšné ten dům takhle nazývat. Domov je totiž místo, kde jste

v bezpečí, a já si v tomhle baráku rozhodně nikdy bezpečně nepřípadala.

Jednou v noci mě pronásledovaly děsivé sny a vzbudila jsem se celá strachy zpocená. Zdálo se mi, že se Oliver vrátil, ale pak jsem si uvědomila, že už mi nemůže nic udělat. Došlo mi, že bych měla z tohoto místa, kde jsem nezažila nic dobrého a které vyvolává noční můry, zmizet. Takže hned druhý den dopoledne jsem zašla do realitní kanceláře a nabídla dům k prodeji. A koupila jsem si byt blízko školy a nedaleko od místa, kde bydlel můj přítel Forbes.

Seznámila jsem se s ním asi měsíc po Oliverově smrti. Ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, že mě otec už nemůže hlídat, se ze mě stala tak trochu divoška. Aspoň z mého hlediska. Začala jsem chodit do barů a popíjet, což jsem nikdy předtím nesměla.

Ani nevím, co jsem vlastně hledala nebo doufala, že najdu... nakonec jsem tam ale našla Forbese.

Vlastně spíš našel on mě.

Potkali jsme se v baru. Přišel ke mně a nabídl se, že mi

koupí nějaké pití. Byl roztomilý. Lichotilo mi to. Nikdo nikdy se o mě tak nezajímal, jako tu noc Forbes. Připadalo mi, že skutečně poslouchá každé slovo, které řeknu.

10

Hltala jsem ho, jako bych před sebou měla horu čokolády. Později jsem zjistila, že Forbes je nebezpečný jako tekutý písek.

Naše schůzky se rychle změnilly v rande a z Forbese se stal *můj kluk*.

Můj první kluk.

Byla jsem šťastná. Nadšená.

Ale to se rychle změnilo.

Asi před čtyřmi měsíci jsem zjistila, že Forbes je úplně stejný jako můj táta. Když jsme se jednou nepohodli, neváhal a dal mi facku.

Abych pravdu řekla, mělo mi dojít mnohem dřív, že je Forbes ztělesněním Olivera. Jen s tím rozdílem, že není známý doktor, ale je na nejlepší cestě stát se úspěšným právníkem.

Všichni ho milují. Je atraktivní, chytrý, okouzlující...

určitě znáte takové typy chlapů. Nechápu, jak jsem tu podobnost s otcem mohla přehlédnout.

Byl bezcitný, vulgární a naprosto nesnesitelný.

Ptáte se, proč od něj tedy neodejdu?

Protože je jediným člověkem na světě, kterého mám.

Nikdo jiný mi už nezbyl.

Táhlo mě to k němu jako včelu k medu, protože mi nabízel život, na jaký jsem byla zvyklá.

Je jednoduché být pro někoho zbytečný, ale znamenat pro někoho něco... myslím, že to je mnohem těžší.

Nehraju si tady na nějakou chudinku, která chce vzbudit soucit. Žiju tak, jak žiju. Jsou lidi, co jsou na tom mnohem hůř než já. Hladovějící děti, které nemají vůbec nic. Pro

11

něž je každý den utrpením. Které bezdůvodně umírají. Co je proti tomu jen občasný výprask a ponižování? S tím se

může člověk vyrovnat.

Myslím, že všichni máme v životě nějakou bolest, trápení, se kterým se musíme vypořádat. Do jaké míry je toho člověk schopen, je značně individuální. Pokud se chcete litovat, jak hrozný máte život, máte na to právo. Já

vás za to rozhodně nebudu odsuzovat.

Vybrečela jsem potoky slz nad tím, co všechno jsem si musela prožít. Pak mi slzy vyschly a já šla dál.

Naučila jsem se znát svou cenu. Oliver mě to naučil.

Samozřejmě, že jsem v životě měla i světlé chvíle.

Sluneční paprsky objevující se v bezútěšných,
zamračených dnech, když se Forbes usmíval a připomněl
mi tak, proč s ním vlastně jsem.

A pak zas nastal čas, kdy mi dal takovou facku, až jsem
si prokousla ret, nebo upadla a zlomila si žebra.

Neměla jsem ho ráda. Ale tvrdila jsem mu, že mám,
protože právě to chtěl slyšet. Ve skutečnosti jsem ho
nenáviděla.

Zpočátku jsem si myslela, že ho miluju. Co jsem ale
věděla o lásce? Nikdy nikdo mi neukázal, co to opravdová
láska je. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že to, co
cítím k Forbesovi, jsou jen moje vlastní pocity odrážející
zoufalou touhu, aby mě někdo miloval.

Na počátku našeho vztahu byl Forbes milý a pozorný,
takže – takže jsem si připadala jako v ráji. Užívala jsem si

pocit, že jsem pro někoho potřebná.

Ponaučila jsem se z toho. Takže kdybych měla někdy

12

v budoucnu možnost se ještě jednou zamilovat, měla bych se naučit poznat, co jsou jen moje přání a tužby a co je

skutečnost.

Ale myslím, že se už nikdy v životě nezamiluju.

Zůstanu totiž s Forbesem tak dlouho, dokud neumřu. Což

ani nemusí trvat dlouho. Stačí jedna rána a nešťastné

upadnutí... a pak budu opět s mámou.

Nikdy jsem ji nepoznala. Umřela, když jsem byla malá.

Oliver o ní nikdy nemluvil. Dokonce jsem nikdy neviděla

ani jednu její fotografii, protože když umřela, všechny

věci, které by ji jen trochu připomínaly, zlikvidoval.

Jediné, co jsem o ní věděla, bylo, že se jmenovala Anna

a že umřela při autonehodě asi čtyři měsíce po mém

narození.

Často jsem přemýšlela, jestli její smrt byla důvodem

pro to, že mě Oliver tak nenáviděl. Protože já jsem žila,

zatímco ona ne. Možná jsem mu ji připomínala...

Ve svých představách jsem si ji vykreslila jako anděla.

To ona mi pomohla, abych všechny ty těžké roky
s Oliverem přežila. Představovala jsem si, jaké by to asi
bylo, kdyby tu s námi byla. Byl by Oliver takový, jaký byl?
Byla jsem přesvědčená, že kdyby ano, máma by se mnou
od něj odešla.

Byla jsem si tím stoprocentně jistá, protože přesně to
bych udělala já. Musela jsem tuhle povahu mít po ní.
Protože Oliver nebyl ani trochu laskavý a vstřícný. Takže
jsem to musela zdědit po mámě.

Měla jsem žízeň, takže jsem zamířila po schodech dolů
do kuchyně. Pleskání bosých nohou po studených

13

dlaždicích mě samotnou vyděsilo. Roztřásla jsem se a bojovala se strachem,
který se mně rodil uvnitř duše.

Zhluboka jsem se nadechla, zavřela jsem oči, abych se
uklidnila, a pak jsem pokračovala v cestě. Než jsem došla
k lednici, zapnula jsem televizi, abych přehlušila ticho
v domě. Vytáhla jsem z lednice láhev vody, odšroubovala
ji a opřela jsem se o skříňku.

V zadní kapse džínů mi začal vibrovat telefon.

Vytáhla jsem ho a ani jsem se nemusela podívat

na displej, abych věděla, kdo mi volá. Forbes. Neměla jsem totiž žádné přátele, kteří by mi volali.

Když jsem vyrůstala, držela jsem se od ostatních dětí dál. Toužila jsem mít kamarády – opravdu zoufale toužila – ale nemohla jsem si nikoho pustit k tělu, protože mi to Oliver nedovolil. A nechtěla jsem riskovat, že ho naštvu. Všichni si o mně mysleli, že jsem divné dítě. Takový samotář.

Mohla jsem to sice změnit, když Oliver umřel, ale neměla jsem k tomu důvod. A o to menší, když jsem se seznámila s Forbesem. Určitě by nebyl nadšený, kdybych měla spoustu kamarádek. Měl rád, pokud mě mohl ovládat, a to bylo snazší, když jsem byla sama.

„Ahoj,“ řekla jsem poté, co jsem přijala hovor.

„Ahoj, zlato. Jak dlouho tam ještě hodláš zůstat?“

Díkybohu měl dobrou náladu.

„Už ne moc dlouho. Jenom musím dokončit vyklizení podkroví a pak se vydám domů. A na zítřek už mi zbude jen Oliverova pracovna.“

„Mám se u tebe večer zastavit?“

Ne.

„Jestli chceš.“ Přinutila jsem se k alespoň trochu nadšené odpovědi.

„*V posledních dnech jsi mi chyběla,*“ pronesl tiše do telefonu.

„Ty mně taky.“ *Vůbec ne.*

„*Všechno si večer vynahradíme.*“

Ach, bože.

„Už se nemůžu dočkat.“

„*Fajn. Takže se u tebe zastavím v osm.*“

„Udělám něco k večeři.“

„*Miluju tě, Mio.*“

„Já vím. Taky tě miluju.“ *Nenávidím tě.*

Povzdechla jsem si a zaklapla telefon. Strčila jsem ho zpátky do kapsy a zamířila nahoru, abych dokončila úklid.

„Ahoj.“ Obklopil mě oblak drahé kolínské, jak mě Forbes objal.

Vždycky vypadal dobře. Je blondatý, asi sto osmdesát centimetrů vysoký, s postavou fotbalového obránce. Znáte

to, takový ten typ líbivého amerického kluka. Všichni říkají, že se k sobě moc hodíme. Jsem taky blondýnka, štíhlá, i když Forbes mi často tvrdí, že jsem tlustá. A jsem k němu tak akorát vysoká, přesně sto šedesát dva centimetry. Na druhou stranu moje výška je pro mě značně nevýhodná, když Forbes nemá zrovna nejlepší náladu. Ale stejně se nikdy nebráním. Už mnohem dřív jsem zjistila, že když se člověk brání, tak je to potom ještě horší.

Forbes se sklonil a vtiskl mi na rty tvrdý polibek

15

na uvítanou. Okamžitě jsem ucítila alkohol. Takže zase pil.

Zhoupl se mi žaludek.

Na začátku jsem si jeho polibky užívala. Zvláště ty, při nichž nepáchl alkoholem. Pamatuju si, jak jsem se nemohla dočkat, až ucítím jeho rty na svých. A teď... teď to byla ta nejposlednější věc, kterou bych si přála.

Neberte mě špatně, neříkám, že Forbes potřebuje alkohol k tomu, aby se k něčemu vyburcoval. Jen když se napije, tak se mnohem rychleji nažhaví.

Forbes šel za mnou do kuchyně a držel mě za ruku, což

mu nebylo podobné. Protože když jsme byli sami, moc se mě nedotýkal. To dělal jenom na veřejnosti, nebo když se se mnou chtěl vyspat.

Vykroutila jsem prsty z jeho sevření a chytila raději držadlo pánve, abych mohla zamíchat bublající omáčku na sporáku.

Forbes se zamračil, došel k lednici a vytáhl plechovku piva. Ani se neobtěžoval nabídnout, jestli nechci napít. Byl totiž přesvědčený, že ženy pivo nepijí, a z plechovky už vůbec ne. Tvrdil, že pití piva není hodno dámy. Ale musím přiznat, že jsem pivo pila ráda, když Forbes nebyl zrovna někde v dohledu. Myslel si, že ty plechovky v lednici mám přichystané pro něj. Nechala jsem ho při tom.

Vrátil se zpátky ke mně a opřel se zadkem o kuchyňskou linku. Ztlumila jsem plamen pod pánví a nechala omáčku lehce probublávat. Připravovala jsem k večeři těstoviny alla norma podle receptu naší bývalé kuchařky paní Kennedyové. Byly jednoduché, a přitom výborné. Když zrovna nebyl Oliver doma, učila mě paní Kennedyová

vařit. Moc mi chyběla, když od nás musela odejít, protože ji Oliver vyhodil, když se začala vyptávat na modřiny,

které jsem měla na ruku.

„Přemýšlel jsem o tom, že bych se k tobě nastěhoval.“

Forbesova slova na mě dopadla jako ledová sprcha. Pevně jsem sevřela rukojeť pánve.

Ne. Ne. Ne.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se opatrně.

Nasadila jsem kamenný výraz a podívala se na něj.

„Myslela jsem, že se ti bydlení s kamarády líbí.“

Forbes žil spolu se čtyřmi spolužáky ve velkém pronajatém domě kousek odtud.

„Ale jo, líbí se mi tam. Ale je tam na můj vkus velkej cvrkot. Pořád nějaký večírky, oslavy... nemám klid na práci. Znáš to, jaký to je. Proto taky bydlíš sama, ne?

Abys mohla studovat.“

Ve skutečnosti ne. Bydlím tu sama, protože nemám žádné kamarádky, které by se mnou bydlely. A už vůbec nikdy nechci bydlet společně s chlapem. Zvlášť s tebou ne.

Nervózně jsem vzala do ruky vařečku a znovu zamíchala

omáčku.

Musela jsem ho odmítnout. Snažila jsem se mu to říct co nejšetněji. „Nemyslíš, že je na to ještě moc brzo? Vždyť se známe teprve sedm měsíců.“

Forbesovo mlčení mi napovědělo, jak moc v něm bublá vztek.

To nevěstilo nic dobrého.

„Ty snad se mnou nechceš bydlet?“ V jeho hlase jsem

17

nezaslechla naprosto žádnou lítost. Slyšela jsem jenom vztek.

Jsi idiot, Mio, pomyslela jsem si.

Hlupáku. Hlupáku. Hlupáku.

„Samozřejmě že chci. Jenom jsem si myslela, že se nechceš tak brzo vázat,“ dodala jsem rychle, ale věděla jsem, že je to zbytečné.

„Kecy!“ Odstrčil pánev z hořáku a chytil mě za vlasy.

Obešel mě, takže teď stál za mnou, a zvrátil mi hlavu dozadu. „Máš snad pocit, že bys tu byla uvázaná, kdybych se sem nastěhoval, Mio?“

„Forbesi, prosím,“ zašeptala jsem a polkla.

„Odpověz mi!“

„Ne, takový pocit nemám.“

„Nebo existuje snad někdo jiný, s kým bys tu chtěla bydlet, Mio? S nějakým jiným kokotem? Píchá tě snad někdo jinej?“ Zatáhl mě za vlasy, až jsem si myslela, že mi je vytrhne. Bolestí mi vhrkly slzy do očí.

„Ne, samozřejmě že nikdo jiný neexistuje. Jsi jediný, s kým chci být. Miluju tě.“

Nenávidím tě!

„Nevěřím ti ani slovo. Šukáš s jiným, co?“

Otočil mě k sobě a přirazil mě zády k lednici. Bolest mi projela celým tělem.

„Ne, přísahám, že nikdo jiný není.“ Nemohla jsem dýchat a vyschlo mi v krku. Po tváři mi tekla slza, protože jsem věděla, co přijde dál. Věděla jsem, že nemůžu udělat nic, co by to zastavilo.

„Když jsi tedy neudělala nic špatného, proč sakra

18

brečíš?“ Jeho zlostný obličej byl pár centimetrů od mého.

Z jeho očí jsem poznala, že je vzteky bez sebe. Milý

a usměvavý Forbes zůstal kdesi za dveřmi na chodbě.

Trhl se mnou a znovu mě přirazil zády na lednici.

Cvakly mi zuby a praštila jsem se do hlavy.

„B-brečím, pro-protože nechci, abys mi ubližoval,“

zašeptala jsem rozechvěle a rty se mi třásly.

Nechci, abys mi ubližoval – křičela jsem v duchu. Byla to hloupost, protože mi *vždycky* nějak ubližoval. A mohla jsem si říkat, co jsem chtěla, nic se na tom nezměnilo.

„Bée-bée-bééé,“ posmíval se mi a nahlas se

rozchechtal.

Najednou mu tváře zřítlavěly a já přesně věděla, co

bude následovat. Zavřela jsem oči a připravila se

na nejhorší.

Jakmile jeho ruka dopadla na moji tvář, ucítila jsem

známou palčivou bolest. V ústech jsem měla pachutí krve.

Mysli na něco hezkého, Mio. *Na tváři cítím teplé*

sluneční paprsky. Vůně květin, které pěstuju na okně, mi

laská čichové buňky. V teplém dni stahuju střechu

kabrioletu a cítím, jak si vítr pohrává s mými vlasy. Jsem jako pták. Pták, který se volně pohybuje po blankytně

modré obloze...

Slyším hudbu. Mysli na melodickou píseň, Mio. Zpívej si a odlet' někam hodně daleko...

„Měla by ses stydět brečet jen tak pro nic za nic.“ Znovu mě udeřil do obličeje. „Jestli chceš takhle vyvádět, Mio, dám ti k tomu důvod.“

Utřela jsem si slzy, ale ani to ho nezastavilo. Když se

19

jednou dostal do stavu nepřičetnosti, nemohl přestat.

Takže jsem se v duchu přenesla hodně daleko.

Na bezpečné místo. Na místo, kde jsou všichni šťastní...

Když jsem konečně přišla k sobě, nevěděla jsem, kolik času uplynulo.

Ležela jsem v kuchyni na podlaze a byla jsem sama.

Snažila jsem se soustředit, pomalu jsem si klekla.

Dlaždice mě nemilosrdně tlačily do kolen. V hlavě jako by

mi bušily tisíce kladívek a píchavá bolest v boku se

pomalu šířila dál. Položila jsem si dlaň na žebra. Bohudík,

nebyla zlomená, ale snad jen naražená. Už jednou jsem

měla zlomené žebro, takže moc dobře vím, jaká je to

bolest. Přitiskla jsem si ruku na žebra, abych potlačila

úporné bodání, a snažila jsem se vstát.

Všimla jsem si, že sporák je stále zapnutý. Co
nejrychleji mi to šlo, jsem k němu došla, abych ho vypnula.
Cvaknutí knoflíku se v tiché místnosti rozléhalo jako
prásknutí bičem. Ztuhla jsem. Přála jsem si být neviditelná.

Nechtěla jsem znovu upoutat Forbesovu pozornost.

Pomalu jsem se otočila a skrz rozbité dveře jsem ho
zahlédla v obývacím pokoji. Seděl rozvalený na gauči,
v ruce držel plechovku piva a nepřítomně na ni zíral.

Věděla jsem, co bude dál. Tuhle hru jsme spolu hráli už
poněkolikáté.

Tiše jsem šoupala nohama po podlaze, otevřela jsem
dveře a vklouzla do haly. Zamířila jsem rovnou
do koupelny.

Zavřela jsem za sebou, ze skříňky jsem vytáhla

20

lékárničku a zadívala se na svůj obličej v zrcadle.

Žádné modřiny. Forbes se při rozdávání ran obličej
většinou vyhýbal, stejně jako si na to dával pozor Oliver.

Modřiny v obličejí totiž vzbuzovaly pozornost

a vyvolávaly v lidech řadu otázek.

Prohlédla jsem si rty. Na vnitřní straně spodního rtu se objevila krev, jak jsem si ho prokousla.

Ze skleničky jsem vysypala dvě tablety, abych si ulevila od bolesti naražených žeber, pak jsem vytáhla dezinfekční sprej a nastříkala ho na vatový polštářek.

Přitiskla jsem ho na poraněný ret.

„Do prdele!“ sykla jsem.

Do očí mi bolestí vhrkly slzy. Rychle jsem si je otřela hřbetem ruky.

Vyhodila jsem zakrvavenou vatu do koše, zavřela lékárníčku a uložila ji zpátky do skříňky.

Opatrně jsem si vyhrnula košili, abych se podívala na žebra. Uviděla jsem zarudlou a napuchlou kůži. Věděla jsem, že za chvíli se tam objeví pořádné modřiny.

Pootevřenými dveřmi jsem zahlédla nějaký pohyb v hale.

Forbes.

Ztuhla jsem, rychle jsem pustila košili, aby zakryla to, co mi udělal.

„Bože, co jsem ti to zase udělal?“ pronesl lítostivým hlasem a se slzami v očích.

Nenávidím tě.

„Bože, Mio, mrzí mě to.“ Chytil mě za ruku a přitáhl si mě k sobě.

21

Bylo mu úplně jedno, že jsem sebou šklubla bolestí, když jsem do něj narazila hrudí. Jediné, o co se teď zajímal, byl

on sám. Vždycky se soustředil jen sám na sebe. Bylo mu úplně jedno, jak mi je, hlavně že ospravedlnil sám sebe.

„Fakt mě to strašně mrzí, Mio. Promiň mi to.“ Mezi jednotlivými slovy mě líbal na obličej. Cítila jsem na tvářích jeho slzy. To mě štválo. Cítila jsem se zneužitá, bezmocná a naprosto vyčerpaná.

„Jsem v pohodě,“ zašeptala jsem.

Připadala jsem si jako loutka. Jako by se můj život odehrával podle nějakého mizerného scénáře.

„Už se to nikdy nestane, slibuju. Sakra, vždyť tě tak hrozně miluju, Mio. Ale při představě, žeš mohla být s nějakým jiným chlápkem, začnu vždycky šíleně žárlit.

A pak... najednou mám pocit, že jsem pod hrozným

tlakem... kvůli tátovi a...“

Vypnula jsem mozek a neposlouchala ty jeho prázdné výmluvy a omluvy. Soustředila jsem se jen na to, abych odpovídala a přikyvovala ve správnou chvíli.

„V pohodě, Forbesi. Bude to dobrý.“

„Miluju tě,“ vydechl. „Nemůžu dopustit, abych o tebe přišel. Nevím, co bych si bez tebe počal.“

Jakmile začal být takhle lítostivý, bylo mi jasné, co přijde dál. Byl to pořád stejný scénář.

Ruce mu sklouzly na můj zadek a pak pomalu začal rozepínat zip. Jednou rukou vklouzl dovnitř a dostal se až pod kalhotky. „Tak strašně tě miluju, Mio. Dovol mi, abych to všechno napravil. *Prosím.*“

Zavřela jsem oči a přikývla jsem.

22

O tomhle jsem se s ním radši nedohadovala. Vlastně jsem se s ním nedohadovala o ničem.

S očima pevně zavřenýma jsem ho nechala, aby mě rychle vysvlékl. Dovolila jsem mu, aby mě přitlačil ke zdi, a vytrpěla si pohlavní styk. Ano, trpěla jsem mu to, protože to bylo to jediné, co jsem poznala.

I když to asi zní divně, kus mého já žadonil po tom, být alespoň trochu uspokojen. Toužila jsem po pocitu být milována. I když jsem věděla, že je to jen falešná představa... ale v tuhle chvíli, když mi Forbes šeptal, jak moc mě potřebuje, že není nikdo jiný, po kom by tak toužil, že pro něj existuju jenom já, jsem mohla zavřít oči a představovat si, že je to pravda, že mě miluje tak, jak jsem si ve svých představách vysnila.

Když byl hotový, odnesl mě do mé ložnice. Odhrnul pokrývku, položil mě do postele a lehl si vedle mě. Přitáhl si mě do náručí, takže jsem si připadala jako v kleci.

„Miluju tě,“ zašeptal. „Už nikdy ti neublížím. Nikdy.“

Zavřela jsem oči a ze všech sil jsem ze sebe vysoukala:

„Taky tě miluju.“

Po chvíli jsem slyšela Forbesovo pravidelné oddechování, takže jsem se mohla z jeho sevření vykroutit.

Vešla jsem do ztemnělé kuchyně, ani jsem se neobtěžovala si rozsvítit a otevřela jsem lednici. Bledé světlo ozářilo místnost. Prohlížela jsem si obsah lednice a bolest a naprostý odpor k sobě samé mě bodaly jako

tisíce jehel.

Chci odsud utéct. Chci být konečně volná.

Tak volná, jako jsem se cítila v den, kdy jsem se

23

dozvěděla, že Oliver umřel.

Ten den jsem si myslela, že můžu dělat úplně všechno.

Že mi už nikdo nebude v ničem bránit.

Avšak jediné, co se mi podařilo, bylo vyměnit Olivera
za Forbese. Co to o mně vypovídá?

Asi to, že jsem narušená osobnost. Že moje duše je
pošramocená.

Ted' už to vím s jistotou.

Nemůžu od Forbese odejít. Nemůžu mu jen tak říct, že se
s ním rozcházím. Ženy jako já se nikdy nerozcházejí s muži,
jako je Forbes.

Budu volná jen tehdy, když to bude chtít on.

Forbes mě ale nikdy nepustí.

Vím to, protože pro život, jaký si on vysnil, jsem ideální
adeptkou.

Jsem poddajná, může se mnou manipulovat, jak se mu

zachce. Nejsem ošklivá a mám nějaké peníze. A jak jsem jednou zaslechla jeho otce, mám i dobré vychování.

Studuju medicínu a mohla bych být jednou chirurgem stejně jako Oliver. Musím přiznat, že tohle jsem si nevymyslela já. Oliver mi řekl, že budu chirurgem, tak jsem se přihlásila na medicínu.

A tohle všechno se Forbesovi náramně hodilo.

Muži jako on si vybírají ženu stejně, jako si zaměstnavatelé vybírají své podřízené – chladně a systematicky. Láska s tím nemá nic společného. I když Forbes možná věří, že je zamilovaný. Že láska je součástí našeho vztahu.

Jednoho dne – a nebude to dlouho trvat – se ze mě stane

24

paní Chandlerová. Pořídíme si spolu děti a Forbes mě bude dál mlátit, aby si na mně vybil vztek a napravil své nedostatky.

Navenek bude naše manželství příkladné a ideální.

Doma, za zavřenými dveřmi, bude všechno jinak. Každý den se budu navenek přetvařovat. Budu dokonalou manželkou, tak jako jsem navenek byla Oliverovou

vzornou dcerou.

Jakmile se však za námi zabouchnou dveře našeho domova, nastane jen ponižování a nesmyslné bití až do bezvědomí.

Forbes se mě nikdy na mou minulost neptal. Nechtěl nic vědět o jizvách, které jsem měla na těle. Na místech, která obvykle nejsou vidět.

Pamatuju si, jaký jsem měla panický strach, když jsme se měli poprvé milovat. Děsila jsem se toho, až se začne vyptávat. Forbes neřekl ani slovo, ani se nezmínil.

Na jednu stranu jsem si oddechla, ale na druhou mě to zklamalo.

Utěšovala jsem se tím, že se mě určitě na to neptá jen proto, aby mě nepřivedl do rozpaků. Aby znovu neotevřel staré rány, které mě ještě nepřebolely.

Ve skutečnosti se mě na nic nevyptával, protože ho to vůbec nezajímalo. Ty jizvy ho naopak možná utvrdily v tom, že jsem pro něj ta správná partie.

A je velmi pravděpodobné, že to na mně poznal už při prvním pohledu, kdy jsme se uviděli tenkrát v noci v baru.

Rovný rovného si hledá, ne?

Znovu jsem se soustředila na obsah lednice a vytáhla

25

jsem všechno jídlo na kuchyňský pult. Kvůli světlu jsem nechala dvířka otevřená a podívala se ještě do skříňky,

jestli nenajdu něco dalšího. Roztrhla jsem sáček se

zbytkem kuřete od včerejška a pustila se do jídla.

Seděla jsem na podlaze opřená zády o dveře, na čele mi

vyrazily kapičky potu a ruce jsem měla lepkavé od jídla.

Kolem mě byly všude rozházené prázdné krabičky a sáčky

od jídla.

Věděla jsem, že tam takhle nemůžu sedět celou noc,

takže jsem se přinutila vstát. Jak jsem se najedla, rozbolel

mě žaludek.

Necítila jsem se ve své kůži. Bylo mi blbě.

Ale měla jsem z toho pocitu radost.

Uklidila jsem nepořádek, prázdné krabičky naskládala

do myčky a sáčky zahrabala na dno odpadkového koše, aby

je Forbes neviděl. Stejně by se asi na nic nevyptával,

takhle to však bylo bezpečnější. Vždycky jsem se snažila

nezavdat mu žádnou příčinu, aby se naštvál.

Umyla jsem si ruce a pak jsem zamířila do koupelny
a zamkla za sebou dveře. Nechala jsem světlo zhasnuté,
protože jsem zrovna teď neměla náladu se vidět v zrcadle.
Klekla jsem si před záchod a zvedla prkýnko.
Zvedla jsem prsty ke rtům a strčila je do úst, abych ze
sebe dostala všechnu bolest a křivdy.

26

2

Mia

Vrátila jsem se zpátky do Oliverova domu, abych
dokončila balení. Byla jsem tu naposledy. Po dnešku už
sem nemusím nikdy vkročit.

To vědomí mě uklidňovalo a dávalo mi pocit, jako bych
se konečně mohla nadechnout čerstvého vzduchu.

Ještě mi zbývala vyklidit Oliverova pracovna, kterou
jsem si nechala nakonec, protože jsem k ní cítila odpor.

Když mě Oliver mlátil, vždycky to bylo právě tady –
v pracovně. Jako by si myslel, že když tuhle místnost opustí
a zamkne za sebou dveře, nikdo se o jeho brutálním
chování nedozví. Že mimo tuto místnost je z něj úplně jiný

člověk.

Já jsem si to ale nemyslela. Jakmile jsem vstoupila dovnitř, všechno se mi najednou v plné síle vrátilo.

Ve ztichlé místnosti se mi před očima znovu odehrávaly všechny vzpomínky. Sedla jsem si na podlahu a vytáhla telefon z kapsy. Nastavila jsem si tam oblíbenou písničku a položila ho na Oliverův stůl. Na pracovní stůl, který měl rád a který zdědil po dědečkovi.

Měla bych ho spálit. Stejně jako jsem měla na prach spálit Oliverovo tělo, abych měla jistotu, že je nadobro pryč.

K mé smůle si však Oliver v poslední vůli přál být

27

pohřben. Dokonce si předem koupil hrob. A jak jsem zjistila později, koupil jeden i pro mě.

Hrob hned vedle jeho.

To bych radši shořela v pekle, než abych na věčnosti ležela vedle něj. Zasloužím si přece něco lepšího.

Jak jsem se natáhla za sebe pro poslední složenou krabici, píchlo mě pod žebry. Zásluhou Forbesova žárlivého výbuchu jsem měla na hrudníku velkou černou

modřinu.

Sáhla jsem do tašky pro prášky proti bolesti. Už po několikáté. První věc, kterou jsem totiž ráno udělala, byla, že jsem do sebe hodila hned dvě tablety.

Zabalila jsem poslední krabici, převázala ji a pustila se do prohledávání zásuvek Oliverova stolu v naději, že bych v nich mohla ještě najít něco důležitého a zajímavého.

Zatáhla jsem za nejspodnější šuplík, ale byl zamčený.

Podívala jsem se do ostatních zásuvek, zda v nich není klíč, ale nic jsem nenašla.

A pak mi najednou něco blesklo hlavou.

Oliverovy klíče. Ty jsem přece dostala v nemocnici, když jsem si byla vyzvednout jeho věci. Ve svazku bylo několik klíčů, o nichž jsem nevěděla, k čemu jsou.

Vytáhla jsem klíče z kabely a jeden po druhém jsem je začala zkoušet. Hned druhý pasoval. Otočila jsem jím a zámek se s cvaknutím odemkl. Kromě desek z konopného papíru v zásuvce nic nebylo. Vytáhla jsem je, posadila se do křesla a položila desky na stůl.

V pravém horním rohu bylo napsané jediné slovo –

ANNA

28

Při pohledu na matčino jméno jsem desky rychle otevřela.

Uvnitř byly pouze dva listy, oba měly stejnou hlavičku:

Sawyer, Davis & Smith, advokátní kancelář pro rodinné právo. Datováno: 12. října 1990.

Desátého ledna 1990 jsem se narodila.

První dopis byl adresován Oliverovi. Začala jsem číst.

Ne.

Tohle... tohle nemůže být pravda!

Krev mi začala tepat ve spáncích.

Třesoucími se prsty jsem vzala druhý dopis a rychle jsem očima přejela právnícké výrazy, abych zjistila, čeho se dopis týká.

Nebyl to dopis v pravém slova smyslu. Byla to smlouva.

Já, Anna Monroeová, se s konečnou platností zříkám všech rodičovských práv a zodpovědnosti týkajících se mé dcery

Mii Monroeové. Souhlasím s tím, aby byla svěřena do výhradní péče jejího otce, dr. Olivera Monroea.

Nemohla jsem číst dál. Ani jsem nemusela.

Matka nezemřela při žádné dopravní nehodě. Naprosto normálně se mě vzdala a přenechala mě Oliverovi.

Opustila mě a nechala mě s ním.

Všechno kolem mě se najednou začalo houpat. Oči se mi zamžily a bolelo mě u srdce. Dopis mi vypadl z ruky a pomalu se snesl na desku stolu.

Popadla jsem desky a hledala, jestli nenajdu ještě nějaké další vysvětlení. Za okrajem jsem našla zastrčený malý kousek papíru.

29

Bylo na něm jméno matky a adresa do jakéhosi Duranga v Coloradu.

Prohlížela jsem si ho a nakonec jsem ho zastrčila do kabely.

Musím odtud okamžitě pryč, pomyslela jsem si. Musím si o tom s někým promluvit.

Zamířila jsem za jedinou blízkou osobou, kterou jsem měla.

Vydala jsem se k Forbesovi.

Jakmile jsem dorazila k jeho domu, ani jsem se nenamáhala zaklepat, protože jsem věděla, že je stejně

otevřeno. Vždycky byl někdo doma.

Nutková touha si s ním promluvit o tom, co jsem objevila, mě popoháněla dopředu. Potřebovala jsem tu informaci vydýchat. Vstřebat ji... a Forbes by mi v tom mohl pomoci. Jasně, Forbes byl kretén, ale jinak byl chytrý. Vždyť sám byl skoro právník.

Určitě bude vědět, co tyhle papíry znamenají.

Bude si vědět rady, co dál.

Když jsem procházela chodbou, zjistila jsem, že v obývacím pokoji, který užívali všichni obyvatelé domu dohromady, nikdo není.

Rozhodla jsem se, že pokud tu Forbese nenajdu, počkám u něj v pokoji.

Vyběhla jsem schody do prvního patra a vydala se chodbou, na jejímž konci byl Forbesův pokoj. Kabelu jsem si tiskla k tělu a měla jsem pocit, jako by papíry uvnitř hořely. Jako bych i přes tlustou vrstvu koženky cítila, jak

30

mi vypalují na kůži cejch.

Došla jsem na konec chodby, bez přemýšlení jsem vzala

za kliku a otevřela.

Uvítal mě pohled na nahého Forbese v posteli, jak si užívá s nějakou děvkou.

Evidentně jsem nebyla jeho jediná, jak mi tvrdil.

Nemůžu říct, jak jsem se v té chvíli cítila. Zasáhla mě taková smršť různých pocitů, že jsem se v nich nevyznala.

Jedno jsem ale věděla naprosto jistě: ulevilo se mi. Jen jsem netušila, v jakém smyslu.

Připadalo mi to legrační.

Když umřel Oliver, taky se mi ulevilo.

Forbes mě podváděl, a mně to bylo jedno.

Asi to nebylo to správné pohnutí, které by měl člověk v takovýchto situacích zažívat.

Znamená to snad, že jsem konečně volná?

Ta slova mi samovolně vytanula na jazyku. I když se mi hlavou honila spousta otázek, na tuhle jsem potřebovala znát odpověď.

Chvíli mu trvalo, než si mě všiml, protože byl příliš zaneprázdněný šukáním. V obličeji se mu objevil překvapený výraz, který se ale během vteřiny změnil

na chladný a naprosto nic neříkající. Moc dobře jsem ten výraz znala.

Ta děvka byla otočená na druhou stranu, takže jsem viděla jen záplavu hnědých vlasů, které jí zakrývaly obličej. Klečela na posteli, zatímco ji můj přítel šukal zezadu. Neměla ani ponětí o tom, že stojím ve dveřích, zcela znechucená celou tou situací.

31

Forbes mlčel, jen se na mě díval a dál si s ní užíval.

„Ano... bože! Forbesi!“ vykřikla děvka, až jsem nadskočila. Forbes se jen usmíval.

„Víc! Píchej mě víc!“

Vypadalo to, že si opravdu sex užívá. Mnohem víc, než jsem si kdy užívala já. *Možná proto mě Forbes bije*, pomyslela jsem si. Možná, že dělám něco špatně. Vždyť Forbes byl můj první kluk. Můj jediný kluk.

„Ano! Ano! Ještě!“ vykřikovala dál.

Asi si myslíte, že by Forbes měl vyskočit z postele a přesvědčovat mě: *Není to tak, jak si myslíš, Mio*.

Ale neřekl ani slovo.

Asi si myslíte, že bych měla něco říct já. Každá normální holka, která by načapala svého kluka v posteli s jinou, by začala ječet, nadávat nebo něco podobného.

Ani Forbes, ani já jsme však nebyli *normální*. Forbes byl ten, kdo rozhodoval, a já byla tak poddajná, že jsem sebou nechala vláčet, jak se mu zachtělo.

Dál píchal tu děvku, díval se při tom na mě a úsměv se mu změnil v afektovaný úšklebek. Najednou mu oči plály neznámou vášní. To bylo pro mě nové, nikdy jsem u něj nic takového neviděla. Nikdy jsem ale taky neměla možnost vidět ho při sexu s někým jiným.

Způsob, jakým se na mě díval, mě děsil. Jako by se v tuhle chvíli cítil být někým mocným, jako by mě konečně dostal tam, kde mě chtěl mít.

Po páteři mi projelo nepříjemné chvění, představovala jsem si Forbese jako pavouka spřádajícího kolem mě síť.

„Ach, bože! Už budu! Už budu!“ vykřikovala dál děvka

32

a vůbec netušila, jaká mimoslovní komunikace probíhá mezi mnou a Forbesem.

Jdi pryč, Mio! Okamžitě vypadni!

Konečně jsem byla schopná odtrhnout od nich oči.

Udělal jsem krůček dozadu. Pak druhý... najednou jsem se řítila ze schodů a ven z toho strašného domu.

Hodila jsem kabelu na sedadlo spolujezdce, vklouzla za volant, nastartovala a uháněla pryč.

Výhled jsem měla zamlžený, otřela jsem si hřbetem ruky tvář a zjistila jsem, že pláču.

Nevěděla jsem však vůbec proč.

Zastavila jsem u nejbližšího nákupního střediska a nakoupila si tolik jídla, kolik jsem byla schopná unést v náručí. Smažené brambůrky, bonbony, sušenky, zmrzlinu – všechno, co mě zrovna napadlo a přišlo mi pod ruku.

Sotva jsem dosedla do auta, otevřela jsem sáčky a pustila jsem se do jídla. Tak, jako jsem to dělala vždycky, když jsem byla ve stresu. Jídlo bylo možná neadekvátní slovo k tomu, co jsem dělala. Spíš jsem do sebe všechno cpala. Hltala jsem jako hladový pes.

Když jsem všechno dojedla, měla jsem pocit, že mi praskne žaludek. Přesto se mi ulevilo. Pak jsem ale kolem

sebe uviděla prázdné sáčky a krabičky, cítila jsem se provinile a udělalo se mi mdlo.

Nacpala jsem všechny nepořádek do jedné tašky a opatrně jsem se rozhlédla. Naštěstí nikdo poblíž nebyl, takže jsem vylezla z auta a zamířila k nejbližšímu

33

odpadkovému koši. Nevrátila jsem se hned do auta, vyrazila jsem ke skupince stromů na okraji parkoviště.

Skryla jsem se mezi nimi, opřela se rukou o jeden a strčila si prsty do krku, abych si vyprázdnila žaludek.

Jakmile jsem se vrátila do auta, utřela jsem si ruce a do pusy si strčila mátovou žvýkačku.

Konečně jsem se uklidnila, nastartovala auto a vyrazila k domovu.

Forbesovo auto jsem nikde neviděla, takže mě ani nenapadlo, že už na mě čeká. Asi to byl jeho záměr, protože Forbes byl vždycky rád, když měl nad někým převahu. Hned jak jsem ho zahlédla na verandě u dveří, snažila jsem se utéct, ale byl rychlejší. Popadl mě za ruku a přitáhl mě zpátky. „Ale ne, teď mi neutečeš.“

Do nozder mě udeřil jeho pronikavý parfém.

A pach sexu.

Sexu, který jsem ještě před chvílí sledovala.

Ani se neobtěžoval se osprchovat.

Zašukal si s tou děvkou a vyrazil za mnou. *Možná je to*

ale úplně jinak, blesklo mi hlavou. *Možná jsem já ta děvka a ona je jeho přítelkyně.*

Vytrhl mi klíče z ruky a odemkl dveře. Neurvale mě strčil dovnitř.

Zavravorala jsem... rychle jsem však našla půdu pod nohama. Z jakéhosi důvodu bylo pro mě důležité, abych před ním neupadla.

Ustoupila jsem o krok dozadu a pevně se chytila opěradla pohovky. Nebyla jsem si jistá, co od něj v tuhle chvíli můžu čekat, ale připravila jsem se na nejhorší.

34

Položil klíče na stolek a opřel se zády o dveře. Založil si ruce na hrudi. Pozorovala jsem, jak se mu napínají

bicepsy. Na počátku našeho vztahu jsem jeho silné ruce obdivovala. V jeho náručí jsem měla pocit bezpečí.

Ted' jsem už věděla, jakou bolest umějí jeho ruce způsobit. Jaký strach dokážou vyvolat. Stejnou hrůzu, jakou

jsem znala odmalička, protože ti dva – Oliver a Forbes –
si byli nápadně podobní.

Nechtěla jsem už dál trpět. Nechtěla jsem znovu cítit
sžíravou bolest a zažít nesnesitelný strach.

Už ne.

Bylo to jako prozřetelnost. Jako blesk z čistého nebe,
který mě osvítil.

Nebyla jsem si jistá, proč mě to napadlo zrovna teď, ale
jako by mi spadl balvan ze srdce. Najednou jsem věděla,
že už nechci žít tak, jak jsem až doposud žila.

To poznání mi dalo sílu. Narovнала jsem se.

Forbesovy oči mě upřeně sledovaly.

„Je ta holka tvoje přítelkyně?“ zeptala jsem se a dávala
jsem si pozor, aby se mi netřásl hlas. Abych se
nerozklepala, i když srdce mi bušilo v hrudi, až to téměř
bolelo.

Moje otázka ho překvapila. Viděla jsem, že na takovou
reakci nebyl vůbec připravený. V duchu jsem se sama sebe
ptala, co vlastně čekal.

„Ne. Tohle privilegium patří tobě,“ procedil skrz zuby.

„Šukáš s ní často?“

Přimhouřil oči. „Dávej si pozor na to, co říkáš, Mio.“

„Promiň,“ usmála jsem se na něj sladce... nepřátelsky.

35

„Tak spíš s ní pravidelně?“

„Ne, je nová.“

Nová?

„Takže chceš říct, že před ní byly jiné?“

„Jasně,“ ušklíbl se samolibě.

Bolelo to víc, než jsem čekala. Do očí se mi draly slzy.

Ne proto, že mě zradil. Nebo proto, že mě bil. Měla jsem vztek sama na sebe. Protože jsem byla tak zatraceně slabošská.

„Používal jsi při tom aspoň prezervativy?“ Se mnou je totiž nepoužíval.

„Jo.“

Díkybohu. Stejně si ale zajdu na testy, pomyslela jsem si.

Uvědomila jsem si, že začíná být vzteklý. Prozradila mi to temná barva jeho očí a napjatá kůže na čelisti. Ruce měl sevřené v pěsti tak silně, až mu zbělely klouby na prstech.

Moje dotazování ho rozzuřilo.

Jak se odvažoval být v téhle situaci našťvaný? Co jiného jsem ale od něj čekala?

Za normální situace bych se ho vůbec neodvažovala popouzet. Snažila bych se ho uklidnit. Teď jsem ho však chtěla našťvat ještě víc. Nevím proč, ale chtěla jsem, aby jednou provždy zmizel z mého života. Rozhodla jsem se, že pro to udělám cokoli.

Naklonila jsem hlavu na stranu a položila jsem mu otázku. Čekala jsem, co odpoví, protože jeho chování mi nedávalo smysl.

„Forbesi, ještě nedávno jsi mi tvrdil, že se chceš ke mně

36

nastěhovat. To ti ani trochu nebrání v tom, abys spal s děvkama?“

„Ne,“ arogantně si odfrkl.

Najednou jsem se cítila naprosto bezcenná a zbytečná.

Založil si ruce na hrudi. „Je načase, abychom se v našem vztahu posunuli o kousek dál. Stejně ale budu spát i s jinýma ženskýma.“

Bože, věděla jsem, že je bezcitný, ale teď jsem ho

viděla v ještě horším světle. Uvědomila jsem si, že existují ještě jiné stránky Forbese Chandlera, o nichž nemám ani ponětí.

Objala jsem se kolem hrudi. „Takže chceš mít mě a kromě toho i další děvky? Proč?“

Ušklíbl se. „Protože chci. Ty na tom nic nezměníš, Mio.

Budeš toho všeho součástí.“

Koutky úst mi poklesly. „Cože?“ vyklouzlo mi z úst.

Přesně jsem věděla, co tím naznačuje – pravda je, že o sexu toho moc nevím, ale nejsem hloupá. Jen jsem to nechápala. Vždyť o něco takového nikdy neprojevil žádný zájem. Vždycky dával přednost takovému tomu nejnormálnějšímu sexu, takže klasice. Nikdy si mě nechtěl brát zezadu, jako to dělal s tou děvkou.

„Budeš – toho – všeho – součástí,“ zopakoval hlasem,

jako by mluvil s malým dítětem. „Necháš mě šukat

s děvkama tady v *našem* bytě. Budeš poslouchat, jak si to užíváme. A někdy...” Přistoupil ke mně blíž. „Někdy se

toho i zúčastníš.“

Ne! Ne! Ne! Ne!

Sakra ne!

„Tak to mě ani nenapadne.“ *Byla jsem to já, kdo pronesl tahle slova?*

Rysy v obličejí mu ztvrdly. Došel až ke mně, všimla jsem si, jak zatíná vzteky ruce v pěsti.

Obešla jsem pohovku.

„Uděláš přesně to, co ti řeknu, Mio. Patříš mi a budeš dělat, co chci.“

Opasek pleskl a na mém zadku zanechal rudou stopu.

„Kdo tady rozhoduje, Mio?“

„Ty, tati.“

Zadívala jsem se mu do obličejí. Forbes byl docela pohledný muž, ale nikdy nevypadal odporněji než právě teď.

„Taky ty děvky mlátíš jako mě?“

V obličejí se mu objevil záblesk překvapení.

I když jsme oba věděli, že mě Forbes bije... nikdy jsem si tohle slovo nedovolila vyslovit nahlas. Znělo to divně, ale dodávalo mi to *sílu*.

„Ne,“ zavrčel mrazivým hlasem.

Síla, kterou jsem měla, najednou vyprchala jako pára

nad hrncem. Chtělo se mi brečet. Vyštěknout mu
do obličeje něco hodně hnusného.

Bil mě, protože mohl.

Protože jsem mu to dovolila.

Protože jsem byla slaboch.

„A proč tedy biješ mě?“ zeptala jsem se. Znala jsem
důvod, ale masochistické já to chtělo slyšet z jeho úst.

38

Postavil se přede mě. Tentokrát jsem neustoupila ani o krok. Stála jsem jako
přikovaná, i když se mi nohy třásly.

Až jsem se divila, že se mi nepodlomily.

Jestli ho moje vzdorovitost překvapila, nedal to nijak
najevo. Sklonil se ke mně, takže měl obličej jen pár
centimetrů od mého. Cítila jsem na tváři jeho horký dech...
cítila jsem z něj tu děvku.

Chtělo se mi zvracet.

„Protože jsi moje, Mio,“ zasyčel. „Patříš mi. Jsi moje
druhá polovička. Moje malá... poddajná... zkažená
polovička.“

Možná jsem tohle všechno v podvědomí tušila, ale
přesto, když ta slova vyslovil, mě to zraňovalo a bolelo.

Snažila jsem se, aby nepoznal, jak moc mě ponížil a urazil.

Nechtěla jsem mu dopřát to potěšení vidět, jak moc mi ublížil.

Zvedl ruku.

Ucouvla jsem.

To ho potěšilo.

Lehce se prsty dotkl se mé tváře, pohladil mě a zastrčil mi uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Jsi opravdu krásná,“ zamumlal a vjel mi prsty do vlasů.

Lehce přešel dlaní po zádech, ale pak najednou popadl hrst mých vlasů a zvrátil mi hlavu dozadu. Do očí mi vhrkly slzy.

„My dva patříme k sobě, jasný?“ zavrčel tichým mstivým hlasem. „Navenek dokonalý pár, ale uvnitř jsme úplně prohnili. Chci tě, Mio, stejně tak jako ty chceš mě.

Protože vrána k vráně sedá – neříká se to tak? Z týraných

39

se stávají trýznitelé. Anebo – jako v tvém případě – zůstane týraný týraným.“

Najednou jsem prozřela. Jak je možné, že mi to už dávno

nedošlo?

Klasické přejímání vzoru.

Forbes měl stejné dětství jako já. Jak moc trpěl, se asi nikdy nedozvím. Ale určitě poznal, co je bolest.

Copak ho otec taky bil?

Najednou mi ho bylo líto. Soucítila jsem s dítětem, kterým kdysi tenhle agresivní a násilný člověk byl. Rodiče mu ukradli dětství tak, jako ho ukradl otec mně.

Podívala jsem se na muže před sebou a smutek se změnil ve zlost. Krev se mi v žilách vařila.

Věděl, co je to trápit druhého, poznal bolest, kterou trýznitel oběti způsobuje. A přesto dělal přesně to samé mně.

Mohl to zastavit, kdyby chtěl. Mohl mě milovat, dávat mi skutečnou lásku, jakou dává muž ženě. A já bych mu oplácela stejnou měrou. Dala bych mu všechno. Své srdce... své tělo. Společně jsme mohli *uzdravit* jeden druhého.

Ale místo toho jedině, co mi nabídl, byl urážlivý vztah trýznitele a oběti, plný nenávisti a bolesti.

Rozerval mé srdce, pošlapal lásku, po níž jsem toužila,
a zanechal mě plnou nenávisti a hořké zášti.

Užuž jsem otevírala ústa, abych mu tohle všechno řekla,
když... najednou mi ta myšlenka bleskla hlavou.

Mohla jsem přece odejít... ne odejít, spíš utéct. Jasně,
musím se od něj dostat co nejdál. A měla jsem to udělat už

40

dávno.

Zvolila jsem si však cestu, kterou jsem jako jedinou
znala... takovou, jakou mi předurčil Oliver. Ani jsem se
nesnažila najít *novou* Miu. Skutečnou Miu.

Proč? Protože jsem se bála to zkusit.

V hrudi mi bublal vztek na sebe samu... vnitřnosti se mi
svíraly a žaludek jsem měla jako na houpačce. Měla jsem
pocit, že nebude trvat dlouho a vybuchnu.

Nakonec se mi podařilo znovu najít hlas. „Chci, abys
odsud vypadl.“

Forbes se rozesmál. „Ty se chceš se mnou rozejít, Mio?“

Stálo mě to veškerou mou energii, ale přinutila jsem se
podívat se mu do očí. „Řekla bych, že pro to mám dobrý

důvod, nemyslíš?“

Popadl můj obličej do dlaní, bolestivě mi stiskl tváře a zvrátil hlavu dozadu. Pak mě chytil za paži a trhnul se mnou. Tvrdě jsem narazila na jeho hrud’.

„Abychom si to ujasnili – chceš mi naznačit, že tě můžu zmlátit, kdykoliv se mi zachce, ale jakmile zjistíš, že si užívám s nějakou lacinou děvkou, tak se se mnou rozejdeš?“

Škubla jsem sebou, jak se mi jeho prsty zarývaly do svalů na paži. I přes bolest jsem ze sebe vypravila: „To nemá nic společného s tím, žes spal s tou courou. Konečně jsem se probudila. Měla jsem to udělat už dávno.

Nehodlám být dál tvým boxovacím pytlem, Forbesi. A už vůbec ne děvkou, se kterou budeš spát.“

Smál se mi přímo do obličeje. Mrazivým hlasem na mě vyštěkl: „Tou jsi byla od prvního okamžiku, co jsme se

41

potkali.“

„Co se stane, když se oblékáš jako nějaká coura, Mio?“

*Jeho nadávka mě píchla, kousla jsem se do rtu
a bolestí jsem nemohla ze sebe vydat ani hlásku.*

„Odpověz mi!“

*Škubla jsem sebou a jeho ostrý hlas mi rezonoval
v uších. Po spáncích mi stékal studený pot, horké slzy,
které jsem se snažila potlačit, mi smáčely tváře. „V-
všichni se ke mně b-budou chovat, jako bych j-jí byla, t-
tati.“*

„Přesně tak! Měla by sis to konečně zapamatovat.“

Jako by se mi v hlavě něco přepnulo.

Odhodlaně jsem se zadívala do Forbesových očí.

„Nejsem žádná děvka! A teď konečně vypadni z mého
bytu! S tebou jsem skončila.“

Tvář se mu zkrivila vztekem, že jsem ho málem
nepoznala. Za celou dobu, co jsme byli spolu, jsem ho
neviděla takhle našťvaného. Tohle zašlo hodně daleko.

Měla bych být vyděšená, ale nebyla jsem.

„Skončila jsi se mnou?“ plivl mi do tváře. „Ty si
do prdele myslíš, že je to tak jednoduchý? Nikam nepůjdu!

A ani ty ne!“

Přitiskl rty na moje, drtil je silou, zatímco mi držel ruce přimáčkuté k tělu. Uvědomila jsem si, že jsem zády narazila na zeď. Vší silou se na mě přilepil, takže jsem byla v pasti.

42

Ztopořený penis mě tlačil do boku a hlavou se mi honily představy, kam tohle může spět.

Srdce se mi zastavilo.

Ach, bože, jen to ne. Ať se stane cokoliv jinýho, ale ne tohle.

Byla jsem už ponížená, pokořená, zbitá... ale nikdy ne znásilněná.

Rozhodla jsem se, že mu to nedovolím. Musím se nějak bránit.

Nejsměšnější na tom ale bylo, že jsem nevěděla jak.

Strach mi zastřel mysl, vztek bublal v žilách, takže jsem udělala první věc, která mě napadla. Kousla jsem ho do rtu, až jsem ucítila pach krve.

„Ty zasraná děvko!“

Praštil mě. Sice jsem to čekala, ale ne tak silnou ránu.

Narazila jsem hlavou do zdi. Bolest mi projela celým

tělem a před očima se mi udělaly mžítky.

Forbes mě nadzvedl, takže jsem měla nohy ve vzduchu,
a znovu se mnou praštil o zeď. Vykřikla jsem, jak mi ostré
bodnutí projelo již naraženými žebry.

Vyhrnul mi sukni a jednou rukou vklouzl pod kalhotky,
zatímco druhou mi tiskl krk.

Jeho prsty se bolestivě zarývaly do mého těla. Jednou
rukou mě zneuctil, druhou mě téměř udusil. Hlavou mi
prolétla jediná myšlenka: *Proč jsem si proboha dneska
ráno oblékla sukni? Proč jsem si radši nenatáhla
kalhoty? Kdybych teď měla na sobě džínsy, neměl by to
tak jednoduché. Třeba by to radši vzdal.*

Taková blbost, jestli si ráno oblečete sukni nebo kalhoty,

43

a jak může ovlivnit celou situaci. Po téhle zkušenosti už asi nikdy nebudu nosit
sukni.

Říkáte si, že na tom nezáleží?

Pro mě to ale znamenalo hodně. Měla jsem pocit, jako
by všechno skončilo... zavřela jsem oči.

*Teplo. Příjemná hudba. Volně se vznáším k modré
obloze...*

Jsem v bezpečí, ujišťovala jsem se.

„Je potřeba tě přivést k rozumu, Mio,“ zasyčel mi do ucha. „Potřebuješ lekci.“

„Pojď se mnou do pracovny, Mio. Je načas, aby ses něco přiučila.“

Forbes hrubě a bolestivě vytáhl prsty z mého rozkroku a pevně mě přitiskl ke zdi.

Byla jsem tak pitomá, že jsem si chvíli myslela, že se nakonec rozhodl jinak. Že to možná ani nechtěl udělat.

Ale když se jednou rukou snažil rozepnout zip svých džínů, bylo mi všechno jasné.

Nemůžu říct, jaké pocity mi vířily hlavou. Snad jsem si konečně uvědomila, co se doopravdy děje. Že se vážně chystá to udělat. Že mi chce vzít i ten poslední kousek důstojnosti, která mi ještě zbývala.

Ale jen tehdy, pokud to sama dopustím.

Zastav to, Mio! Přestaň se chovat jako slaboch a braň se. Když to teď zarazíš, nikdy už nezažiješ takovou bolest... ponížení a strach.

Forbes zápasil se zipem a jeho sevření trochu povolilo.

Okamžitě jsem toho využila. Ani nevím, kde jsem sebrala takovou kuráž, ale koleno mi vylétlo nahoru a vší silou

jsem ho kopla do koulí.

Z hrdla se mu vydral d'ábelský řev jako v předsmrtné agonii.

Prsty kolem mého krku povolily a Forbes se oběma rukama chytil v rozkroku, aby zmírnil bolest, kterou jsem mu způsobila.

Ted' konečně víš, jaké to je, ty hajzle.

Sklouzla jsem zády opřená o zed' na podlahu a lapala jsem po dechu, kterého se mi zoufale nedostávalo.

Forbes zavrával, obličej měl bolestí bílý jako stěna a pak padl na kolena.

Ted' je ta správná chvíle, Mio. Utikej!

Konečně jsem se pohnula a proběhla bytem. Popadla jsem ze stolku u dveří klíče a vyběhla jsem ven. Ze schodů jsem skoro letěla.

Nezastavila jsem se, neohlédla jsem se.

Ulice byla tichá a kolem nebylo ani živáčka. Rychle jsem dálkovým ovládáním otevřela auto a vklouzla

za volant. Zabouchla jsem za sebou dveře a ruce se mi
třáslly, když jsem se snažila strčit klíč do zapalování.

Do prdele! Stále se mi to nedařilo.

Koutkem oka jsem zahlédla Forbese klopýtajícího ze
dveří, s rukama přitisknutýma k rozkroku. Asi při mně
zrovna stálo štěstí, protože se mi najednou podařilo klíč
vrazit do zapalování.

Nastartovala jsem, zařadila rychlost a šlápla na plyn,
abych se odsud co nejrychleji dostala.

45

Během pár vteřin jsem se dostala na konec ulice, zabočila doleva a ujížděla
 pryč. Když jsem se rukou dotkla

tváře, abych si zastrčila vlasy za ucho, ucítila jsem krev.

Podívala jsem se do zpětného zrcátka a všimla, že mám
roztržené obočí. Krev mi stékala po tváři a kapala
na oblečení.

„Sakra.“ Trhla jsem sebou, jak mě rána zbolela. Měla
bych se někde otřít, ale nemohla jsem zastavit. Teď ne.

Nemohla jsem riskovat, že mě Forbes dožene.

Téměř s jistotou jsem mohla říct, že mě pronásleduje.

Přitiskla jsem si na roztržené obočí rukáv, abych

zastavila krvácení, a pedál plynu sešlápla až k podlaze.

Neměla jsem vůbec tušení, kam jedu.

Po pravdě řečeno, neměla jsem ani cíl.

Neměla jsem žádné přátele, jež bych mohla požádat
o pomoc... neměla jsem žádnou rodinu.

Byla jsem úplně sama.

Ani nevím, jak dlouho jsem už jela. Nohu jsem měla stále
na plynu, sledovala jsem silnici před sebou a snažila se
dostat co nejdál od Forbese.

Začalo pršet, viditelnost se zhoršila. Pomalu se mi
začaly zavírat oči. Nebylo snadné řídit ve stavu, v jakém
jsem se nacházela, a když se k tomu ještě přidal déšť,
rozhodovala jsem se, zda mám zastavit.

Jen pomyslení na krátkou zastávku mě děsilo, ale neměla
jsem jinou možnost. Během několika minut jsem minula
ceduli, upozorňující na ani ne míli vzdálenou benzinovou
stanici. Odbočila jsem a zaparkovala auto před motelem.

46

Podívala jsem se do zpětného zrcátka, jak vypadá moje oko. Vypadalo hrozně.
Z přihrádky u spolujezdce jsem vytáhla kapesníčky,

abych si alespoň trochu otřela krev z obličeje. Najednou jsem si všimla kabely, kterou jsem odhodila na sedadlo spolujezdce, když jsem odjížděla od Forbesova domu.

Oddychla jsem si.

Nejsem bez peněz.

V žádném případě jsem se nemohla vrátit do svého bytu.

Až Forbese otráví mě hledat, bude můj byt první místo, kde na mě bude čekat. Takže mi nezbývalo nic jiného než přespat v tomhle zavšiveném motelu.

Zvedla jsem kabelu. Dokumenty týkající se mé matky byly stále uvnitř. Lehce jsem po nich přejela prstem.

Zvonění telefonu mě k smrti vyděsilo.

Forbes.

Třesoucími se prsty jsem odmítla hovor a vypnula telefon.

Otřela jsem si obličej od krve a podívala se znovu do zrcátka. Rána byla hlubší, než se na první pohled zdálo. Měla bych si ji alespoň přelepit. Upřímně řečeno, spíš by potřebovala pár stehů, ale jít na pohotovost nepřipadalo v úvahu.

S jizvou klidně můžu žít, pomyslela jsem si. Není to můj první šrám.

Uvědomila jsem si, že v kufru auta by měla být
lékárnička. V motelu si na to můžu dát ledový obklad,
pokud bude v pokoji lednička.

Vyhrabala jsem v tašce sluneční brýle, které mi

47

zakrývaly půlku obličeje. Bylo mi jedno, že venku zrovna prší. Přehodila jsem
si tašku přes rameno, otevřela dveře

a vystoupila do deště. Rychle jsem z kufru vytáhla
lékárničku, strčila ji do kabely a zamířila jsem k recepci
motelu.

Za pultem seděla žena tak středního věku. Když
zapisovala do knihy moje jméno, nevěnovala mi žádnou
pozornost. Což mě na jednu stranu potěšilo, protože jsem
musela vypadat jako cvok, když jsem se tam objevila se
slunečními brýlemi na nose, promočená na kost a v šatech
od krve.

Beze slova mi vrátila kartu, takže jsem jí poděkovala
a zamířila přímo do pokoje. Cestou jsem si ještě
v automatu koupila plechovku koly, která mi měla posloužit
jako ledový obklad.

Vstoupila jsem do pokoje a do nosu mě udeřil pach starého vyčpělého osvěžovače vzduchu. Pečlivě jsem za sebou zamkla dveře. Sundala jsem si brýle, odhodila tašku na postel a sedla jsem si.

Matrace byla tvrdá a nepohodlná. Přiložila jsem si plechovku na oko a druhou rukou pevně sevřela přikrývku. Konečně jsem se uvolnila a dala průchod slzám, které jsem celou tu dobu zadržovala. Neměla jsem vůbec ponětí, jak dlouho jsem tam seděla a plakala. Zamířila jsem do koupelny a strhala ze sebe šaty.

Přepadla mě neukojitelná touha po jídle, ale protože mi strach nedovolil vyjít ven z pokoje, přemohla jsem ji.

Strach teď bylo to jediné, co jsem cítila a podle čeho jsem se rozhodovala. Vyprala jsem si zakrvavenou sukni

48

a přehodila ji přes držák na ručníky. Pustila jsem horkou vodu a nechala ji dopadat na pomlácené tělo. Potřebovala

jsem ze sebe smýt Forbesův pach. Doufala jsem, že pak budu v pořádku.

Budu v pořádku.

Slzy mi znovu stékaly po tvářích, když jsem si

vzpomněla, čím vším jsem si musela projít. V krku se mi vytvořil knedlík. Zhluboka jsem se nadechla, popadla jsem hotelové mýdlo a pořádně se vydrbala. Vysušila jsem si vlasy, zabalila se do ručníku. Nelíbilo se mi, že si nemůžu vyčistit zuby. Musím si hned ráno koupit kartáček a zubní pastu, pomyslela jsem si.

Vrátila jsem se zpátky do pokoje a z tašky vytáhla lékárničku. Vyčistila jsem si ránu antiseptickým ubrouskem a zalepila ji. Nakonec jsem si vzala pár prášků proti bolesti.

Nechtělo se mi oblékat se znovu do prádla, které jsem měla předtím na sobě, ale bylo to jediné oblečení, které jsem měla. Oblékla jsem si podprsenku a kolem pasu jsem si obtočila ručník.

Vlezla jsem do postele, skrčila nohy pod sebe a zadívala jsem se na tašku. Smlouva o „přenechání Mii“ a matčina adresa byly stále uvnitř.

Nemohla jsem uvěřit, že matka ještě žije. A už vůbec jsem nechápala, proč se mě vzdala. Stačilo tak málo. Pár slov načmáraných na papíře a přestala být mou matkou.

Jak je to vůbec možné?

Otázky, které mi vířily v hlavě, mě mátly. Měla jsem vztek. Ne, zuřila jsem. Žila si někde v poklidu, zatímco já

49

musela snášet Oliverovo chování.

Opustila mě. Nechala mě jemu napospas.

Věděla, jaký je to člověk? Uvědomovala si, komu přenechala své dítě? Odešla dobrovolně a nechala mě tam s takovým monstrem?

Přesvědčovala jsem se, že o tom pravděpodobně vůbec nevěděla. Protože pomyšlení, že by takovouhle věc udělala vědomě, mě bolelo stejně jako rány od Olivera. Nemohla jsem o tom teď přemýšlet. Ani jsem nechtěla. Dnes toho bylo ažaž. Měla jsem pocit, že víc už neunesu.

Potřebovala jsem se vyspat.

Vyhнала jsem všechny myšlenky z hlavy, natáhla si nohy, zhasla světlo a přikryla se.

Zavřela jsem oči a poslouchala hluk z nedaleké frekventované silnice.

Uvažovala jsem, jestli mě Forbes hledá. Co když mě

tady najde?

Při tom pomyšlení jsem vyskočila z postele a přisunula těžké křeslo od stolu ke dveřím a zajistila jím kliku. Měla jsem schovat auto za motelem, a ne ho nechat zaparkované všem na očích. Ale neměla jsem už sílu jít ho přeparkovat. Byla jsem poměrně daleko od Bostonu. Forbese určitě nenapadne, že bych se mohla vydat až sem. Protože za celý svůj život jsem Boston nikdy neopustila.

Bylo mi smutno.

Nikdy... ani jednou jsem nebyla v jiném městě než v Bostonu. Žila jsem uzavřená jen v malém prostoru.

Nemohla jsem se nikam podívat... zatímco matka určitě žila úplně jinak... a beze mě.

50

Vrátila jsem se do postele, dálkovým ovládáním zapnula televizi a soustředila se na obrazovku. Potřebovala jsem se zbavit myšlenek na matku, Olivera i Forbese.

51

3

Mia

Probudila jsem se úplně dezorientovaná. Hlava mi třeštila

a jakoby zdálky jsem slyšela puštěnou televizi. Uvědomila jsem si, že spím v motelu nedaleko silnice.

Před očima mi vytanuly včerejší události. Forbes mě chtěl znásilnit. Sexuálně mě napadl. Pak jsem si vzpomněla na matku, o níž jsem zjistila, že je stále naživu. Že se mě dobrovolně vzdala, opustila mě a zanechala mě napospas Oliverovi.

Srdce mě bolelo a žaludek jsem měla jako na vodě.

Pak jsem udělala chybu – protřela jsem si oči.

„Do prdele!“

Padla jsem hlavou zpátky na polštář, abych přečkala šílenou bolest... a smutek. Obojí se postupně přetavilo v tupou, vytrvalou bolest u srdce.

Nepohnula jsem se, dokud mě z postele nevyhnal přeplněný močový měchýř. V koupelně jsem zkontrolovala oko.

Bože, vypadala jsem hrozně. Tvář jsem měla nateklou, velký černý monokl zdobil krví podlité oko. Tohle se mi nepodaří ničím zamaskovat. Bylo mi jasné, že celý příští týden se bez slunečních brýlí neobejdu.

Spolkla jsem dva prášky proti bolesti, zapila je vodou
z kohoutku a vrátila se zpátky do postele. Opřela jsem se

52

zády o zeď a projížděla jednotlivé kanály v televizi s nadějí, že přestanu
vnímat dotěrné otázky, které se mi

rodily v hlavě. Bohužel to nefungovalo.

Musela jsem se rozhodnout, co udělám. Nemohla jsem
zůstat v motelu u benzinky bůhvíkde. Ale taky jsem se
nemohla vrátit do svého bytu v Bostonu. Tam by mě Forbes
určitě hned našel.

Co mám tedy dělat?

Mohla bych se vydat do Colorada a najít mámu.

V žádném případě! Vždyť se mě vzdala. Nechala mě
s Oliverem.

*Ale nevíš, jaké k tomu měla důvody. Vždyť jsi znala
Olivera. Věděla jsi, jaký byl děsný uzurpátor a násilník.
Co když máma neměla jinou možnost než se mě vzdát
a odejít?*

Bouchla jsem se hlavou o čelo postele. „Do hajzlu! To
ne!“ zamumlala jsem do ticha.

Ještě chvíli se mi honily hlavou různé myšlenky. Bylo mi

jasné, že nenajdu klid a nebudu schopná se pohnout dopředu, dokud nezjistím, jaké měla máma důvody k tomu, aby mě nechala v Bostonu a odešla od nás. Dokud to nebudu vědět, bude mě ta otázka stále pronásledovat. Třeba až matku najdu, pomůže mi zjistit, kdo vlastně jsem... jaká doopravdy jsem. A pak budu schopná začít nový, lepší život. Čas mi umožní vyřešit otázku, co dál s mým životem... a máma by mi mohla pomoci najít sebe samu.

I když byl Oliver po smrti, žila jsem dál způsobem, který mě naučil, způsobem, jaký jediný jsem znala. Ale teď mám

53

šanci všechno změnit a začít jinak.

Nemusím se přece vracet do Bostonu, když nechci. Mám tam sice byt, ale to nic neznamena. Vždyť ho můžu kdykoliv prodat... Do prdele! Dneska si mají přijet z charity pro Oliverovy věci.

Zalovila jsem v kabele a vytáhla mobilní telefon.

Zapnula jsem ho a nevšíkala si upozornění na zmeškané hovory, textové zprávy a zprávy v hlasové schránce

od Forbese. Vytočila jsem číslo právníka, který měl na starosti prodej domu.

Ozvala se hlasová schránka. Bylo příliš brzy na to, aby už byl v kanceláři. Zanechala jsem mu zprávu, že jsem nečekaně musela na pár dní odjet z města, a požádala ho, zda může zajistit, aby někdo z jeho podřízených vpustil do Oliverova domu pracovníky charity.

Ukončila jsem hovor a vypnula telefon. Neměla jsem náladu poslouchat Forbesovy nadávky.

S novým elánem jsem se rychle oblékla – i když mi bylo strašně nepříjemné brát si na sebe věci, které jsem měla včera. Při první příležitosti se musím zastavit v nějakém obchodě a nakoupit si nové oblečení a spodní prádlo.

Svázala jsem si vlasy do ohonu, na nos si nasadila sluneční brýle a odhlásila jsem se z motelu.

V autě jsem na GPS nastavila Durango, Colorado.

Tak fajn, tohle bude pekelně dlouhá jízda. Napadlo mě, že bych mohla do Colorada letět, ale včas mi došlo, že by mě tak mohl Forbes snadno vypátrat, takže jsem to zavrhla. Ne že by na letišti každému ochotně poskytovali informace

o pasažérech, ale znala jsem Forbese... dovedl být hrozně

54

úporný, když něco chtěl. Nechtěla jsem ani trochu riskovat a zanechat za sebou stopy, které by ho ke mně dovedly.

Byla jsem si jistá, že mě bude hledat.

Forbes není typ člověka, který se lehce vzdá něčeho, co mu patří. A to, že si myslí, že mu patřím, bylo nad slunce jasnější.

Vyjela jsem zpátky na silnici a ujela pěkných pár kilometrů, než jsem musela zastavit, abych natankovala.

Na benzinové stanici jsem se zeptala pumpaře, jestli jsou někde v okolí obchody. Poradil mi, abych si zajela do Walmartu několik mil odsud.

Vydala jsem se tedy podle jeho instrukcí. Za chvíli už jsem měla nakoupené džínsy, trička, topy, pyžamo, spodní prádlo a toaletní potřeby. Nakonec jsem si ještě koupila balení prášků proti bolesti. Jo, a taky jsem si koupila jedny pohodlné balerínky a sportovní tašku, abych měla nové věci kam uložit.

Zamířila jsem k pokladně, zaplatila a prohodila pár slov s prodavačem.

Téměř u auta jsem si uvědomila, že nemám fén. Vlasy – to byla moje noční můra. Měla jsem je husté a vodu sály jako houba. Ještě teď jsem je měla vlhké, jak jsem si je večer umyla. Otočila jsem se, že se vrátím do obchodu, ale moji pozornost upoutal kadeřnický salon hned vedle. Aniž jsem o tom přemýšlela, zamířila jsem rovnou k němu. Když jsem se posadila před zrcadlo, slečna, která se podle vizitky připnuté na tričku jmenovala Shirley, se mě zeptala, jak si to dneska budu přát.

Zamrkala jsem. „No...”

55

Očima jsem rychle prolétla obrázky různých střihů rozvěšené všude kolem. A najednou jsem věděla, co chci –

chci vypadat úplně jinak.

„Chci ostříhat nakrátko.“

Opravdu jsem to řekla nahlas?

„Nakrátko?“ Shirley se na mě podívala, jako by si myslela, že jsem se zbláznila. Možná měla pravdu.

Měla jsem úžasné vlasy. Husté, přirozeně blond’até a velmi dlouhé. Ale rozhodla jsem se, že chci krátké, protože pak budu vypadat jinak. Chtěla jsem začít nový

život s novou vizáží.

„Ano. Chtěla bych něco takového.“ Ukázala jsem na jeden obrázek ženy s chlapeckým střihem.

Vypadala na tom obrázku tak hezky...

Tak šťastně...

Chtěla jsem být jako ona.

Shirley naklonila hlavu na stranu a hodnotila můj vzhled v zrcadle. „Tak jo. Myslím, že k vašemu obličejí se to bude hodit.“ Usmála se na mě. „Tak jdeme na to. Nejdřív vám vlasy umyju, takže budete mít čas si to ještě rozmyslet.“

„Jsem rozhodnutá.“

Posadila jsem se k umyvadlu a zaklonila hlavu.

„Mohla byste si sundat ty sluneční brýle, slečno?“

zeptala se Shirley.

Ztuhla jsem.

Chvíli mi trvalo, než jsem našla odvahu, zvedla ruku a pomalu si brýle sundala.

Zaslechla jsem, jak se Shirley zhluboka nadechla, a byla jsem vděčná, že nevidím výraz jejího obličejí.

„Předkloňte se, zapomněla jsem vám dát ručník přes ramena.“

Udělal jsem, co mi nařídila. Cítila jsem, jak mi Shirley jemně stiskla rameno. Ocenila jsem její projev náklonnosti. Hrdlo se mi stáhlo úzkostí. Možná, že i ona moc dobře ví, co to je mít takhle nateklé a temně fialové oko. Že bolest navenek není ta nejhorší, která existuje. Že bolest, kterou cítíte uvnitř, je mnohem horší.

Monokl brzy zmizí. Ale rána na duši přetrvá.

„Tak se zase opřete,“ prohlásila Shirley. „Uděláme z vás novou ženu.“

Za hodinu jsem už seděla zpátky v autě. Na zadní sedačce byly pohozené nákupní tašky s novým oblečením, na sedadle řidiče seděla úplně nová Mia. Sklopila jsem stínítko, abych se na sebe podívala do zrcátka. Ofina mi volně padala přes oči, pramínky vlasů jsem měla krátce zastřižené, ale dost dlouhé na to, aby se daly zastrčit za uši.

Vypadala jsem přesně tak, jak jsem si přála – úplně jinak.

Najednou jsem se zničehonic rozesmála. Nevěděla jsem proč, ale smála jsem se. A pak bez varování mi vhrkly slzy

do očí. Smála jsem se a zároveň plakala... Sakra, co to se mnou je?

Kolem auta prošla nějaká žena a dívala se na mě, jako bych byla blázen. Uvědomila jsem si, že má pravdu.

Seděla jsem v autě, brečela jsem a smála jsem se tomu.

Rychle jsem si utřela tváře dlaní, nastartovala a vyrazila na dlouhou cestu do Colorada.

57

4

Mia

Byl podvečer.

Uplynulo dva a půl dlouhého dne od chvíle, co jsem vyjela z parkoviště před obchodním domem. Konečně jsem dorazila do cíle. Vjížděla jsem do Duranga. Byla jsem ztuhlá, unavená, hladová a na pokraji zhroucení. Kromě dvou nocí, které jsem strávila v příšerných motelových pokojích, jsem celou dobu řídila. Vydržela jsem jen zásluhou rádia, které mě probouzelo z letargie.

Byla to moje chyba. Mohla jsem si sem cestu prodloužit a dělat delší zastávky. Ale chtěla jsem být v co nejkratší

době co nejdále od Forbese.

Potřebovala jsem se najíst a netoužila po ničem jiném než si lehnout do pohodlné postele a spát a spát a spát...

aspoň týden. A pak bych vyrazila na adresu Anny Monroeové, abych zjistila, zda tam máma ještě bydlí.

A potom...

Neměla jsem ani tušení co potom.

Rozhodla jsem se, že to nechám na osudu.

Držela jsem se hlavní ulice a zamířila do centra města.

Naklonila jsem se dopředu, abych si protáhla bolavá záda, a skrz čelní sklo se rozhlížela kolem.

Hezké místo, pomyslela jsem si. Působilo na mě starobylým a útulným dojmem. Docela dobře jsem

58

chápal, že se někdo rozhodne žít tu natrvalo. Nedivila jsem se matce, že se tady usadila.

Zvedla jsem hlavu a v dálce jsem zahlédla siluetu hor.

Bože, byl to nádherný pohled.

Jakmile jsem objevila malou restauraci, rozhodla jsem se zastavit. Bistro vypadalo čistě a útulně. Rychle se tu najím a pak si najdu hotel. Než jsem vystoupila z auta,

nandala jsem si sluneční brýle. Monokl pořád ještě vypadal hrozivě.

Zamkla jsem auto, protáhla se a vydala se do bistra.

Vešla jsem dovnitř, rozhlédla jsem se a zjistila, že většina boxů je obsazená. Modlila jsem se, aby pro mě bylo jedno místo volné. Mohla bych sice dneska večeri vynechat, ale protože jsem toho cestou moc nejedla, tělo si žádalo své.

Přišla mě přivítat dívka asi tak mého věku, ale mnohem vyšší a s dlouhými rovnými hnědými vlasy.

„Ahoj, vítejte u Jo’s. Jsem Beth. Hledáte jenom jedno místo?“ zeptala se a dívala se kamsi za mě.

„Ano, jsem sama.“ Rozpačitě jsem se usmála. Nebylo mi příjemné večereť v restauraci sama.

Beth sebrala ze stolku u dveří menu a dovedla mě k prázdnému boxu na druhé straně bistra. Jakmile jsem vklouzla na lavici, položila přede mě jídelní lístek.

„Co si dáte k pití?“ zeptala se, připravená s tužkou a blokem v ruce.

„Lehkou kolu, prosím,“ odpověděla jsem a rychle jsem očima přelétla jídelní lístek. Chtěla jsem si dát jen něco

malého a rychlého a pak zamířit k nejbližšímu hotelu.

„Můžu si rovnou objednat?“

59

„Jistě,“ usmála se Beth. „Co byste si dala?“

„Cheeseburger s hranolky, prosím.“ Když jsem byla malá, nikdy jsem si takové jídlo dát nesměla. Oliver mi to nikdy nedovolil. A Forbes nebyl o nic lepší. Tvrdil mi, že pohled na ženu, která se cpe masným burgerem, je nechutný. Ale možná, že tenhle názor měl jen ve spojitosti se mnou.

Hamburgery a cheesburgery jsem si dávala, jen když jsem byla sama doma. Teď jsem ho poprvé jedla na veřejnosti.

Bylo to bláznivě vzrušující.

Pitomost, já vím. Ale přesto jsem to tak cítila.

„Jistě.“ Beth si vzala zpátky jídelní lístek. „Přinesu vám ho tak za deset minut. Hned jsem zpátky s tou kolou.“

„Díky. Víte, napadlo mě... jestli byste mi nemohla pomoci...“

Zvědavě se na mě podívala.

Zavrtěla jsem se na lavici a podívala se na ni. „Zrovna jsem sem přijela a potřebovala bych najít nějaký příjemný hotýlek. Nemohla byste mi poradit?“

Beth si mě prohlédla od hlavy až k patě, což mi nebylo dvakrát příjemné. Usmála jsem se a skrčila nohy pod lavici.

„U Zlatého dubu,“ pronesla a strčila si jídelní lístek pod paži. „Je to tady v okolí Duranga nejlepší hotel. Je sice na druhé straně města v podhůří, ale ta cesta určitě stojí za to.“

„Jak je to daleko?“ zeptala jsem se, protože jsem měla řízení za celé ty dny dost. Nechtěla jsem strávit v autě víc

60

času, než bylo nutné.

Beth se mně dívala na rty. Uvědomila jsem si, že si třu palcem a ukazováčkem spodní ret, což jsem dělala vždycky, když jsem byla nervózní a nesvá. Což bylo často. Položila jsem ruku na stůl.

„Je to jen takových patnáct minut odsud. Deset, když pojedete rychle.“ Zasmála se a naklonila hlavu.

Taky jsem se na ni usmála. „Znáte adresu? Nebo aspoň ulici, ve které hotel je? Abych si ji mohla zadat do GPS...“, dodala jsem na vysvětlenou.

„Samozřejmě.“ Rychle něco načmárala do bloku, vytrhla list a podávala mi ho.

„Díky.“

„Rádo se stalo.“ Usmála se. „Přinesu vám tu kolu.“

Během chvilky jsem snědla ten nejlepší burger v životě, vrátila se do auta a na GPS nastavila adresu hotelu, kterou mi dala servírka.

Byla jsem na sebe pyšná, jak jsem všechno zvládla.

Když jsem se zakousla do burgeru, přepadla mě depka, která se u mě vždycky projevuje naléhavou potřebou sníst cokoli, co je v dosahu. Soustředila jsem veškeré síly a ubránila se tomu nepříjemnému nutkání. Snědla jsem jen to, co jsem měla před sebou na stole, a víc už jsem si neobjednávala. Zaplatila jsem účet a odešla z bistra.

Byla jsem sama se sebou spokojená. Nikdy jsem totiž nesnědla burger, aniž bych ho hned nevyzvrátila.

Naklonila jsem se dopředu a skrz přední sklo se

rozhlížela po okolí.

61

Kde to ksakru jsem?

Neviděla jsem nic jiného než silnici před sebou.

A všude kolem vysoké stromy.

Nic než jen les a nikde nekončící silnice.

Projížděla jsem jednu zatáčku za druhou, stoupala stále
výš a výš do hor.

Podívala jsem se na obrazovku GPS, abych se ujistila,
že jedu správným směrem. Navigace mi říkala, že za pár
minut musím být u cíle.

Pořád jsem však nic neviděla. A to jsem už projela
nejméně kolem dvou hotelů. Už jsem pomalu začínala
litovat, že jsem u nich nezastavila. Byla jsem unavená, oči
se mi klížily, ale nechtěla jsem spát někde uprostřed
divočiny. Beth říkala, že je to nejlepší hotel v okolí, tak
jsem jela dál.

Pak se ale během chvilky konečně ze tmy vynořila
směrovka k hotelu U Zlatého dubu. Hurá! Měla jsem
cestování už plné zuby a potřebovala jsem nějakou

vzpruhu. Oddechla jsem si.

Ze silnice jsem zahlédla hotel. Na pozadí monumentálních hor vypadal docela hezky. Ale možná byl můj úsudek zkreslený tím, že jsem byla k smrti unavená, takže jakýkoliv motel by se mi teď zdál jako pěťhvězdičkový hotel.

Zabočila jsem na úzkou silničku. Pod pneumatikami křupal štěrk, když jsem pod podloubím stromů zamířila k budově.

Hotel se zdál být poměrně malý, ale útulný. Pro můj účel se hodil dokonale.

62

Hledala jsem nějaké parkovací místo vyhrazené pro hosty, ale žádné jsem neviděla. Takže jsem zastavila vedle

nápadného červeného mustangu parkujícího na trávě před vchodem. *Přesně takové auto by si pořídili Forbesovi vylízaní kámoši*, pomyslela jsem si.

Forbes.

Jen při pomyšlení na něj jsem se otřásla. Během dlouhé cesty jsem si na něj ani nevzpomněla. A telefon jsem měla raději pořád vypnutý.

Ze sedadla jsem popadla kabelu, vystoupila z auta a protáhla se. Z dlouhého sezení mě bolela záda. Nutně jsem potřebovala lehnout si do pořádné postele. Doufala jsem, že v tomhle hotýlku budou mít pohodlnější postele než v motelech, v nichž jsem spala poslední tři noci.

Z kufru jsem vytáhla tašku.

První věc, které jsem si všimla, byla, jaké je kolem ticho. Nebylo tu slyšet nic než jen zpěv ptáků v korunách stromů. Jak božské.

A dokonalé.

Jako bych se najednou ocitla někde v ráji.

Když jsem procházela kolem mustangu, koutkem oka jsem zaregistrovala, že má na bocích namalovaný nápadný motiv plamenů. Bože, majitel tohoto auta musí snad myslet něčím jiným než mozkiem, napadlo mě. Zasmála jsem se a přitiskla si ruku ke rtům.

Zastavila jsem se na chodníku vedoucím ke vchodu a rozhlédla jsem se. Hotel byl takový větší dřevěný srub postavený na pilotech, protože pozemek kolem něj se svažoval. Kousek dál dole byla další menší budova, v níž

pravděpodobně bydleli majitelé hotelu. V přízemí srubu byla velká okna a kolem budovy se táhla široká veranda

osvětlená několika lampami. Kolem chodníku byla udržovaná zahrada, a když jsem se vydala ke vchodu, zašimrala mě v nose příjemná vůně květin. Zastavila jsem se, zhluboka se nadechla, zadržela dech a pak pomalu vydechla.

Vyšla jsem pár schodů na verandu a zamířila k recepci, abych se ubytovala.

Zvonek nade dveřmi ohlásil můj příchod. Vešla jsem dovnitř, ale nikoho jsem neviděla.

Uvnitř vypadal hotýlek stejně hezky jako zvenku. Přímo přede mnou byla recepční přepážka z tmavého dubového dřeva, po levé straně obývací pokoj s velkým vyhaslým krbem a třemi pohodlně vypadajícími pohovkami kolem.

Vypadalo to tak domácí. Tohle místo se mi líbilo.

„Haló! Je tu někdo?“ zavolala jsem.

Chvíli se nic nedělo, ale pak jsem zaslechla dupání, jako by ze schodů běžel slon. Ze dveří se najednou vyřítila postava, která ztělesňovala vše, od čeho by se dívka jako

já měla radši držet zpátky.

Štíhlý, vysoký kluk s... tetováním, které pokrývalo celou paži. Hnědé vlasy mu splývaly po ramena, ale nebyly tak dlouhé, aby se daly svázat do culíku. Byl to takový ten střapatý střih s ofinou spadající přes oči.

Jakmile si mě všiml, odhodil ofinu dozadu a odhalil oči barvy javorového sirupu. Najednou jsem dostala příšernou chuť na palačinky.

Kluk, který se objevil, byl prostě k sežrání. Vypracované

64

tělo, ostré rysy v obličeji...

Kvůli takovému by každá holka zhřešila.

Před očima se mi vynořila představa vášnivého, obscénního a... úžasného sexu.

Proboha! Kde jsem na to přišla? Takovéhle myšlenky mě nikdy nenapadaly.

Uvědomila jsem si, že na něj zírám s otevřenou pusou, a snažila jsem se ze sebe vydat alespoň pozdrav.

„Ahoj,“ olízla jsem si najednou suché rty.

Potetovaný Adonis mlčel.

Prohlížel si mě, jako bych byla nějaký mimozemšťan,
který právě přistál na téhle planetě. Jako by nevěděl, co si
se mnou má počít. Jako by přemýšlel, proč jsem se tady
objevila.

Možná to byla chyba vydat se na takovéhle zapadlé
místo. Vypadalo to, že hotel má zavřeno a Beth to
nevěděla.

Už jsem se shýbala pro tašku a chtěla jsem odejít, když
najednou promluvil. Hlas měl hluboký a mužný, přesně
takový, jaký jsem si u něj představovala. Naskočila mi
husí kůže.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

Co pro mě může udělat? Tohle je přece hotel, ne?

Napadlo mě, že bych měla jít ven a znovu se podívat
na ceduli.

„No... hledám ubytování.“ Přistoupila jsem blíž

k recepci. „Beth – ta servírka v bistru dole ve městě mi
říkala, že určitě budete mít něco volného.“

Dlouho si mě prohlížel, jako bych měla nějakou šmouhu

na obličej. Pak mi došlo, že se dívá na moje sluneční brýle. Asi mu bylo divné, že je mám na nose, když venku

byla tma. *No, pořád lepší sluneční brýle, než aby ses*

díval na černý monokl, pomyslela jsem si.

Podíval se na pult před sebou. „Jo, máme volné pokoje.

Jak dlouho se zdržíte?“

Oddechla jsem si. To poslední, co by se mi teď chtělo,

bylo vrátit se do auta a hledat nějaký jiný hotel.

Jak dlouho se chci zdržet?

„No...“ Zamyslela jsem se. Nejdřív musím najít mámu.

A jestli ji najdu, pak s ní určitě budu chtít nějakou dobu strávit.

Tedy pokud mě vůbec bude chtít vidět.

Přemýšlela jsem, na jak dlouho můžou pokoje

pronajímat. Podívala jsem se na něj a pronesla: „Nevím...

tak dva týdny?“

„To se mě ptáte, nebo mi to oznamujete?“

Fajn, ušklíbla jsem se v duchu. Sice vypadá přitažlivě, ale moc příjemný zrovna není. Ale co jsem čekala? Forbes

byl taky hezký – sice jinak než tenhle chlapík –, a přitom to

byl ten největší kretén, jakého jsem znala.

Promnula jsem si spodní ret, polkla jsem a založila si ruce na hrudi. „Chci tu zůstat dva týdny a ptám se vás, jestli máte na tak dlouho volný pokoj.“

Znovu se podíval do sešitu na pultu a pak zvedl hlavu.

„Máme. Za sto sedmdesát pět dolarů za noc. Říkáme mu Jezerní.“

Bylo to mnohem dražší než noc v motelech, kde jsem spala, ale taky nesrovnatelně lepší. A díky penězům, které

66

jsem zdělila po Oliverovi, to nebylo nic, co bych si nemohla dovolit. Upřímně řečeno, v tuhle chvíli bych asi

zaplatila cokoliv, jen abych se mohla konečně vyspat v pořádné posteli.

„To mi vyhovuje,“ přikývla jsem.

Přimhouřil oči, pak něco škrtl v sešitě a ze zásuvky vytáhl kus papíru. Spolu s tužkou mi ho podal. „Tohle vyplňte. Stačí vaše jméno a adresa bydliště.“

Vzala jsem do ruky tužku a zaváhala.

Mám vyplnit falešnou adresu, jako jsem to udělala v předešlých motelech? Netoužila jsem zanechat jakékoli stopy, které by Forbese dovedly až ke mně. Kdyby někde

našel moje jméno, věděl by, kam jsem zmizela.

Na druhou stranu, v tomhle hotelu chci zůstat déle než jen jednu noc, takže by asi vypadalo dost podezřele, kdyby tenhle chlapík zjistil, že jsem uvedla vymyšlenou adresu.

Rozhodla jsem se, že nebudu lhát, takže jsem uvedla správné údaje a doplnila telefonní číslo. Tady mě Forbes určitě hledat nebude. Vždyť jsem skoro na druhé straně Států. Dva tisíce mil od domova.

Podala jsem muži za přepážkou vyplněný formulář a náhodně jsem se dotkla jeho prstů. Drsných, teplých... a velmi příjemných.

Ale to může být jen klam, blesklo mi hlavou.

Mužské ruce způsobují bolest. Umějí rozdávat tvrdé a prudké rány, po kterých zůstávají monokly a černé podlitiny. Mohou tě pevně sevřít, bolestivě tisknout a ublížit...

Rychle jsem ruku stáhla. Zadívala jsem se do relaxační

67

části haly, zavřela jsem oči a představovala jsem si tu příjemnou atmosféru hořícího krbu, cítila jsem teplo, které

vydává praskající oheň...

„Teď už jen potřebuju vaši kreditní kartu a můžete se jít ubytovat. Peníze vám z karty odečteme, až se budete odhlašovat,“ informoval mě potetovaný Adonis.

„Prima.“

Vytáhla jsem kartu z peněženky a podávala mu ji. Místo aby si ji vzal, zápasil s jedním z těch kartových terminálů.

Po chvíli, aniž se na mě podíval, mi ho podal.

„Vložte tam kartu...“

Udělala jsem, co mi řekl.

„A teď zadejte PIN.“

Jakmile jsem vyťukala čísla, vzal si přístroj zpátky a oči upíral na displej. Se zájmem jsem ho pozorovala. Vypadal opravdu skvěle. Čím déle jsem si ho prohlížela, tím víc se mi líbil. Ještě nikdy jsem nepotkala tak přitažlivého muže.

Vsadila bych se, že existuje spousta žen, které se předhánějí, aby ho ulovily. Určitě věděl, jak dobře vypadá a co to s ženami dělá. Poznala jsem to z jeho postoje, chování ... šířil kolem sebe auru, která ženy přitahovala, jako mŕnu láká světlo.

Vytáhl kartu z terminálu a podal mi ji. Zastrčila jsem ji

zpátky do peněženky.

Adonis vzal klíč z háčku za recepčním pultem. „Pojďte za mnou.“

Sehnula jsem se pro tašku a hodila jsem si ji přes rameno. Najednou se mi zdála mnohem těžší než před pěti minutami. Asi to bylo tím, že jsem byla jen krůček od toho,

68

než padnu do postele. Jen krůček od toho, než usnu vyčerpáním.

„Ukažte, já vám s tím pomůžu,“ prohlásil Adonis a natáhl ruku.

Opravdu se ke mně chová tak vstřícně? Proč?

Ještě před chvílí vypadal dost nevrle a skoro se na mě ani nepodíval. Ze zkušenosti jsem věděla, že muži se chovají slušně, jen když něco potřebují. A tomuhle chlapíkovi rozhodně nic nedám.

Nervózně se podrbal na hlavě a zamračil se. „Nosit zavazadla je moje práce. Nejsme tak velký hotel, abychom tu měli poslíčka,“ prohlásil a usmál se.

No jasně. Jsi pitomá, Mio.

Podala jsem mu své zavazadlo. Docela ráda jsem se té

tíhy zbavila. „Díky,“ usmála jsem se.

Tak zvláště se na mě podíval a znovu se zamračil.

Hodil si tašku přes rameno a zamířil chodbou dozadu.

Že by tak rychle měnil náladu? V jednu chvíli je milý,
pak hned zas zamračený... ale copak takoví nejsou všichni
muži? Někteří víc, někteří míň.

Musela jsem skoro běžet, abych mu stačila. Asi v půlce
chodby se Adonis najednou zastavil. Málem jsem do něj
vrazila. Odemkl dveře a vešel do pokoje. Rozsvítil
a položil tašku na postel.

Chtěla jsem vejít za ním, ale nemohla jsem. Nohy mě
najednou přestaly poslouchat. Být s ním sama na recepci,
bylo něco jiného. To bylo na veřejném místě. Ale tady...
nemohla jsem se přinutit, abych s ním byla sama v pokoji.
Mohl by mě lehce chytit a...

69

Slyšela jsem, jak cvakl zámek.

Otočila jsem se.

Oliver držel v jedné ruce klíč a v druhé... opasek.

„Je načase, Mio, abys dostala lekci.“

Očima jsem sklouzla k Adonisovu pasu. Nenosil opasek.

Ale to přece nic neznamená. Nepotřebuje pásek, aby mi ublížil. Je tolik jiných možností jak druhému způsobit bolest. Jak člověka ponížit.

Proč se mnou vůbec šel do pokoje?

Aby ti sem donesl tvoje zavazadla, Mio. Je to přece jeho práce.

Tenhle chlapík není jako Oliver nebo Forbes. Je to jen muž, který pracuje v hotelu. Nechce ti nijak ublížit. Ne všichni muži jsou tak bezcitní a krutí.

Jsem tady v bezpečí. V tomhle hotelu mi nic nehrozí.

Jsou tu i jiní hosté... přesvědčovala jsem sebe samu.

I když jsem si musela upřímně přiznat, že od chvíle, kdy jsem zastavila před tímhle hotelem, jsem kromě potetovaného Adonise neviděla živou duši. A venku parkovalo jediné auto. Mustang, který podle mě patřil vylízanému chlapíkovi, myslícímu spíš rozkrokem než mozkem.

Proboha, patří snad tohle auto jemu? Copak jsem opravdu v celém hotelu jen já a on?

Jistě, to auto je jeho. A jsi tady s ním úplně sama.

Zamrazilo mě. Snažila jsem se dostat trochu vzduchu

do plic, ale ty se odmítaly byť jen trochu nadechnout.

Panika mi svírala hrud' jako kleště.

70

To je v pohodě, Mio. Uklidni se. Určitě tu jsou nějakí jiní hosté, co už jsou ve svých pokojích. Anebo jsou někde

ve městě a vrátí se později. Jenom proto, že jsi neviděla

venku jiné auto, nemusíš hned vyšilovat.

Potetovaný Adonis se otočil. Naklonil hlavu na stranu

a tázavě se na mě podíval.

Nemohla jsem ho z ničeho vinit. Stála jsem na chodbě,

chovala jsem se jako blázen, se strachy vyděšenýma očima

a na pokraji zhroucení.

Pohlížel si mě od hlavy k patě. Sakra, proč se na mě

takhle dívá?

Najednou jsem byla v pohotovosti. Založila jsem si ruce

na hrudi, narovnala se, abych vypadala větší

a sebevědomější, než jsem ve skutečnosti byla.

Umím se postarat sama o sebe. Jsem teď schopnější než

dřív. Vždyť jsem přece dokázala kopnout Forbese do koulí

a utéct, nebo ne?

Adonis zamířil rovnou ke mně. Najednou mě napadlo, že bych měla radši utéct.

Nejsem slaboch. Nejsem slaboch.

Jsem zdatná a schopná holka.

Snažila jsem se ze všech sil zůstat klidná. Ustoupila jsem, aby mohl kolem mě projít.

Uvědomila jsem si, že potetovaný Adonis je neobvykle vysoký. Asi mi to tak připadalo, protože jsem poměrně malého vzrůstu. Čím byl blíž, tím vyšší mi připadal. A bylo překvapivé, že mě jeho blízkost neděsila tolik, jak jsem očekávala.

„Tady je klíč,“ prohlásil a natáhl ruku.

71

Třesoucími se prsty jsem si ho vzala.

„Snídaně je mezi sedmou a půl devátou,“ zamumlal a prošel kolem mě. Ještě se zastavil a dodal: „Večeře tu nepodáváme, ale v okolí je spousta dobrých restaurací.“

„Jsou tu v hotelu ještě jiní hosté?“ Musela jsem to vědět.

Otočil se a podíval se na mě. „Ne. Přijedou až

o víkendu. Do té doby tu budeme jen my dva.“

Měla jsem pocit, jako by se mi zastavilo srdce.

Já – sama – v hotelu.

S ním.

Ne. Ne. Ne.

Tady nemůžu zůstat. Jsem sice odvážnější, než jsem bývala, ale zase ne tolik. Na to, abych byla sama s chlapem v celém hotelu, je ještě brzy. Tohle nezvládnu.

„Nemusíte se bát. Je tady naprosto bezpečno,“ prohlásil.

Přemýšlela jsem, jestli si všiml, jak strašně jsem vyděšená.

„Máme tu dokonalý bezpečnostní systém. A kdyby něco, mám ve skříni brokovnici.“

Zbraň.

Dobrý bože, jen to ne.

„Co by se stalo, Mio, kdybych teď stiskl spoušť?“

Zavřela jsem oči a cítila, jak se mi chladný kov hlavně tiskne k čelu. Po těle mi vyrazily kapky potu.

Snažila jsem se zůstat klidná. Hlavně se nerozbrečet.

Kdybych se sesypala, rozčílilo by ho to ještě víc.

„Umřela bych, Olivere.“

Hlaveň se mi zaryla do čela. „Olivere!“ vyštěkl.

„Copak nevíš, že mě máš oslovovat jenom ‚pane‘ nebo

72

*‚otče‘? Kolikrát ti to ještě budu říkat? Copak nejsi schopná to pochopit?
Potřebuješ snad další lekci?“*

Do prdele! Do prdele! Do prdele!

Jak můžu být tak pitomá.

Hlaveň mě přestala tlačit.

„O-omlouvám se, p-pane – o-otče.“ Hlas se mi třásl

*a klepala jsem se jako sulc, protože jsem věděla, co bude
následovat.*

*Moje domněnky se potvrdily, když jsem za sebou
zaslechla známé švihnutí opasku.*

*„Dělal jsem si legraci. Nic takového samozřejmě
nemám.“ Adonisův hlas mě přenesl do současnosti.*

*Musela jsem asi vypadat dost otřeseně. Ze strachu
a nepříjemných vzpomínek mi stály všechny chloupky
na těle v pozoru.*

*Snažila jsem se zůstat klidná... normální. Nechtěla jsem,
aby si o mně tenhle zvláštní chlapík myslel, že jsem blázen.*

Ale bylo to těžké.

Zvedl ruce nad hlavu. „Přísahám, že tu žádné zbraně nejsou. Nepotřebuju je tu. Jak už jsem řekl, žádné nebezpečí tu nehrozí.“

Soustředila jsem se na to, abych vdechovala nosem.

Třela jsem si ret, zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho.

„Jste v pořádku?“ zeptal se a udělal krok ke mně.

Ne.

Bud' odvážná. Zůstaň v klidu. To zvládneš, Mio.

„Ano, jsem v pohodě.“

Zvědavě si mě prohlížel. Nemohla jsem mu to mít za zlé.

73

Chovala jsem se jako naprostý cvok.

„No dobře. Jestli budete ještě něco potřebovat, stiskněte na telefonu tlačítko recepce.“ Otočil se a zamířil

ke dveřím. „Dobrou noc, Mio.“

„Jak víte, jak se jmenuju?“

Obrátil se a překvapeně zvedl obočí. „Vyplnila jste přece své jméno do registračního formuláře.“

Usmál se na mě. Uměl se opravdu moc hezky usmívat.

Tak přátelsky. To mě trochu uklidnilo.

„No jasně, máte pravdu.“ Taky jsem se zasmála a připadala jsem si přihloupě. „A jak bych měla říkat vám?“

Pořád se usmíval. „Jsem Jordan.“

Dívala jsem se na něj. „Tenhle hotel vám patří, Jordane?“

Rozesmál se nahlas. Byl to hluboký, hrdelní zvuk, který způsobil, že mi poskočilo srdce.

„Ne. Patří tátovi. Ted' zrovna musel odjet, aby se postaral o dědu, takže tu držím stráž já.“

„Doufám, že s vaším dědou nejde o nic vážného.“

„Ale ne. Jen taková banální operace. Pár týdnů si ale poleží, tak se o něj táta musí postarat.“

Přikývla jsem. „Tak ještě jednou děkuju.“ Usmála jsem se na něj a rychle jsem zmizela v pokoji.

Zhluboka dýchej, Mio.

Všechno bude v naprosté pohodě. Zdá se, že Jordan je docela prima kluk. Tedy kromě té odměřenosti hned zpočátku.

Forbes se nejdřív taky zdál jako prima kluk.

74

Vzala jsem židli a přirazila jsem ji ke dveřím, abych zajistila kliku.

Nikdy není na škodu se trochu zabezpečit.

Konečně jsem si mohla v klidu prohlédnout pokoj.

Vypadal docela útulně. U stěny stála široká postel s nebesy

a s nadýchaným, světle béžovým povlečením. Naproti ní

bylo velké okno a naproti dveřím pak dvojité prosklené

dveře. Přešla jsem pokoj a rozhrnula závěsy, abych se

podívala ven. Moc jsem toho neviděla, protože byla tma.

Jen balkon a měsíc, který bledým světlem ozařoval

vrcholky vzrostlých stromů. *Ráno toho uvidím víc,*

pomyslela jsem si. Zkontrolovala jsem, zda jsou dveře

pořádně zamčené, a pečlivě jsem zatáhla závěsy jak

na dveřích, tak na okně.

Stála jsem uprostřed pokoje. Z hrobového ticha mi

naskakovala husí kůže a hlavou se mi opět rozeběhly

vzpomínky. Narůstající strach mě ochromoval a pomalu

mně šířil vnitřnosti. Neovládla jsem se a zamířila jsem

rovnou do koupelny, kde jsem si klekla k záchodu, zvedla

poklop a zbavila se obsahu žaludku.

75

5

Jordan

O několik hodin dříve...

Zrovna jsem vylezl z postele, sundal si kondom, na konci jsem udělal uzel a vyhodil ho do odpadkového koše.

Z podlahy jsem sebral džínsy a začal jsem si je natahovat.

„Zůstaň tu se mnou v posteli,“ zaskuhrala Shawna, vystrčila ruku zpod pokrývky a chytila mě, aby mě stáhla zpátky.

Vyškubl jsem se jí. „Nemůžu. Mám spoustu práce.

A navíc musím tuhle postel ustlat a uklidit tu.“

Nebyla to pravda, protože zrovna teď jsem neměl do čeho píchnout. Abychom měli práci, museli by tu být nějakí hosté. A dneska se tu neubytoval ani jeden. Takže se svět nezboří, pokud zůstane tahle postel ještě nějakou chvíli rozházená. Neměl jsem ale touhu se tu s Shownou povalovat a tisknout ji v náručí.

Protože přesně tohle chtěla. Nemusela ani nic říkat,

věděl jsem, že tohle chtějí po sexu všechny ženský.

Pro mě sex končil, když jsem se udělal.

Mazlení nebylo nic pro mě.

Chtěl jsem jen sex.

A Shawna to věděla. Řekl jsem jí to ještě dřív, než mi vlezla do postele. Říkal jsem to všem ženským. A je jejich

76

smůla, že se ani neobtěžovaly mě vnímat.

Myslím, že je na čase to s Shawnou skoncovat. Škoda, v posteli byla docela dobrá.

Akorát jsem si natahoval triko, když vylezla z postele.

Sledoval jsem ji, jak jde nahá ke mně. Sice jsem přemýšlel to s ní skončit, ale to neznamená, že bych neoceňoval její krásné tělo – dlouhé a štíhlé nohy, prsa, která rozhodně nebyla pravá. Ale ne že bych si stěžoval, když jsem ještě před chvílí ochutnával její bradavky.

Přitiskla se ke mně, rukama mě objala v pase a políbila mě na krk. „Chci se s tebou znovu milovat,“ zamumlala.

I když to znělo lákavě, věděl jsem, co se jí odehrává v hlavě. Jakmile začne ženská mluvit o lásce a milování, je

nejvyšší čas všeho nechat a držet se zpátky.

Možná si o mně myslíte, že jsem pěkný grázl, když se s ní vyspím a pak ji odkopnu. Abych pravdu řekl, ještě před hodinou, když jsme vlezli do postele, mě to ani nenapadlo. Myslel jsem si, že si s ní ještě nějaký ten sex užiju.

Ale pak začala být příliš dotěrná.

Podle mě je lepší všechno skončit, když je to hezké.

Mnohem krutější by bylo, kdybych ji nechal odsud odejít s tím, že si bude myslet, že jí zase zavolám. A já to neudělám.

Když nic jiného, aspoň jsem v těchto věcech upřímný.

Vykroutil jsem se z jejího objetí a otočil se k ní.

Kousek jsem ustoupil. „Podívej, Shawno, bylo to všechno moc krásný, ale... ale teď už je to pryč.“

Odmlčela se. Mračila se. Pozoroval jsem, jak se

77

poblázněný pohled mění, když si pomalu uvědomila, že to s ní chci skoncovat.

„Pryč?“ zapištěla.

Kurva.

Když jsem se s ní seznámil, neřekl bych, že bude tak vytrvalá a posedlá. Zdá se, že jsem se pořádně mýlil. Bez takovéhohle *koťátka* se opravdu docela dobře obejdu.

Takže do toho.

„Shawno...“ Poškrabal jsem se na čele a prsty si pročísl vlasy. „Oba dobře víme, jak to mezi námi je. Řekl jsem ti to hned na začátku. Tomuhle vztahu jsem nedával víc než jen pár týdnů. A zdá se, že jsme se už dobrali ke konci.“

„Ale seznámili jsme se teprve před týdnem, Jordane.“

Sakra, opravdu je to jen týden? Zdálo se mi, že je to už mnohem dýl. Což mě jen utvrdilo v tom, že je skutečně čas se rozejít.

„Podívej...,“ spustil jsem a nasadil milý úsměv, nicméně stále říkající „dávám ti kopačky“. „Byla s tebou docela legrace, Shawno. Jsi zábavná. Ale dál už to mezi námi nemá cenu.“

„Legrace? Zábavná?“ Její vřískot mi rval uši. „Myslela jsem, že je mezi námi něco opravdového... že mě miluješ!“

Pochopila vůbec, co jsem jí při našem prvním setkání říkal?

Asi ne.

Kurva, kdyby mě aspoň poslouchala.

„Kdy jsem něco takového řekl? Vím jistě, že NIKDY. Jo, jiskřilo to mezi náma, užili jsme si vášnivý sex. Ale hned na začátku jsem ti řekl, že mi jde jenom o SEX. City

78

s naším vztahem nemají nic společného. A už – kurva – vůbec nestojím o nějaký vážný vztah!“

Ouvej! To ode mě bylo fakt pěkně hnusný.

Došla ke mně a zapíchla mi prst do prsou. Pořádně to zabořilo, protože měla dlouhé nehty. Sice se mi líbilo, když mě jimi škrábala na zádech při sexu, ale teď ne.

„Ty zasranej parchante!“ vyštěkla mi do tváře. „Tak si zůstaň až do konce svého mizerného života sám!“

Jak originální, pomyslel jsem si. Copak jsem podobná slova už neslyšel? Každá takhle reagovala, když jsem jí řekl, že je konec. *Věř mi, bez tebe určitě můj život nebude mizernej.*

Znovu jsem si připomněl, čím vším si musel projít otec... miloval matku, pak se musel dívat, jak mu pomalu umírá před očima... viděl jsem, jak z otce zůstala jen skořápka chlapa, kterým dřív býval.

Tohle je mizernej život.

Nikdy nedopustím, aby se mi něco podobného stalo.

Budu sice sám, ale zůstanu takový, jaký jsem.

A co se týče žen, klidně se s každou vyspím, ale nikdy do toho nedám své srdce. Je to ten nejjednodušší život, jaký si dovedu představit.

Naklonil jsem se, takže jsem měl obličej pár centimetrů od jejího.

„Shawno, věděla jsi od začátku, že nejde o nic jiného než o sex. Takže se teď netvař ublíženě a překvapeně.

Věděla jsi moc dobře, s kým lezeš do postele.“

Proč si sakra všechny ženský myslí, že se jim podaří mě změnit? Trvám si na svých zásadách. Kdy to konečně

79

pochopí?

„Jdi do prdele!“ vyštěkla.

Bože, jak já nesnáším teatrální ženské. Od takových radši rychle ruce pryč.

„Jo, trefil jsem hřebík na hlavičku, co?“ ušklíbl jsem se a o krok ustoupil. „Jenže já už s tebou spát nechci.“ Natáhl

jsem ruku ke dveřím. „A dej pozor, až budeš za sebou
práskat dveřmi, zlato.“

Obvykle jsem nebýval tak nepříjemný a hrubý, ale
Shawna mi opravdu pila krev a brnkala na nervy.

Vypadala, že by mě nejradyji utloukla k smrti. Sehnula
se, posbírala oblečení a rychle ho na sebe natáhla. Pak
vklouzla do lodiček, z nočního stolku popadla kabelku
a otočila se ke mně.

„Toho budeš litovat,“ zasyčela.

„Ani ne.“

„Kreténe!“ Protáhla se kolem mě a vyběhla z pokoje.

Práskla za sebou dveřmi.

Slyšel jsem, jak jí podpatky klapou na podlaze v hale,
a pak se s prásknutím zabouchly vchodové dveře. O chvíli
později se ozval řev motoru a pneumatiky zaskřípaly
na štěrkové cestě.

Prima, šlo to docela dobře.

Prohrábl jsem si vlasy a ze skříně vyndal čisté ložní
prádlo. Během chvilky jsem pokoj uklidil.

Říkáte si, že tohle nejspíš nebyla moje první zkušenost?

Ne. Vždycky jsem si holku přivedl do hotelového pokoje, protože jsem s ní nechtěl sdílet vlastní postel.

Nechtěl jsem usínat a z polštáře cítit její vůni, vnímat pach

80

sexu zanechaný na ložním prádle. A navíc, pro většinu z nich byl sex v hotelovém pokoji mnohem romantičtější

než doma.

Tedy ne, že by to byl i můj názor.

Ale fungovalo to tak a mně to vyhovovalo. Když bydlíte v hotelu, tak je to docela praktické.

S náručí plnou pomačkaného ložního prádla jsem zamířil do prádelny. Měl bych se večer poohlédnout po nějakém jiném sexuálním objektu. Tak pěkně po pořádku: nejdřív sprchu, pak nějaké jídlo a nakonec vyrazit do města...

Zrovna jsem se zakousl do připraveného sendviče, když se ozval telefon. Položil jsem sendvič na talíř a ze zdi sundal sluchátko. Bože, to musí volat někdo zrovna teď, když jsem si udělal tak božský sendvič?

„U Zlatého dubu,“ ohlásil jsem se a jazykem lovil kousky sendviče mezi zuby.

„Jordane, tady je Beth.“

Rozvalil jsem se pohodlně na židli. „Beth, já vím, že jsi to ty. Známe se přece odmalička, takže poznám tvůj hlas kdykoliv a kdekoliv.“

Zasmála se. „*No jasně. Ale proč ti volám... poslala jsem tam k vám nahoru do hotelu jednoho turistu.*“

„Díky. To je fajn, že na nás myslíš. Jsi skvělá.“

„*Jo, vím, že jsem skvělá. Možná až moc. Jo, abych nezapomněla – ten turista je vlastně turistka. A moc pěkná turistka, vážně. Takže se snaž udržet si toho svýho*

ptáčka v gatich. Potřebujete hosty, abyste přežili. Jestli to na ni budeš zkoušet, tak vám to asi moc neprospěje.“

81

„Proboha, Beth! Stalo se to jen jednou. A navíc se mi vůbec nepřiznala, že je vdaná.“

„*Jednou!*“ Beth se zasmála. „*Když ponechám stranou toho rozčílenýho manžílka, tak co si jen tak matně pamatuju, tak v letošním roce na tebe syčelo přinejmenším deset ženských. A to máme teprve červenec.*“

„Deset? To se mi zdá trochu přehnaný, nemyslíš?“

Beth se znovu zasmála. „*Naopak, snažila jsem se tě*

trochu šetřit. “

Rychle jsem si to v hlavě spočítal.

No fajn, možná má Beth pravdu.

„Na tom nezáleží,“ zamumlal jsem. „Ale trochu mě uráží, když si myslíš, že odsud ženský odcházejí a nenajdou na Jordanu Matthewsovi nit suchou.“

„Nemluv o sobě v třetí osobě. Jsem pak z toho celá

mimo. A kromě toho, máš pravdu. To, že se s nějakou

ženskou vyspíš, ještě neznamena, že je to pro ni nějaké

štěstí. Umíš se skvěle ženským dvořit, ale slušně se s nimi rozejít není tvojí silnou stránkou.“

„Žádné se nedvořím. Nežijeme přece v devatenáctém století. Užívám si jen sex. A v tom jsem dobrý, to musíš uznat. Proč by se jinak ke mně ženský vracely?

A mimochodem, můžeš se přestat bavit o mém ptáku?

Začíná mě to vzrušovat a z toho jsem mimo zase já.“

„No dobře, tak to skončíme. Ale nech tu hezkou turistku na pokoji, jo? “

„Ty se o ni nějak staráš... neříkáš mi tohle všechno z úplně jinýho důvodu? Nechceš si ji třeba nechat pro

sebe?“

„*Jordane Matthews!*“ vyhrkla Beth, až mě to rozesmálo. „*Za prvé, není na holky. Tedy aspoň si to myslím. A za druhé, je příliš slušná, jestli chápeš, co tím chci říct.*“

„Ne, to tedy nechápu,“ prohlásil jsem s kamennou tváří.

„Žádná taková ‚příliš slušná‘ holka neexistuje.“

„*Ale ano, existuje. Tahle holka má slušnost napsanou ve tváři. Ne vážně, má nějaký problém. Hele, musím už běžet. Bistro je narvané k prasknutí a máma mě zabije, jestli zjistí, že se tu vykecávám do telefonu. Drž se zpátky aspoň kvůli mně. A když ne kvůli mně, tak aspoň kvůli svému tátovi. Rozhodně nepotřebuje nějaké další mrzutosti po tom všem, co se stalo.*“

Ztuhl jsem.

Při jejích posledních slovech jako bych dostal facku.

Asi jsem to potřeboval.

„*Proč nic neříkáš? Přehnala jsem to?*“ zeptala se už mírnějším tónem.

„Ne,“ povzdechl jsem si. „Řekla jsi to, co jsem asi potřeboval slyšet. Neboj, budu na ni hodný, slibuju.“

„*Mám tě ráda, proto ti tohle všechno říkám. Ale ty to*

víš, vid’? “

„Jasně. Jsi taky jediná ženská, se kterou se o tomhle můžu tak otevřeně bavit a ani to se mnou nehne.“

„No, proto jsem taky s tebou nikdy nespala.“

„Protože jsi, Beth Turnerová, moc chytrá holka.“

„Jo, a protože jsem lesba.“

Zasmál jsem se. „No jo, proto taky.“

83

Za necelou čtvrthodinku jsem zaslechl na příjezdové cestě auto. To bude asi pěkně nažhavená turistka, pomyslel jsem

si.

Byl jsem rozhodnutý dokázat Beth, že jsem schopný se udržet na uzdě, i když půjde o pěknou ženskou.

Nemám mozek v rozkroku.

A kromě toho, to, že si Beth myslí, že je ta turistka hezká, ještě neznamená, že doopravdy je. Může být taky úplně šeredná. Nebo anděl s vášnivým tělem, ale obličejem d'ábla.

Proboha, o čem to tu uvažuju? Když Beth řekne, že je hezká a slušná, tak je to hezká a slušná holka. Na ženský totiž máme stejný nos.

Zvonek u dveří se rozezvučel.

Akce začala.

Zvedl jsem zadek ze židle a zamířil ke schodům. Uslyšel jsem její volání.

„Haló! Je tu někdo?“

„Sakra, hned jsem tam,“ zamumlal jsem.

Vyběhl jsem schody po dvou, prošel kanceláří, vešel do recepce a...

Do prdele!

Kurva! Kurva! Kurva!

Přede mnou stálo to nejpřitažlivější kotě, jaké jsem kdy viděl.

Jestliže o ní Beth prohlásila, že je hezká, tak to bylo velmi skromné vyjádření.

Byla fantastická. Ohromující.

Byl jsem naprosto rozhozený. Bylo to zvláštní, protože

84

jsem měl slabost pro vysoké štíhlé holky s dlouhýma nohama. Ta, co stála přede mnou, byla malá, taková

drobotinka. Odhadoval jsem ji, že bude mít takových sto padesát, maximálně sto šedesát. Se svými sto osmdesáti

pěti centimetry jsem ji nejméně o hlavu převyšoval. I kozy měla menší, než na jaké jsem byl zvyklý. Měla blond'até krátké vlasy, sestříhané do takového roztřepaného klučičího stylu. Připomínala mi okřídlenou vílu Zvonilku z pohádek. Obvykle jsem si vybíral ženy s dlouhými vlasy, hlavně kvůli tomu, abych si mohl jejich prameny při sexu natáčet na prsty.

Přesto tahle holka, která byla úplným opakem všech těch, co jsem kdy měl v posteli, způsobila, že mi pták ztvrdl jako skála. A to jsem se na ni jenom díval.

Tohle se mi NIKDY – PŘEDTÍM – NESTALO.

Abych se vzrušil, obvykle jsem potřeboval vidět nahou holku, nebo aby si aspoň trochu se mnou pohrála.

Tahle na mě nemusela ani sáhnout, a přesto jsem byl vzrušený na nejvyšší míru, jako by mě hladila těma nejúžasnějšíma a nejšikovnějšíma rukama. Vážně, kdyby se mě jen dotkla, stříkl bych si do kalhot... a to se mi nestalo od puberty, kdy jsem byl s Katií Harrisovou zavřený na záchodě. Stačilo, aby se mě dvakrát dotkla, a byl jsem hotový. Nebylo to tenkrát nic moc, ale na svou obranu

musím říct, že Katie byla první holka, co se dotkla mého ptáka.

Děkoval jsem bohu, že recepční pult je dost vysoký, aby neviděla bouli v mém rozkroku.

„Ahoj,“ řekla a olízla si rty.

85

Bože, měla ty nejrozkošnější rty, jaké jsem kdy viděl.

Třešňově červené, že netoužíte po ničem jiném než je hned ochutnat. Rty, které jsem si dovedl představit, jak mě pomalu a smyslně líbají.

Přál jsem si jí vidět do očí. Kromě nohou jsem totiž holky hodnotil podle očí. Líbilo se mi, když měly tmavé velké oči. Tahle však měla na nose obrovské černé sluneční brýle. Nelíbilo se mi to. Sluneční brýle máte mít, když svítí slunce. A ne v osm večer.

Došlo mi, že jsem jí neodpověděl na pozdrav a celou dobu na ni zíral jako cvok. Konečně jsem se vzpamatoval a zeptal se: „Co pro vás můžu udělat?“

Představoval jsem si, jak mi říká, abych ji opřel o recepční pult ...

„No... hledám ubytování.“

Hergot, hlas měla sladký jako anděl.

Cítil jsem, jak mi pták pulzuje v rozkroku, až jsem si myslel, že to džínsy nevydrží. Měl bych se rychle vzpamatovat.

Zvládneš to. Musíš používat mozek a ne ptáka.

Soustřed' se.

Představuj si, Matthews, že máš v záloze nějaké sladké kotě. Stíhačku, která ti bude dělat problémy...

Uklidni se, chlapče.

Kráska přistoupila k pultu a položila si tašky na zem.

Nádherně voněla. Připomínalo mi to vanilku a nějaký dost drahý parfém. Měl jsem chuť naklonit se k ní a vdechovat tu její sladkou vůni.

A možná ji i trochu ochutnat.

86

Znovu si olízla rty, než promluvila. Bylo to vzrušující.

„Beth – ta servírka v bistru dole ve městě mi říkala, že určitě budete mít něco volného.“

Konečně jsem odtrhl oči z jejích rtů a zadíval se na ty

příšerné sluneční brýle. Ale viděl jsem v nich jen svůj odraz. Copak je něco špatného na tom, že ji chci vidět bez nich?

Přemýšlel jsem, jestli by ji naštvalo, kdybych jí je sundal.

Zakroutil jsem hlavou a odkašlal si. „Jo, máme volné pokoje. Jak dlouho se zdržíte?“

„No...“ zadívala se na podlahu a nervózně přešlápla.

„Nevím... tak dva týdny?“

Dva týdny. *To by se nám hodilo*, pomyslel jsem si.

Peníze potřebujeme, ale to bych se od ní musel držet dál.

„To se mě ptáte, nebo mi to oznamujete?“

To se mi povedlo. Připadal jsem si jako blázen.

Jako bych ji tou otázkou přivedl do rozpaků.

Co se to se mnou děje?

Začala si mnout spodní ret. Byla pro mě muka dívat se na tak erotický pohyb. Už zase jsem byl vzrušený na nejvyšší míru. Možná „zase“ nebylo to správné slovo, protože mi pták stál od chvíle, co jsem ji uviděl.

Nechala být ret rtem a založila si ruce na prsou. „Chci tu

zůstat dva týdny a ptám se vás, jestli máte na tak dlouho volný pokoj.“

Podíval jsem se do knihy hostů. Samozřejmě, že jsme měli na dva týdny volný pokoj. Jediní hosté, kteří měli rezervaci, byli Perryovi, co sem jezdili každý rok oslavit

87

výročí svatby. Ale potřeboval jsem se chvíli soustředit na něco jiného než na ni, abych neudělal nějakou pitomost.

Třeba se na ni hned nevrhl.

Bože, jak strašně jsem chtěl se na ni vrhnout.

Soustřed' se, Matthewsí. Pamatuj, že i na sebekrásnější turistky a hotelové hosty se nesmíš vrhat.

Zvládneš to.

Tak fajn. Dám ji do pokoje s výhledem na jezero – do Jezerního. Byl to nejdražší pokoj, který jsme v hotelu měli. A taky nejkrásnější. Pokoj, jaký si takováhle krásná holka zaslouží.

Navíc, soudě podle nablýskaného mercedesu stojícího před vchodem jsem usoudil, že si dražší pokoj může dovolit.

A ještě jedna věc byla na tomhle pokoji důležitá: nikdy

jsem v něm s žádnou holkou nespál. Byl to totiž pokoj, v němž máma s tátou strávili svatební noc. Proto jsem se mu vždycky vyhýbal, co se mého sexu týkalo.

„Máme,“ zabručel jsem. „Za sto sedmdesát pět dolarů za noc. Říkáme mu Jezerní.“

„To mi vyhovuje,“ odpověděla a nemrkla při tom ani okem.

Přesně jak jsem si myslel. Byla pěkně zazobaná. Jen mě napadlo, jestli to jsou tátovy doláče, nebo jestli má za manžela nějakého pracháče.

Nevypadala na to, že by byla vdaná. Ale kdo dneska u ženský dokáže odhadnout věk? Nedávno jsem v baru narazil na jedno kotě, které vypadalo na dvacet, a přitom mu ve skutečnosti bylo třicet. Díky plastickým chirurgům,

88

samozřejmě.

Mrkl jsem na její ruku, jestli se tam neblýskne snubní prsten, ale nic takového jsem nezahlídl.

Zvýrazňovačem jsem v knize označil dva týdny, kdy bude pokoj obsazen. Vytáhl jsem ze zásuvky předtištěný

formulář a položil ho na pult spolu s propiskou před ni, aby ho vyplnila.

„Tohle vyplňte. Stačí vaše jméno a adresa bydliště.“

Sebrala ze stolu tužku. Všiml jsem si, jak se jí třese ruka. Bylo to zvláštní. Je nervózní nebo se snad bojí?

Ke strachu neměla žádný důvod, takže jsem usoudil, že ji něco rozhodilo. Napadlo mě, že může být nervózní ze mě, ale vůbec jsem netušil proč. Možná jeden důvod bych věděl: chce se mnou skočit do postele a neví, jak začít. To obvykle tenhle typ ženských chce.

Nemyslete si, že jsem nějaký náfuka, ale jsem si vědom, že se ženským líbí můj účes i tetování... prostě vzhled takového rebela. A já jsem zatraceně pořádný rebel.

Když jsem si ji prohlížel, tahle holka zrovna světácky nevypadala. Z její nervozity bych odhadoval, že nebude moc zkušená. Možná je ještě panna.

Ne, při svém vzhledu nemůže být panna.

Vyplnila poslední kolonku a podala mi formulář zpátky.

Lehce jsem se dotkl jejích prstů a ihned ucukla, jako bych byl prašivý.

Zvláštní, ženy se většinou nemohly dočkat, až se mě budou dotýkat.

Podívala jsem se na formulář a přečetl si její jméno.

Mia Monroeová.

89

Skoro jako Marilyn Monroeová, napadlo mě. Bože, snad jsem to neřekl nahlas. Podíval jsem se na ni, ale zvědavě

se rozhlížela po recepci.

Tak asi jsem nahlas nic neřekl. Díkybohu.

„Teď už jen potřebuju vaši kreditní kartu a můžete se jít ubytovat. Peníze vám z karty odečteme, až se budete odhlašovat.“

„Prima.“ Sehnula se a hrabala se v tašce na zemi. Využil jsem příležitost, naklonil se přes pult a zadíval se jí na zadek.

Pěkný.

Neměl jsem to ale dělat, protože jsem byl okamžitě zase tvrdý jak kámen.

Zvedla se a podávala mi kartu.

Naťukal jsem do terminálu částku a podal jí ho.

„Vložte tam kartu... a teď zadejte PIN.“

Vzal jsem si přístroj zpátky a čekal, až potvrdí transakci.

Poté jsem jí kartu vrátil.

Tentokrát si dala zatracený pozor, aby se mě nedotkla.

Zastrčila kartu do zadní kapsy džinsů a já zatoužil, abych aspoň na chvíli byl tou kartou.

Sebral jsem z háčku klíč od pokoje a pokynul jí: „Pojďte za mnou.“

Sehnula se pro tašku a hodila si ji přes rameno. Když jsem se na ni podíval, uvědomil jsem si, jak ztrhaně a unaveně vypadá.

Sakra, zpovídám ji tu jako nějaký policajt, a přitom je ta holka naprosto grogy. Připadal jsem si jako cvok. Takhle mě máma nevychovala.

90

„Ukažte, já vám s tím pomůžu.“ Natáhl jsem ruku, abych jí tašku vzal.

Viděl jsem, jak váhala, pevně sevřela prsty kolem rukojeti a přitáhla si ji k sobě.

Sakra, co si myslí? Že chci s jejími věcmi utéct?

Podrbal jsem se na hlavě. „Nosit zavazadla je moje práce. Nejsme tak velký hotel, abychom tu měli poslíčka.“

Usmál jsem se na ni, abych napravil svou reputaci.

Koneckonců, je to platící host.

Nakonec se trochu uvolnila a podala mi zavazadlo.

„Díky,“ zamumlala tím svým sladkým hlasem.

Moc toho nenamluvila, ale když něco řekla... stálo to za to.

A pak se usmála.

Myslel jsem si, že je to to nejpřitažlivější kotě na světě.

Beru to zpátky. S tímhle úsměvem je naprosto božská.

Myslím, že jsem ještě nikdy žádnou ženskou nenazval

božskou. Tahle je první. A když mi připadá božská i s těmi obrovskými slunečními brýlemi na nose, co budu říkat, až

si je sundá?

Jak bude vypadat, až ji budu mít v posteli pod sebou?

Nahou.

Přehodil jsem si tašku přes rameno a vyrazil chodbou přímo k pokoji.

Nemůžeš s ní spát, Matthews.

S tímhle názorem ale můj pták rozhodně nesouhlasil.

Mohl by tohle kotě píchat celých čtrnáct dní a nenudil by se.

Na co si tu hraju? Nudil by se už po týdnu. Přesně takhle

91

to totiž bylo i s Shawnou, a to měla dlouhé nohy a pořádný kozy.

Ale ani s takovými přednostmi nedosáhla toho, co se podařilo Mie Monroeové.

Sakra, ať tak nebo tak. Koukej se uklidnit. Peníze jsou pro nás teď mnohem důležitější. Musel jsem uznat, že Beth měla pravdu.

Zastavil jsem se před dveřmi do pokoje s výhledem na jezero. Odemkl jsem, rozsvítil a vešel dovnitř. Tašku jsem jí položil na postel.

Všiml jsem si, že zůstala stát na chodbě. Každý sval v těle měla napnutý k prasknutí. Zadíval jsem se jí na ruce.

Už zase se třásly.

Co to s tou holkou je? Myslel jsem si, že je nervózní z toho, že by se mnou chtěla hned skočit do postele. Ale tohle nebyl ten případ. Tady šlo o něco úplně jiného.

Založila si ruce na prsou a narovнала se.

Opatrně jsem se vydal k ní. Ustoupila o krok dozadu, abych mohl projít na chodbu.

„Tady je klíč.“ Natáhl jsem ruku s klíčem.

Opatrně si ho vzala. Znovu si dávala pozor, aby se mě nedotkla. I když jsem ji chtěl za ruku chytit, něco mi napovídalo, že bych teď neměl.

„Snídaně je mezi sedmou a půl devátou.“ Uvědomil jsem si, že zítra budu muset snídani připravit sám, protože Paula měla volno. Paula byla naše uklízečka i kuchařka v jedné osobě. Pracovala tu, co si pamatuju.

„Večeře tu nepodáváme, ale v okolí je spousta dobrých restaurací,“ dodal jsem ještě.

92

„Jsou tu v hotelu ještě jiní hosté?“ zeptala se nejistě.

Podíval jsem se na ni. „Ne. Přijedou až o víkendu. Do té doby tu budeme jen my dva.“

Výraz v jejím obličeji mi sevřel vnitřnosti. Vypadala fakt vyděšeně.

Sakra proč? Nejsme přece nějaký zapadlý hotýlek.

„Nemusíte se bát. Je tady naprosto bezpečno.“ Měl jsem nutkavou potřebu ji uklidnit. „Máme tu dokonalý bezpečnostní systém. A kdyby něco, mám ve skříni brokovnici.“ Mrkl jsem na ni a usmál se.

Při zmnice o zbrani ztuhla a vypadalo to, že každou chvíli zdrhne. Nebo se poblíje.

Usoudil jsem, že zmiňovat se před ní o brokovnici asi nebylo to nejlepší.

„Dělal jsem si legraci. Nic takového samozřejmě nemám.“

Byla to lež, protože jsme samozřejmě v domě nějaké zbraně měli. Táta totiž býval policajtem a doma měl pár brokovnic a loveckých pušek. Dokonce i já jsem uměl střílet, a dobře. Táta mě to naučil, když jsem byl ještě malý kluk. Z jejího pohledu jsem ale vytušil, že bude lepší jí o tom nic neříkat.

Zvedl jsem ruce nad hlavu. „Přísahám, že tu žádné zbraně nejsou. Nepotřebuju je tu. Jak už jsem řekl, žádné nebezpečí tu nehrozí.“

Nervózně si třela ret, zastrčila si vlasy za ucho. Všiml jsem si, jak se jí zase třesou ruce.

„Jste v pořádku?“ Přistoupil jsem k ní.

„Ano, jsem v pohodě.“

Sice tak vůbec nevypadala, ale čert to vem. To není moje věc.

„No dobře. Jestli budete ještě něco potřebovat, stiskněte na telefonu tlačítko recepce. Dobrou noc, Mio.“ Otočil jsem se, abych se vrátil do recepce.

Mia se zamračila. „Jak víte, jak se jmenuju?“

Sakra, měl jsem radši říct *slečno Monroeová*. Ale připadalo mi, že i jí bude milejší, když jí budu říkat *Mio*.

Vypadalo to, že teď uháním já ji.

„Vyplnila jste to přece do registračního formuláře.“

Usmál jsem se.

„No jasně, máte pravdu.“

Její úsměv mě zasáhl přímo do srdce a vnitřnosti se mi tetelily radostí.

Co se to se mnou sakra děje?

„A jak bych měla říkat vám?“ zeptala se.

Napadl mě milion odpovědí, ale žádná z nich nebyla slušná. Opřel jsem se o zeď a strčil ruce do kapes. „Jsem Jordan.“

Založila si ruce na prsou a prohlížela si mě. „Tenhle hotel vám patří, Jordane?“

Z jejích rtů znělo moje jméno naprosto božsky. Zasmál jsem se. „Ne. Patří tátovi. Teď zrovna musel odjet, aby se postaral o dědu, takže tu držím stráž já.“

„Doufám, že s vaším dědou nejde o nic vážného.“

„Ale ne. Jen taková banální operace. Pár týdnů si ale poleží, tak se o něj táta musí postarat.“

Přikývla. „Tak ještě jednou děkuju.“ Ještě jednou se na mě usmála, než zmizela v pokoji.

94

Dveře se zabouchly a slyšel jsem, jak za sebou zamkla.

Opřel jsem se zády o zeď.

Takže jsem v hotelu s *dychtivým kotětem, které je*

v jednu chvíli nervózní, pak zase přátelské... a v žádném případě se s ním nemůžu vyspat.

To bude zajímavé.

Byl jsem neuspokojený... i když na druhou stranu spokojený, že máme v hotelu platícího hosta. Zamířil jsem do přízemí, abych nakrmil svého druhého hosta. Tedy spíš než host už to byl stálý obyvatel. Hosté obvykle po krátkém pobytu odjíždějí, ale tenhle se tu zdržoval už víc než rok. Skvěle doplňoval elektronický alarm, ale slintal a všude

po něm zůstávaly hromady chlupů. Byla to jediná živá bytost, které jsem dovolil spát ve své posteli. Dneska je to pořádný nenažranec, ale když se před rokem jako malé štěně objevil u našich dveří, nedokázal jsem ho odehnat. Takže jsme si ho nechali a teď máme obrovského hlídacího psa.

V kuchyni jsem vyndal z myčky čistou nerezovou misku a vyklopil do ní konzervu jeho oblíbeného žrádla. *Bože, jak to smrdí.* Zamíchal jsem do obsahu pár sucharů, po kterých se mohl utlouct, a zavolal na něj.

„Dozere, večere!“

Slyšel jsem, jak jeho velké tlapy buší do dřevěné podlahy. Vřítel se do kuchyně, skočil na mě, až jsem málem ztratil rovnováhu. Dozer byla zkrácenina od buldozeru, kterému se pes teď v dospělosti opravdu podobal.

„Proboha, Dozere!“ zavrčel jsem a opřel jsem se o stůl.

Poslušně si sedl u zadních dveří a ospale se na mě

95

podíval.

„Jsi fakt jako buldozer.“ Zasmál jsem se a zakroutil

hlavou.

S miskou v ruce jsem zamířil ke dveřím a cestou z lednice vytáhl chlazené pivo. Rozsvítil jsem venku, otevřel dveře a Dozer se kolem mě protáhl ven. Položil jsem misku na schod a pes se okamžitě pustil do jejího obsahu. Sedl jsem si vedle něj a otevřel láhev piva.

„Máme tu hosta, Dozere. Fakt krásného a přitažlivého hosta. Ale pozor, je trochu nervózní, takže žádné čmuchání kolem. Nechceme ji přece vyděsit, ne? A ty bys ji mohl pořádně vystrašit.“

Dozer zvedl hlavu, podíval se na mě a zavrčel.

„Co je?“ ušklíbl jsem se.

Pak hlasitě zaprděl.

„Sakra, Dozere!“ zabořil jsem nos do rukávu. „Ty smradlavej mizero! Přísahal bych, žes to udělal schválně.“

Za trest dneska nebudeš spát v mé posteli.“

Snažil jsem se nesmát, protože při smíchu se musíte nadechnout. A Dozer tu vytvořil fakt nedýchatelné prostředí. Strčil do mě, škrábal se mi do klína a mokré čenich mi vrazil do tváře.

„Táhni, ty bláznivej smradlavej pse!“ Rozesmál jsem se, což znamenalo nadechnout se. Málem se mi obrátil žaludek. „Proboha Dozere, jsi jako tchoř. No dobře, беру svoje slova zpátky. Máš dovoleno spát v mé posteli. A teď už toho nechej!“ Odstrčil jsem ho.

Uspokojený, že vyhrál, seskočil a vrátil se ke své misce s žrádlem.

96

Vzal jsem do ruky láhev piva. „Zatracenej pse,“ zamumlal jsem.

Dal jsem si pořádný doušek a opřel se o loket. Natáhl jsem nohy před sebe a zadíval se na noční oblohu.

Dneska bude dlouhá noc, pomyslel jsem si. S tou sexuální bohyní nahoře a s vědomím, že se k ní nesmím ani přiblížit, to bude zatraceně dlouhá a těžká noc. Zvlášť když jediná bytost, se kterou budu sdílet postel, je Dozer. Fakt krásná představa.

Vsadil bych se, že Mia bude spát v lehounké průsvitné košilce. Samozřejmě bez spodního prádla.

K čertu s ní! Tohle budou skutečně těžké dva týdny. Budu

si muset najít nějakou jinou holku, zatímco tu Mia bude bydlet. Třeba se mi tak podaří udržet od ní ruce pryč. Někoho jednoduchého, nekomplikovaného. Nemělo by být těžké někoho takového najít. Vždycky tady v okolí byla spousta holek na prázdninách s rodiči, které se nudily a hledaly nějakou zábavu.

A to bylo přesně to, co jsem jim mohl nabídnout.

Zítra zajedu do Mountain Resort a najdu si vhodnou *kamarádku* do postele.

S tou myšlenkou jsem se zvedl, vrátil se zpátky do domu a dal si studenou sprchu, abych relativně v klidu přečkal noc.

97

6

Mia

Probudil mě podivný zvuk. Jako by někdo strašně ječel.

„Pššš,“ zabručela jsem a zabořila hlavu do polštáře.

Řev byl slyšet dál.

„Co to sakra...?“ Otočila jsem se, zamrkala a mžourala v mdlém světle, pronikajícím sem zvenku skrz závěsy.

Kdo může tak strašně vrískat? Určitě to přicházelo zvenku.

Srdce se mi zastavilo.

Forbes. Že by mě našel?

Ted' mi naopak srdce bušilo a všechny buňky v těle se měly na pozoru.

Posadila jsem se v posteli a zaposlouchala jsem se. Byl to naprosto jasný mužský hlas... ale nebyl to Forbes. Jeho hlas bych poznala vždycky a všude.

Oddechla jsem si a znovu si lehla. Podívala jsem se na budík a podvědomě zaregistrovala, že je deset dopoledne.

Z nočního stolku jsem vzala sklenici a napila se vody.

Bolelo mě v krku. Včera jsem na sebe byla tvrdá.

Zadívala jsem se na pravou ruku – ruku, která mi pomáhala očistit se od všech mých smutků a sebenenávisti.

Svědila mě. Přejela jsem prstem přes rozbolavělé kotníky prstů, abych se toho zbavila. Za celá ta léta, kdy jsem se

98

skoro den co den snažila vyvolat zvracení, jsem je měla od zubů celé zmozolnatělé.

Přemýšlela jsem, že si vyndám z tašky krém, abych se zbavila nepříjemného svědění, když se zvenku znovu ozval Jordan.

Zvědavost mě přemohla, takže jsem se vyhrabala z postele a odvěkla jsem se ke dveřím na terasu. Cestou jsem ze stolu sebrala sluneční brýle a nasadila si je na nos. Roztáhla jsem závěsy, odemkla dveře a vyšla na terasu. První, co jsem uviděla, bylo jezero. Už mi bylo jasné, proč se tenhle pokoj jmenuje Jezerní. Ten pohled byl totiž úžasný.

Jordan znovu vykřikl, tak nečekaně a tak hlasitě, že jsem skoro nadskočila.

Byl mnohem blíž, než jsem myslela.

S bušícím srdce jsem došla k zábradlí, naklonila se přes něj, abych viděla, na koho to tak křičí.

Zahlédla jsem Jordana asi deset metrů od místa, kde jsem stála. Byl otočený zády ke mně, na sobě měl černé pracovní boty, tmavě modré džínsy a černé triko s krátkými rukávy, pod nímž se rýsovala široká ramena a dokonale vypracované bicepsy.

Zvedl ruku, aby si pročísl vlasy. Svaly mu pod
tetováním jen hrály. *Jeho vlasy vypadají tak hebce...*
Před očima mi vytanula představa, jak se do té záplavy
černých vlasů boří moje prsty. Musela jsem několikrát
zamrkat, abych se toho obrazu zbavila.
Natočil se víc ke mně, obě ruce přiložil k ústům
a vykřikl: „Dozere!“

99

„Je všechno v pohodě?“ vykřikla jsem.
„Do prdele!“ Otočil se a spustil ruce podél těla.
„Vyděsila jste mě k smrti.“
„Omlouvám se.“ Ustoupila jsem od zábradlí, ale pořád
jsem se ho držela. Všimla jsem si, že zatnul ruce v pěsti.
„Slyšela jsem vás křičet, tak jsem se jen chtěla ujistit, že je všechno v
pořádku.“ Rty jsem najednou měla okoralé,
takže jsem si je olízla.
Podíval se na své ruce a pak zvedl oči ke mně. Už je
neměl sevřené, ale pomalu si protáhl prsty. „Tak sorry...
ale...“ Ohlédl se přes rameno a pak se znovu podíval
na mě. „Nemůžu najít psa.“
Copak má psa? Milovala jsem psy, ale nikdy jsem

žádného neměla. I když jsem si ho odmalička přála.

„Pustil jsem ho po ránu ven a on zmizel. Ještě nikdy tohle neudělal. Nikdy se od hotelu nehnul ani na krok.“

Zdalo se, že si o psa opravdu dělá starosti.

„Nechcete, abych vám s tím hledáním pomohla?“ Slova mi vypadla z pusy dřív, než jsem si je stačila rozmyslet.

Jordan si zastrčil ruce do zadních kapes džinsů a sklopil oči k botám. Vypadalo to, že mou nabídku zvažuje.

Copak jsem opravdu tak hrozná, že jen pomyšlení na to, že bych strávila čas s tímhle chlápkem hledáním jeho psa, je mimo chápání?

Jasně že jsem hrozná.

Jordan si rukou odsunul pramen vlasů z čela a zvedl hlavu. „Jasně že chci,“ přikývl. „Tedy pokud vám to nebude vadit.“

Ted' jsem svou nabídku už nemohla vzít zpátky.

100

„Vůbec mi to nevadí.“ Usmála jsem se a nevšíkala si napjatých nervů a staženého žaludku. „Dejte mi minutku...“

jen na sebe něco hodím a hned jsem dole.“

Vběhla jsem zpátky do pokoje a zavřela za sebou

posunovací dveře na terasu. Na chvíli jsem se zastavila, jen abych se zhluboka nadechla a uklidnila se.

Opravdu jsem to udělala.

Rychle jsem na sebe hodila džínsy a tričko, vyčistila si zuby, vklouzla do tenisek a prsty si pročísla rozčuchané vlasy – což byla výhoda krátkých vlasů. Nakonec jsem si vzala sluneční brýle.

Seběhla jsem dolů, proběhla recepcí a vydala se kolem hotelu. O kousek dál jsem narazila na Jordana. Doslova a do písmene narazila. „Ještě jste ho nenašel?“

„Ne.“ Odhodil vlasy z čela a odhalil tak oči.

Oči barvy javorového sirupu. Okouzlující oči.

„Ještě nikdy takhle neutekl,“ zopakoval.

„Nebojte, najdeme ho. Jak se jmenuje?“

„Dozer.“

Zajímavé jméno.

„Tak kde chcete, abychom začali?“

Ukázal směrem k lesu před námi. „Všude jinde už jsem ho hledal. Obvykle do lesa sám nechodí – po pravdě řečeno, les ho vůbec nezajímá. Ale možná pronásledoval

nějakého králíka nebo...“ hlas se mu vytratil.

Copak opravdu chce, abych šla do lesa? A s ním?

Strach mi sevřel vnitřnosti jako obrovské kleště.

Les sám o sobě vypadal děsivě a představa, že tam budu s Jordanem sama, mě příliš neuklidňovala.

101

Nebud' zbabělec.

„Tak dobře,“ polkla jsem. „Jdeme do lesa.“

Beze slova jsme zamířili k lesu.

„Jaká je to rasa?“ zeptala jsem se ve snaze zaměstnat mozek jinými myšlenkami.

„Mastif. *Dozere!*“ zavolal jeho jméno, jakmile jsme se ocitli mezi stromy.

Opičila jsem se po něm a přiložila si ruce k ústům a zavolala: „*Dozere!*“ Stejně jako Jordanův hlas se ten můj nesl jako ozvěna mezi stromy.

Chvíli jsme poslouchali, jestli se někde neozve nějaký štěkot, ale všude kolem bylo ticho. Vydali jsme se dál a občas jsme volali Dozerovo jméno.

Když jsme se dostali hlouběji do lesa a pořád jsme

neslyšeli nic, co by nás dovedlo k psovi, zaslechla jsem
zvuk projíždějících aut.

„Jsme blízko u silnice?“ zeptala jsem se.

Podívala jsem se na Jordana – v jeho očích se objevilo
zděšení. Což mě taky vyděsilo.

Jordan se rozběhl. Snažila jsem se s ním držet krok, ale
měl mnohem delší nohy než já, takže běžel rychleji.

Konečně jsem ho dostihla na pasece. Rozhlížel se
dokola a zběsile volal Dozerovo jméno. Nedostávalo se mi
dechu a píchalo mě pod žebry. Nebyla jsem zrovna fyzicky
příliš zdatná. Předklonila jsem se, ruce jsem si opřela
o stehna a snažila se popadnout dech.

Auta teď byla slyšet mnohem zřetelněji, takže jsme byli
asi blízko frekventované silnice.

I když jsem pořád zrychleně dýchala, narovнала jsem se

102

a snažila jsem se zaslechnout nějaký zvuk, který by znamenal, že pes je někde
poblíž.

Nic.

„Co kdybychom se tady rozdělili. Vy byste šel sem,“

navrhla jsem a ukázala směrem doprava, „a já to zkusím

tady,“ kývla jsem nalevo.

„Tak dobře.“ Otočil se ke mně. „Kdybyste ho náhodou našla, zavolejte. Uslyším vás.“

„Určitě... jsem si jistá, že bude v pořádku, Jordane.“

Znovu přikývl, otočil se a běžel po cestě doprava.

Vydala jsem se na opačnou stranu. „Dozere!“ křičela jsem.

Nedaleko prosvištělo další auto.

Šla jsem po cestě dál, rozhlížela jsem se, zda ho někde neuvidím. Pak jsem znovu zavolala jeho jméno. Najednou jsem zaslechla slabé kňučení. Bylo tiché, ale byla jsem si jistá, že je to Dozer.

Srdce se mi rozbušilo. „Dozere!“ zavolala jsem znovu.

Ozvalo se tiché naříkání.

Šla jsem směrem, odkud se ozývalo, blížila jsem se k nějaké další pasece... a pak jsem ho uviděla.

Obrovského, světle hnědého mastifa ležícího přes padlý strom.

Rozeběhla jsem se k němu. Ze všech sil jsem volala

Jordana a v duchu se modlila, aby mě slyšel.

Klekla jsem si vedle Dozera. Těžce dýchal, hrud' se mu zvedala a klesala, celé tělo se mu třáslo.

„Bože, chudáčku. Budeš v pořádku, Dozere, uvidíš.“

Zvedla jsem ruku, ale nedotkla jsem se ho. Bála jsem se,

103

abych mu neublížila ještě víc. Domnívala jsem se, že ho srazilo auto a že se sem doplazil.

„Jsem Mia. Pomáhala jsem Jordanovi tě hledat.

Opravdu se o tebe moc strachuje.“

Dozer trochu nadzvedl hlavu. Upřel na mě velké hnědé a prázdné oči.

Měla bych zjistit, jak je zraněný.

„Tak fajn, Dozere. Sice nejsem veterinářka, ale zanedlouho už ze mě bude doktorka. A otec byl taky doktor, takže vím, co mám dělat. Prohlédnu tě, abychom věděli, co se ti stalo. Souhlasíš? Nemusíš mi odpovídat...“

Skvělý, pomyslela jsem si. Povídám si tu se psem, jako by mi rozuměl.

Dozer položil hlavu na zem a zavřel oči, což jsem považovala za souhlas.

Zvedla jsem sluneční brýle na hlavu a začala jsem zjišťovat rozsah zranění. O psech jsem neměla ani páru,

ale domnívala jsem se, že se nebudou příliš lišit od lidí.

Opatrně jsem položila ruku na Dozerovo třesoucí se tělo. V tu chvíli se vedle mě objevil Jordan.

„Do prdele, Dozere! Jsi v pohodě, kámo?“

Dozer zakňučel.

„Myslím, že ho srazilo auto,“ ozvala jsem se.

Jordan se na mě dlouze zadíval. V jeho obličeji se zračila nedůvěra, vztek a další emoce, které jsem nerozeznala.

„Svině jedna!“ vykřikl a zatřásl hlavou. „Kdybych zjistil, kdo mu tohle udělal... do hajzlu!“

Snažila jsem se jeho vztek ignorovat a zůstat klidná.

104

Tohle není mířeno na tebe. Má právo mít vztek na člověka, který ublížil jeho psu.

„Musíme ho nějak dostat k veterináři,“ prohlásil najednou rozhodně Jordan.

Soustředila jsem se jen na jeho vztek, který mu vibroval v těle a ozýval se v jeho hlasu. Vnitřní hlas mi napovídal, abych okamžitě utekla. Přemáhala jsem se, abych to neudělala.

Potřebovala jsem zůstat klidná.

Takže jsem naučeným způsobem naprosto vypnula.

Jakékoliv city šly stranou. To byl jediný způsob, jak tuhle vypjatou situaci zvládnout.

„Nejdřív ho prohlédnu. Zjistím, jestli s ním můžeme
hnout.“ Hlas jsem měla najednou jako robot. Nesnášela
jsem tenhle způsob mluvy, ale nic jiného jsem nemohla
dělat.

Nevšíkala jsem si Jordanova tázavého pohledu a jemně
jsem položila dlaně na Dozera. Hledala jsem
pohmožděny, možná zlomeniny a vnitřní krvácení.

Dozer zakvílel, když jsem se dotkla jeho pravé přední
tlapy. Naklonila jsem se, abych na ni líp viděla. Byla
zlomená. A možná to nebyla jediná zlomenina. Naštěstí
nikde nebyla krev, což bylo dobré znamení. Kost
neprotrhla kůži.

Nenarazila jsem na žádné známky vnitřního krvácení,
takže se dalo říct, že zlomená noha bylo to nejhorší, co se
Dozerovi stalo.

„Má zlomenou nohu,“ oznámila jsem mu a zůstala jsem

sedět na bobku. „Ještě jsem nahmatala kolem žeber otok,

105

ale pokud můžu říct, není ani jedno zlomené. Bude tam mít asi pořádnou podlitinu, jak ho to auto nabralo.“ Podívala

jsem se na Jordana. Prohlížel si mě očima doširoka otevřenýma.

Nepřemýšlela jsem o tom a znovu jsem se podívala na Dozera. „Můžeme s ním pohnout, ale nevím, jak ho dopravíme do hotelu a do vašeho auta, abychom ho odvezli k veterináři. Je hrozně velký na to, abychom ho takovou dálku nesli.“

„Zvládnou to,“ prohlásil rozhodně Jordan.

„Možná jo, ale pro něj to bude příliš bolestivá cesta.

Mohl byste doběhnout pro auto a přijet sem? Odsud je to na silnici jen kousek, takže by to pes zvládl a nebylo by to pro něj tak hrozné.“

Jordan se zadíval na psa, pak na mě. Mračil se. „A vy tu s ním zůstanete?“

„Jistě.“

„Budu zpátky za pět minut.“ Jordan vyskočil a rozeběhl se zpátky cestou, kterou jsme přišli.

„Už nebudeš dlouho trpět, kámo.“ Hladila jsem mu ucho.

„Jordan doběhne pro auto, naloží tě a dovezeme tě

k veterináři. Za chvíli už ti bude dobře.“

Naklonila jsem se a ještě jednou jsem si prohlédla

Dozerovu tlapu. Měla bych mu ji něčím zpevnit, protože až

ho Jordan ponese, volná zlomenina by příšerně bolela.

Rozhlédla jsem se kolem a zahlédla klacek tak akorát

dlouhý. S použitím zubů – díkybohu za levné materiály – se

mi podařilo natrhnout lem trika. Roztrhla jsem pořádný kus

látky – zastavila se až několik centimetrů pod prsy.

106

Podržela jsem látku a utrhla pás od trika. Zkontrolovala jsem, jestli jsem se neodhalila příliš, naštěstí mi triko

dostatečně zakrývalo prsa a měla jsem dlouhý kus látky,

abych psovi zavázala tlapu.

„Tak prima, Dozere. Přivážu ti teď tímhle nohu

ke klacku, aby tě to tolik nebolelo.“

Hnědé oči se na mě nešťastně podívaly.

„Nelžu ti – možná to teď chvíli bude bolet, ale budu se

snažit dělat rychle. Slibuju.“

Dozer zavřel oči a povzdechl si.

Nemyslela jsem si, že by mě kousl, i kdyby ho to strašně bolelo. Ale přesto jsem byla velmi obezřetná. Přece jen to byl velký pes. Klidně by mi ukousl celou ruku.

Velmi opatrně jsem vzala zlomenou tlapu do dlaně. Pes zavrčel a vycenil zuby. Chvíli jsem ji držela a nehýbala s ní.

„Chci ti pomoci, Dozere. Měj to na paměti, až tě napadne zabořit své tesáky do mé kůže.“

Dozer ani nezavrčel. Jen se zhluboka nadechl.

Zkusila jsem to znovu. „Musím ti tlapu trochu narovnat... jsi připravený? Tak jdeme na to.“ Dozer znovu zavrčel. Věděla jsem, že to není na mě, ale že ho to bolí.

Nadechla jsem se a srdce mi bušilo do žeber.

Vzala jsem klacek a podložila mu ho pod tlapu. Pak jsem vzala kus trika a omotala ho kolem, abych nohu připevnila k provizorní dlaze. Konec látky jsem roztrhla napůl a zavázala.

Opatrně jsem mu položila tlapu na zem a oddechla jsem si. „Vedl sis dobře, Dozere.“ Přátelsky a povzbudivě jsem

ho poplácala.

Zaslechla jsem na silnici motor jedoucího auta.

Předpokládala jsem, že je to Jordan, a tak jsem vstala a oklepala si jehličí a větvičky z kalhot.

„Hned budeme zpátky,“ řekla jsem Dozerovi, přešla paseku a vylezla na vozovku, aby mě Jordan viděl. Předemnou se objevil červený mustang, co jsem viděla před hotelem.

Jordan zastavil a vyskočil z auta. „Jak mu je?“

„Má bolesti, ale vede si docela dobře.“ Utíkala jsem za Jordanem.

Sehnul se k psovi. „No tak, kámo. Pojď, vyrazíme k veterináři.“

Opatrně podsunul ruce pod psa a s minimální námahou vstal. Dozera držel v náručí.

No páni!

Dozer byl opravdu obrovský pes, podle mě musel vážit aspoň osmdesát kilo. Jordan je mnohem větší silák, než jak vypadá. Ale nemyslete si, že jsem ho považovala za slabocha. To vůbec ne. Byl to chlap se vším všudy.

Jenom nevypadal jako ti borci z posiloven a na břicho neměl
pekáč buchet. Spíš bych řekla, že měl atletickou postavu.
Tedy aspoň co jsem mohla posoudit z toho, co jsem viděla.
Vypadal tak, jak by – aspoň podle mých chabých
zkušeností – měl chlap vypadat. Ale jediné mužské tělo,
které jsem viděla nahé, bylo Forbesovo a ten vypadal jako
nějaký fotbalový obránce. Úplný opak Jordana.
Musím přiznat, že Jordanova postava se mi líbila víc.
Byl prostě... dokonalý.

108

Když jsem ho pozorovala, moje fantazie se rozjela na plné obrátky...
Představovala jsem si, jak nese v náručí mě. Jak si
omotávám nohy kolem jeho pasu... jak mě tiskne ke stromu
a lehce se otírá rty o mé. Jak mě jeho ruce pomalu hladí
po těle, až k rozkroku... kde se dotýkají toho
nejcitlivějšího místa...

„Tak jdete?“

Jdete?

„Co?“

Podívala jsem se Jordanovi do tváře. Díval se na mě,

mračil se a Dozera držel pořád v náruči.

Konečně mi to došlo: pes – zranění – auto.

Musíme k veterináři.

„Ach, bože, jasně. Ano, samozřejmě, že jdu s vámi.“

Proboha, koukej se dát dohromady, Mio. Přestaň si dělat iluze o chlapíkovi, který teď nese v náruči zraněného psa a myslí jen na to, aby ho zachránil.

Jako bych to ani nebyla já. Vypadalo to, jako by stará Mia v přítomnosti Jordana neexistovala.

Koneckonců, vůbec by to nebylo špatné.

Když jsme doklopýtali k autu, měla jsem tváře červené rozpaky.

Otevřela jsem dveře spolujezdce a sklopila sedadlo, aby měl Jordan přístup k zadní sedačce. Byl to třídveřový model, takže byl docela oříšek uložit Dozera na zadní sedačku. Ale Jordan to zvládl.

„Sednu si k němu dozadu,“ řekla jsem s rukou položenou na střeše a nohou nakročenou uvnitř.

109

Jordan si prohlížel moje roztrhané triko, pak se mi zadíval do očí a mračil se.

Do prdele! Zapomněla jsem na monokl.

Rychle jsem si nasadila sluneční brýle, abych ho schovala.

„Zafixovala jste mu nohu,“ zamumlal a stále se mi díval do obličeje.

„Ano.“

„Díky.“

Kývla jsem a vlezla do auta, abych se usadila na zadní sedačce vedle Dozera.

Jordan vrátil přední sedadlo na místo, zabouchl dveře a obešel auto, aby si sedl za volant.

Připoutala jsem se a Dozerovu hlavu jsem si položila na stehno.

„Budeš v pořádku, Dozere.“

Položila jsem mu ruku na hrud' a vnímala tlukot jeho srdce. Chtěla jsem se ujistit, že je v pořádku, ale taky jsem potřebovala zaměstnat mysl něčím jiným než klukem, který seděl přede mnou.

Jordan otočil auto a vyrazil k veterináři. Cítila jsem, jak mě akcelerace vtlačila do opěradla.

Jordan

Kurva, co je to za holku?

Prohlídla Dozera... a zdálo se, že ví, o čem mluví...

zafixovala mu tlapu.

A co ten šílený monokl?

Nikdy jsem neměl takový vztek jako ve chvíli, kdy jsem tu modřinu uviděl. Věřte mi, na toho hajzla, co srazil mého psa, jsem měl taky vztek, ale nedalo se to srovnat s tím, co jsem cítil, když jsem se jí podíval na černé oko.

Takže proto měla pořád ty sluneční brýle. A tipnul bych si, že to nebyla žádná nehoda, když se ho tak rychle snažila zase schovat, jakmile si uvědomila, že jsem si toho všiml.

Tohle jí musel někdo udělat.

Proto byla nervózní, když jsem jí ukazoval pokoj. Je tak drobná... sladká... a milá. Nechápu, jak jí někdo mohl takhle ublížit.

Způsob, jakým se postarala o Dozera... jak se o něj stará i teď...

Až najdu toho grázla, co srazil mýho psa, dostane takovou nakládačku, že skončí na kapačkách. Stejně tak i chlapík, který si dovolil vztáhnout ruku na Miu. Ať už byl Dozer nenažranec a roztahoval se v mý posteli, patřil do rodiny. Uvědomil jsem si, že bez něj bych už nemohl být.

111

„Jak mu je?“ zeptal jsem se přes rameno.

„Začíná těžce dýchat.“

Dovolil jsem si rychlý pohled dozadu. „Co to znamená?“

„To znamená, abyste šlápl na plyn.“

Na nic jsem nečekal a sešlápl pedál až k podlaze.

O chvílku později už jsem smykem zastavil před veterinární klinikou. Vyskočil jsem z auta, sklopil přední sedadlo a naklonil se dozadu. Mia se posunula dopředu a přisunula Dozera blíž ke mně. Opatrně jsem ho vzal do náručí.

Do prdele! Pod jeho tíhou mé tělo sténalo. Jako by vážil dvakrát tolik, než když jsem ho zvedl v lese.

Přitiskl jsem si jeho tělo k hrudi, abych přenesl část váhy z rukou, a jak nejrychleji to šlo, jsem vyrazil k veterináři. Mia šla hned vedle mě.

Otevřela mi dveře a já se hnál dovnitř. Zhlédl jsem recepční a řítíl jsem se přímo k ní. „Mého psa srazilo auto – potřebuje okamžitě pomoc.“

Recepční vyběhla zpoza pultu: „Pojďte za mnou.“

Zamířil jsem chodbou do ordinace, jak nejrychleji jsem mohl. V místnosti seděl u stolu muž středního věku v bílém plášti a pracoval na počítači.

„Doktore Callie, máme tu zraněného psa, kterého srazilo auto.“

Veterinář se na nás podíval a rychle vstal. „Položte ho sem.“ Ukázal na nerezový vyšetřovací stůl.

Když jsem Dozera pokládal, tiše zakňučel. „Promiň, kámo,“ zašeptal jsem.

112

„Jak se jmenuje?“ zeptal se doktor Callie a zastrčil si stetoskop do uší. Přitiskl ho na Dozerovu hrud’.

„Dozer,“ řekl jsem chraplavým hlasem a odkašlal si.

„Celou cestu jsem jeho tep hlídala.“

Otočil jsem se za Miiným hlasem. Ani jsem si neuvědomil, že je v ordinaci s námi.

Zaměřila se na doktora Callieho. „Byl pravidelný, šedesát tepů za minutu. Asi před pěti minutami začal trochu hůř dýchat. Má zhmožděninu na hrudi, ale podle mě není tak vážná. A pak je tu zlomenina přední pravé nohy. Řekla bych, že je to čistá zlomenina. Snažila jsem se ji zafixovat, jak nejlíp jsem v dané situaci mohla.“

V hlavě mi znovu proběhla myšlenka: Kurva, co je to za holku?

Vypadala sebejistě a při vyšetřování Dozera v lese i teď mluvila naprosto přesvědčivě a věcně. Nebyla to žádná zakřiknutá, tichá a ustrašená holka, která včera v noci přišla do hotelu.

Doktor Callie zvedl hlavu a stetoskop si pověsil kolem krku. „Jste veterinářka, nebo doktorka?“ zeptal se Mii. „Studentka medicíny,“ špitla. „Dokončila jsem druhý ročník.“

V tu chvíli mě napadlo, že je vlastně úžasná...

Doktorka Mia Monroeová.

Na mém žebříčku svůdnosti poskočila hned o několik stupínků výš.

Už jsem si představoval doktorku (Miu) a pacienta (sebe) v různých sexuálních scénách, jednotlivé erotické obrazy se mi odvíjely před očima... A všechny byly

113

skvělé.

Doktor Callie zamířil k nerezovému stolku na kolečkách a vzal do ruky injekční stříkačku.

Otřásl jsem se. K smrti jsem nenáviděl jehly.

V posledním stadiu matčiny nemoci do ní stále píchali nějaké jehly. Vpravovali do ní léky, které jí stejně nepomohly.

Doktor Callie se s injekcí vrátil zpátky k Dozerovi. „Tu nohu jste mu zafixovala naprosto perfektně,“ řekl Mie a podíval se z jednoho na druhého. „Byl bych rád, kdybyste počkali v čekárně.“

„Chcete snad tohle do Dozera bodnout?“ Kývl jsem směrem k injekční stříkačce v doktorově ruce.

„Nebojte se, je to jenom sedativum. Nechci mu nijak

ublížit.“

Lháři. Injekce vždycky zatraceně bolí.

Přistoupil jsem k němu. „Podívejte, potřebuju jen vědět... bude v pořádku?“ Hlas jsem měl najednou tichý a roztřesený. Vzpomněl jsem si, jak mi bylo v nemocnici, když nám oznámili, že léčba mámě nepomáhá. Když mi došlo, že máma umírá.

V krku se mi vytvořil knedlík a oči se zalily slzami.

Sakra, vždyť je to jen pes, pomyslel jsem si. Málem tu brečím kvůli zatracenému psu.

Odkášlal jsem si.

„Bude v pořádku, nebojte se.“ Doktor Callie se na mě mile usmál.

Recepční podržela dveře, abychom s Miou mohli vyjít z ordinace. Teprve teď jsem si všiml jmenovky, kterou

114

měla připnutou na plášti. Jmenovala se Penny.

„Jestli se na chvíli posadíte v čekárně, přijdu vám za chvíli říct, jak si Dozer vede,“ pronesla Penny.

Vyšel jsem ven za Miou. Ve dveřích jsem se zastavil a obrátil se zpátky na doktora Callieho. „Postarejte se

o něj, prosím.“

Doktor přikývl.

Penny za námi zavřela dveře a zůstala s doktorem v ordinaci.

Oči se mi znovu zalily slzami. *Přestaň se chovat jako citlivka, Matthews.*

„Neposadíme se?“ ozvala se za mnou Mia.

Zhluboka jsem se nadechl, zamrkal jsem, abych potlačil slzy, a otočil se k ní. Moji pozornost upoutalo Miino nahé břicho. Sametově hebká světlá pokožka lákala k olíznutí.

Zvedl jsem zrak a... musel jsem zkontrolovat její kozy.

Kdyby zvedla ruce nad hlavu, viděl bych úplně všechno...

Do prdele, co se to se mnou sakra děje?

Mia si roztrhala triko, aby pomohla Dozerovi, kterého teď ošetřuje doktor, protože ho srazilo auto, a já si ji tu prohlížím jako nějaký sexuální úchyl.

„To triko vám zaplatím.“ Ukázal jsem na její holé břicho, které ve mně vyvolávalo erotické představy.

Sklopila zrak a tváře jí zčervenaly. Založila si ruce na břicho, jako by se chtěla chránit. „S tím si nedělejte

starosti. Stejně bylo jen z obchod'áku.“

Jezdí mercedesem a nakupuje v obchod'ácích? Tahle holka mě pořád překvapovala a vůbec jsem ji nechápal.

„Určitě?“

115

„Jasně.“

Přikývl jsem tedy a vydal se do čekárny. Věděl jsem, že jde hned za mnou, takže když jsme došli k lavici, ustoupil jsem stranou, aby si mohla sednout první. Pak jsem se posadil vedle ní.

Chápejte, nejsem žádný zabedněnec. Umím se chovat i jako džentlmen.

Opřel jsem se lokty o stehna a položil hlavu do dlaní.

Z toho, jak jsem nesl Dozera, mě bolelo celé tělo. Mia, sedící těsně vedle mě, voněla stejně jako včera večer – po vanilce.

Podle mě by nikdo neměl takhle hezky vonět. Člověk se pak jen těžko soustředí. Tedy spíš se nemůže soustředit vůbec, jestli chápete, co chci říct.

Nevzpomínal jsem si, jestli jsem se někdy s tak

přitažlivou holkou setkal. Bylo jen štěstí, že pro mě byla tabu.

„Díky... za to, co jste udělala pro Dozera,“ zamumlal jsem, ale nepodíval jsem se na ni. Usoudil jsem, že pokud si chci zachovat chladnou mysl, musím se vystříhat jakéhokoliv vizuálního kontaktu s ní.

„To nic nebylo.“

Hlas měla sametový, stejně hebký, jak jsem si představoval její kůži. Měkkou a jemnou... vsadil bych se, že bude pěkně těsná...

„Miluju psy,“ dodala. „Vlastně všechna zvířata. Jsou mnohem milejší než většina lidí.“

Najednou jsem v jejím hlase zaslechl smutek. Nemohl jsem jinak, musel jsem se na ni podívat. Koutky úst měla

116

svěšené a na nose jí seděly ty příšerné velké sluneční brýle.

„Ty brýle si můžete sundat. Jsme tu jen my dva, a jak víte, už jsem viděl, co za nimi schováváte.“

Tělo jako by se jí napjalo. Bylo dlouho ticho a Mia se ani nepohnula. Dokonce jsem si nebyl jistý, jestli vůbec

dýchá. Přemýšlel jsem, jestli jsem neřekl něco nevhodného.

Nechtěl jsem ji naštvat.

Proč, to jsem však nevěděl. Dokázal jsem si vždycky poradit s ženskými emocemi. Ale s ní to bylo... jiné.

Zvedla ruku a pomalu si brýle sundala.

Pozoroval jsem, jak se jí klepou štíhlé prsty, když brýle složila a položila si je do klína. A pak jsem to uviděl – ztvrdlé, bolestivé mozoly na kotnících prstů na pravé ruce.

Všiml jsem si jich, protože ve srovnání s hebkou kůží vypadaly na ruce nepatříčně.

Možná trpí nějakým ekzémem nebo nějakou jinou vyrážkou.

Podíval jsem se jí do očí.

Měla je zavřené, takže monokl vypadal ještě děsivěji.

Popadl mě takový vztek, že bych nejradši do něčeho kopl. A stejně bych se neuklidnil.

Zatnul se ruce v pěsti. „Co to bylo za grázla, co vám tohle udělal...?“

Kousla se do rtu a odvrátila se.

Probudil se ve mně neandrtálec, který netoužil po ničem jiném než nakopat prdel tomu hajzlovi, co se k ní takhle hnusně choval. Žádná žena by si něčím takovým neměla

117

projít.

A Mia zvlášť ne. Taková jemná a citlivá bytost...

„Vrátím mu to, Mio. Stačí jediné slovo a rozbiju mu ksicht.“

Zaslechl jsem, jak se rychle nadechla. Doširoka otevřené modré oči se zadívaly do mých.

Bože, ta holka mi vyráží dech. I když má monokl, který mění barvu od tmavě fialové až po černou.

Měla nádherné oči. Přesně takové, jaké jsem si představoval. Měly barvu sopečného jezera.

Po střední škole, ještě než máma onemocněla, jsem s pár kamarády vyrazil na cesty.

Dostali jsme se až na indonéský ostrov Lombok a vyšplhali na sopku Rinjani. Voda, která se drží v kaldeře, je díky sopečné aktivitě stále horká a její blankytně modrá barva, vytvořená snad všemi odstíny modré, vás ohromí.

A přesně takovou barvu měly Miiny oči.

Byla první, která se odvrátila. Začala si nervózně pohrávat s brýlemi v klíně, jako by na tom závisel celý její život.

Nepředpokládal jsem, že mi něco řekne, a nevěděl jsem, co víc bych jí k tomu měl říct.

„Nikdo mi neublížil. Byla to jen nešťastná náhoda.“

Řekla to tiše, ale přesto jsem měl pocit, jako by mě její slova udeřila přímo do obličeje.

Zakroutil jsem hlavou. „Pokud by to byla nehoda, neskrývala byste ty modřiny pod slunečními brýlemi. A to, že jste teď řekla, že šlo o nešťastnou náhodu, mě jen utvrzuje v tom, že vám někdo ublížil.“

118

Podívala se mi do očí. Všiml jsem si v nich neobvyklého záblesku. Líbilo se mi to. Znamenalo to, že se ještě úplně *nevzdala*.

„I kdyby mi někdo ublížil, proč by vás to mělo zajímat?“

Její otázka se mě dotkla. Ale proč?

Zaskřípal jsem zuby a opřel se o opěradlo lavice. „Máte

pravdu. Není to moje věc.“

Najednou zlost z jejích očí zmizela. Tak rychle, až mě to překvapilo.

„Bože, omlouvám se. Znělo to tak – nechtěla jsem –“

Poposedla si a nervózně si třela ret. „Nechci, aby to vypadalo, že jsem nějaká mrcha. Vážím si vaší nabídky.

Ale zmlátit... *ho*... není nutné.“

Otočil jsem se k ní a podíval se jí přímo do očí.

„Z mého pohledu to nutné je.“

Spustila ruce do klína. „Násilí nevyřešíte násilím.“

Ten grázl jí takhle zmaloval obličej a ona mu to snad ani nechce vrátit. Buď je převtělený anděl, nebo se úplně pomátla. Jak jsem měl ale možnost ji poznat, přikláněl bych se k tomu andělu. Jen jsem doufal, že mi nedokáže, jak moc se mýlím.

„Asi ne.“ Všiml jsem si, jak sleduje moje ústa. Olízl jsem si spodní ret. „Ale věřte mi, že to je jediný způsob, jakému takový grázl, který vám tohle udělal, bude rozumět.

A docela by mě uspokojilo vědomí, že jsem tomu zasranému chlápku dal lekci, aby držel své špinavý

pracky dál od vás.“

Po pravdě řečeno, byl jsem přesvědčený, že bych mu dal takovou nakládačku, že by se od Mii držel na míle daleko.

119

Měl jsem sto chutí rozbít mu ksicht. Toužil jsem po tom tak, jako jsem toužil zabořit se do jejího klínu.

Proboha proč mám takovéhle představy? Vždyť tu holku sotva znám. Ale moje touha se s ní vyspat byla mnohem větší než kdykoliv předtím. Žádnou jinou holku jsem nechtěl mít v posteli tak jako Miu.

Ne, tak to není. Kurva, tohle přece nejsem já?

Podíval jsem se na ni a všiml si, že má oči plné slz.

Do prdele! Hlavně se mi tu, kotě, nerozbreč.

„Podívejte,“ začal jsem rychle, abych zastavil příval slz, „chtěl jsem jen říct, že kdybyste chtěla, abych mu dal nakládačku, udělal bych to. Dejme tomu, že bych vám tím vrátil to, jak jste se postarala o Dozera. Ale když nechcete, nebudu se do toho plést.“

Kousala si spodní ret a přikývla. Slzy jí kapaly z dlouhých řas a padaly na džínsy.

Vnitřnosti se mi stáhly soucitem. *Co to sakra se mnou*

je?

Zadíval jsem se do chodby vedoucí k ordinaci, abych jí dal čas si slzy otřít. A taky abych se sám zbavil toho divného pocitu na hrudi.

„Mio, jen vám chci říct, že ne všichni chlapi jsou takoví dementi.“

Do prdele!

Ne všichni chlapi jsou dementi? Proboha, Matthews! Samozřejmě že jsou. Jen existují různé druhy mužské demence a ješitnosti.

I já jsem kretén. Takový, co by nikdy ženu neuhodil...

který nechápe ty, co mohou na ženu vztáhnout ruku. Ale

120

dokážu ublížit ženě jiným způsobem – vyspím se s každou, která je ochotná se mnou vlézt do postele, a pak ji odkopnu

ve chvíli, kdy můj pták opustí její hnízdo. Například s tou včera – sakra jak se jmenovala. Vidíte, ani si nevzpomenu na její jméno. Tak velký mizera jsem.

Je to zvláštní... ale nechci, aby si o mně Mia myslela, že jsem stejný grázl jako ten, co jí ublížil. Chci, aby mě měla ráda.

Riskl jsem to a po očku se na ni podíval. Její zářivě modré oči si mě zvědavě prohlížely.

Bože, je tak krásná, pomyslel jsem si.

Olízla si rty a stiskla je do tenké linky. To přitáhlo mou pozornost.

Toužil jsem je políbit.

Vtisknout polibek na každý centimetr jejího těla.

Ochutnat její hedvábnou pokožku. Vsadil bych se, že by chutnala po vanilce. Chutnala by stejně, jako voněla.

Měl jsem chuť roztáhnout jí nohy a zabořit obličej do jejího klínu. Dráždit ji jazykem, až by křičela moje jméno. A pak se do ní ponořit a milovat se s ní tak vášnivě a dlouho, až bychom oba vymazali myšlenky z hlavy a oddali se čiré rozkoši.

Sice jsem to s ní nezkusil, ale věděl jsem, že sex s Miou Monroeovou by byl senzační. Na tyhle věci jsem měl čich.

Uvědomoval jsem si, že v tuhle chvíli se mi hlavou honí naprosto nevhodné myšlenky. Ale v nepříjemných situacích lidi přece hledají nějaká pozitiva, ne?

Dozer by mi určitě rozuměl. Protože byl stejně nadržžený

jako já. Řekl bych, že obskočil veškerý nábytek, který jsme

121

měli. Dokonce jsem ho jednou přistihl příkrčeného v akci u dřevěného stolu na zahradě. Chudák, byl v tak zoufalé

situaci, že riskoval, že si zadře třísku. Měl bych ho

v tomhle směru trochu zklidnit.

Do prdele! Vždyť Dozer byl panic.

Řekl jsem si, že to musím napravit – jestli Dozer tohle

zranění přežije, najdu mu tu nejdychtivější fenu, která se

k němu bude hodit. Tedy ne, že bych něco věděl o psech...

uvědomil jsem si, že moje myšlenky jsou směšné. Ale

myslel jsem, že nějaká nóbl fena – jako třeba pudl nebo

něco takového – bude pro Dozera ta pravá.

„Jordane...“ Vážně se mi líbil způsob, jakým

vyslovovala moje jméno. „... Dozer je neobvyklé jméno

pro psa. Jak k němu přišel?“ Na rtech se jí objevil úsměv,

který opět probudil mého ptáka.

Snažila se změnit téma hovoru a já na to přistoupil.

Zasmál jsem se a odvrátil se dřív, než udělám nějakou

blbost. Třeba že přitáhnu Dozera a nechám ho vyřádit se

na její noze.

„Dozer je zatoulanec. Jednou v noci, když byl ještě
štěně, jsem ho našel u našich dveří. Byl hladový
a unavený, takže jsem ho vzal dovnitř, nakrmil a nechal ho
tam vyspat. Vylepili jsme všude plakáty, že jsme ho našli,
ale nikdo se k němu nehlásil. Takže jsme si ho nechali.
Během jednoho týdne, kdy byl u nás, stačil rozbít, co se
dalo – všechny talíře, vázy a dekorace, které jsme v bytě
měli. Dokonce se mu podařilo rozbít i okno.“

Musel jsem se zasmát, když jsem si vzpomněl, jak táta
zuřil, když Dozer vyskočil na okno v obývacím pokoji

122

ve snaze chytit ptáka na terase. Bohužel to odneslo okno.

„Dozer rozbije všechno, čeho se dotkne. Takže táta
tvrdí, že je jako buldozer a zničí všechno, co mu přijde
do cesty. A aby to nebylo tak dlouhé, tak mu říkáme
Dozer.“ Usmál jsem se a zadíval se do chodby směrem
k ordinaci. „Víte, vždycky jsem si myslel, že je
neporazitelný.“

„Určitě bude v pořádku, Jordane. Má jen zlomenou
nohu. No... nejde jen o tu zlomeninu... protože... protože

zlomenina strašně bolí. Chci jen říct –“

Zčervenala v obličeji. Najednou byla nesvá, což mi připadalo roztomilé.

„Vím, co chcete říct.“ Usmál jsem se.

I ona se trochu usmála. „Kromě té nohy si myslím, že nemá další zranění, kvůli kterým byste si měl dělat starosti.“

Dotkla se prsty mé ruky. Byl to jen letmý dotek, sotva postřehnutelný. Ale i tak ve mně vyvolal pocit, jako by se mi krev změnila v horkou lávu.

Rychle ruku stáhla a v obličeji se jí objevil užaslý výraz.

Něco tě překvapilo, zlato? No, nejsi sama. Horká láva proudící mi tělem se dostala až k mému ptáku, takže jsem

radši začal rychle mluvit, abych zabránil nejhoršímu.

„Takže vy jste doktorka?“ Řekl jsem první věc, co mě napadla.

Zatraceně, ta holka je živoucí erotická bohyně.

„Ještě ne, zatím jen studuju,“ odpověděla tiše.

„A kde?“

Podívala se na mě. „Na Harvardu.“

Na Harvardu. Nejen že je neuvěřitelně krásná, ale ještě k tomu úžasně chytrá.

Dokonalejší už být nemohla. Tedy kromě toho, že si narazila toho grázla.

„Ivy League – Břečťanová liga. Dobrý.“ Přikývl jsem ohromený jejím přiznáním.

Pokrčila rameny, zadívala se na podlahu a kopala nohama o sebe.

Takže je z Bostonu, přemýšlel jsem. Zajímavé. Nemohl jsem si uvědomit, jestli to vyplnila do formuláře. Byl jsem jí tak zaujatý, že jsem nezaregistroval, odkud je.

Ale co dělá tak daleko od domova? Napadlo mě, že si udělala prázdniny, ale ženy obvykle samy nikam necestují.

A když, tak mají všechno předem naplánované, včetně hotelu. To, jakým způsobem se objevila U Zlatého dubu, vypadalo, že to nebyl zrovna plánovaný výlet. Usoudil jsem, že to asi bude mít co do činění s tím hajzlem, co jí tak zohyzdil krásný obličej.

„Takže pocházíte z Bostonu?“

Všiml jsem si, jak zaváhala. Každíčký sval v těle se jí napnul.

„Ano,“ zašeptala. „Žila jsem tam od narození.“

„A co tedy pak děláte tady v Coloradu?“

Zavrtěla se na lavici a odtáhla se ode mě. „Snažím se...

no...“ Odkáslala si. „Přijela jsem sem, abych našla matku.“

Takovou odpověď jsem vůbec nečekal.

„Byla jste adoptovaná?“

124

Zmínil jsem se o tom, že nemám žádné zábrany?

Zakroutila hlavou. „Ne... žila jsem s otcem. Máma mě opustila hned, jak jsem se narodila.“

„A do prdele!“ zabručel jsem. „Takže váš otec... nevadí mu, že jste se vydala hledat matku sama a tak daleko?“

A proč sakra nezakročil proti tomu hajzlovi, co ti ublížil?

„Otec je mrtvý.“

Kurva! Takže mi odpověděla i na mou otázku. Co mě ale překvapilo, bylo naprosto suché oznámení, že její otec je mrtvý. Žádný smutek, žádná lítost... prostě nic.

Když umřela máma, bylo to pro mě strašné – víc než to.

Zbožňoval jsem ji. Kdybych měl ztratit i otce... zhroutil by se mi celý svět.

„To je mi líto.“ Bylo to kliše, ale co jiného jsem na to mohl říct.

„Díky,“ pronesla zase bez jakýchkoli emocí. Připadalo mi to podivné.

Otočil jsem se k ní. „Takže vaše matka žije tady?“

Odhrnula si vlasy z čela. „Zřejmě ano. Našla jsem doma adresu, ale matka ji napsala už před víc než dvaceti lety.

Jestli tady ještě bydlí, nebo ne, to nemám nejmenší tušení.“

Souhlasně jsem přikývl. „A jak se vaše matka jmenuje?“

Bydlím tu od malička. Takže jestli tu vaše matka ještě žije, možná ji budu znát. A když ne já, tak můj otec určitě. Býval kdysi policajtem a zná tu každého.“

Vsála si ret do úst. Hned jsem si představil, jaké by to bylo, kdybych ho mohl taky takhle sát...

„Anna Monroeová. Tedy to bylo její jméno, když se provdala za otce. Jak se jmenovala za svobodna, to

nevím.“

Rychle jsem vzpomínal, jakou Annu tady ve městě znám.

Jediná, na kterou jsem si vzpomněl, byla Annie Parkerová, ale ta byla jen o pár let starší než já. A pokud si dobře vzpomínám, měla pusku jako vysavač.

„Hmm... neznám nikoho takového.“ Zakroutil jsem hlavou.

„Jasně.“ Smutně se usmála.

„Počkejte, můžeme se podívat na tu adresu a jméno a uvidíme, jestli tu někdo takový bydlí.“ Vytáhl jsem chytrý telefon.

„To byste mohl? Vidíte, to mě ani nenapadlo. Díky.“

Vytáhla z kapsy peněženku a z ní kus pomuchlaného papíru. Podala mi ho.

Naťukal jsem adresu a jméno *Anna Monroeová* do vyhledávače.

To, co se objevilo – tedy spíš neobjevilo – na obrazovce, mě rozhodilo. Bylo mi Mii líto, ani jsem jí to nechtěl říct.

„Tak co?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Podíval jsem se na ni. „Na adrese, kde by měla vaše matka bydlet, je teď obchodník s potravinami.“

„Ach.“

Sakra, její smutek mě zasáhl, jako by byl můj vlastní.

Píchlo mě u srdce.

Ne vážně, co se to se mnou děje? Co to je? Třel jsem si hrudní kost.

„Ty domy asi byly srovnané se zemí, než tam postavili ten obchod,“ poznamenal jsem. „Mrzí mě to.“

126

„To nemusí. Není to vaše chyba.“ Vzala si zpátky kousek papíru a držela ho v ruce.

Nuceně se usmívala.

Vypadala tak ztraceně. Tak smutně. Bylo bolestné ji takhle vidět.

„Jestli chcete, pomůžu vám matku najít.“

Do prdele! Copak jsem se úplně zbláznil?

Normálně přece trávím čas s holkama jen v posteli.

Tedy kromě Beth. Ale to je proto, že ji taky zajímají jen holky.

Jestli Mie pomůžu hledat matku, věděl jsem, co to pro

mě znamená. Můj pták nikdy neochutná její sladký klín.

Možná jsem si teď v posledních pěti minutách

představoval její nahé tělo ležící v mé posteli... viděl

jsem sám sebe, jak se v pravidelném rytmu nořím do jejího

hebkého těla... Ale nejsem žádný šmejd.

Neznám sice celou její historii, ale je mi jasné, že takhle

holka dostala pořádně zabrat od nějakýho grázla a teď

navíc hledá mámu, která ji po narození opustila a nechala

ji samotnou s tátou.

Mia může být tou nepřitažlivější holkou, kterou jsem kdy

viděl... fajn, ona *je* tou nepřitažlivější holkou, co znám.

A taky tím nejsladším kotětem, s kterým jsem se kdy setkal.

Tak moc mě vzrušuje, že mě pták bolí, jak je nadržžený.

Setsakramentsky bolí.

Ale Mia si v životě už užila dost zlého.

Trávit však čas s tak vzrušující holkou a nemoci se s ní

vyspat... to je prostě nesmysl.

To je, jako bych byl uvězněný.

127

Nebo v pekle.

Jasně, to je ono. Připadal bych si jako v pekle.

To je trest za to, že jsem spal s tou holčkou, co byla
vdaná.

Lhal jsem předtím. Jasně že jsem moc dobře věděl, že je
vdaná.

„Vy byste to udělal?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Nevím totiž, kde bych měla začít hledat. A vy tu znáte
lidi, takže byste mi mohl poradit, koho se zeptat.“

„Jasně, to bych mohl.“ *Jasně, to bych mohl. Jen tak dál,*
ty blbče. Zamotej se do toho ještě víc. „Jak jsem řekl, dlužím vám to za
Dozera.“

„Nedlužíte mi vůbec nic, Jordane. Kdybych nechtěla,
nepomáhala bych vám.“

Zase vyslovila moje jméno. Připadal jsem si jako opilý.

„A já chci pomoci vám.“

A já chci pomoci vám. Proboha, jsem fakt vůl.

Takže teď je to jasné. Přišel jsem o rozum.

A pak se usmála. Zářivým, okouzlujícím a úchvatným
úsměvem, který mě praštil do prsou. A do koulí.

Život není vůbec jednoduchý.

Vypadalo to, že v přítomnosti Mii Monroeové bude můj

pták vždycky v pohotovosti.

128

8

Mia

Nevěřila jsem tomu, co se právě stalo.

Přiznala jsem Jordanovi – klukovi, kterého jsem sotva

znala –, že mě Forbes bil. A taky jsem mu řekla o matce,

která mě odvrhla. Kvůli které jsem jela přes sedm států,

abych se ji pokusila najít a abych teď zjistila, že na adrese, kterou mám, už dávno nebydlí.

Bože, jsem tak pitomá.

Proč jsem si tohle všechno nezjistila dřív, než jsem

na tak dalekou cestu vyrazila? Copak snaha ji najít je

opravdu marná?

Ale co jsem měla dělat? Vrátit se zpátky do bytu a smířit

se s tím, že budu poslouchat Forbese a žít s jeho

milenkami?

Ne! To v žádném případě.

Jordan si o mně musí myslet, že jsem pomatená.

A naprostý idiot.

A má pravdu.

Napadlo mě, že nejlepší bude, když odsud vypadnu.

Vrátím se zpátky do hotelu, sbalím si saky paky

a vyrazím... ale kam vlastně?

Musím si najít nějaký jiný hotel a pak se pořádně

rozmyslet, co udělám dál.

Doufala jsem, že nebude hned všem vykládat, jak mě

129

Forbes zmlátil. Ale proč by to dělal? Nezdálo se mi, že by byl ukecaný typ. Na druhou stranu ale řekl, že jeho otec

býval policajt. Co když...?

Ne, to bych asi musela na policii nahlásit sama. A navíc,

myslím, že by se místní policejní stanice nezabývala

nějakou cizinkou, která se tu náhodou objevila s monoklem.

Ale budu muset odejít z hotelu. A to teď hned.

Už jsem pomalu vstávala, abych se omluvila a zmizela,

když se Jordan ozval: „Jestli chcete, pomůžu vám matku

najít.“

Cože? On mi opravdu chce pomoci mámu najít?

Před chvílí mi nabídl, že rozbije Forbesovi ksicht za to,

co mi provedl. Už tahle nabídka mi vyrazila dech a vehnala

slzy do očí. Ještě nikdo se o mě takhle nezajímal. A navíc, šokovalo mě, že ta nabídka přišla od muže.

A teď tohle. Nabízí mi, že mi pomůže najít mámu... To je od něj fakt moc milé.

Vážně by mi věnoval tolik svého času?

Možná je to opravdu slušný chlap, Mio.

Jeho vstřícnost mě dojímala, svírala hrud', takže jsem měla pocit, že se nemůžu ani nadechnout. Snažila jsem se promluvit co neklidněji: „Vy byste to udělal?“ Pohnutí a naděje v hlase se nedala zastřít. „Nevím totiž, kde bych měla začít hledat. A vy tu znáte lidi, takže byste mi mohl poradit, koho se zeptat.“

No skvělý. Takový blábol!

„Jasně, to bych mohl,“ odpověděl. „Jak jsem řekl, dlužím vám to za Dozera.“

Chce mi pomoci, protože jsem mu pomohla já. Ne kvůli

130

mně... ale je na tom něco špatného? To přece neznamená, že je špatný.

„Nedlužíte mi vůbec nic, Jordane. Kdybych nechtěla, nepomáhala bych vám.“

„A já chci pomoci vám,“ prohlásil. Měl příjemný hřejivý hlas, ale musela jsem se usmát.

„Tak tedy dík. Ráda vaši nabídku využiju.“

„Tak domluveno.“ Usmál se.

Bože, je tak skvělý.

A přitažlivý.

Najednou jsem měla potřebu se ho dotknout. Pohladit ho po tváři.

Pevně jsem sevřela ruce v pěsti a držela je v klíně.

Chvíli jsme seděli potichu, ale pak Jordan řekl: „Jsem zvědavý, jak dlouho to bude ještě trvat. Myslím s Dozerem.“

Podívala jsem se na hodiny, jako by mi pomohly najít správnou odpověď. „Řekla bych, že už ne moc dlouho.

Určitě mu udělali rentgenové snímky té zlomené nohy a taky hrudníku, aby vyloučili zlomená žebra.“

Usmál se na mě.

„Co je?“ zeptala jsem se trochu sebevědomě.

„Nic,“ zakroutil hlavou. „Když mluvíte o těchhle věcech, vypadáte úplně jinak. Připadáte mi jako...“

„Doktorka?“ zasmála jsem se.

„Jo,“ usmíval se. „Jako doktorka.“

„No, ještě jí nejsem. . . tedy pokud vůbec budu,“

zašeptala jsem.

„Proč byste nebyla?“

131

Podívala jsem se na něj a nevěděla, co říct. Jordan se podíval přese mě, pak znovu na sluneční brýle, které jsem

měla v klíně. Na chodbě jsem zaslechla kroky mířící

k nám, takže jsem si brýle rychle nasadila na nos

a naznačila Jordanovi, že mu děkuju.

Přikývl a oba jsme vyskočili a zamířili k doktorovi.

„Jak je na tom?“ zeptal se Jordan doktora Callieho.

„Vede si dobře. Pořád spí po anestetikách, ale za chvíli se probudí. Přesně jak jste diagnostikovala, měl zlomenou nohu.“ Doktor se zadíval na mě a pak zpátky na Jordana.

„Problém byl, že byla zlomená na dvou místech, takže jsme ji museli vyztužit hřebem, aby se dobře zhojila.“

„Je v pořádku?“ zeptal se Jordan a v hlase byly znát obavy. Píchlo mě u srdce.

Doktor Callie se usmál. „Jistě. Nohu jsme zasádrovali

a teď jen potřebuje hodně odpočívat. Přijďte na kontrolu za šest týdnů a sádku mu sundáme. Pokud bude všechno v pořádku, vyndáme mu i hřeby.“

„Kdy ho budeme moct vzít domů?“

„Právě se probouzí z narkózy. Radši bych si ho tu nechal do večera, abych ho měl na očích. Zastavte se tu navečer.“

„V kolik?“

Doktor Callie se podíval na hodinky. „Řekněme tak v půl páté, to už by měl být opravdu v pohodě.“

Kolem nás prošla Penny. „Mohl byste jít na chvíli se mnou? Potřebovala bych od vás nějaké informace,“ obrátila se na Jordana.

„Jistě,“ odpověděl.

Vydala jsem se za Jordanem k recepčnímu pultu, když

132

mě najednou zastavil doktor Callie. „Musím ocenit vaši práci. Ta dlaha byla skvěle provedená a moc mu pomohla.

Bude z vás velmi dobrá doktorka.“ Upřímně se na mě usmál.

Zastyděla jsem se. Nechtěla jsem se totiž stát dobrou doktorkou. Nechtěla jsem pokračovat v tom, co si vymyslel

Oliver.

Sklopila jsem hlavu. „Díky.“

„No... hodně štěstí při dalším studiu.“

„Díky,“ přikývla jsem znovu.

„Asi bych se měl radši vrátit do ordinace.“

Sledovala jsem ho, jak jde chodbou zpátky k Dozerovi, a pak jsem se obrátila a zamířila k Jordanovi. Právě dokončil vyplňování nějakých papírů s Penny.

„Můžeme jít?“ zeptal se.

„Ano.“

Šla jsem za ním k autu. „Nemáte hlad?“ zeptal se, když jsme vyrazili zpátky.

Položila jsem si ruku na prázdný žaludek. „Trochu ano.“

„To se dalo čekat. Propásla jste dneska snídani.“

„Omlouvám se. Normálně takhle dlouho nevyspávám, ale byla jsem po cestě unavená. Doufám, že jsem vám nezpůsobila nějaký problém.“

„Ne,“ potřásl hlavou. „Takže si dáme malý oběd.“

Vyjeli jsme od kliniky a Jordan zamířil do centra. Chvilí si pohrával s rádiem.

Sundala jsem si sluneční brýle a rozhlédla se kolem sebe. Ještě nikdy jsem v mustangu neseseděla. Bylo to krásné auto, fakt skvělé. Víím, že jsem včera prohlásila, že

133

takovéhle auto musí patřit jedině vylízanému chlapíkovi, který myslí jiným orgánem než mozkem, ale jak jsem si

stačila všimnout, Jordan není typ, co potřebuje velké povzbuzení, aby se mu postavil. Ne, že bych si zrovna prohlížela tyhle jeho partie, ale usuzovala jsem tak z jeho sebevědomého chování. To auto se k němu dokonale hodilo – k jeho sebedůvěře a šarmu.

„Máte krásné auto,“ poznamenala jsem.

Konečně naladil stanici, kterou hledal, a oběma rukama chytil volant. „Díky. Vyhrál jsem ho.“

„Vyhrál? Myslíte jako v loterii?“ dobírala jsem si ho.

Jordan se rozesmál. „Ne, v kartách. Vyhrál jsem ho v pokeru.“

„Páni, to musela ale být hra!“ prohlásila jsem ohromeně.

Zvedl pravou ruku, protáhl si prsty a na rtech se mu objevil ďábelský úsměv.

„To si ani nedovedeš představit, kotě.“

Kotě? To si ze mě dělá srandu? Je snad...?

Flirtuje snad se mnou?

Ne, to nemůže být pravda.

Cítila jsem, jak mi červenají tváře.

Snažila jsem se předstírat, že jeho slova na mě neměla žádný účinek, odkašlala jsem si a zeptala se: „Hraješ rád karty?“ Přešla jsem jako on na tykání.

„Celkem jo.“ V jeho hlase zaznělo cosi, co ve mně vyvolalo zvědavost.

Obvykle nestrkám nos do cizích věcí. Nevyptávám se lidí, protože nechci, aby se vyptávali oni mě. Jordan však už o Forbesovi věděl a navíc... něco mě nutilo dozvědět se

134

o něm víc. Měla jsem dojem, že bych dokázala sedět a poslouchat ho celé hodiny a vůbec bych se nenudila.

„Celkem jo?“ zopakovala jsem po něm.

Sledovala jsem, jak klidně poklepává prsty na volant.

„Rád hazarduju. A karty jsou mojí oblíbenou hrou. Ale je pravda, že když máma umřela... tak jsem začal hrát víc.“

„Tvoje máma umřela?“ Přitiskla jsem si ruku na srdce.

„To je mi moc líto, Jordane.“

Přikývl. „Jsme na tom stejně. Oba jsme ztratili rodiče.“

„To je smutný mít zrovna tohle společné,“ zamumlala jsem.

Nemohla jsem mu přece přiznat, že den, kdy Oliver umřel, byl jedním z mých nejlepších dní v životě.

To by nikdy nepochopil.

„Ano, to je,“ zašeptal.

„Jak umřela? Tedy jestli ti nevadí, že se na to ptám?“

Zakroutil hlavou a upřeně sledoval silnici před sebou.

„Na rakovinu plic. Měla ji už v tom nejhorším stadiu. A to nikdy nekouřila. Byl jsem zrovna s kamarády na cestách a toulali jsme se po jihovýchodní Asii, když mi otec zavolal, že je nemocná. Vrátil jsem se okamžitě domů. Byla po operaci, procházela chemoterapií... ale nic z toho nezabíralo.“

Smutně pokrčil rameny. „Když umřela... no... bylo to hrozně těžké. Měl jsem pocit, že se zblázním. Chápeš mě?“

Podíval se krátce na mě a v jeho očích jsem viděla smutek. Pak se zase soustředil na řízení. „Její smrt mě donutila zamyslet se nad životem. A tady mě vidíš... jsem

jiný, mnohem zodpovědnější člověk.“

135

Otřel si ruku o stehno, usmál se, ale věděla jsem, že to je jenom naoko. Uvědomila jsem si, že i jeho život zlomil. Ne

tak jako mě, ale taky si prošel peklem. Jako by v sobě

držel všechnu tíhu viny za matčinu smrt.

Poposedla jsem si, abych na něj viděla. „Toho

dřívějšího Jordana jsem neznala, ale musím říct, že tenhle

současný je úžasný a milý.“

Zasmál se, ale znělo to skoro jako odfrknutí. Jako by

odsuzoval sám sebe.

„Milý... to tedy opravdu jsem.“

„Myslím, že jsi. A... no... pro mě to hrozně moc

znamená.“ Přejela jsem si prstem po rtu a zhluboka se

nadechla.

Znovu se na mě podíval. Naše pohledy se spojily. Tváře

mi opět zčervenaly, v ústech mi vyschlo a srdce se

rozeběhlo jako o závod.

Najednou jsem měla nutkavou potřebu se k němu

naklonit a políbit ho.

Odtrhl ode mě pohled. Zadívala jsem se na silnici

a z džínsů jsem si smetla neexistující smítka. Už jsme spolu nepromluvili, dokud jsme nezastavili před restaurací.

Nasadila jsem si sluneční brýle a vystoupila z auta.

„Tady jsem byla včera,“ prohodila jsem přes rameno.

„Já vím.“

Otočila jsem se k němu a svaly v obličeji mi ztuhly. „Jak to můžeš vědět?“ Věděla jsem, že jsem se zeptala příkřeji, než bych měla, ale nemohla jsem si pomoci.

Jordan se zamračil. Položil ruku na střechu auta a řekl:

„Beth – to je ta servírka, co tě včera obsluhovala – je moje

136

dobrá kamarádka. Volala mi, aby mě upozornila, že se u nás pravděpodobně ubytuješ.“

„No jasně.“ *Už zase přeháníš, Mio.*

Pročísala jsem si vlasy prsty, zasmála jsem se, ale znělo to divně. „Už chápu, proč mi doporučila váš hotel, když jste takoví kamarádi. To musela. Tedy... tím nechci říct, že by hotel U Zlatého dubu byl nějakým podřadným hotýlkem... Je fantastický. Nejlepší, v jakém jsem kdy bydlela.“

Proboha přestaň! Co to tu plácáš za nesmysly.

V jeho přítomnosti jsem opravdu ztrácela rozum.

Jordan se zasmál, obešel auto a v ruce držel něco, co vypadalo jako kostkovaná košile.

„Myslím, že by sis měla tohle obléct.“ Kývl směrem k mému holému pupku.

Úplně jsem zapomněla na svoje roztrhané triko. Jako bych to ani nebyla já. Většinou jsem si na svém vzhledu zakládala. Musela jsem – kvůli otci.

A kvůli Forbesovi.

Okamžitě jsem si zakryla nahé břicho rukama. Když Jordan natáhl ruku a podával mi košili, vzala jsem si ji.

„Dík,“ řekla jsem a vklouzla do rukávů. Voněla tak zvláště... mužsky. Voněla po Jordanovi. *Z téhle košile se už nikdy nechci vysvléknout*, prolétlo mi hlavou.

Jordan ke mně přistoupil, přitáhl mi košili k tělu a začal zapínat knoflíky.

„Nechci, aby si tu lidi mysleli, že jsem z tebe strhal triko,“ zašeptal a usmíval se.

Jeho úsměv vibroval každíčkým kouskem mého těla.

Nemohla jsem se ani pohnout. Dívala jsem se na něj, sledovala, jak zapíná jeden knoflík po druhém,

a připomínala si, že musím dýchat. Obratně mi zapnul košili až ke krku a podíval se na mě.

Přesvědčovala jsem sebe samu, že jeho dech není přerývaný, stejně tak jako není můj. Že se mě nedotýkal déle, než bylo potřeba.

Zhluboka jsem se nadechla. „Díky,“ zamumlala jsem.

Kývl a ustoupil o krok dozadu. „Tak pojd'. Konečně si dáme něco k jídlu.“

Ve spáncích mi tepala krev, když jsem se vydala za ním do bistra. Nečekal, až nás servírka někam usadí, ale prošel bistroem k volnému stolu. Nohy se mi třásly ještě z toho, jak mi zapínal košili.

U stolu počkal, až se posadím první. Vklouzla jsem do boxu a Jordan si sedl naproti mě.

Zahlédla jsem Beth mířící k nám. Podívala se nejdřív na Jordana, pak na mě. A zamračila se.

Nezdálo se, že ji potěšilo vidět Jordana v mé společnosti. Napadlo mě, jestli jsou skutečně jen dobří kamarádi. Pomyšlení, že by mezi nimi mohlo být něco víc,

ve mně vyvolávalo zvláštní pocity.

Žárlivost.

Znepokojení.

A zase žárlivost.

„Nazdar.“ Beth Jordanovi rozcuchala vlasy.

„Podívej, cos udělala!“ Jordan jí odstrčil ruku a zasmál se.

Beth ho pleskla přes rameno. „Neboj, pořád vypadáš

138

působivě.“ Podívala se na mě, pak zpátky na Jordana.

„Beth, kolikrát ti mám vysvětlovat, že muži nikdy nevypadají *působivě*. Jsme skvělí, úžasní, zatraceně přitažliví, ale *nikdy ne působiví*.“

Beth se na mě podívala a protočila oči. Musela jsem se zasmát.

Jordan se na mě zakřenil.

„Beth, s Miou ses už viděla, co?“ Kývl mým směrem.

„Jasně.“ Usmála se. Zdálo se mi, že to je upřímný úsměv.

„Dík, že jste mi doporučila ten hotel,“ řekla jsem.

Podívala se na Jordana, který se ovšem díval na mě.

V Betiných očích se objevila zvědavost.

„Žádný problém.“ Znovu se usmála. „Nečekala jsem, že tě tady dneska uvidím,“ obrátila se na Jordana.

Najednou vypadal podrážděně. „Nějaký hovado srazilo autem Dozera.“

„Sakra!“ Zvedla ruku k ústům. Sedla si vedle Jordana a donutila ho posunout se o kus dál. „Je v pořádku?“

Jordan kývl hlavou a podíval se na mě. „Jo, díky Mie.“

Tváře jsem už zase měla červené. „Vždyť jsem skoro nic neudělala. Opravdu.“

„Ale ano, udělala.“ Usmál se a podíval se zpátky na Beth. „Prohlídla ho, jaké má zranění, a když viděla, že má zlomenou nohu, vůbec se nerozmýšlela, roztrhala triko a nohu mu zafixovala. Mia totiž studuje medicínu,“ informoval Beth.

„Fakt?“ zeptala se Beth a obrátila se na mě.

Nervózně jsem se zavrtěla na lavici. Tahle konverzace

139

a pozornost upřená na mě mi nebyla moc příjemná. Nerada jsem byla středem pozornosti.

„Takže to vysvětluje, proč máte na sobě Jordanovu košili,“ dodala a zasmála se.

Tváře jsem měla v jednom ohni. „No... ano.“ Podívala jsem se na košili a vzpomněla si na to, jak mi ji Jordan zapínal.

„Můžeme dostat něco dobrého? Mia totiž od včerejška nic nejedla,“ řekl Jordan, aby změnil téma hovoru. Zřejmě vycítil, jak je mi předešlé téma ohledně jeho košile nepříjemné. „Nestihla totiž snídani, protože mi pomáhala s Dozerem. Takže jsem ji vzal sem na oběd, než si budu moct psa vyzvednout.“

Beth přikývla. „Jasně. Bude Dozer v pořádku?“

„Doktor tvrdí, že jo.“

„Tak prima.“ Poklepala Jordanovi na rameno a vstala.

„Přinesu vám tedy něco k jídlu. Zdá se mi, že ho opravdu potřebujete. Jako obvykle, Jordane?“

„Jasně.“

„A co si dáš ty, Mio?“ Podívala se na mě.

Vzala jsem ze stolu menu a rychle ho projela. „Kuřecí sendvič se salátem a lehkou kolu, prosím.“

Usmála se. „Super, to tu dlouho nebylo.“

Dívala jsem se za ní, jak míří do kuchyně. Jordan se posunul zpátky na lavici, takže seděl přímo proti mně.

Ruce měl položené na stole, naklonil hlavu a zvědavě se na mě zadíval. Uvědomila jsem si, že už si zase nervózně žmoulám ret. Strčila jsem ruce do klína.

„Tohle děláš vždycky, když jsi nervózní.“

140

Přikývla jsem.

„A teď jsi nervózní? Proč?“

Pokrčila jsem rameny a snažila jsem se na něj nedívat.

„Nevím.“

Naklonil se dopředu, spojil dlaně před bradou. „Ze mě ale nemusíš mít strach, Mio.“

Zadívala jsem se do jeho vřelých očí. „Já vím,“ přikývla jsem.

„Tak fajn.“ Usmál se a opřel se o opěradlo lavice.

„Přemýšlel jsem o tom, jak najdeme tvou matku. Čím bychom měli začít.“ Ze stolu sebral sáček s cukrem a pohrával si s ním v ruce. „Myslím, že bychom měli začít

tím nejjednodušším. Hledat na Googlu, v telefonních
seznamech, zkusit staré noviny v knihovně a tak podobně.“

„Myslím, že to je dobrý plán.“

Jistěže byl. Protože každý plán byl pro mě dobrý, vždyť
jsem neměla ani potuchy, kde ztracenou mámu začít hledat.

Položil cukr na stůl a z kapsy vytáhl mobilní telefon.

„Tak se do toho pustíme.“

„Ted' hned?“ Překvapeně jsem se na něj podívala.

„A proč ne? Nebo s tím chceš radši počkat?“

„Ne, začneme hned.“ Přinutila jsem se k úsměvu a bylo
mi jasné, jak afektovaně můj hlas zní.

„Myslíš to vážně?“

„Jasně,“ vyhrkla jsem hruběji, než jsem měla v úmyslu.

Měla jsem strach. Jistěže jsem chtěla najít mámu, ale
najednou mě pohltil strach z neznáma.

Jordan si mě rozpačitě prohlížel a bylo zřejmé, že mi
rozumí. Z jeho očí jsem vyčetla soucit.

141

Odvrátila jsem se, protože lítost a soucit jsem nesnášela.

Zadívala jsem se z okna.

„Tak fajn.“ Jordan hlasitě vydechl. „Začal bych nejdřív hledat v záznamech města.“

„Hmm,“ zamumlala jsem a nervózně jsem si mnula ruce, pak jsem si je založila na prsou. Udělalo se mi mdlo. Měla jsem pocit, že omdlím.

„Jakže se tvoje máma jmenovala?“

„Anna Monroeová.“

Čím víc byl odhodlaný se pustit do pátrání, tím větší obavy a strach jsem měla.

Myslím, že jsem ještě nebyla připravená. Nohy mě svrběly a nutily mě zvednout se od stolu a utéct.

Potřebovala jsem odsud zmizet. Potřebovala jsem se najít. Potřebovala jsem být sama.

Jordanovo hlasité povzdechnutí mě vytrhlo z myšlenek na útěk. Podívala jsem se na něj a musela jsem se usmát. Zamyšleně se mračil a vypadal fakt roztomile. Soustředila jsem na něj veškerou pozornost.

„Zadal jsem jméno tvé matky ve spojení s Coloradem a Novým Mexikem, protože s ním sousedíme, do Googlu. Objevilo se deset Ann Monroeových, ale žádná nebydlí

v Durangu. Tři z nich bydlí nedaleko odsud. Jedna
v Montrose, další v Gunningtonu. Ta třetí je z Farmingtonu
v Novém Mexiku, což je asi hodinu cesty autem odsud.
Řekl bych, že u těchhle tří bychom měli začít.“

Položil telefon na stůl a pročísl si vlasy. Podíval se mi
přímo do očí. Viděla jsem v nich vřelost a to mi rozbušilo
srdce, že to musel slyšet i Jordan.

142

„Stáhneme si o nich všechny informace, které jsou dostupné – adresy, telefonní
čísla a tak. Udělám to hned,

jak se vrátíme do hotelu.“

Líbilo se mi, jak umí řešit problémy. To já neuměla.

Nikdy by mě nenapadlo hledat matku i v Novém Mexiku.

Byla jsem ráda, že mi pomáhá. S ním jsem už neměla
strach ze setkání s matkou. S jeho pomocí ji určitě najdu
mnohem rychleji.

„Dík za všechno, co pro mě děláš.“

„Přestaň mi pořád za všechno děkovat. Dělám jen věci,
které chci dělat. A zrovna teď mám chuť ti pomoci, jasný?“

Ještě nikdo se mnou takhle nemluvil ani se ke mně takhle
nechoval. Jako bych pro Jordana byla osoba, na které mu

záleží. Jako bych pro něj něco znamenala.

Hrálo mě to u srdce a dodávalo mi to sílu. Znala jsem Jordana teprve krátce, ale když jsem seděla naproti němu v bistru, jako by čas vůbec nic neznamenal.

Bylo to svým způsobem děsivé. Krásně děsivé.

Líbilo se mi to a líbil se mi Jordan.

„Jasný.“ Usmála jsem se.

143

9

Jordan

Tvrdil jsem Mie, že jsem se očistil od osoby, kterou jsem býval. Že jsem teď mnohem zodpovědnější. Ano, to jsem.

Už nehraju hazardní hry, ale...

Kdyby znala pravý důvod, proč jsem s tím přestal, asi by mě považovala za tu nejhorší spodinu.

Snažím se být zodpovědný, snažím se vyvarovat se jakýchkoliv potíží, ale zdá se, jako by mě všude pronásledovaly. Možná jsem magnet na problémy.

Ne možná – prostě nesnáze přitahuju.

Po tom všem, co se stalo s mámou, jsem ještě málem

zničil i tátu.

Začal jsem si s vdanou ženou, protože jsem v tu chvíli myslel ptákem a ne hlavou. A samozřejmě že se její našťvaný manžílek najednou objevil v hotelu. Blahořečil jsem bohu, že táta zrovna nebyl doma. I když to stejně později zjistil, byl jsem rád, že nebyl přímo u toho. Nechtěl jsem, aby měl se mnou další potíže. Už toho kvůli mně ztratil dost.

Tedy ne, že by si někdy stěžoval. Nikdy mi nic nevyčítal. Nikdy mi nedal najevo, že jsem ho zklamal. Přesto jsem věděl, že jsem selhal.

Naštěstí se fiasko s našťvaným manželem brzy uklidnilo – hlavně díky Beth, která má úžasné schopnosti

144

každého chlapa zklidnit.

Musím ale s takovýma kravinama přestat. Jenže nevím, jak se chovat slušně. S hazardními hrami problém nemám. Se ženskými ano.

Jakmile mě přepadne chuť na sex – což je hodně často –, nemůžu si pomoci. Nejlepší je pak si zapíchat. Takže to

dělám často.

Jenom si musím dávat dobrý pozor na to, jaké ženské si vybírám, protože nechci ani sobě ani tátovi způsobit další problémy.

Takže už žádné vdané ženské, žádní hoteloví hosté – a tudíž žádná Mia Monroeová.

Seznam důvodů, proč si s ní nic nezačít, se teď rozrostl o další položky.

Je hotelovým hostem. Nese si s sebou tolik problémů, že by to jeden nezvládl. A hlavně, je příliš hodná a dobrá pro někoho, jako jsem já.

Zaslouží si něco mnohem lepšího, než bych jí mohl dát.

A myslím, že dělám dobře, když jsem se rozhodl, že jí teď trochu pomůžu. No jasně, vím, co si teď myslíte... že jsem ji potkal jen před pár hodinami. Ale věřte mi, rozhodl jsem se, že to na ni zkoušet nebudu.

Jen jednou jsem k tomu málem sklouzl, a to, když jsem s ní flirtoval v autě. Ale to nebylo nic ve srovnání s tím, co na ženský obvykle zkouším.

Nemohl jsem tomu prostě odolat... je opravdu hezoučká.

Tváře jí v tu chvíli zčervenaly a zdálo se, že ji to

překvapilo a uvedlo do rozpaků. Skoro byste si mysleli, že s ní ještě nikdy nikdo neflirtoval... ale při tom, jak úžasně

145

vypadala, se mi tomu skutečně nechtělo věřit.

Vrátili jsme se zpátky do hotelu a právě teď jsme popíjeli kafe. Po pozdním obědě v bistru zbývala víc než hodina, než si budu moct vyzvednout Dozera. Takže jsem vzal Miu zpátky do hotelu a na internetu se snažil najít veškeré informace o ženách se jménem Anna Monroeová.

Zrovna jsem je tiskl, zatímco Mia si šla převléknout to roztrhané triko. Nerad to přiznávám, ale cítil jsem její vůni i poté, co odešla.

Voněla úžasně. Musel jsem se hodně přemáhat, abych ji nezatáhl do postele. Kdyby se její vůně prodávala, hned bych si ji nastříkal na polštář. A na oblečení. Sakra, nastříkal bych si ji úplně všude.

Když se Mia vrátila, byla čerstvě osprchovaná, vlasy měla ještě vlhké a kolem ní se vznášela vanilková vůně. Měla na sobě světle růžový top a těsně obepnuté džínsy... měl jsem pocit, že mi pták vyletí z kalhot. Vypadala

zatraceně skvěle.

Chvíli mi trvalo, než jsem zase začal myslet hlavou
a mohl si k ní přisednout, abychom probrali detaily
o Annách Monroeových, které jsem mezitím připravil.
Seděla tiše na lavici, zatímco já na ni chrlil spoustu
informací. Napadlo mě, jestli na ni nejdu příliš zhurta.
Možná potřebuje víc času, aby si všechno promyslela.
Nedovedl jsem si představit, jak jí musí být při vědomí, že
ji matka opustila. Takže jsem ji nechal venku na lavici a šel
do kuchyně uvařit kafe.

Mě nikdo vědomě neopustil. Ale moc dobře jsem věděl,
jaké to je, když vám máma umře. Moje biologická máma

146

Abbi umřela při porodu. Měla srdeční vadu, o které nikdo nevěděl, a porod
byl pro ni natolik zatěžující, že to její

nemocné srdce nevydrželo.

Ani si nestihla tátu vzít. Byli mladí, spali spolu a táta si
zkrátka nedával pozor. Takže za devět měsíců jsem se
objevil na světě já.

Po Abbině smrti mě táta vychovával sám a občas mu
pomáhal děda. Když mi byly dva roky, vrátila se do města

Belle, tátova dávná láska z dětství. A protože byl sám, dali se zase dohromady. Byla to sice moje macecha, ale považoval jsem ji za svou vlastní mámu, protože jinou jsem vlastně neznal.

Belle po střední odešla na vysokou, ale táta tu zůstal a šel na policejní akademii. Než Belle odešla, rozešli se. Takže když se objevila Abbi, dal to s ní táta dohromady a narodil jsem se jim já.

Máma umřela před čtyřmi lety a od té doby se táta na žádnou jinou ženskou ani nepodíval. Musím přiznat, že to v životě neměl jednoduché. Ztratil hned dvě ženy, které miloval. Řekl bych, že jejich smrt v něm zabila jakoukoli víru v lásku. Což bylo naprosto pochopitelné.

Proto jsem taky až doteď zůstal sám. Ženský jsem vyhledával jen proto, abych se s nimi vyspal.

Najednou začal zvonit telefon. „U Zlatého dubu.“

„Nazdar, synku, jak se ti daří?“

„Ahoj, tati. Jsem v pohodě. A jak se vede dědovi? Ještě tě nepřivádí k šílenství?“

Otec se zasmál. *„Jasně že jo. Znáš přece dědu. A co*

nového v hotelu?“

147

„Všechno je v pořádku. Máme tu teď jednoho hosta.

Ubytovala se tu na dva týdny.“

„*Ona?*“ V telefonu bylo ticho. „*Chceš říct, že se u nás ubytovala nějaká žena?*“

„Přesně tak, tati,“ povzdechl jsem si.

„*A je sama?*“

„Jo.“

„*Kolik jí je?*“

„Nevím, asi tak jako mně, možná je o nějaký ten rok mladší.“

„*A má nějakého přítele?*“

„Proboha, táto!“ znovu jsem si povzdechl. „Neptal jsem se jí na milostný život –“ *Pěkná lež.* „– protože mě nezajímá. Nehodlám s ní spát, je to jasný? Není můj typ.“

To byla taky pěkná lež. Protože Mia opravdu není typ ženy, které obvykle vyhledávám. Mia je pro mě něco mnohem víc.

„*Jak tě znám, každá ženská je tvůj typ. Jordane.*“

„Ne každá!“ vyhrkl jsem. „Kurva! Nikdy jsem nespál

s žádnou ošklivkou. To musíš sakra uznat, tati.“

„*Proboha, Jordane, musíš tak nadávat?*“

„Jo, to tedy *kurva* musím.“

Jak se podaří rodičům udělat během chvilky z dospělého chlapa bláznivého pubertáka?

„*Takže je ošklivá?*“ Otec se vrátil k původnímu tématu.

„Kdo?“ Dělal jsem, že nevím, o kom mluví.

Otec si hlasitě povzdechl. „*No ta dívka, o kterou se vůbec nezajímáš a nechceš ji dostat do postele.*“

„No... hmm... neřekl bych, že je zrovna ošklivá.“

148

Otec se nahlas zasmál.

To mě fakt vytočilo.

„Podívej, já vím, že si o mně myslíš, že jsem proutník, a taky jsem si vědom toho, že je to moje chyba. Ale dokážu se udržet. Od téhle holky se budu držet dál. To si piš.“

„*No tak... uklidni se, synku. Tak zaprvé, nemyslím si o tobě, že bys byl proutník. Slyšíš mě? Jenom si o tebe dělám starosti. Na to mají rodiče právo. Chci, abys byl v životě šťastný. Jenže ty to svoje štěstí v poslední době hledáš na nesprávných místech.*“

Tohle už na mě bylo trochu moc. Neměl jsem chuť, aby mě někdo rozebíral. A táta už vůbec ne. Položil jsem předloktí na zeď a opřel si o něj čelo.

„Jsem v pořádku, tati. A jsem šťastný. Podívej, už musím jít. Pozdravuj ode mě dědu, jo?“

„*Jistě,*“ rezignoval otec. Byl jsem mu za to vděčný.

Konverzaci na tohle téma jsem netoužil prodlužovat.

„*Dávej na sebe pozor, synku. Brzy se zase ozvu.*“

Když jsem zavěsil, uvědomil jsem si, že jsem mu zapomněl říct o Dozerově nehodě. Ale neměl jsem chuť mu zavolat zpátky. Řeknu mu o tom příště.

Vzal jsem dva hrnky s kávou ven. Mia seděla u stolu, sluneční brýle odložila a s hlavou opřenou vystavovala obličej slunečním paprskům a pozorovala oblohu.

Díval jsem se na ni déle, než bylo vhodné.

Najednou sklonila hlavu a všimla si, že ji pozoruju.

Choval jsem se, jako by nebylo nic divného se na ni dívat, usmál jsem se, došel ke stolu a postavil na něj dva šálky

„Díky.“ Usmívala se. Měl jsem pocit, jako bych dostal
pěstí do břicha. Tohle začínalo být na pováženou. Ne ty
její úsměvy... ty byly úžasné, ale moje reakce na ně.

Štvalo mě, jak na ni moje tělo reaguje.

Sedl jsem si naproti ní a napil se kávy.

„Takže už máš nějakou představu, kde začneme?“ Kývl
jsem ke stohu papírů ležících před ní.

Mia usrkla kávu a přes okraj hrnečku mě pozorovala.

„Myslím, že bychom mohli začít u Anny, která žije
ve Farmingtonu. To je z těch tří největší město, co? Protože
kdybych byla v její kůži a musela se odněkud odstěhovat,
vybrala bych si právě Farmington. Anebo bych si spíš
vybrala úplně jiný stát, aby mě nikdo nemohl najít.“

Mia se zachmuřila. Bodlo mě u srdce... proboha proč?

Nelíbilo se mi vidět ji smutnou.

„Musíš myslet pozitivně, Mio. Začneme tím, co máme,
a uvidíme, jestli nás to někam dovede.“

Podívala se na mě. „Máš pravdu. Vyrázím tam hned
zítra –“

„*Vyrázíme*,“ zdůraznil jsem.

Klidně bych se obešel bez cesty do Farmingtonu. Od té doby, co se to tam stalo tátovi, jsem se tomu místu vyhýbal jako čert kříži. Ale nemohl jsem ji nechat jet samotnou. Koneckonců pravděpodobnost, že tam potkám někoho, s kým se setkat nechci, byla téměř nulová.

Mia položila hrnek na stůl. „Nemusíš tam jezdit se mnou. Už jsi mi pomohl dost – a musíš se starat o hotel.“

Opřel jsem se, zvedl nohu a položil jsem si kotník

150

na stehno druhé nohy.

„Pokud sis nevšimla, nejsme zrovna plně obsazení. Jsi náš jediný host. Takže tenhle výlet patří do balíčku all inclusive.“ Zasmál jsem se.

Mia se usmívala.

To bylo dobré znamení.

Nadzvedla obočí a opět si začala třít ten zatracený ret.

„Takže... co všechno vlastně v tom balíčku all inclusive je?“

Zajímavé. Mia se mnou flirtovala.

„Nic konkrétního. Uvidíme podle situace.“

„Prima.“ Nespustila ze mě oči.

Líbilo se mi, jak se situace mezi námi vyvíjí. Vím, slíbil jsem, že na ni nesáhnu, ale nemohl jsem si pomoci. Něčím jsem Miu zaujal a byl jsem odhodlaný zjistit čím. Dech se mi zrychloval, takže jsem se napil kávy, abych to zamaskoval. Ale nemohl jsem od ní odtrhnout oči.

„Jedno vím jistě, že součástí toho balíčku je zítřejší cesta s tebou do Farmingtonu. Protože si myslím, že by nebylo správné a bezpečné, abys tam jela sama.“

Mia se malinko zamračila a v očích se jí rozhořel žár. Vypadala strašně sexy, ale věděl jsem, že si nemůžu nic dovolit. Sice se to vyvíjelo správným směrem, ale nezbývalo mi nic jiného, než s tím skoncovat.

Založila si ruce na hrudi, čím si nadzvedla svá malá prsa. Kozy, na které jsem se neodvážil ani podívat.

„Jordane, jela jsem přes sedm států, abych se sem dostala. A taky se mnou nikdo nejel. Zvládnou dojet do vedlejšího města.“ Vypadala našťavaně. Vzpuřeně ohrnula

151

spodní ret. Musel jsem se zasmát.

Byla tak zatraceně rozkošná. Byl jsem v pokušení všechna svá předsevzetí zahodit, vzít její obličej do dlaní a políbit ji na lahodné sladké rty.

„Chápu,“ zabručel jsem a snažil se skrýt smích. „Vím, žes zvládla tak dalekou cestu. Ale tentokrát tě samotnou nenechám. Nezapomeň, že jsem vyrůstal v rodině policajta, takže vím, jaká nebezpečí číhají na ženu na tak dlouhé cestě. Sakra, jenom při pomyšlení na to, žes jela tak dlouhou cestu, aby ses sem dostala, mi naskakuje po celém těle kopřivka. A to by nemuselo dopadnout dobře. Nechceš přece, abych kvůli tobě vypadal ošklivě, ne? Co když potom budu strašit malé děti?“

Zašklebil jsem se a Mia se zasmála.

Dělal jsem si z toho legraci, protože jsem nechtěl podkopat nezávislost, kterou si pracně vydobyla. Nechtěl jsem zničit nedávno nabyté sebevědomí, které jí ten hajzl zničil, když na ni vztáhl ruku.

Ale nemohl jsem ji nechat jet do Farmingtonu samotnou.

Zadívala se na stůl a přejela ukazováčkem po jeho okraji. Už jsem znal ten její zamyšlený výraz, když se jí

v hlavě honily myšlenky. Právě teď jsem ho zahlédl v jejím obličeji.

Zvedla hlavu a upřeně se na mě podívala. „Rozhodně nechci mít na svědomí znetvoření tak krásného obličeje, takže... pojed' tedy zítra se mnou.“

„Myslíš si, že jsem hezký?“ Naklonil jsem hlavu na stranu a zasmál se.

Čekal jsem, co Mia odpoví. Byla jedinou ženou, které
152

jsem se zeptal, jestli se jí líbím, nebo ne.

Z jejího obličeje se nedalo nic vyčíst, takže jsem neměl tušení, co se jí honí hlavou. A to mě štválo.

Přesně jak jsem čekal, jí zčervenaly tváře. Ještě jsem se nesetkal s holkou, která by se tak krásně styděla.

Vlastně jsem nikdy nepotkal holku jako Mia. Byla naprosto jiná než všechny ostatní. Skromná, nenáročná...

Neměla ani páru o tom, jak zatraceně moc je přitažlivá.

Chtěl jsem, aby si byla vědomá své ceny. Jen jsem nevěděl, jak bych jí to měl říct.

„Tak fajn...“ Pročísala si vlasy prsty a soustředěně se

dívala na hrnek s kávou před sebou. „Ano, jsi hezký. Víš, takovým tím klučičím způsobem.“

„Beru to jako kompliment.“ Usmál jsem se na ni. Ale musel jsem se držet zpátky, abych neskákal radostí. „Ty jsi taky moc hezká, Mio. Opravdu nádherná.“

Všiml jsem si, jak se zhluboka nadechla. A znovu jí zrudly tváře. Bylo zřejmé, že jsem ji dojal, protože na takové lichotky nebyla zvyklá.

Zatracenej hajzl!

„Díky,“ zašeptala a usmála se.

„Ty s tím máš vážně problém.“

„Cože?“ střelila po mně pohledem a vřelost z očí jí vyprchala.

Snažil jsem se nemračit, protože jsem věděl, proč se chová tak, jak se chová – podezřívala mě... Z každého slova, ze všeho, co jsem udělal. A nelíbilo se mi to. Co jí ten mizera udělal, aby jí tak podlomil sebevědomí? Věděl jsem jen zlomek toho, čím si musela projít. Jen jsem si

153

přál, aby ten monokl byl jediným zraněním, které jí způsobil.

„Už zase mi děkuješ. To děláš pořád,“ pronesl jsem.

„To je zvyk... odmala to do mě vtloukali.“ Lehkost, s jakou ta slova vyslovila, se ale v jejích očích neodrážela. Kdyby si ji pozorně neprohlížel, málem bych přehlédł, jak jí v tu chvíli potemněly oči. Žaludek se mi stáhl a měl jsem divný pocit.

Je toho mnohem víc – mnohem víc než jen monokl. Ten hajzl jí ublížil mnohem víc. Zlost mi vřela v žilách. Chtěl jsem vědět i ten zbytek – musel jsem to zjistit, abych jí mohl pomoci. Ale nemohl jsem se jí na to přímo zeptat. Nechtěl jsem ji naštvat, takže mi nezbývalo nic jiného než počkat, až mi to řekne sama.

Pokud mi to vůbec někdy řekne.

„Tady se tak chovat nemusíš.“ Snažil jsem se odlehčit situaci, abych jí vrátil zpátky do reality, protože jsem si všiml, že se jí myšlenky kdesi toulají. „Určitě sis všimla, že taky nemám zrovna vybrané chování.“

Napůl se usmála. „To jsem si nevšimla. Zdá se mi, že ke mně se chováš moc hezky.“

Nadzvedl jsem obočí. „Pořád nadávám, a používám

slova *zasraný* a *hajzl* a *kurva*.“

Její zvonivý smích mi vibroval celým tělem. „To je pravda, nadáváš skoro pořád. Ale pro mě je to osvobozující.“

„Osvobozující? To jsi asi jediná, na koho to tak působí.

Měla bys to říct mému tátovi. Ten by s tebou vůbec nesouhlasil. Pro něj je nadávání před hosty naprosto tabu,“

154

prohlásil jsem posměšně a pokrčil rameny.

Nevím, co ji tak rozveselilo, ale zaklonila hlavu a rozesmála se. Čistým upřímným smíchem. Bylo to tak krásné, že jsem se musel rozesmát s ní.

Držela si ruku na břicho a snažila se popadnout dech. V tu chvíli hodila všechny problémy za hlavu.

Modré oči jí zářily, vypadala jako víla. Jako svěží modrá obloha za horkého letního dne. Jako eso v rukávu.

Takhle si ji musím zapamatovat.

Vypadala nádherně.

„Jsi legrační,“ řekla. „Fakt jsi mě rozesmál.“

Tak pozor, tohle potřebuje vysvětlení. Nehodlám tu být

za nějakého klauna, a už vůbec ne za místního zasraného idiota.

„Myslíš opravdu legrační, nebo legrační blázen?“

Naklonila se dopředu, opřela se lokty o stůl a bradu si podepřela dlaněmi. Našpulila rty. Prohlížela si mě a jako by mě hodnotila. Nevzpomínám si, že by se na mě nějaká ženská takhle dívala. Že by mě některá nechávala na pochybách a neodpovídala na mou otázku. Abych byl upřímný, trochu mě to rozhodilo.

„Legrační,“ odpověděla nakonec.

Do prdele! Díkybohu za to.

„Jsi bystrý, upřímný a neděláš žádné potíže. A to mi dodává sílu.“

„Řekl bych, že teď jsi mě zařadila mezi obyčejné...,“ popichoval jsem ji.

Kousla se do spodního rtu a blýskla po mně pohledem.

Byla vážně skvělá.

155

„Jsi všechno možné, jen ne obyčejný.“

„Beru to jako další kompliment.“

„Taky to tak bylo míněno.“

Všiml jsem si, že jí hlas klesl o několik oktáv níž. Dech se jí zadrhával a červeň ji zalila až po hrdlo a mizela ve výstřihu, pod nímž se skrývala úžasná prsa.

Mezi námi bylo téměř hmatatelné horko. Měl jsem co dělat, abych se na ni nevrhl.

Do prdele! Způsob, jakým se na mě dívala, mi napovídal...

Chtěla mě.

Věřte mi, jedinou věc jsem dokázal na ženách s jistotou rozpoznat, a to byl jejich pohled, když po mně toužily.

A Mia se na mě teď přesně tak dívala.

Rychle jsem si uvědomil, jak velký má na tváři monokl.

Byla tak křehká.

Tolika příkořími si už musela projít. Nebyl jsem zrovna ten, koho potřebovala.

Odsunul jsem židli a vstal jsem. Nespustila ze mě oči.

Byl jsem si jistý, že jsem v nich zahlédl záblesk zklamání.

Vzrušovalo mě to, stejně tak jako mrzelo.

Sakra, co bych měl dělat?

„Je načase dojet pro Dozera.“ Podíval jsem se na hodinky, jako kdybych se v tom chtěl utvrdit.

„Nevadilo by ti, kdybych jela s tebou? Jsem zvědavá, jak se mu daří,“ zeptala se tím zatraceně hříšně sladkým hlasem.

Působilo to na mě, jako bych dostal pecku. Chtěl jsem jí odpovědět *ne*, protože jsem si od ní potřeboval vyčistit 156 hlavu. Potřeboval jsem se zbavit představ, co všechno bych s ní mohl dělat... Už jsem jí odmítal, ale z úst mi místo *ne* vyšlo *ano*.

Stačilo se jí podívat do očí a ztratil jsem okamžitě rozum.

Pak se usmála a byl jsem naprosto ztracený. A tentokrát jsem ani nemohl vinit ptáka, protože ten byl po celou dobu v klidu.

Cestou k veterináři jsme toho moc nenamluvili. Hlavně proto, že jsem nevěděl, co bych jí řekl. Byla to pro mě naprosto nová zkušenost, protože obvykle jsem v přítomnosti žen řeč neztrácel. Ale teď jsem byl nervózní, hlavou se mi honily myšlenky, jak jsem se snažil pochopit, co se vlastně mezi námi stalo.

Jak to, že na mě Mia takhle působí?

Možná právě proto, že je úplně jiná než ty ostatní.

Možná mě šírá ta velká neznámá, kterou pro mě Mia je.

Když totiž pominu sex, je Mia neuvěřitelná. Už jenom pro to, jak na mě působí. A musím si přiznat, že si s ní rád povídám. Je chytrá, zábavná... jsem z ní úplně vedle. Čas strávený s ní je pro mě velice příjemný.

Tohle – se – ještě – nikdy – nestalo.

Nelíbilo se mi to.

Takhle holka mě pomalu přiváděla k šílenství.

Asi jsem se s ní měl vyspat hned na začátku. Možná to byl důvod, proč jsem z ní teď celý vedle. Jasně, teď už s jistotou můžu prohlásit, že mě Mia přitahuje. Jak už jsem řekl, možná že kdybych...

157

„– neměl jsi tady zabočit?“

„Cože?“ Vrátil jsem se myšlenkami zpátky do reality.

„Myslím, žes právě minul odbočku k veterináři.“

Ukázala rukou přes rameno.

Rychle jsem se podíval do zrcátka a Mia měla

pravdu. Zapomněl jsem odbočit. A to jenom proto, že jsem přemýšlel o ní.

„Kurva! Jasně že jo,“ zamumlal jsem.

Rozhlédl jsem se, jestli v protisměru a za mnou nikdo nejede, a otočil jsem auto zpátky. Správně jsem odbočil a za chvíli už jsem parkoval před veterinární klinikou.

Když jsme vešli dovnitř, za recepčním pultem nikdo nebyl, takže jsem zazvonil na zvonek.

Z jedné dveří se vynořila Penny. „Á... dobrý den,“ usmála se na nás. „Dozer je v pořádku a už na vás čeká.

Když se tu chvíli posadíte, přivedu vám ho.“

Sedl jsem si vedle Mii, ale byl jsem nervózní. Asi proto, že jsem myslel na sex s ní a byl jsem pěkně nažhavený.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Mia.

Dívala se, jak si neklidně podupávám nohou o podlahu.

„No jasně že jsem.“

„Bojíš se o Dozera?“ usmála se sladce a dotkla se prsty mé paže.

Ten dotyk mi projel tělem jako elektrický proud. Měl

jsem pocit, že mám spálenou kůži a mozek mi vypověděl službu.

Do prdele! Co to se mnou je?

„O koho?“

158

Překvapeně se na mě podívala.

Užuž jsem jí to chtěl vysvětlit, ale v tu chvíli vešla do čekárny Penny s Dozerem. „Tak tady ho máte.“

Dozer vyrazil ke mně. Nohu měl v sádře a vypadal našťvaně. Krk mu zdobil velký bílý ochranný límec.

Musel jsem se kousnout do rtu, abych se nerozesmál.

Chudák stará, dostal asi pořádně zabrat.

„Nazdar, kámo,“ došel jsem k němu a sklonil se. „Tak jak se vede?“

Zavrčel a otřel se mně límcem o rameno.

„Jak dlouho tohle bude muset nosit?“ Vstal jsem a vzal si od Penny vodítko.

„Uvidíte, jak se bude chovat. Doktor Callie mu ten límec dal pro případ, že by si chtěl okusovat sádku.“

„No tak, Dozere. Když si necháš tu nohu na pokoji, tuhle

příšernost ti sundáme.“

Uraženě se na mě podíval, pak mi vytrhl vodítko z ruky

a vrhl se na Miu.

Pozoroval jsem ji, jak se s ním vítala. Vůbec z něj

neměla strach. Dozer byl totiž obrovský pes a většina lidí

z něj měla respekt. Ale Mia ne. Dokonce, ani když si

položil hlavu do jejího klína, otíral se o ni pevným límcem

a slintal jí na džínsy. Ani na chvíli neznejistěla, jen ho

hladila a utěšovala ho, což mu dělalo náramně dobře.

Bylo to zvláštní, protože Dozer k lidem, které neznal, se

takhle přátelsky nikdy nechoval. Většinou se lidem vyhýbal

velkým obloukem. Vždycky byl takový. Dával jsem to

za vinu tomu, co se mu zřejmě přihodilo, než skončil před

našimi dveřmi. Asi s lidmi neměl moc dobré zkušenosti.

159

Ale věděl, že Mia se o něj postarala. Dala mu najevo svou dobrosrdečnost a laskavost, kterou většina lidí

neoplývala. Proto se k ní teď tak přátelsky choval. Ale Miu

nebylo těžké milovat. Věděl jsem to zatraceně dobře.

Pozoroval jsem ji, jak ho drbe na uchu, cukruje s ním...

a Dozer si to náležitě užívá. Ten má štěstí, syčák jeden! Co

bych za to dal, aby mě Mia taky takhle drbala. Ne vážně,
snesl bych i drbání ucha, jen kdyby se mě dotýkala.

Připadalo mi, že zlomená noha je v tuhle chvíli spíš
výhrou než neštěstím.

Najednou se na mě Mia podívala, jako by slyšela moje
myšlenky. Přistihla mě při tom, jak jsem na ni nevěřicně
zíral. Modré oči se do mě zvědavě zapíchly. *Měl bych se
odvrátit*, pomyslel jsem si, ale nemohl jsem...

Prostě jsem to nedokázal.

Na rtech se jí objevil líný úsměv. Světlo dopadající
oknem za ní jí rámovalo obličej jako svatozář. Vypadala
jako anděl. Jako nejkrásnější bytost, co jsem kdy viděl.

Jako by mě někdo udeřil pěstí do prsou.

Nemohl jsem se nadechnout.

„Potřebovala bych od vás podepsat nějaké formuláře
a připravím vám účet,“ ozvala se Penny a odtrhla mou
pozornost od Mii.

„Jistě,“ zamumlal jsem a třel jsem si hrud’.

Kdyby mě nevyrušila, dostal bych asi srdeční infarkt.

Šel jsem s ní k recepčnímu pultu. Podal jsem Penny

kreditní kartu a nevěnoval jsem pozornost, jak moc tohle
Dozerovo ošetření zruinuje můj účet. Bezmyšlenkovitě
jsem podepsal dva formuláře, které mi Penny podala.

160

Ohlédl jsem se přes rameno a všiml si, že mě Mia pořád sleduje. Zjevně si mě
prověřovala. Tedy spíš zkoumala můj
 zadek.

Odvrátila se, když si uvědomila, že se na ni dívám.

U srdce mě hrálo vědomí, že se jí líbím. Připadal jsem si
jako striptér na nějakém vysokoškolském večírku.

Když jsem dokončil úřední věci s Penny, podala mi
sáček s léky pro Dozera.

„Tohle je proti bolesti. Dávejte mu je třikrát denně
do krmení. A na tu zlomeninu se podíváme za měsíc.

Přijďte na kontrolu. Dneska mu dejte jenom něco lehkého,
protože po anestetikách má ještě trochu citlivý žaludek.

Límec a vodítko si vezměte s sebou domů a vrátíte nám je,
až budete mít cestu kolem.“

„Díky, přinesu vám je zítra.“

Domluvili jsme si přesný čas příští kontroly. Kreditní
kartu i lístek s datem kontroly jsem zastrčil zpátky

do peněženky. Léky jsem vrazil do kapsy a vydal se
za Miou. Dozer seděl před ní a dělal na ni smutné psí oči.

Dokonce i ten pes je z ní celý paf.

Tedy ne, že já bych z ní byl paf.

To rozhodně ne.

Ani náhodou!

„Tak můžeme jít?“ Sehnul jsem se pro Dozerovo
vodítko.

Otočil hlavu, vrazil mně ochranným límecem do ruky
a sebral vodítko do zubů. Pak ho podal Mie, aby ho vzala.

No prima, Dozere. Takhle se na mě vykašlat kvůli nějaké
ženské. Mám pocit, žeš zapomněl, kdo se o tebe stará a kdo

161

tě krmí.

Mia ho pohladila po hlavě a vzala si vodítko. Podívala
se na mě a usmála se. „Nevadí ti, když s ním půjdu k autu?“

„Vypadá to, že moc na výběr nemáš.“ Ušklíbl jsem se
a všiml si, jak radostně Dozer vrtí ocasem. „Řekl bych, že
máš nového ctitele.“

Zasmála se. Byl to ten nejsmyslnější smích, jaký jsem

kdy slyšel.

„Dozer jako ctitel by určitě nebyl špatný, ale myslím, že je v tom něco jiného. Jsem pro něj nová, takže ho víc zajímám. Ale na druhé straně je pravda, že o moji pozornost nemusí nijak škemrat,“ poznamenala a podívala se na psa.

„No jsi skvělý... já vím... hodný pejsek.“ Muchlala se s ním a hladila ho po hlavě. Zjistil jsem, že na svého psa žárlím.

Žárlím na psa!

Fakt jsem přišel o rozum. Nutně si potřebuju zapíchat.

„Tak jdeme.“ Zastrčil jsem ruce do kapes, vyšel z čekárny a zamířil rovnou k autu.

Pomohl jsem Dozerovi dostat se na zadní sedačku.

Zatímco se uveleboval, Mia stála za mnou.

„Neměla bych si sednout k němu dozadu?“ zeptala se a kousala se do rtu.

Sakra, jak hrozně jsem toužil ten ret taky ochutnat.

Olíznout ho, sát ho... vyspat se s Miou.

Dozer zvedl hlavu a nastražil uši. „Ne, je v pohodě.

Tady vpředu budeš mít víc místa.“

„Tak jo... když myslíš.“

162

Dozer položil hlavu na sedačku. Musel jsem se usmát pod vousy, když jsem pozoroval Miu obcházející auto, aby

se usadila na místo spolujezdce. Když jsem se usadil

za volant, otočil jsem se na Dozera a spokojeně jsem se ušklíbl.

Nevěřili byste, jak se na mě podíval... myslím, že kdyby mě mohl roztrhat, bez zaváhání by to udělal.

Tohle kolo jsi prohrál, Dozere.

Nastartoval jsem s uspokojeným úsměvem na rtech, že se mi podařilo Miu přesvědčit, aby seděla vedle mě...

Pak mi to došlo.

Do prdele! Vždyť se tu přetahuju o Miinu pozornost se psem.

Neměl jsem slov.

Vyjel jsem na silnici a zamířil domů.

Přemýšlel jsem o tom, jakou magickou moc Mia má, že dovede takhle zamávat s mojí náturou. Jako by ovládala rituály vúdú nebo tak něco.

Musí to tak být, přemýšlel jsem, protože jiné logické vysvětlení jsem pro své chování neměl.

Musím se alespoň na pár hodin od ní odpoutat, zapíchat si s nějakou děvkou a pak zase bude všechno v pořádku.

Uvědomil jsem si, že kvůli zranění Dozera nemůžu večer vypadnout z hotelu.

Takže zítra.

Zítra vyrazím do města, najdu si to nejrozzvášněnější kotě a přefiknu ho... a ne jednou.

Musím konečně vyhnat myšlenky na Miu Monroeovou z hlavy.

163

Spokojeně jsem se usmíval nad svým rozhodnutím, když se z rádia ozvala píseň Taylor Swiftové *I knew you were*

trouble. Věděl jsem, že s tebou budou trable.

Chtěl jsem to vypnout, ale najednou si Mia začala potichu prozpěvovat, takže jsem rádio nechal hrát. Bože, její hlas byl skutečně tím nejsladším zvukem, co jsem kdy slyšel. Poslouchal jsem, jak zazpívala celou písničku.

Když přestala, celé tělo mi vibrovalo a naskočila mi husí kůže. Kdo by tušil, že i tak smutná píseň může znít tak

božsky.

Natáhl jsem se a vypnul rádio.

„Máš ráda Taylor Swiftovou?“

„Cože?“ Tváře měla rudé. „Ehm... no jasně, je dobrá.

Tahle písnička se mi líbí ze všech nejvíc. Ale to asi není zrovna muzika, kterou bys poslouchal, co?“

„No... ani ne.“ Usmál jsem se.

Tak strašně moc jsem se jí chtěl teď dotknout.

„Promiň,“ zašeptala.

Po straně jsem se na ni podíval. „Za co se mi omlouváš?“

„Za to mé zpívání. Někdy to dělám, aniž si to uvědomuju. Vím, že mám hrozný hlas a zpívat neumím.

Muselo ti to rvát bubínky, co?“ Zasmála se, ale znělo to nepřirozeně, nuceně. Ne tak, jak jsem ji slyšel smát se předtím.

Ještě jednou jsem se na ni rychle podíval. Seděla strnule, objímala se rukama, skoro jako by se před něčím chránila.

Tělo mě brnělo napětím, jako by mi do něj někdo

zapichoval tisíce jehliček.

„Kdo ti to řekl?“ Určitě ten tvůj bývalý kretén. Měl jsem sto chutí mu jednu vrazit. Ne jednu, ale mnohem víc.

Zadívala se na stehna a začala si z džínsů smetat neexistující smítka. Cítil jsem, jak se stahuje do sebe. Jak se mi vzdaluje. Ten pocit se mi zatraceně nelíbil.

„Nikdo mi to neřekl. Mám uši, takže vím, jak zpívám.“

Pokrčila rameny a znovu se afektovaně zasmála.

„V tom případě se asi špatně slyšíš. Protože si myslím, že zpíváš nádherně, Mio. Opravdu božsky. Líbilo se mi tě poslouchat.“

Cítil jsem, jak na mě upřeně zírá. Otočil jsem se, abych se jí podíval do očí. Promluvil jsem dřív, než jsem si slova stačil rozmyslet.

„Co budeš dělat dneska večer?“

Kčertu! Co to zase říkám?

V jejích nádherně modrých očích se mihl náznak překvapení. Pak pokrčila rameny a naklonila hlavu. „No... asi si zajdu někam na večeři a pak si budu číst, dokud

neusnu.“

„Nechtěla bys povečeřet se mnou?“

Sakra, proč radši nemlčím?

Mia nadzvedla obočí. Připadalo mi to, jako by říkala
konečně. To slovo mi znělo v hlavě jako ozvěna.

Proboha, vždyť to vyznělo, jako bych ji zval na rande.

Já přece nikdy žádnou ženskou na rande nezvu.

Co to dělám? Ptát se na to, zda se mnou povečeří, když
chvíli předtím jsem si řekl, že ji musím dostat z hlavy.

Naprav to! říkal mi vnitřní hlas.

165

Polkl jsem a upřeně sledoval silnici před sebou. Pak jsem ze sebe vykotal
jako nějaký debil: „Myslel jsem…

chtěl jsem říct, že si budu vařit večeři pro sebe. Takže

můžu udělat i jednu porci pro tebe, jestli chceš. Záleží

na tobě.“

Skvělý, Matthewsí. Vážně skvělý.

Dlouho nic neříkala, než odpověděla: „To by bylo

prima, Jordane. Díky.“ Hlas měla napjatý a tichý, takže

jsem radši neriskoval podívat se, jaký má výraz v obličeji.

Proboha, zabte mě, někdo. Prosím.

Dozer si vzadu odfrknul. Byl jsem v pokušení se otočit a poslat ho do prdele. Ale Mia by si o mně určitě pomyslela, že jsem debil, takže jsem se radši soustředil na cestu.

Zapnul jsem znovu rádio, abych přehlušil trapné ticho, které v autě panovalo.

Dál cesta zpátky do hotelu probíhala za stejného mlčení jako cesta k veterináři.

166

10

Mia

Proč jsem najednou tak zklamaná?

Nenutila jsem Jordana, aby mě pozval na večeři. Ale když svou nabídku pozměnil, rozladilo mě to. Je to hloupé, vím. Jsem pitomá.

Protože Jordan je hodný a slušný kluk, bylo přirozené, že mi nabídl povečeřet s ním. Věděla jsem, že U Zlatého dubu nevaří večeře, ale protože jsem byla jediným hostem, cítil Jordan povinnost se o mě postarat. Ale nemůže mě tady krmit zadarmo. Byla jsem rozhodnutá si ohlídat, že

účet za večeři přičte k mému celkovému účtu za pobyt.

Zbláznila jsem se do prvního kluka, který se ke mně choval hezky. Připadalo mi to zvláštní.

Musím se spíš soustředit na to, kvůli čemu jsem sem přijela. Měla bych najít mámu, dozvědět se od ní pár věcí a pak začít nový život.

Vrátili jsme se do hotelu. Stála jsem v hale a pozorovala Jordana, jak usazuje Dozera na pohovku. Dokonce mu pustil televizi.

Musela jsem se přemáhat, abych se nerozesmála. A taky jsem bojovala s přitažlivostí, která mě najednou přepadla, když jsem pozorovala Jordana, jak se stará o psa.

Dozer měl štěstí, že se objevil zrovna u jejich dveří, protože Jordan by pro něj udělal úplně všechno na světě.

167

Šťastný to pes, pomyslela jsem si. Tedy samozřejmě kromě toho, že ho dneska srazilo auto.

Když konečně uložil Dozera, vydal se do hotelové kuchyně. Šla jsem s ním a sedla si na židli u kuchyňského stolu.

„Nejsem zrovna nejlepší šéfkuchař...“ prohlásil přes

rameno a otevřel lednici.

„To zní slibně,“ zavtipkovala jsem.

Překvapovala jsem sebe samu svou odvahou. Takhle jsem se nikdy nechovala, zvláště ne v přítomnosti mužů.

Vždycky jsem byla velmi zdrženlivá a pečlivě jsem vážila slova, než jsem něco řekla. Musela jsem, protože jedno uklouznutí... a vždycky jsem to pořádně schytala.

Ale s Jordanem jsem se tak chovat nemusela. S ním jsem se cítila přirozeně.

Otočil se a tvářil se naoko uraženě. „No... nejsem zase tak špatný kuchař. Umím udělat úžasné zelené kuřecí chilli.

Seženu k tomu všechny ingredience a někdy ti ho udělám.

Ale dneska, no... nazvi si to, jak chceš – tu mám ingredience na –“ ušklíbl se. „Prostě něco udělám.“

Jeho vtipkování mi zvedlo náladu. Pokrčila jsem rameny. „Jak myslíš, nejsem moc náročná. Budu spokojená se vším, co uděláš.“

Otočil se ke mně a překvapeně nadzvedl obočí.

Spokojená se vším, co uděláš. To ses moc nevyznamenal, Mio.

Vídiš, tohle se stane, když nepřemýšlíš o tom, co říkáš.

Ach ty tvoje slovní výlevy...

„Tedy... hm... nemyslela jsem úplně *se vším*. Ale s tím,

168

co uvaříš, víš?“ blekotala jsem. „Jen... je snadné mi udělat radost.“

Obočí mu vylétlo ještě víc a rozesmál se.

Přála jsem si teď hned se propadnout do země.

„Je snadné tě potěšit. Tak se do toho dáme.“ Ponořil se zpátky do lednice.

Jsem takový idiot. Radši bych se neměla mezi lidmi vůbec ukazovat.

Jordan začal vydávat potraviny z lednice a pokládal je na kuchyňský pult. Vajíčka, rajčata...

„Takže říkáš, že je snadné tě potěšit... Bude ti tedy stačit omeleta po španělsku?“

Musela jsem se zasmát. „To bude naprosto geniální.“

Věnoval mi oslnující úsměv a pak se věnoval vaření.

„Chceš, abych ti pomohla?“

„Ne, zvládnu to. Dáš si něco k pití? V ledničce je pivo nebo víno, jestli máš chuť.“

„Dám si pivo.“ Vyskočila jsem ze židle a vrhla se k lednici. „Dáš si taky jedno?“

„Jasně.“

Vzala jsem dvě láhve.

„Otvírák je v šuplíku.“ Jordan ukázal nožem, kterým krájel rajčata, na zásuvku vedle sebe.

Znejistěla jsem, vnitřnosti se mi sevřely a celé tělo ztuhlo. Oči se mi zamžily.

Do prdele.

Oliver přejížděl špičkou nože po mé klíční kosti a rameni.

169

„Odkudpak tohle máš, Mio?“ Držel v ruce top, který jsem si den předtím koupila. Krásný top se špagetovými

ramínky a velkým výstřihem. Schovala jsem si ho dozadu

do skříně a doufala jsem, že si ho budu moct vzít na sebe, až bude Oliver v nemocnici. Koupila jsem si ho, protože

se mi barevně moc líbil. Připomínal mi léto. Když jsem si

ho zkoušela, zamilovala jsem se do něj, byla jsem

šťastná. A protože jsem si chtěla tenhle pocit uchovat

v paměti, koupila jsem si ho, i když jsem věděla, že tím

strašně riskuju.

„K-koupila jsem si ho, pane.“

„Dal jsem ti snad svolení, aby sis tohle koupila?“

Svěsila jsem hlavu. „Ne.“

Přistoupil těsně ke mně. „Tohle je triko pro děvku! Je akorát tak vhodné k tomu, abys přitahovala kluky! To chceš, Mio? Chceš, aby se chlapi na tebe lepili?“

„Ne, tati.“

Držel top před mýma očima a nožem ho rozřezával na malé kousky.

Chtělo se mi brečet. Kvůli topu, ve kterém jsem si připadala šťastná. Aspoň na ten prchavý okamžik jsem byla šťastná, a on mě teď zase srazil na kolena. Jako vždycky.

„Sundej si svetr, Mio.“

Podívala jsem se nechápavě na něj. „P-proč?“

„Neptej se a udělej, co jsem řekl!“ zařval.

Roztrásla jsem se. Přetáhla jsem si svetr přes hlavu.

Stála jsem před ním jen v podprsence, pevně jsem svírala svetr v rukou a tiskla jsem si ho k hrudi.

Strach se mi šířil žilami a ochromoval mé tělo.

Oliver si stoupl za mě.

Zavřela jsem oči.

Slyšela jsem, jak položil nůž na pracovní stůl, pak se

ozvalo prásknutí řemene, jak si ho vytáhl z kalhot.

Zvedl se mi žaludek. Bylo jedno, kolikrát jsem už tohle

zažila, strach byl vždycky stejný.

„Porušila jsi má pravidla, Mio. Jsi mravně zkažená

dívka. A co se takovým dívkám stane?“

Polkla jsem strachy, v ústech jsem měla sucho

a vnitřnosti se mi třásly. „Budou potrestané, pane.“

Připravila jsem se na nejhorší, pevně sevřela čelisti.

Na zádech jsem pocítila šlehnutí první rány koženým

opaskem. Zadusila jsem výkřik, který se mi dral z hrdla,

a kousala jsem se do rtu, dokud se mi v puse nerozlila

pachuť krve.

„Proboha, Mio! Jsi v pořádku?“

Vyděšený Jordan stál přímo přede mnou. Cítila jsem, jak

mi něco teče po bradě. Přitiskla jsem si hřbet ruky k ústům

a zjistila, že mi teče krev.

Prokousla jsem si ret.

„Ach, bože... to... to je jen maličkost.“

Maličkost? Copak se normální lidé kousají do rtu tak, až jim teče krev? Je tohle normální? Co si tak asi o tobě může

myslet?

Jordan nic neříkal, vzal mi láhve piva z ruky a postavil

je na pult.

Uvědomila jsem si, jak se mi třesou ruce.

171

„Sedni si.“ Odsunul židli od stolu. Ráda jsem se posadila, protože nohy jsem měla najednou jako z rosolu.

Otevřel zásuvku a vrátil se ke mně zpátky s lékárníčkou.

Bože, jsem takový pitomec. Ted' to vypadá, jako bych

byla úplně mimo sebe a nevědomky se kousla do rtu.

Skvělý, Mio. Jen tak pokračuj.

„Promiň,“ zamumlala jsem, když mi začal tamponem

lehce otírat krev ze rtu. Namočeným v dezinfekčním

prostředku. Štípalo to, ale byla jsem na to zvyklá – za ta

léta, kdy jsem dezinfekci používala opravdu často, mi to

ani nepřišlo. „Jsem takový nemehlo.“

Snažila jsem se nevnímat, jak blízko je Jordan a jak mě
brní kůže na místech, kde se mě dotýkal. Ignorovala jsem
jeho vůni. Potlačovala jsem touhu ho políbit.

Zoufale jsem toužila přitisknout rozbolavělé rty na jeho.

Chtěla jsem víc.

Ano, přesně na to jsem myslela v téhle vypjaté situaci.

Už dávno předtím jsem zjistila, že nikdy nebudu
normální.

„Přestaň se pořád za něco omlouvat,“ řekl laskavě
a podíval se mi do očí. „Radši mi řekni, co se vlastně
stalo.“

Snažila jsem se zůstat klidná. „Nic se nestalo.“

„Nic se nestalo? Vždyť jsi byla úplně mimo. Kde ses
v myšlenkách toulala?“

Odvrátila jsem zrak a zadívala se na stěnu za ním.

„Opravdu nejde o nic zvláštního. Mrzí mě to.“

Jordan si povzdechl, až jsem ucítila jeho teplý dech
ve vlasech. Nemělo by mi být jedno, že jsem ho naštvála,

172

ale jediné, na co jsem byla schopná se soustředit, byla jeho blízkost
vyvolávající ve mně zvláštní pocity. Pocity, že

jsem plná života. Nevzpomínala jsem si, jestli jsem už něco takového zažila.

„Myslím to vážně. Přestaň už konečně říkat *promiň*

a *mrzí mě to*. Nemusíš se za nic omlouvat, ani tě nemusí nic mrzet. Jen si o tebe dělám starosti.“ Přitiskl tampon

k mému rtu. „Myslela jsi zrovna na to, co ti provedl tvůj bývalý? Jak ti udělal ten hrozný monokl? Víím, že takové traumatické zážitky může vyvolat i úplná hloupost. Že mohou člověku zatemnit mozek a tak.“

Kolem páteře mi projel mrazivý chlad. Svaly mi ztuhly.

Zakroutila jsem hlavou.

Měl pravdu, ale nešlo o Forbese. Děsivé traumatické zážitky jsem měla dávno předtím, než se v mém životě Forbes objevil. To, co mi prováděl on, byl jen májový deštík, který přišel po tornádu.

„Jsem v pořádku,“ řekla jsem, možná trochu drsněji, než jsem měla v úmyslu. Nechtěla jsem se k Jordanovi takhle odmítavě chovat, ale nemohla jsem o tom mluvit. Ne s ním. Vlastně s nikým.

Odhodil tampon, postavil se a pročísl si rukou vlasy.

Viděla jsem, jak je rozčilený. A já byla tím, kdo ho

rozčílil.

Zdá se, že jediné, co doopravdy umím, je naštvat a znechutit muže. Ale to už o sobě dávno vím. Když se ke mně chovají vlídně a laskavě, mate mě to. Naprosto mě to vyvede z rovnováhy.

Když jsou muži zlí a naštvaní, považuju to za normální.

173

„Chápu, že mě vůbec neznáš, ale *můžeš* mi důvěřovat.

Můžeš za mnou kdykoliv přijít a vypovídat se. Nebudu tě za nic kritizovat... vážně, nejsem ten, kdo by měl někoho soudit.“ Zadíval se na zem. Když zvedl hlavu a podíval se na mě, v jeho očích jsem viděla upřímnost a otevřenost.

„Možná budu schopný ti pomoci.“

I když byl na mě naštvaný, byl vlídný. Nevěděla jsem si s tím rady.

Ale chtěla jsem, aby mi pomohl. Víc než cokoli jiného jsem chtěla někomu důvěřovat. Chtěla jsem věřit Jordanovi.

Chtěla jsem mu toho tolik říct. Ale nemohla jsem. Moje rozvrácená a zlomená duše se už nedala napravit.

„Mně už dlouho není pomoci.“ Zakroutila jsem hlavou a nenáviděla se za svá slova. „Vážím si toho... tebe... vážím si všeho, cos pro mě udělal. Ale opravdu není o čem mluvit.“ Sklouzla jsem ze židle.

„Díky, žes mi ošetřil ten ret. Jsem strašně unavená, takže večeri dneska vynechám.“

„Mio...“

Nevšíkala jsem si prosby, která z jeho hlasu zazněla.

Vyšla jsem z kuchyně a vyběhla jsem do svého pokoje.

174

11

Jordan

Zvedl jsem ruku, abych zaklepal na dveře, ale pak jsem si to rozmyslel. Stál jsem před dveřmi do Miina pokoje a přemýšlel jsem, jestli mám zaklepat, nebo ne.

Je to přece tak jednoduché. Zvednu ruku a nechám ji dopadnout na dveře. Zaklepu, ona otevře.

Je to opravdu tak jednoduché?

Tak proč o tom tak přemýšlím?

Protože po včerejším večeru už nic není tak jednoduché.

Aspoň co se týče Mii. Ne že by se mi změnil život, ale jen byl jiný, než na jaký jsem byl zvyklý.

Nevěděl jsem, co bych jí měl říct. A to se mi ještě nikdy nestalo. S ženami jsem to vždycky uměl.

Asi bych se měl chovat, jako by se nic nestalo. Možná bych jí měl říct, že kdyby si někdy potřebovala promluvit a vypovídat se, že jsem tu pro ni.

Ano, přesně tohle udělám. Zaklepu na dveře, řeknu jí, že má připravenou snídani, a zeptám se jí, kdy chce vyrazit na cestu do Farmingtonu. A mezitím se zmíním, že za mnou může kdykoliv přijít.

Jak snadné.

Zvedl jsem ruku ke dveřím a najednou se mi před očima mihl záblesk Miina obličeje ze včerejška. Pohled, kterým se nepřítomně dívala před sebe, jako by se pohybovala

175

v jiné časové rovině, to, jak se kousala do rtu... Jako by v tu chvíli byla někde jinde. Ještě nikdy jsem nic takového

neviděl. Vyděsilo mě k smrti vidět ji tak vystrašenou.

Čím si asi musela projít?

Řekl bych, že její minulost bude asi mnohem horší, než

jsem si na první pohled myslel. Zažila asi něco mnohem horšího než jen to, že ji ten grázl uhodil a udělal jí monokl. Pochopil jsem to, když řekla, že jí už dlouho není pomoci, a vyběhla z kuchyně, jako by jí za patami hořelo. V první chvíli jsem si myslel, že poběžím za ní. Chtěl jsem jí pomoci. A skoro jsem to i udělal. Ale na poslední chvíli jsem se zarazil.

Proč? Protože jsem věděl, že kdybych to udělal, překročil bych určitou hranici.

Dostal bych se jí hlouběji pod kůži. Odhalil bych její duši.

A to neudělám. Nemůžu...

Do prdele! Jistě že můžu.

Opřel jsem se o zed' a pročísl si rukou vlasy.

Byl jsem unavený, protože minulou noc jsem skoro nezamhouřil oka. Dozer spal celou noc se mnou v posteli, takže jsem neměl příliš místo, abych se klidně vyspal.

Rozhodně to nemělo nic společného s Miou a její noční můrou, která ji pronásledovala. Přemýšlel jsem o tom, ale ne příliš. Jen jsem se snažil přijít na to, co jí ten hajzl

udělal. Jen pomýšlení na to mě popuzovalo.

Takže jsem raději na Miu myslel jinak – představoval
jsem si ji šťastnou. Představoval jsem si při sexu,
v různých polohách... představoval jsem si ty sladké rty,

176

které jsem tak toužil políbit.

Jak by chutnala...

Toužil jsem okusit každičký kousek jejího těla...

Jej hedvábnou pokožku...

Její stehna, horkou a vlhkou buchtíčku...

Přiznávám, celou noc jsem si buď o ni dělal starosti,
nebo si představoval, jak spolu pícháme na tisíc různých
způsobů.

Celou mizernou noc se mi honila hlavou.

Myslíte, že jsem byl šťastný?

To tedy sakra nebyl.

Do prdele!

Stoupl jsem si znovu ke dveřím a chystal se na ně
zaklepat, když je najednou Mia otevřela.

„Sakra!“

„Proboha!“

Ruka se mi zastavila ve vzduchu na půli cesty a srdce mi bušilo jako nějakému hajzlovi.

Mia se dívala na moji ruku, dech se jí zrychlil.

Do háje, v tom topu její kozy vypadaly naprosto fantasticky.

Zíral jsem na ni.

Konečně jsem od ní odtrhl oči a spustil ruku podél těla.

„Promiň,“ řekli jsme oba současně.

Zasmál jsem se a všiml si, že i ona se usmívá.

„Jen jsem –“

„Chtěla jsem –“

Mia se rozesmála.

Její smích byl zatraceně sexy.

177

Chtěl jsem ji. Můžu čestně prohlásit, že nic na světě jsem nechtěl víc než ji. Pták mi cukal a bolestivě se dral

z kalhot. Nedovedl jsem říct, jestli cítím radost, nebo bolest.

Radost při pohledu na ni.

Bolest, že ji nikdy nemůžu mít.

Myslel jsem, že mi pták odumře žízní. Potřeboval se ponořit do Miiny sladké kašny.

Trpím snad nedostatkem sexu? Do prdele... měl jsem pocit, že ano. Takže takovéhle jsou to pocity? Pěkně mučivé... Jak tohle můžou mniši vydržet? Na rozdíl od nich jsem věděl zcela určitě, že dlouho bez píchání nevydržím.

„Pokračuj.“ Mávla rukou.

Cože?

Proboha, o něčem jsme mluvili.

Zastrčil jsem ruce do kapes a přesunul váhu z jedné nohy na druhou. „Jen jsem ti přišel říct, že máš připravenou snídani. A taky se zeptat, kdy chceš dneska vyrazit do Farmingtonu.“

„Ty pořád ještě chceš jet se mnou?“ Jako by ji to překvapilo.

„Jasně, proč bych neměl?“

Podívala se na špičky bot.

Sledoval jsem její pohled a přál si, aby na sobě neměla džínsy, ale abych ta úžasná stehna viděl nahý. Všiml jsem

si, že měla na nohou žabky a růžově nalakované nehty.

Nechápal jsem, jak mě tak může vzrušovat pohled na její skoro bosé nohy. Toužil jsem položit ji zpátky do postele,

178

stáhnout žabky... pak pomalu svlékat džínsy a jazykem ochutnávat její sladkou kůži až nahoru ke vstupu do její

kašničky. Obdivovat dlouhé štíhlé nohy, dokud bych se nedostal tam, kam bych chtěl.

„No kvůli... ehm...“ její tichý hlas mě vrátil do reality, „... kvůli tomu včerejšku.“

Zamračil jsem se. „Nic se přece nezměnilo.“ Zatraceně, *všechno se změnilo*. „To včera... co se stalo, je tvoje věc.

Jestli si o tom někdy budeš chtít popovídat, jsem tu pro tebe. Ale pokud nechceš...“ Pokrčil jsem rameny. „Jsem tu pořád.“

Proboha, připadal jsem si jako nějaká citlivka. Jestli se budu takhle debilně chovat dál, přijdu o ptáka a bude ze mě ubrečená ženská.

V koutcích úst se jí objevil úsměv.

Zadíval jsem se jí do očí a málem jsem sebou trhl bolestí, která mě udeřila do prsou.

Ta holka mě fakt připraví o nervy.

Srdce mě bolelo, jen když jsem byl s Miou.

Možná že bych měl...

Ne.

V žádném případě na ni nesmíš ani sáhnout!

„Tak co, jdeš na tu snídani?“ vyhrkl jsem.

Jako by ji moje náhlá změna chování trochu zaskočila.

„Jo,“ přikývla.

„Prima.“ Otočil jsem se a šel jsem do jídelny.

Choval jsem se prchlivě. Neměl jsem to v úmyslu, ale nálada se mi teď měnila jako nějakému pubertákovi. Když jsem byl s Miou, měl jsem pocit, že si hormony se mnou

179

dělají, co chtějí. Hlavu jsem měl jako včelín.

Slyšel jsem, jak Mia zamkla dveře pokoje, pak pleskavý zvuk jejích žabek o podlahu. Stejný tlukot, jaký se ozýval v mé hrudi.

Vyšel jsem na terasu před ní. Bylo teplé ráno, takže mě napadlo, že bychom se mohli najíst venku.

Stůl už jsem připravil. Večer jsem ještě zavolal Paule,

aby sem dneska nechodila. Že není potřeba nic dělat – tedy nic, co bych sám nezvládl.

Nemělo to nic společného s tím, že jsem tu chtěl být s Miou sám.

Vůbec nic.

„Nevadilo by ti, kdybych se najedl s tebou?“ zeptal jsem se jí, když se posadila ke stolu. Byla tu hostem, na to jsem nesměl zapomínat. I když jsem se jí tak trochu pletl do života.

Nesměle se na mě usmála. „Určitě ne, klidně se posad’.“

„Skvělý.“ Zamířil jsem zpátky ke dveřím do hotelu. „Co si dáš k pití?“

„Dala bych si kafe.“

Zamířil jsem do kuchyně. Měl jsem už jídlo připravené na tácu, takže jsem jen přidal konvici s horkou kávou, smetanu a cukr.

„Připravil jsem toho víc,“ řekl jsem, když jsem se k ní vrátil. „Nevěděl jsem, na co budeš mít chuť. Ale včera večer jsi říkala, že v jídle nejsi moc náročná... a je snadné tě uspokojit.“ Zasmál jsem se, když jsem pokládal tác

s vaflemi, palačinkami, slaninou a toasty doprostřed stolu.

„Tys udělal tohle všechno... jenom pro mě?“ Polkla

180

a oči jí zářily.

Škubl jsem sebou, jako když se loutce přetrhne

provázek. Nervózně jsem si poposedl.

„No... jasně. Vždyť jsi platící host.“ Pokrčil jsem

rameny.

Hlava jí poklesla. „Ano, to máš pravdu.“ Její tichá

slova na mě působila mnohem hůř, než kdyby na mě začala

křičet.

To jsem ale kus vola!

Do prdele, řekl jsem to špatně, co? Vyznělo to jako...

Sedl jsem si naproti ní. „Nedělám takovéhle snídaně pro každého.“

Upřímně řečeno, když jsem o tom přemýšlel, takovouhle

snídani jsem ještě pro nikoho nepřipravoval. Nedělal jsem

tu snídaně pro hosty. Na to tu byla Paula nebo táta. A když

už jsem musel něco připravit, museli se hosté spokojit

s miskou cereálií.

„Opravdu ne?“ Nevěřicně nadzvedla obočí.

„Opravdu ne. Čestné skautské.“ Zvedl jsem dva prsty na důkaz.

„Jsi skaut?“

„Kdysi dávno jsem býval.“ Ušklíbl jsem se. „Ale o těch snídaních je to pravda. O tohle snídaňové panictví jsem přišel až s tebou.“

Tváře se jí zbarvila donachova.

Do sytě růžové barvy...

Bylo mi to fuk. Ne, chtěl jsem ji. Hrozně moc. K čertu se vším, co jsem za poslední dva dny tvrdil o tom, že se od ní budu držet dál. Nemůžu. Už to fakt nevydržím. Mia má

181

v sobě něco, co mě k ní přitahuje, a musím přijít na to, co to je.

Naše pohledy se setkaly... jedno bouchnutí srdce...

dvě...

Nakonec to byla ona, kdo přerušil to spojení, a podívala se na hromadu jídla. „Ty vafle vypadají skvěle. Ne, všechno vypadá báječně. A ty palačinky... na ty se mi sbíhají sliny. Ale toast je...“ Breptala jedno za druhým.

Bylo kouzelné ji pozorovat.

„Toast,“ dokončil jsem se smíchem za ní.

Jako kdyby to brala jako narážku na něco. Tváře jí opět zčervenaly. Nervózně si kousala ret. Když jsem ji při tom pozoroval, můj pták se opět probudil k životu a srdce se mi rozbušilo.

„Měla by ses do toho pustit. Včera jsi vynechala večeři, takže musíš být hladová.“ Přisunul jsem táč k ní.

Žmoulala si ret mezi palcem a ukazováčkem. „Máš pravdu, mám docela hlad.“

Váhavě natáhla ruku, vzala si vaflí a položila ji na talířek před sebou.

Seděl jsem naproti a pozoroval ji, jak si na ni nalévá javorový sirup a pak ji pomalu zvedá k ústům a kousek ukusuje. Zavřela při tom oči a sten, který jí unikl ze rtů, přitáhl moji pozornost.

Do-pr-de-le!

Znělo to přesně stejně jako vzdechy, které vydávala, když jsem si ji představoval ve své posteli.

Poposedl jsem si a naklonil se tak, aby mi neviděla

do klína. Překřížil jsem nohy, abych zakryl probuzeného

182

ptáka, kterým jsem se teď pyšnil.

Zabodl jsem vidličku do hromady palačinek a začal si je přendávat na talíř. Jako by vytušil, co se děje, odkudsi se vynořil Dozer, lehl si vedle mé židle a dělal na mě psí oči.

Vzal jsem palačinku z talíře a hodil mu ji. Když jsem zvedl hlavu, všiml jsem si, jak nás Mia pozoruje a usmívá se.

Znovu mě bodlo u srdce.

„Ty vafle jsou naprosto božské,“ řekla, utrhla si další kousek a dala si ho do úst. „Nebudeš se zlobit, když dám taky kousek Dozerovi?“ Ukázala na psa, který právě zhltnul celou palačinku a teď pozoroval kousek vafle v Miině ruce.

„Nebudu.“ Usmál jsem se na ni.

„Sem, Dozere.“ Poklepala si na stehno a natáhla k němu ruku se zbytkem vafle. Zaprášilo se po ní. Pak si Dozer položil hlavu na její koleno a dožadoval se dalšího sousta.

A tak to pokračovalo dál. Dozer zcela upoutal Miinu pozornost. Podělila se s ním o celou svou snídani.

Seděl jsem naproti a pozoroval je. Připadal jsem si jako páté kolo u vozu. Tohle se mi vymklo z rukou. Můj vlastní pes mi zkazil celou snídani. Budu si s ním muset promluvit jako chlap s chlapem.

Těšil jsem se na to, až s Miou odsud vypadneme. Aspoň na nějakou chvíli ji budu mít sám pro sebe.

No jasně, uvědomuju si, jak pateticky to vyznělo.

Nemusíte mi to říkat.

„Díky za snídani,“ prohlásila Mia a utírala si ústa do ubrousku. „Byla to božská mana.“ Zvedla se ze židle a podávala mi svůj talíř. Položil jsem ho na táč.

183

„Najedla ses dost? Mám pocit, že většinu ti toho spořádal Dozer.“ Kývl jsem na něj. Ležel na podlaze,

spokojený se vším, co od Mii dostal.

„Mám dost.“ Přitiskla si ruku k žaludku, aby naznačila, že ho má plný.

Nechápal jsem, jak může mít plný žaludek po té trošce vafle, kterou snědla, ale byla to její věc.

„Chceš pomoci s mytím nádobí?“ nabídla se.

„Díky, zvládnu to. Odnesu to jen do kuchyně a umyju to

později. Můžeme tedy vyrazit do Farmingtonu?“

Postavila se vedle židle a pevně prsty svírala opěradlo.

„Jasně.“ Usmála se.

Byl to opět úsměv, který ze sebe vynutila. Za poslední dva dny jsem se ho naučil poměrně dobře rozeznat od ostatních typů úsměvů.

Zvedl jsem tác a položil si ho na předloktí. „Můžeme vyrazit později, jestli chceš.“

Chvíli o mé nabídce uvažovala, ale pak zakroutila hlavou. „Ne. Měli bychom vyrazit co nejdřív.“ Podívala se mi do očí. „Kdybych to neudělala hned, mohla bych si to taky rozmyslet a vzdát to úplně.“

184

12

Mia

„Pojedeme mým, nebo tvým autem?“ zeptal se Jordan.

Podívala jsem se na mustang, pak na svůj mercedes.

Na auto, které mi Oliver koupil před dvěma lety. Den poté, co mi zlomil ruku. Samozřejmě, že mi ji nechtěl zlomit, byla to nehoda.

I když to nevypadalo, že by to byla nehoda. Auto, které mi koupil, bylo myšleno jako omluva. Ať se stalo cokoliv – ať se děje cokoliv –, vždycky mi to připomene moji vlastní slabost. Všechno ve mně vyvolává vzpomínky na něj... vlastně na *oba*.

„Radši tvým,“ odpověděla jsem. „Nevadí ti to?“

„Ne, naprosto mi to vyhovuje.“ Usmál se a vytáhl klíčky z kapsy džínsů.

„Zaplatím ti za benzin,“ dodala jsem a zamířila k jeho autu. Nechtěla jsem, aby si Jordan myslel, že využívám jeho laskavosti.

Okamžitě se zastavil, podíval se na mě a zamračil se.

„To nepřípadá v úvahu,“ zakroutil hlavou.

„O tom nebudeme diskutovat. Do Farmingtonu jedeš kvůli mně, tak ti za benzin zaplatím.“ Otevřela jsem dveře a vklouzla na kožené sedadlo.

Auto se zhouplo, když Jordan složil své vysoké štíhlé tělo za volant. „Nepřípadá v úvahu. Nevezmu si od tebe

185

žádné peníze. A dost řečí,“ prohlásil energicky.

Instinktivně jsem se stáhla do sebe. Pocit porážky opět zvítězil. Najednou se ve mně něco vzepřelo. Adrenalin mi proudil v žilách a probudil mé smysly k životu.

Věděla jsem, že jde o nepodstatnou věc, že se jen Jordan snaží být milý a ohleduplný... ale byla jsem už skutečně unavená z mužů, kteří mi stále říkali, co mám dělat a co ne. A ještě víc jsem byla otrávená vědomím, že jim to dovolím.

Ne, tomu musím udělat přítrž.

Otevřela jsem dveře, vystoupila jsem z auta a zabouchla jsem. No, spíš jsem s nimi práskla. Vyrázila jsem ke svému autu.

Vím, že jsem se chovala dětinsky, že jsem to přehnala.

Ale celý život jsem strávila tím, že jsem se někomu podřizovala. Musím se konečně začít chovat jako žena, jakou chci být. Možná to nebyl zrovna ten nejlepší způsob, ale neměla jsem s takovým chováním žádné zkušenosti.

Zjevně moje slova na Jordana nepůsobila, takže jsem musela začít jednat.

Zaslechla jsem, jak otevřel dveře a zavolal na mě:

„Mio, co se stalo? Jsi v pořádku?“

„Ne,“ odsekla jsem přes rameno.

Byla jsem nervózní, třásla jsem se, ale odolala jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se starostlivě. Zaslechla jsem, jak se dveře auta zabouchly.

„Přestaňte mi už konečně říkat, co mám dělat.“

Nemohla jsem uvěřit, že jsem to opravdu vyslovila nahlas. Byl to úžasný pocit. Pokračovala jsem dál v cestě

186

ke svému mercedesu.

„No dobře...,“ prohlásil a vypadal zmateně. „Kam jdeš?“

„Jedu do Farmingtonu. A sama.“

Jordan tiše zavrčel a pak se rozeběhl po šterkové cestě za mnou.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem neměla srdce až v kalhotách. Že se mi srdce nerozbušilo tak, že to museli slyšet všichni v okolí.

Právě jsem sahala po klíče auta, když mě jeho ruka zarazila a nedovolila mi ho otevřít. Ztuhla jsem. Byl tak

blízko, řekla bych, že se mě skoro dotýkal.

Byla jsem napjatá hrůzou... ale i touhou.

Neovladatelnou touhou.

Už od začátku jsem považovala Jordana za velmi atraktivního muže – jeho přítomnost probouzela horkost v mém klínu –, ale pocity, které se mnou teď lomcovaly, daleko přesahovaly hodnoty toho největšího chtíce. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Horkost se jako vroucí láva šířila mými žilami.

Kolena se mi podlamovala a kalhotky mi zvlhly. Ještě před chvílí jsem se chovala cudně, teď jsem měla sto chutí zatáhnout ho do postele.

Mírně řečeno, byla jsem víc než zmatená.

Měla by ses soustředit na svůj úkol, Mio, říkala jsem si. Zhluboka jsem se nadechla, narovнала v ramenou a otočila jsem se.

Jordan se... usmíval.

Ne, Jordan se smál.

187

Oči mu zářily. Myslím, že jsem poznala, na co myslí...

jako by jeho oči byly mým zrcadlem. Nemohla jsem se mýlit.

Co se týče mužů, nebyla jsem příliš zkušená.

Jordan a já? To určitě není dobrý nápad. Nehledě na to, jak je milý, zábavný a skvělý... Je ztělesněním sexu... vsadila bych se, že v posteli bude naprosto neodolatelný. Představovala jsem si, jak asi vypadá jeho tělo bez všeho toho oblečení...

Zaslechla jsem přidušený smích, který mě vytrhl z myšlenek o sexu. Uvědomila jsem si, že na něj vrhám zamilované pohledy jako nějaký úchyl.

No skvělý, Mio.

Zrudla jsem až po uši.

„Čemu se směješ?“ vyštěkla jsem.

„Ničemu,“ potřásl hlavou a obdařil mě tak širokým úsměvem, že jsem zahlédla zářivě bílé zuby.

Dala jsem ruce v bok a naklonila hlavu. „Tak proč se tedy tak směješ?“

Sjel mě pohledem od hlavy až k patě a zase nahoru.

Měla jsem pocit, jako by se mě dotýkal rukama.

„Jen taková maličkost... opravdu umíš být
i tvrdohlavá.“

To bylo mírné vyjádření, protože sama jsem se podivila,
jak moc jsem se v tu chvíli změnila. Že by to byla
maličkost...? To jsem si rozhodně nemyslela.

Bojovně jsem založila ruce na hrudi a narovnala jsem
se. „Nejsem žádná *maličkost*!“

Dlouze si mě prohlížel. Najednou jsem nedokázala

188

přečíst výraz v jeho obličeji. Jako by se obraz proměnil v bílé plátno. Pak se
naklonil a zašeptal mi do ucha.

„Spletl jsem se, máš pravdu. Ty opravdu nejsi žádná
maličkost. Jsi, Mio... zcela jednoznačně nádherná žena.“

Zhoupl se mi žaludek, a aniž bych chtěla, zprudka jsem
vydechla. Stiskla jsem stehna k sobě.

Z jeho úsměvu a domýšlivého výrazu v obličeji mi bylo
jasné, že přesně ví, jaký efekt na mě jeho slova mají.

A to mě naštvalo.

A vzrušilo.

Stejnou měrou.

Pročísl si rukou vlasy a usmíval se. „Dobře, tak to

uděláme, jak chceš. Zaplatíš mi tedy benzin za cestu.“

Cože?

O čem to zase mluví?

No jo, o placení benzínu za cestu do Farmingtonu.

Proboha... to bylo docela jednoduché.

Nikdy v životě jsem nevyhrála žádnou hádku s mužem.

To bylo ale podezřelé.

Přimhouřila jsem oči. „Jak to, že ses vzdal tak snadno?“

„A proč bych se s tebou dohadoval o takové hlouposti?“

„Protože... no... proto...“

Protože na takovéhle situace nejsem vůbec zvyklá.

„Protože chlapi, které znám, ze svých argumentů tak

lehce neustoupili.“ *Vlastně neustoupili nikdy. Nikdy*

nedali na má slova.

V Jordanových očích se mihl záblesk smutku.

Nenáviděla jsem, že mě lituje.

Měla jsem pocit, jako by se moje duše před ním

189

odhalovala. Cítila jsem se příliš zranitelná.

Zrovna teď jsem ale takovéhle pocity mít nechtěla.

„Chlapi, které jsi *znala*, Mio,“ řekl, „nebyli jako já.

Na rozdíl od nich dovedu přistoupit na kompromis. Ne vždycky, takže si na to moc nezvykej.“ Zasmál se. „Jen teď nechci strávit hodinu tím, že se tady budeme dohadovat o blbosti, když stejně vím, že nakonec ustoupím a přistoupím na to, co chceš ty.“

„Ale proč?“

Ustoupil o krok, založil si ruce na hrudi a prohlídl si mě.

„Protože je strašně těžké tě odmítnout. Nedokážu ti říct ne.“

Tak prima. Najednou jsem si připadala spokojeně a šťastně.

„Tak co, vyrazíme? A pojedeme mým autem?“ Ukázal směrem k mustangu. „Nebo tady budeme kvůli tvojí tvrdohlavosti stát celý den?“

Měla jsem chuť se rozesmát, ale ovládla jsem se.

„Takovou radost ti neudělám,“ ušklíbla jsem se na něj, protáhla se vedle něj a vydala se k mustangu.

Jordan se pomalu vydal za mnou. Slyšela jsem, jak mu pod nohama křupe štěrk.

„Víš, že když jdeš, tak při tom pěkně kroutíš zadkem?“

Cože?

Při jeho slovech o mém zadku jsem se překvapeně zastavila na místě. A vzrušila jsem se. Opět.

Proboha.

Vůbec jsem netušila, že bych při chůzi kroutila zadkem.

Ale to teď nebylo podstatné. Ohlédla jsem se přes rameno

190

a zamračila jsem se. „Co tím chceš naznačit?“

„Nic. Jen jsem to konstatoval.“ Zvedl ruce v gestu, že se vzdává. Na rtech i v očích se mu objevil úsměv. „Je to docela roztomilé.“

„Roztomilé?“ Mračila jsem se a nevšímala si reakcí svého těla od pasu dolů. To na jeho slova odpovídalo úplně jinak.

„Neřekl jsem, že ty jsi roztomilá. Jen jsem řekl, že to kroucení zadku mi připadá roztomilé.“ Rozesmál se.

Jako obvykle, tváře jsem měla zbarvené doruda.

Trochu zaskočená jsem se otočila a znovu vyrazila k autu. Snažila jsem se nevšímat si smíchu, který se

za mnou ozýval.

Než jsem došla k mustangu, měla jsem pocit, jako že nejsem ve své kůži. Cítila jsem se zranitelně, podrážděně.

A byla jsem pěkně nažhavená.

Vůbec ne tak, jak bych se měla cítit před cestou za mámou, která mě opustila. Jako by mě Jordan pouhou poznámkou dovedl pěkně vyvést z rovnováhy. Nikoho jemu podobného jsem neznala.

Vztah mezi námi se někam posunul. Ještě jsem sice nevěděla kam, vlastně ani co, ale něco se mezi námi změnilo.

Nasedli jsme do auta a Jordan nastartoval. Motor zaburácel, připravený vyrazit na cestu, ale zatím jsme se nerozjeli.

Podívala jsem se na něj.

Byl otočený ke mně a prohlížel si mě. Nedokázala jsem rozluštit výraz v jeho obličeji.

191

„Co je?“ zeptala jsem se. Zastrčila jsem si vlasy za ucho a věděla jsem, že pod jeho pohledem se mi rozpalují tváře.

Zatřásl hlavou, zamrkal a odtrhl ode mě zrak. „Jen jsem

si uvědomil, jak se mi tahle rozhodnost na tobě líbí.“

Usmál se, pak se podíval za sebe a vycouval na cestu.

Překvapilo mě to.

Líbím se mu. Poprvé mi někdo řekl, že se mu na mně něco *líbí*.

Ledový krunýř, který jsem si za celý svůj život vytvořila kolem srdce, pomalu začal tát.

Během cesty do Farmingtonu mluvil hlavně Jordan. Došlo mi, že chce zaměstnat moje myšlenky, abych zapomněla, proč vlastně do Farmingtonu jedeme.

Bylo mi dobře do té doby, než jsem zahlédla ceduli, že se blížíme k Farmingtonu. Po těle mi vyrazil studený pot, a když jsme pak za několik minut vjeli do města, srdce se mi rozbušilo. Tušila jsem, že se na obzoru objevila moje panická hrůza.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že stojíme.

„Už jsme tady?“ Oči jsem měla vyděšené a ostražité jako zajíc před útekem.

„Je to ještě kousek. Ale myslel jsem, že budeš chtít na chvíli zastavit, aby ses trochu uklidnila, než zaklepeme

u jejích dveří.“

„Možná to vůbec není ona,“ řekla jsem opatrně.

„Ale co když je?“

Pokrčila jsem rameny, snažila se tvářit bezstarostně,
i když jsem se tak vůbec necítila. „Pak konečně najdu

192

mámu.“

Seděli jsme v tichosti v autě a dívali se před sebe.

„Tak můžeme jet?“

„Jasně,“ přikývla jsem.

Jordan nastartoval a vrátil se na silnici. Během chvilky
zastavil před domkem z červených cihel.

Obrátila jsem se k němu. „Půjdeš tam se mnou?“

Usmál se na mě. „To je jasný.“

Zhluboka jsem se nadechla, nasadila si sluneční brýle
a vystoupila z auta.

Na chodníku jsem zaváhala. Jordan mě vzal ale za ruku
a táhl mě ke vchodovým dveřím.

Nepustil ji, a když jsme k nim došli, naklonil se přese
mě a zazvonil. Oklopila mě vůně jeho vody po holení.

„Co mám říct?“ zašeptala jsem.

„Zeptej se, jestli tu bydlí Anna Monroeová. Uvidíme, co pak.“

Podívala jsem se mu do očí a přikývla.

V hale uvnitř domu jsem zaslechla kroky, za skleněnými dveřmi se objevila postava. Ztuhla jsem. Jordan mi stiskl ruku.

„Všechno bude v pořádku, jsem tu s tebou, neboj,“ zašeptal mi do ucha.

Dveře se otevřely a za nimi stála žena – zjevně Číňanka.

Ne, to není ona, pomyslela jsem si.

Najednou jsem měla pocit, jako by se mi ulevilo.

Byla jsem si jistá, že žádné čínské předky nemám. Měla jsem světlou pleť, blondáté vlasy a modré oči – takže ani náznak nějakých čínských rysů. Ačkoliv tohle nemusí být

193

Anna Monroeová.

Jen zjistíme, kdo je Anna Monroeová, která tu bydlí, a hned zase vypadneme, honilo se mi hlavou.

„Co byste potřebovali?“ zeptala se žena a dívala se

z jednoho na druhého.

„No... já...“ odkašlala jsem si. „Já...“ *Jak to, že najednou ze sebe nemůžu vypravit ani slovo?*

„Bydlí tu Anna Monroeová?“ zaslechla jsem Jordanův hlas vedle sebe.

Žena se na něj podívala. „Ano,“ odpověděla váhavě.

„A mohli bychom si s ní promluvit?“

„A vy jste kdo?“

„Promiňte, jmenuju se Jordan a tohle je Mia.“

Prohlédla si nás, zkřížila ruce na prsou a uklonila se. „Já jsem Anna Monroeová.“

Zprudka jsem vydechla. Ani jsem si neuvědomovala, že mě stále Jordan drží za ruku, jen jsem měla pocit, že odsud musím zmizet.

Obrátila jsem se, vytrhla jsem se mu a utíkala jsem po chodníku zpátky k silnici.

Věděla jsem, že je to ode mě hloupé, takhle utéct.

Nechat tam Jordana samotného, ale nemohla jsem se přinutit, abych se zastavila a vrátila se k nim.

Srdce mi bušilo až v hrdle. Krev mi tepala ve spáncích.

Jediné, po čem jsem teď toužila, bylo pořádně se najíst.

A zvracet.

Potřebovala jsem se nutně vyzvracet.

Rychle jsem vklouzla zpátky na místo spolujezdce,
odhodila sluneční brýle a ruce jsem si strčila pod zadek.

194

Snažila jsem se zklidnit srdce, zklidnit tu bouři pocitů, které mi vířily hlavou.

Během chvilky se vedle mě objevil Jordan. Posadil se
a podíval se na mě. „Takže... tohle zřejmě není tvoje
máma, co?“

„Jak jsi na to přišel?“

Ocitla jsem se ve slepé uličce. Smála jsem se a brečela
najednou. Nechtěla jsem se před Jordanem rozplakat.

Dokonce ani propuknout v hysterický smích. Vřelo to
ve mně, vybublalo to samo na povrch. Víím, že to vypadalo,
jako bych se zbláznila, ale nemohla jsem to zastavit.

Nemohla jsem najít vůli se ovládnout.

Když jsem se konečně trochu uklidnila, otřela jsem si
oči hřbetem ruky. Všimla jsem si, že si mě Jordan prohlíží
a v obličeji má výraz, který jsem u něj předtím nikdy

neviděla. Nikdy nikdo se na mě tak nedíval jako on právě teď. Jako by si o mě dělal starosti. Jako by se o mě *skutečně bál*.

Jeho pohled mě uklidňoval. Na rtech se mu objevil úsměv. „Vypadá to, že tě to zklamalo, co?“

„Promiň, nechala jsem tě tam samotného.“ Kývla jsem hlavou zpátky k domku. Stále jsem ještě nemohla pořádně popadnout dech.

„To nevadí. Jedeme?“ Nastartoval auto. „Zajdeme si někam na pořádný oběd.“

Jídlo. To nebyl zrovna nejlepší nápad. Aspoň pro mě ne.

„Nemám hlad.“ Připnula jsem si bezpečnostní pás.

„Ale já jo. Když nebudeš jíst, tak se na mě aspoň budeš dívat.“ Znovu se usmál, až se mu zablýskaly bílé zuby

195

a uchvátil mě tak, že jsem nebyla schopná mu oponovat.

Nakonec jsme zašli do nějaké malé restaurace, která se Jordanovi zdála docela dobrá. Ukázalo se, že tu dělají ten nejbáječnější limetkový koláč na světě.

Nechala jsem si o něm jen vyprávět, protože vzít si teď

něco k jídlu bylo u mě nebezpečné. Zvlášť před Jordanem.

Bála jsem se, že když začnu jíst, nebudu schopná to zastavit. A pak bych mu odhalila tu část své duše, kterou jsem za boha živého nechtěla nikomu ukázat. A zvlášť ne Jordanovi.

„Výdat se sem byla pěkná ztráta času, co?“ povzdechla jsem si.

„Záleží na tom, jak to bereš.“

Opřela jsem se lokty o stůl a podepřela si dlaněmi bradu. „A jak to bereš ty?“

Jordan se pohodlně usadil na židli. „Že se náš seznam Ann Monroeových zúžil o jednu.“

Že se zmenšila šance mámu najít. Na seznamu už nám zbývaly dvě. Takže teď je to padesát na padesát, že ta příští žena může být tou, kterou hledáme.

Nebo ne.

„A navíc, měl jsem možnost si dát koláč, který miluju.

Takže ztráta-výhra – tak bych dnešní den hodnotil.“

„Ty se na všechno díváš takhle jednoduše?“

Potemněly mu oči. „Na všechno ne.“

Rty se mu zkroutily do milého úšklebku, jako by se mnou koketoval. Naklonil se přes stůl ke mně a zašeptal: „Jenom na to, o čem si myslím, že je na jistotu. A když něco

196

opravdu chci... dostanu to.“

Zhluboka jsem se nadechla. Horkost se mi rozlila tělem, zažehla v podbřišku žár.

Naštěstí nás přerušila servírka, která nám donesla kávu a Jordanovi limetkový koláč.

Oddechla jsem si.

A zároveň mě to zklamalo.

Byla jsem si jistá, že mě Jordan sváděl.

Nestěžovala jsem si. Byl to krásný pocit, že někdo tak úžasný a přitažlivý se mnou flirtuje. Jediné, co mě trápilo, bylo to, že jsem nevěděla, jak moc vážně to myslí. A co hůř, nebyla jsem si jistá, co vlastně chci, aby to pro mě znamenalo.

„Tak jaký je ten koláč?“ zeptala jsem se a sledovala ho, když zabořil vidličku, aby si nabral kousek. Vypadalo to, jako by se pustil do božské many.

„Úžasnýýý...“, zamumlal s plnou pusou. Jeho hlas byl stejně skvělý jako on sám. „Chceš ochutnat?“ Nabral kousek na vidličku a natáhl ruku ke mně.

Zakroutila jsem hlavou.

„Děláš chybu. Přijdeš o ten nejskvělejší a nejchutnější koláč, jaký jsi ještě neochutnala.“ Mával vidličkou před mým obličejem.

Zasmála jsem se a znovu zakroutila hlavou.

Ušklíbl se a strčil si vidličku do pusy. S rozkoší si povzdychl.

Blesklo mi hlavou, že bych chtěla být tou vidličkou.

Vážně mám problém.

Nasypala jsem si do kávy cukr. „Dík, žes dneska jel se
197

mnou. Hodně to pro mě znamená.“

„Jsme přece přátelé, ne? A přátelé si pomáhají.“

„My jsme přátelé?“ Utahovala jsem si z něj a nemohla jsem potlačit úsměv, který se pomalu plížil na mé rty.

Nadzvedl tmavé obočí. „Copak jsme se v tom oba neutvrdili?“

Zvedla jsem hrnek ke rtům a foukala jsem do horké kávy.

„Myslím, že jsme si to ještě neřekli.“

„Fajn, tak to považuj za jasnou věc.“ Znovu nabral na vidličku sousto koláče a usmíval se. „Jsme přátelé.“

Se vším všudy?

Proboha, co mě to napadlo? Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Ale podívejme se... Jordan Matthews. Nečekal jsem, že se tady ještě někdy vyloupneš.“

Otočila jsem se a spatřila kluka asi tak vysokého a štíhlého jako Jordan, s oholenou hlavou a potetovanými předloktími, mířícího k nám. Za ním se objevili další dva kluci podobného vzhledu.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Jordanovo chování jako mávnutím proutku změnilo. Svaly v těle se mu napnuly.

Najednou bylo ve vzduchu cítit napětí a vidlička, kterou Jordan upustil, s řinčení dopadla na talíř. Nadskočila jsem.

„Votoč tu svojí prdel a zmiz, Donnie,“ zasyčel Jordan a zlost, která čísel z jeho hlasu, mě zarazila.

Donnie vyprskl smíchy. Od prázdného stolku vedle nás

popadl židli a sedl si na ni. S opěradlem dopředu.

Když jsem se na něj pořádně podívala, všimla jsem si tetování ve výstřihu. *Seru na tebe!*

198

Dobrý, pomyslela jsem si ironicky.

„Copak ty se nechceš pozdravit s kámošema?“ zeptal se.

Jordan se zasmál, ale jeho hlas zněl prázdně. „To je to poslední, za co bych tě považoval.“

„Ted’ jsi mi fakt zlomil srdce, Matthews.“ Donnie si položil pěst na hrud’ a pak se podíval na mě. „A kohopak to tu máme?“

Způsob, jakým se na mě díval, zapnul všechny mé alarmy do nejvyšší pohotovosti. Přesně takovým způsobem se na mě díval Forbes.

Pevně jsem v klíně sevřela ruce do pěstí.

„Neodpovídej mu.“

Podívala jsem se na Jordana. Upřeně se na mě díval, jako by mi chtěl něco říct. Nerozuměla jsem mu ale co.

Otočil se zpátky k Donniemu. „Opovaž se jí ještě na něco zeptat, jinak –“

„Jinak co?“ Donnie naklonil hlavu na stranu. „Co bys udělal, Jordane? Zase bys na mě poslal svýho papínka?“ Jordan zaskřípal zuby. „To se mnou máš co do činění,“ zavrčel. „Takže ať už mi, kurva, chceš sdělit cokoliv, posluž si. A pak vodprejskni. Vodplaz se zase do tý svý zasraný díry. Ale ji nech na pokoji.“

Donnie se rozchechtal.

„Do hajzlu! Nekecej, že tuhle čubku fakt miluješ. Nenapadlo by mě, že tohle někdy uvidím. Copak nebylo tvým heslem ‚mrdej pomalu, ale rychle utíkej‘? Ale když na ni tak koukám, musím říct, že tě docela dobře chápu. Zdá se, že umí bejt pěkně nažhavená...“

„Stejně jako ta tvoje děvka,“ vyštěkl na něj Jordan.

199

Donnie ztuhl, takže se zdálo, že má obličej vytesaný ze žuly. Na chvíli jsem si myslela, že jednu Jordanovi vrazí.

Místo toho se znovu podíval na mě. Zvráceným a zrůdným pohledem přejel moje tělo. Zvedl se mi žaludek.

„Brouku, až s tebou skoncuje, mohla bys zaskočit ke mně. Ukázal bych ti, jak si pěkně zapíchat.“

Jordan vyskočil ze židle, až se převrátila a s rachotem

dopadla na podlahu. Připoutal nejen moji pozornost, ale pozornost všech lidí v restauraci.

„Kurva! Říkal jsem ti, abys ji nechal na pokoji!“ Jordan sršel zlostí.

Donnie si pomalu stoupl a odsunul židli stranou. Mrkla jsem okem dozadu a všimla si, že Donnieho kámoši jsou taky na pozoru. Hrozilo vážné nebezpečí. Vnitřnosti se mi roztráslly při představě, k čemu se tady schylovalo.

„Jdeme,“ prohlásil Jordan hrubým hlasem a natáhl ke mně ruku.

Sledovala jsem Donnieho, jak si vzteky bez sebe Jordana prohlíží. Chytla jsem nabízenou ruku a stoupla jsem si.

Jakmile jsem se Jordana dotkla, uvědomila jsem si, jak je rozzuřený. Vztek z něj jen číšel a přeléval se i do mě.

Kupodivu jsem z něj ale vůbec neměla strach. Nestarala jsem se o to, co bude, až odsud vypadneme a zůstanu s ním o samotě. To, co jsem teď cítila, jsem nikdy předtím nezažila.

Cítila jsem se s ním v bezpečí.

Věděla jsem s naprostou jistotou, že mi Jordan neublíží.

Bylo mi jasné, že nechce – a nedovolí –, aby se mi něco

200

zlého stalo.

Táhl mě za ruku přes celou restauraci, pryč od Donnieho

a jeho kumpánů.

„Jak se má teď tvůj papínek?“ zavolal na něj ještě

Donnie, než jsme došli ke dveřím.

Jordan se zprudka zastavil, takže jsem mu vrazila

do zad. Pevně mi sevřel ruku, až mě to skoro bolelo.

„Slyšel jsem, že přišel o svůj policajtskej odznak. To je

fakt škoda, byl vopravdu dobrej chlap, i když zsranej

polda.“

Jordan se otočil a postavil se přede mě. Donnie a jeho

kumpáni stáli teď uprostřed místnosti. Dětilo je od nás jen

pár stolů. Z jejich postoje a pohledů mi bylo jasné, že se

připravují na pořádnou bitku. A způsob, jakým se vedle mě

ježil Jordan, mi napovídal, že by se do nich nejradši

okamžitě pustil.

„Vsadím se, že tě svrbí ruka, abys mi tu jednu ubalil,

co?“ vysmíval se mu Donnie. „Copak tě to neláká – dávám ti možnost první rány. Jen ty a já, jeden proti jednomu. Tak co ty na to? Vítěz získá tu tvou děvku.“

Donnie kývl mým směrem, výraz v jeho obličeji byl zrudlý.

Myslel si, že to na mě zapůsobí. Ale mýlil se. Měla jsem za sebou už mnohem horší věci. Jeho slova však zapůsobila na Jordana. Vycítila jsem, jak hluboce ho to ranilo.

Strčil ruku do kapsy a pak mi vtiskl do dlaně něco, co mi připadalo jako klíče od auta.

Zmateně jsem se na něj podívala.

201

„Jdi do auta,“ nařídil mi tiše. „Vlez si dovnitř a zamkni se. Když se tam neobjevím do pěti minut, jed’ hned zpátky

do Duranga. Ale nejezdi do hotelu. Zajdi do bistra za Beth.“

Sevřela jsem klíče v pěsti. „A pak co?“

„A pak...“ Zakroutil pomalu hlavou.

Pud sebezáchovy mi napovídal, abych ho poslechla a vypadla z téhle malé restaurace. Ale já jsem svůj vnitřní

hlas nikdy moc neposlouchala.

„Bez tebe odsud neodejdu.“ Hrdě jsem zvedla hlavu a položila mu ruku na paži. Záměrně jsem se ho dotkla, protože to pro mě moc znamenalo.

Jordanovy oči plály zlostí, ale tím mě nezastrašil.

„Nedovol mu, aby dostal to, co chce. S tímhle hajzlem nemůžeš nikdy vyhrát.“

Zavřel oči, jako by prožíval nějakou velkou bolest.

„Nerozumíš tomu.“

„Nechceš už přestat s těma zatracenejma sladkýma řečičkama? Takhle rozpálená děvka bude patřit tomu, kdo vyhraje. Takže jdeme do toho?“ Donnie zapraskal klouby prstů.

Jordan se na něj zlostně podíval.

Všimla jsem si, jak dva Donnieho kumpáni zamířili k zadním dveřím.

„Okamžitě toho nechte a vypadněte! Nebo zavolám policii!“ ozval se nejistý ženský hlas. Zřejmě číšnice, která stála za námi.

„Klidně to udělej, prdelko,“ zasmál se Donnie. „Budu

s ním hotovej raz dva, dávno před tím, než se sem ta

202

sebranka poldů dostane.“

Nevšíkala jsem si nikoho jiného a soustředila jsem se jen na Jordana. „Jordane.“ Obrátil se ke mně. „Možná tomu nerozumím, ale ani to nepotřebuju. Protože vím, že násilím se nikdy nic nevyřeší. Nechci, abyste to *takhle* řešili.“

Soustředěně se na mě díval. Viděla jsem, jak mu planou zlostí oči a jak se v něm probouzí bojovný duch.

Po chvíli, která mi připadala nekonečně dlouhá, vydechl a zamumlal: „Tak dobře.“

Málem jsem vykřikla úlevou, když mě chytil za ruku a vzal si zpátky klíčky od auta.

„Dneska máš smůlu, Donnie.“ Obrátil se a šel pryč, se mnou v závěsu.

„Cože, ty zdrháš?! Ty jsi ale zsranej hajzl, Matthews! Zkurvysynu!“

Srdce mi hlasitě bušilo, protože jsem se bála, že Donnie nenechá jen tak lehce Jordana odejít. Bála jsem se, že za ním vyrazí.

Jordan vytáhl z kapsy pár bankovek a položil je na pult,
když jsme procházeli kolem nevěřicně se dívající číšnice.

„Omlouvám se za ty problémy, slečno.“

Rychle jsme z restaurace vypadli.

Ohlédla jsem se přes rameno, abych zjistila, jestli jde

Donnie za námi. Nešel.

Jordan mi stiskl ruku, abych si přestala dělat starosti.

„Nepůjdou za námi, neboj. Donnie se jen chvástá, ale je to
podělanej hajzl. Pustil se do mě, protože se chtěl ukázat.

Chtěl, abych si začal první, protože pak by si myslel, že
z jeho strany jde jen o spravedlivou odplatu.“

203

Neptala jsem se, o jakou odplatu jde. Jordan mi to určitě řekne, pokud bude
sám chtít.

V rekordním čase jsme se vrátili zpátky k autu. Odemkl
a podržel mi dveře, abych mohla nasednout.

Užuž jsem si zapínala bezpečnostní pás, když jsem
uslyšela Jordanův výkřik. Nechala jsem pás pásem,
vyskočila z auta právě ve chvíli, abych zahlédla, jak
Jordan praštil rukou do dřevěného plotu okolo parkoviště.

„Do prdele! Zastranej hajzl, svině jedna!“

Za normální situace by mě tohle jeho chování naprosto šokovalo a vyvedlo z míry. Bála bych se tak, že bych se strachy ani nehnula. Ale Jordanovo chování mě neděsilo. Aniž bych o tom přemýšlela, vyrazila okamžitě k němu. Čelem se opíral o prkna plotu a ruku si tiskl k hrudi.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem si tiše.

„Jsem.“

„Nevypadáš tak.“

„Ale jo, jsem v pohodě.“

„Můžu se ti podívat na ruku?“

„Proč?“

„Protože jsi s ní praštil do plotu a jako studentka medicíny chci zkontrolovat, jestli je v pořádku.“

Podíval se na mě. Jeho pohled byl zlostný a tvrdý. Oči chladné jako kus ledu. Něžnost, s níž se na mě dokázal dívat, byla pryč.

„Nepotřebuju, aby ses o mě *starala*, Mio,“ pronesl mrazivým hlasem.

Jeho slova mě ranila a zčervenala jsem jako pivoňka.

V krku se mi vytvořil chuchvalec, takže jsem si

odkašlala a řekla: „Nechci se o tebe starat. Jen se chci ujistit, jestli sis nezlomil nějakou kost. Nic víc.“

Jordan zavřel oči a dlouho stál bez hnutí.

Nakonec poodstoupil od plotu, otočil se ke mně

a ukazoval mi zraněnou ruku.

Vzala jsem ji do svých – nevšímala jsem si vzrušujících pocitů, které ve mně dotyk vyvolával – a začala jsem mu ruku prohlížet. Hlavně jsem ji prohmatávala, zda opravdu nemá zlomenou nějakou kůstku.

„Je v pořádku,“ prohlásila jsem, když jsem s prohlídkou skončila. „Jenom ji asi budeš mít trochu nateklou a určitě se ti tam vytvoří pěkná modřina. Měl by sis na ni doma dát ledový obklad. A tohle budeme muset trochu vyčistit.“

Přejela jsem prstem po malé odřenině na kloubu prstu.

Zvedla jsem hlavu a zjistila, že Jordan mě svými tmavými očima upřeně pozoruje. Nálada mezi námi se najednou změnila. Krev mi tepala ve spáncích, v žaludku jako by se mi rojily světlušky a šířily horkost celým mým tělem.

A co jsem udělala?

Pustila mu ruku, ustoupila o krok dozadu, abych mezi námi vytvořila alespoň malý prostor.

Třebaže jsem z Jordana strach neměla, věděla jsem, co vztek v kombinaci se sexem dokáže udělat s muži.

Tedy ne, že bych si myslela, že já a Jordan... Nechtěla jsem komplikovat už tak dost komplikovanou situaci.

Jordan si protáhl prsty. „Zdá se, že od té doby, co ses objevila u nás v hotelu, tak se o nás jen staráš,“ pronesl chraplavě.

205

„Mně to nevadí,“ pokrčila jsem rameny.

„Mio...“ Pročísl si zdravou rukou vlasy a zhluboka se nadechl. „Promiň, že jsem ztratil nervy. To, co mám společného s Donniem, není zrovna pěkná historka. Sice to žádná omluva nespraví, ale musel jsem si na něčem vybit vztek. Buď plot, nebo Donnieho čelist. A tohle bylo lepší, ne?“

„Jasně,“ usmála jsem se na něj. „Ale myslím, že ten plot by s tebou nesouhlasil.“ Namířila jsem ukazováček na díru, která tam po Jordanově úderu zůstala.

Tělo se mu otrásalo smíchy. Díval se na mě a už zase jsem v jeho očích viděla něžnost.

„Chceš o tom mluvit?“

Smích najednou zmizel. Dlouze se díval na zem. „Ne,“ prohlásil a zvedl hlavu. „Mám chuť se teď zpít do němoty.“

Sice bylo brzy, aby se člověk opíjel... ale k čertu s tím.

Napít se něčeho ostřejšího během dne jsem mohla taky zařadit do svého nového života.

„Myslím, že bych si taky dala říct.“ Zasmála jsem se.

„Jsi prima holka. Moje holka,“ zakřenil se.

Jeho holka?

Jeli jsme zpátky do Duranga a zamířili přímo do centra, kde byly otevřené bary. Jordan se rozhodl, že tu nechá auto a vyzvedne si ho až zítra ráno. Až budeme mít dost, tak se do hotelu dostaneme taxi.

S ničím takový jsem neměla dosud žádné zkušenosti.

Nikdy by mě nenapadlo jít odpoledne do baru s cílem opít se.

206

Docela jsem se na to těšila. Ne, byla jsem tím nápadem přímo nadšená. Měla jsem pocit, že jsem aspoň trochu

rebel.

Možná to bylo směšné, ale byla to pravda.

Jordan mě vzal do baru, který se nazýval prostě „Bar“.

Seděla jsem u stolu vzadu a Jordan šel obstarat něco k pití.

Ted' byla řada na něm.

Příští runda bude na mě.

Když se vrátil, nesl v ruce čtyři prcky, pod paží měl ještě dvě láhve piva. Řekla bych, že jsme začali ve velkém stylu.

„Vzal jsem tequila,“ řekl a postavil přede mě dvě sklenky.

Nikdy jsem tequila nepila, ale co na tom. Tohle je přece nová Mia. A nová Mia bude pít i tequila.

Zvedla jsem první sklenku a chtěla se napít, ale Jordan mě zarazil. „Počkej, nejdřív sůl.“

Sedl si naproti mně a vzal ze stolu slánku. „Ruku,“ nařídil mi.

Natáhla jsem k němu pravou ruku.

Jakmile se mě dotkl, tělem mi projel záchvěv, jako bych dostala zásah elektrickým proudem. Horkost a touha se

soustředily na těch správných místech v mém těle.

Nasypal mi špetku soli na hranu ukazováčku a řekl:

„Olízni to.“

Bože, tohle mě fakt vzrušovalo.

Snadno bych si zvykla na tenhle rituál popíjení tequily.

Zvlášť kdyby mi Jordan říkal, co mám dělat, jako to udělal právě před chvílí.

207

Udělala jsem, co mi řekl – sklonila jsem se k ruce a olízla sůl.

Jordan mě stále pozoroval. Když jsem olizovala sůl,

všimla jsem si, jak se mu v očích zablýsklo. Mohla jsem –

nebo taky nemusela – co nejlíp využít chvíli, kdy jsem se

jazykem dotkla ruky. Líbilo se mi, jak na to Jordan reaguje.

Když se mi sůl rozpustila v ústech, chraplavým hlasem

mi Jordan řekl: „A teď to vypij.“

Vzala jsem znovu sklenku a na jeden lok vypila obsah.

„Do prdele!“ Z úst mi určitě sršel oheň. Rychle jsem si

položila hřbet ruky na rty, pálilo mě v krku, až mi vhrkly

slzy do očí.

Jordan se rozesmál. „Uhas to pivem, bude to lepší,

uvidíš. Zapomněl jsem přinést citron.“

Napila jsem se pořádně piva.

Oči jsem měla pořád vlhké, takže jsem si je utřela dlaní.

„Tys tohle ještě nikdy nezkusila?“ zašklebil se na mě.

Zakroutila jsem hlavou. „Ne, tohle bylo poprvé.“

„A co na to říkáš?“

„Chutná to jako příšerná sračka.“ Ušklíbla jsem se. „Ale právě to jsem potřebovala. Piju snad dneska sama?“ Kývla jsem k jeho nedotčeným panákům.

Zakroutil hlavou, nasypal si na ruku sůl a provedl lízací rituál. Bez jediného zaváhání do sebe hodil tequilu a... nic to s ním neudělalo – na rozdíl ode mě.

Položil sklenku a jeho oči se na mě usmívaly.

Opřela jsem se v židli, v ruce jsem držela láhev piva a poklepávala na ni nehtem. „Zdá se, že jsi v tomhle ostřílený, co?“

208

„Myslíš v pití tequily?“

„Hmm,“ přikývla jsem.

„Jsem zvyklý na tvrdý alkohol. Co víc k tomu dodat.“

Ušklíbl se a znovu zvedl slánku. „Dáme další šlehu?“

Trhla jsem sebou. Všiml si toho.

„Myslel jsem sůl, Mio. Chceš nasypat další špetku, než vypiješ tu druhou sklenku?“

Rozpačitě jsem se k němu naklonila. Tváře mi hořely zahanbením. „No... jasně.“ Kousla jsem se do rtu a natáhla k němu ruku.

Místo aby mi na ni nasypal sůl, vzal ji do své dlaně.

Za normální situace by to ve mně vyvolalo vlnu strachu, ale s Jordanem ne. Jeho dotyk na mě působil bezpečně, jemně... mile.

Zase to bylo další poprvé – poprvé v životě jsem byla s mužem, který mě doslova měl v ruce, a přitom jsem se nebála.

Místo toho jsem se cítila příjemně, měla jsem dojem, jako bych byla jeho součástí, jako bychom k sobě patřili.

Nikdy by mě nenapadlo, že to vůbec bude možné.

Uvolnil stisk, otočil mou ruku a palcem mě pohládl v dlani. Zanechával přitom za sebou nádhernou stopu vzrušení, která se šířila dál do hloubi mého těla.

Zvedla jsem hlavu a viděla, že Jordan mě sleduje. Aniž by ode mě odtrhl zrak, laskal prsty mé zápěstí, pak znovu přitiskl dlaň na mou. Pohrával si s mou rukou, jako by byla vzácný drahokam. Nakonec jeho prsty spočinuly na zápěstí. Doufala jsem, že necítí, jak mi buší srdce, až hrozí, že mi vyskočí z těla.

209

Zvedl slánku a nasypal dvě hromádky soli. Jednu na mou ruku, druhou na svou. „Nebude ti vadit, když...“ Sklonil hlavu k našim spojeným dlaním.

Nechápala jsem, na co se mě ptá, a tázavě jsem zvedla obočí.

„Tu sůl?“

Stále nevědouc jsem přikývla, protože jsem si nechtěla připadat hloupě. A doufala jsem, že tím, že jsem souhlasila, jsem ze sebe neudělala naprostého pitomce.

Pak Jordan udělal něco, co si budu do smrti pamatovat jako ten nejšílenější a nejerotičtější moment v životě.

Ted' už mi jeho otázka dávala smysl, když se sklonil a olízl hromádku soli z mé ruky.

Pomalů... smyslně.

Do prdele! Do prdele!

S hlavou stále skloněnou se na mě podíval skrz husté řasy. Ten pohled mě dostal do kolen.

„Teď je řada na tobě.“

Cože? Copak opravdu chce, abych olízla sůl z jeho ruky?

Proboha.

Tohle byla ta nejvzrušivější věc, kterou jsem kdy dělala.

Nikdy jsem nedělala nic, co by bylo tak smyslné. Neměla jsem tušení, jak ji olíznout tak, jako to udělal on.

Jen pokračuj, Mio, zvládneš to. Jsi teď přece nová Mia.

Slíznout sůl z Jordanovy ruky není přece nic těžkého. Je to naprosto jednoduché.

Nadechla jsem se, naklonila se dopředu a vystrčila

210

špičku jazyka. Pak jsem se pomalu dotkla Jordanovy ruky a olízla sůl.

Vůbec jsem necítila její chuť, jedinou chuť, kterou jsem vnímala, byla Jordanova. Nechtěla jsem se napít tequily, protože bych o tu chuť přišla.

„Napij se,“ pronesl chraplavým hlasem.

Vzala jsem sklenku a vypila její obsah. Přesně tak, jako to udělal i Jordan.

Pustil mou ruku.

Cítila jsem se o něco oloupena. Chyběl mi jeho dotyk, z alkoholu jsem pocítila závrat' a přemýšlela jsem, jestli se tohle všechno doopravdy stalo. Neklidně jsem si pohrávala s rukama. Vzala jsem láhev piva a napila se.

„Podruhé už to bylo jednodušší, co?“ zeptal se Jordan a hlas měl už zase normální. Jako kdybychom nikdy nelízali sůl jeden druhému z ruky. Nebo to snad považoval za něco naprosto obvyklého? Třeba tohle všichni běžně dělají. Co já vím.

Odkašlala jsem si a snažila jsem se chovat přirozeně, i když jsem se tak vůbec necítila. „Mnohem jednodušší.“
Usmál se.

Znovu jsem začala poklepávat na láhev piva.

„Takže...,“ začal.

„Takže...“

„Myslím, že bych ti měl asi vysvětlit, co se stalo v té

restauraci.“

„Ale jenom jestli opravdu o tom chceš mluvit.“

Škrobeně se usmál. „Pamatuješ si, že jsem ti říkal, že jsem zvyklý hrát hazardní hry?“

211

Přikývla jsem.

Privřel oči. „Když máma umřela, snažil jsem se dostat ze zajetých kolejí. Vždycky jsem rád hrál karty... ale tentokrát to zašlo mnohem dál. Začal jsem opravdu hazardně hrát, mnohem víc než dřív. Chvíli jsem vyhrával, pak jsem zase o všechno přišel. Pak jsem se snažil získat zpátky to, co jsem prohrál, a než jsem si to uvědomil, nadělal jsem si takové dluhy, že jsem nebyl schopný je nikdy splatit.“

„Dlužil jsi peníze Donniemu?“

Zasmál se, ale jako upřímný smích mi to nepřišlo. „Ne, Donnie je jen najatá gorila. Dlužil jsem peníze chlápku, který pracoval pro – Maxe. Pravidelně jsem chodil hrát karty na různá místa ve Farmingtonu, až jsem se připlctl ke stolu, kde hrál Max. To nebylo moc těžké pro hráče,

jako jsem já – jako jsem byl,“ opravil se.

„Do Farmingtonu... přijíždí spousta zkušených
a ostřílených pokerových hráčů.“ Naklonil se blíž, lokty
opřené o stůl. Dlaněmi si otřel obličej.

Položil ruce na stůl a zadíval se na ně. „Je mi to moc
líto, Mio, že jsem tě do toho zatáhl.“

Tak proto nechtěl říct Donniemu moje jméno. Nechtěl,
aby ti příšerní a neurvalí chlapíci věděli, kdo jsem. Snažil
se mě před nimi chránit.

Tělem mi projel hřejivý pocit.

„Na tom nezáleží. Jsem ráda, že jsi v pořádku.“

Postavila jsem pivo na stůl. „Ještě pořád dlužíš někomu
peníze? To proto se s tebou chtěli začít prát?“

Kdyby opravdu dlužil někomu peníze, zaplatila bych je

212

za něj. Určitě to nebylo tolik, kolik bych si nemohla dovolit. Vždyť se ke mně
tak hezky choval. Pomáhal mi

najít mámu. A konečně bych našla něco dobrého, kam bych
uložila Oliverovy prachy. Pomocť Jordanovi jsem
považovala za velmi správnou věc.

„Ne, všechny dluhy už jsem splatil.“ Znovu si přejel

dlaní po obličeji. „Zaplatil je za mě táta a použil k tomu peníze z máminy životní pojistky.“

A tak.

Konečně mi došlo, kde se vzala ta vina za její smrt.

Snažila jsem se vybavit něco vhodného, co bych mu řekla, něco, co by ho trochu povzbudilo, ale nic mě nenapadalo. Takže jsem jen zamumlala: „To je mi líto, Jordane.“

Napil se piva, hřbetem ruky si otřel rty a zakroutil hlavou. „Nemusíš mě litovat, nezasloužím si to.“ Zavřel oči. „Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že otec pracoval u policie?“

Přikývla jsem a taky jsem se napila piva. „Než za mě splatil ten dluh, než se vůbec o nějakém mém hazardu a dluzích, do kterých jsem spadl, dozvěděl, tak jsem zůstal jednou v noci tady ve městě. Ne v tomhle baru,“ dodal, jako by to mělo pro jeho další vyprávění nějaký význam. „Popíjel jsem celý večer s kámoši v baru a pak... pozdě v noci jsem... no, prostě... odešel jsem s jednou ženou.“

Poškrábal se na tváři a zdálo se, že jsou mu ty vzpomínky

nepříjemné.

Přešla jsem bez povšimnutí protivný svíravý pocit
kolem žaludku vyvolaný představou, že Jordan odešel

213

z baru s ženou, s níž se s největší pravděpodobností hodlal vyspat.

„Zamířili jsme k ulici, abychom si chytli taxi, když mě
najednou přepadl Donnie se svými kumpány. Dostal jsem
varovnou nakládačku, protože jsem stále nesplatil dluhy.
Ale udělal jsem chybu. Místo abych se jen bránil před
nejhoršími úderý... Nejsem z těch, kteří by si to nechali
líbit.“ Pokrčil rameny. „A tak jsem uprostřed rvačky...
abych Donnieho naštvál... prohlásil, že jsem se vyspal
s jeho holkou.“

„A vyspal?“

„Jo.“

Zvedl se mi žaludek. „Bože.“

„Bylo to jen jednou a vím, že to byla chyba.“ Povzdechl
si. „Ale když jsem mu to řekl... Donnie odkudsi vytáhl
baseballovou pálku.“

„Proboha.“ Trhla jsem sebou, zavřela oči a cítila jsem

jeho bolest, jako by byla moje vlastní. Dovedu si moc dobře představit, jaké bití je a co musel snést. Zvláště když někdo použije baseballovou pálku.

„Tak jako tak,“ zamumlal a prohrábl si rukou vlasy, „ta holka, co jsem s ní odešel, běžela zpátky do baru, aby vyburcovala moje kámoše, aby mi šli pomoci, a zavolala policajty...“

Zbytek příběhu jsem vyčetla z jeho očí. „Tvého otce?“

„Jo. Ztratil nervy, když viděl, v jakém stavu mě nechali ležet na ulici. Ti hajzlové, jakmile uslyšeli sirény policejního auta, zmizeli jako pára nad hrncem. Ale táta je nenechal jen tak utéct. Nakonec pár bloků od baru našel

214

Donnieho a...“ Jordan se nervózně nadechl, „... napráskal mu prdel. Donnie v tu chvíli neměl u sebe nic, čím by se

mohl bránit, protože pálku při útěku někam zahodil. Táta

ho zmlátil fakt šíleně. Zranil ho a nechal ho tam ležet.“

Jordanovy oči vyhledaly moje. „Chápej, Mio... můj

táta... není to žádný násilník a rváč. V tu chvíli mu zastřel

mysl vztek, když viděl, co mi udělali. Jinak je táta skvělejší

chlap – vážně. Ten nejlepší. Zaslouží si syna lepšího, než

jsem já. Stalo se to... no, nedlouho po tom, co máma umřela. A jsem jedináček. Takže když mě uviděl, dostal strach.“

Přikývla jsem na znamení, že ho naprosto chápu. Přála jsem si mít taky tak starostlivého a milujícího otce jako Jordan.

„Tátu pak suspendovali, dokud se ten incident nevyřeší.“

Jordan se opřel v židli a promnul si oči. „Při vyšetřování zjistili, že byl vinen, takže mu sebrali odznak i zbraň.

A zakázali mu pracovat ve státní správě, takže přišel o všechno... a to kvůli mně.“ Zvedl láhev piva na ironicky myšlený přípitek, přitiskl ji ke rtům a zvrátil hlavu.

„Stalo se něco Donniemu za to, co ti udělal?“

Jordan se falešně zasmál. „Jo, byl podmíněčně odsouzený na dvanáct měsíců.“

„A tys musel splatit to, cos dlužil?“

„Jo. To, že mě Donnie se svými kumpány zmlátil, ten dluh, co jsem měl u Maxe, samozřejmě nesmazalo. Takže táta na moje problémy doplatil ještě jednou. Splatil dluh i s úroky. Já pak začal chodit na terapeutická setkání lidí,

kterí byli na něčem závislí, a teď jsem čistý. Ale na tu

215

terapii docházím pořád.“ Zadíval se mi do očí, jako by se potřeboval ujistit, že vím, o čem mluví. „Jsme teď úplně

na mizině a snažíme se udržet hotel nad vodou. Jak je

vidět, tak Donnie pořád prahne po odplatě za to, co mu táta

udělal. A za to, že jsem mu přefíkl jeho bývalou holku.“

Položil láhev na stůl a usmál se. Spíš to byl takový náznak

úsměvu.

Snažila jsem se potlačit bolest, kterou ve mně vyvolala

slova o jeho sexuální minulosti, naklonila jsem se dopředu

a opřela se lokty o stůl. „Fakt je mi moc líto, co se ti

stalo.“

„Nic z toho se *mně* nestalo nespravedlivě. Byla to moje chyba, to já si zkazil život svojí hloupostí. Co mě štve, že

jsem do svého podělaného života namočil i tátu.“

„Ty přece nemáš podělanej život. A určitě nebylo tvým

záměrem to, co se pak stalo tvému tátovi.“

„Ale ublížil jsem mu. Nejsem dobrý člověk, Mio.“

Zakroutil hlavou a opřel se.

Vycítila jsem, že se mi vzdaluje. Nelíbilo se mi to.

„Pro mě jsi dobrý,“ vyhrkla jsem.

Jordan se prázdně zasmál. „To jsi asi jediný člověk na světě, který tohle tvrdí.“ Zadíval se na mě. „Opravdu není moc dobrých věcí, které bych pro tebe mohl udělat, Mio. Vážně ne.“ Odvrátil se. „*Věř* mi, nic pozitivního a přínosného ti nemůžu nabídnout.“

„Myslím, že je v tobě hodně dobrého, o čem vůbec nevíš,“ oponovala jsem mu.

Opravdu hodně.

Znovu se soustředil na mě, jeho oči teď byly tmavé

216

a rozezlené. „Copak jsi neslyšela, co jsem ti před chvílí říkal? Kompletně všechno jsem posral. Zničil jsem tátovi

život!“

„Ne. To, co tvůj táta udělal, bylo jeho rozhodnutí.“

„Ano, ale já byl příčinou.“ Uvědomila jsem si, že je čím dál víc našťavanější.

Obvykle jsem se za takové situace stáhla dozadu, vzdala jsem to a souhlasila jsem se vším, co mi bylo řečeno.

Nikdy jsem se dál nedohadovala. Ale u Jordana jsem věděla, že ho můžu dál přesvědčovat, že nemusím ustoupit.

„Každý je zodpovědný sám za sebe. Za své chování.“

„Vyhledávám si ženy k příležitostnému sexu. Mám je jen na to, abych si užil. A pak je odkopnu jako prašivého psa.“

Najednou jsem se nemohla ani nadechnout. Žárlivost, jakou jsem nikdy nepoznala, mi svírala vnitřnosti jako kleště a měla jsem pocit, jako by mi někdo dal pěstí.

Jordan vzal do ruky láhev piva a napil se. Ani na chvíli mě nepřestal pozorovat, jako by mě chtěl donutit, abych se od něj odvrátila sama. Ale neudělala jsem to... *nemohla* jsem.

To přiznání mi však nesedělo k Jordanovi, kterého jsem znala. Ale kdo komu opravdu vidí do hloubi duše?

Já mnohem líp než kdokoliv jiný, pomyslela jsem si.

Nejvíce mě ale rozčilloval ten hloupý tichý hlásek, který se neustále ozýval. Hlásek, který si lámal hlavu nad tím, proč to Jordan ještě nikdy nezkusil na mně, když dělal takové věci, k jakým se před chvílí doznal.

Nelíbilo se mi, že jsem o tom vůbec uvažovala. Neměla bych přece chtít, aby se mnou flirtoval... ale chtěla jsem.

Cítila jsem, jak mě svrbí kůže.

Nervózně jsem poklepávala prsty na stole. Polkla jsem a snažila se vyhnat myšlenky na svádění z hlavy. „A proč mi to říkáš?“

Moje odpověď ho překvapila. Viděla jsem mu to na očích. Snažil se skrýt údiv, narovnal se, jako by se chystal na druhé kolo.

„No proto... aby sis uvědomila, že za všechny tyhle problémy jsem zodpovědný sám. A tohle poctivý a spolehlivý člověk nedělá.“

Chce snad, abych ho začala nenávidět? Proč?

Pokrčila jsem rameny, jako by se nic nedělo. A použila jsem jeho vlastní slova proti němu. „Záleží na tom, jak to bereš.“

Překvapeně nadzvedl obočí.

Upoutala jsem jeho pozornost.

Naklonil se a opřel se o stůl. „A jak to bereš ty, *Mio*?“

Bože, líbilo se mi, když vyslovoval moje jméno.

„No... jak to vidím... Řekla bych, žeš něco ztratil, ale i vyhrál. Zním chlapy, kteří dělají mnohem horší věci, než

že spí s každou ženskou, která se kolem nachomýtné.“

Uvědomila jsem si, že Forbes vlastně dělal totéž – to mi ale teď moc nepomohlo, takže jsem tu myšlenku vytěsnila z hlavy.

Jordan se zamračil: „Máš na mysli svého bývalého?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Ten monokl nebyl jediný.

Provedl mi toho mnohem víc.“ Jako by se znenadání ochladilo, začala jsem si třít paže.

Všimla jsem si, jak Jordan zatnul čelisti. „Jak často tě

218

bil?“ zeptal se.

„No...“ Najednou jsem měla těžká ramena, sebedůvěra se kamsi vytratila. Hlavou mi začaly vířit vzpomínky.

Zamlžené vzpomínky, v nich se střídaly dvě tváře.

Oliver...

Forbes...

Narazila jsem do zdi.

Spadla jsem na podlahu.

Někdo mě tiskl k posteli.

Spadla jsem ze schodů.

Někdo mě udeřil.

Dostala jsem facku.

Někdo mě kopl.

A znovu jsem dostala ránu pěstí.

Někdo mě bil.

Zlomená žebra, zápěstí, prsty...

Nenapravitelně zlomené srdce.

Připadala jsem si bezcenná.

Všechno mě bolelo.

Pořád a pořád dokola.

Nikdy to nepřestalo.

Neexistoval nikdo, kdo by mě zachránil...

„Mio.“ Cítila jsem, jak mi Jordan tiskne ruku.

Zamrkala jsem, abych se vzpomínek zbavila.

„Proboha, jsi v pořádku?“ Svaly v obličeji měl napnuté,
hlas měl starostlivý.

„Jo... já...“ Zakryla jsem si tvář dlaní, jako bych chtěla

219

schovat všechny emoce, které se v ní zračily.

„Zase jsem tě ztratil. Kde ses teď toulala?“ zeptal se

něžně.

Zavřela jsem oči, abych se uklidnila. Zakroutila jsem hlavou a vytáhla ruku z jeho. Téměř jsem slyšela, jak skřípe zuby, když se ptal: „Jak často ti ubližoval?“

Polkla jsem stud a zašeptala jsem: „Mnohem častěji, než se ke mně choval hezky.“

Výraz v obličeji mu ztuhl. Jako by ho to bolelo víc než mě. „A proč jsi s ním zůstala?“ Znělo to víc jako prosba než otázka.

„To je dlouhá historie.“

„Máme na to celou noc... týden... rok.“

„Nemá smysl se v tom hrabat.“

Projel si rukou vlasy. „Ale odešla jsi od něj. Přijela jsi sem. Co tě k tomu donutilo?“

„Snažil se mě znásilnit.“

Viděla jsem, že moje slova na něj působila, jako by dostal ránu pěstí. Trhl sebou a stolu se chytil tak pevně, až mu klouby prstů zbělaly.

Mezi námi se rozhostilo nepřírozené ticho.

Udělalo se mi špatně.

Po těle mi vyrazily kapičky ledového potu. Chvěla jsem se a žaludek – centrum veškerého strachu a odporu k sobě samé – se mi zvedal.

Musím se najíst. A musím být sama.

Teď hned.

Sevřela jsem ruce v pěsti tak silně, až jsem nehty zarývala do dlaní, snažila jsem se překonat nutkavou

220

potřebu zvednout se ze židle a vyrazit na nejbližší záchodky.

Jordan mě upřeně pozoroval. Z jeho očí jsem vyčetla nespočet emocí. Nechtěla jsem se teď na něj dívat, ale neměla jsem sílu od něj odtrhnout zrak.

„Cože udělal?“ Netušila jsem, zda ta slova vyslovil nahlas, nebo je jen naznačil rty, protože v uších mi hučelo.

Vtáhla jsem horní ret a silně se do něj kousala.

Několikrát jsem zamrkala. „Pokusil se... mě... znásilnit.“

„Zkurvenej parchant!“ zašeptal Jordan zlostně. Opřel se lokty o stůl a hlavu si opřel do dlaní.

Neměla jsem mu to říkat. Proč jsem to proboha udělala?

Přikrčila jsem se a opřela v židli a přála si být

neviditelná. Kdybych tak mohla vrátit čas...

Atmosféra u stolu byla příšerná. Nastalo bolestné ticho.

Měla jsem dojem, že už to dál nesnesu. Odsunula jsem

židli a vstala.

Jakmile Jordan zaslechl skřípot židle po podlaze, zvedl

hlavu. „Kam jdeš?“

„No... já...“ Podívala jsem se směrem ke dveřím.

Když mu došlo, kam se dívám, zašeptal: „Nikam

nechoď.“ Zprudka vydechl, tiskl si prsty ke spánkům.

„Omlouvám se, tohle jsem fakt nezvládl... prostě –“

Zakroutil hlavou a naklonil se ke mně. „Proboha, Mio,

prostě se nemůžu vypřádat s představou, že ti někdo –

takhle strašně ublížil.“

Jeho slova mi vyrazila dech. Znamenala pro mě mnohem

víc, než jsem byla schopná si v tuhle chvíli připustit.

221

Podíval se na mě a v jeho očích jsem viděla něhu. „Co bych měl udělat... abych ti pomohl?“

Jako by mi někdo stiskl srdce.

„Nic.“ Polkla jsem, abych se zbavila chuchvalce dojetí

v krku. „Ted’ už jsem v pohodě.“

„Na to ti nenaletím. Tvoje oči říkají něco jiného.

Do toho, abys byla v pohodě, máš hodně daleko.“

V obličeji mu proběhla řada výrazů. „Řekni mi, kde bydlí.“

„C-cože? Proč?“

„Proč asi myslíš?“

Nervy jsem měla napnuté k prasknutí. „Jordane, neřekla jsem ti to proto, abys ho šel zabít.“ *Ale proč jsem mu to tedy řekla?* „Řekla jsem to proto...“ Zakroutila jsem hlavou. „Nechci, abys Forbese zmlátil.“

Zamračil se. „Forbes – tak se jmenuje?“

Uvědomila jsem, že jsem poprvé po téměř týdnu vyslovila jeho jméno. Napadlo mě, jestli to, že jsem Jordanovi prozradila jeho jméno, nebyla chyba.

Nic jsem neříkala.

Odtrhl ode mě zrak, opřel se o lokty a znovu položil hlavu do dlaní. Napětí z něj číselo, že bylo téměř hmatatelné.

Zvedl nepatrně hlavu a podíval se na mě. To, co mě

překvapilo, byla zranitelnost, kterou jsem zahlédla v jeho očích. „Musím něco udělat, Mio.“

„Proč?“ zašeptala jsem.

„Protože... prostě musím.“

„Ale ty toho přece děláš dost. Jsi můj přítel. A to pro mě

222

znamená strašně moc.“

„Ale musím udělat něco mnohem víc.“

„Ne.“ Zakroutila jsem hlavou a poposedla si.

„Nepotřebuju, abys pro mě dělal víc. Neměla jsem ti o tom vůbec říkat. Byla to chyba.“

Jordan přimhouřil oči. „Nemáš pravdu. Jediná chyba, kterou jsi udělala, byla, žeš mi o tom neřekla dřív.“ Natáhl se a chytil mě za ruku. Nedovolil mi, abych utekla.

Snažila jsem se nevnímat pocity, které ve mně jeho dotyk vyvolával. Bolelo mě srdce dychtivostí po něčem, o čem jsem až dosud nevěděla a co jsem doposud nechtěla.

„Kéž bys mi o tom řekla dřív,“ dodal tichým hlasem.

Palcem mi lehce přešel po hřbetu ruky. Byl to bezděčný pohyb, ale hodně pro mě znamenal.

Muži se mě nikdy něžně nedotýkali. Ne takhle.

A Jordan to udělal už podruhé během krátké chvíle.

„Řekla jsi ještě někomu jinému kromě mě, co ti udělal?“

Jen při tom pomyšlení jsem vytřeštila oči strachy. Stále jsem byla v šoku, že jsem to prozradila jemu. Přemýšlela jsem, co by to znamenalo, kdyby se to dozvěděl ještě někdo jiný.

„Tipnul bych si, že ne.“ Zakroutil smutně hlavou. „Měla bys to ohlásit na policii. Nemělo by mu bez trestu projít to, co ti udělal.“

„Cože? Ne, to nemůžu.“ Panická hrůza mi sevřela vnitřnosti a žaludek se mi zhoupł.

„Mio...“

„*Ne!*“ Hlas jsem měla hrubší, než jsem si myslela.

Otočila jsem se.

223

Ať už zahlédl Jordan v mém výrazu cokoliv, najednou se uklidnil. „Tak dobře. Žádná policie.“ Položil ruce na stůl

mezi nás. „Ale uděláš pro mě jednu věc...?“ Když jsem neodpovídala, pokračoval: „Nedrž v sobě už žádnou zášť, žádnou křivdu. Potřebuješ si s někým promluvit. S někým,

komu věříš – třeba se mnou. Nikdy tě nebudu za nic soudit.

A nikdy ti neublížím. Nedopustím, aby tě někdo srazil na kolena. Možná jsem v minulosti udělal spoustu šílených hloupostí a chyb, asi jsem se k některým lidem zachoval špatně... k lidem, kteří si to nezasloužili. Ale tobě nikdy nic takového neudělám. Na to ti přísahám.

Jeho slova byla vášnivá, tvář měl však naprosto vážnou.

„Na to ti dávám své slovo. Nikdy ho neporuším.“ Usmál se na mě.

Chtěla jsem mu věřit. Opravdu moc jsem chtěla.

Ale po zkušenostech, které jsem měla, jsem toho nebyla schopná. Důvěra nebyla vlastnost, která by mi byla dána do vínku. Usmála jsem se, přikývla a zeptala se: „Takže... co teď?“

Jordan si mě zvědavě prohlížel. Přemýšlela jsem, jestli na mě bude dál tlačit.

Netlačil.

„Ted’...“ řekl a vstal ze židle, „si dáme další rundu tequily.“

Jordan

Nikdy jsem si nemyslel, že bych chtěl poznat nějakou ženu tak důvěrně jako teď Miu.

Ale chtěl jsem. Jen jsem si nebyl jistý proč.

A i když jsem teď trochu nahlédl do její duše – nikdy jsem do žádné ženy tak neviděl –, chtěl jsem ji poznat ještě víc. Přál jsem si dozvědět se o ní všechno, poznat ji ze všech stránek.

Ráno, když tequila vyprchala, jsem se bál, že vztah mezi námi bude odtažitý.

Ne proto, že se mi Mia svěřila s tím, co se jí stalo.

To na mém pohledu na ni nic nezměnilo. Toužil jsem po ní stále stejně.

Jediné, co se po jejím přiznání změnilo, byla moje touha zmalovat tomu grázlovi obličej, že by ho nepoznala vlastní matka.

Myslel jsem, že jsem nasraný, když jsem se dozvěděl, že ji bil. Ale když jsem teď věděl, že se ji pokusil i znásilnit, můj vztek byl daleko větší. Pro to snad ani nebylo slov.

Chtěl jsem toho grázla, kterého jsem nikdy neviděl, zabít...

a kdyby byl po ruce, udělal bych to s největší radostí.

Z jejích očí, když mi říkala, co jí provedl a jak ji to
ranilo, jsem vyčetl, jak moc se za svou minulost stydí. Jako
by to, co se stalo, byla její chyba.

225

Bylo mi jí líto. A litoval jsem i sebe. Protože jsem si uvědomil, jak máme
podobnou minulost. Její bolest se
propletla s tou mou.

Ale to je celá Mia. Když se s ní setkáte, nemůžete od ní
jen tak odejít. Zaryje se vám pod kůži, aniž by to sama
chtěla, takže nemáte moc na výběr. Toužíte ji poznat
mnohem víc, vcítit se do jejích pocitů, trpět s ní. Přesně tak na mě působila.
A byl jsem za to zatraceně rád.

Její přítomnost ve mně vyvolávala pocity, které jsem už
dlouho nezažil. Cítil jsem se plný života, plný očekávání.

Hodlal jsem s ní strávit každou volnou chvíli, abych ji
ujistil, že nic z toho, co se jí přihodilo, není její chyba.

Chtěl jsem ji přesvědčit, aby se viděla ve stejném světle,
jak jsem ji viděl já.

Úžasnou, silnou a neuvěřitelně krásnou.

Zatraceně mě bolelo, když jsem po ní tak zatraceně
toužil, a přitom jsem věděl, že ji nemůžu mít. Když jsem si
uvědomil, s čím vším jsem se jí v baru svěřil, byl jsem
strachy bez sebe, že se na mě vykašle.

Ale mýlil jsem se.

Jako by ji všechny ty šílené hlouposti, které jsem udělal,
nijak neovlivnily. Neodsoudila mě za to. V jejích očích
jsem zůstal stejný jako dřív, když o mně nic nevěděla.

Nahlédla mně do duše.

Viděla, jaký jsem ve skutečnosti. Jordana, na kterého
jsem už dávno zapomněl.

Dokázala ve mně probudit člověka, jakým jsem býval
před tím, než jsem propadl hazardu... a ženám... Než se ze

226

mě stal grázl.

Dlouho jsem si myslel, že jsem vyvrhelem společnosti
a už nikdy nemůžu žít spořádaným životem. Dokud se tu
neobjevila Mia.

Někdy se to prostě tak semele. V životě se vám objeví
někdo nový a obrátí vám ho celý naruby. A Mia mě

donutila, abych zase byl tím hodným synem, kterým jsem byl před všemi těmi průsery.

Chápu, že to asi zní divně, ale je mi to jedno. Chci prostě být s Miou, protože je mi s ní dobře. A chci s ní být pořád.

Včera jsme se vydali do města, aby si mohla nakoupit pár věcí. Bylo to pro mě něco nového – nikdy jsem s žádnou holkou nebyl nakupovat. Dokonce ani s Beth. Možná vám to připadá směšné, ale věřte mi, pro mě to byl veliký krok kupředu.

Když jsme byli obtěžkáni taškami, zastavili jsme se na oběd v bistro. Všiml jsem si, jak Beth nevěřicně nadzvedla obočí. Viděl jsem na ní, jak by mě hrozně ráda vyzpovídala, ale nedal jsem jí k tomu příležitost.

Nebyl jsem ještě připravený o tom všem s někým diskutovat.

Společně strávený den byl mnohem příjemnější ve srovnání se včerejším večerem, kdy jsme pootevřeli dveře do vlastní minulosti. Den jsme si opravdu užili. Mia se ani slůvkem nezmínila, kdy by chtěla vyrazit za další

potenciální matkou, a já ji k ničemu nenutil.

Byl jsem šťastný, že můžu být s ní. Vyprávěl jsem jí mizerné vtipy, kterým se smála. Snažil jsem se naklonit si

227

ji svým neodolatelným šarmem, protože jsem věděl, že vzhledem a postavou toho moc nezmůžu. Mia nedala

na vnější slupku, potřebovala vidět člověku do duše.

Kupodivu, tohle všechno jsem jí chtěl nabídnout. Chtěl jsem jí dát všechno, co jsem mohl.

Když jsme se vrátili do hotelu, musel jsem zařídit spoustu věcí. Mia trvala na tom, že mi se vším pomůže. Takže jsme opět byli spolu.

Uvařil jsem pro ni večeři – připouštím, že to byly jen nudle se sýrem –, ale tvrdila mi, že to bylo nejlepší jídlo, které kdy jedla. Po večeři jsme se usadili ve společenské místnosti a dívali se na film. Dozer se jako garde uvelebil mezi námi.

Bylo těžké být tak blízko Mii a přitom se jí nesmět ani dotknout. Tak strašně jsem ji chtěl políbit, ale věděl jsem, že na to není ta správná doba. Jediný pohyb, a mohl jsem ji navždy ztratit.

Snažil jsem se v jejích slovech a chování najít nějaké náznaky, že by si taky dala říct, ale když jsem udělal jen malou narážku, okamžitě se stáhla. Takže jsem usoudil, že jsem tak nadržенý, že si představuju věci, které ani neexistují.

Ještě před chvílí jsem tu mluvil o duši, a najednou jsem nebyl schopný myslet na nic jiného, než jak ji dostat do postele. Ale přesně tohle se mnou Mia dělala. Mátla mě ve všech směrech.

Mia byla úplně jiná než holky, které jsem znal. Navíc vědomí, co všechno musela zažít, mě nutilo pohlížet na ni jinak. Takže jsem usoudil, že mi zbývá jediná možnost –

228

jestli se má něco stát, stane se to. Musím nechat osud osudem a netlačit na pilu. Jenom jsem doufal, že si osud pospíší, protože jsem si nebyl jistý, jak dlouho to vydržím.

Ale samozřejmě, že svádět ji nepřestanu. To bych nebyl já. Navíc, Mia mě tak přitahovala, že jsem nemohl přestat, i kdybych se snažil. Jako bych chtěl po Dozerovi, aby neočichával zadek jiného psa. Svádění bylo pro mě stejně

přirozené jako to čichání pro Dozera.

Navíc se mi zdálo, že Mia není zásadně proti tomu –
myslím proti svádění, samozřejmě. Líbilo se mi, jak na to
reaguje. Tváře jí vždycky tak krásně zčervenaly, což mi
dávalo naději.

Chtěl jsem ale víc.

Zrovna teď jsem se usilovně snažil odtrhnout oči
od jejích nohou. Uvědomil jsem si, že je to vlastně poprvé,
co ji takhle vidím.

Děkoval jsem horkému slunci, protože Mia si vzala
deku, roztáhla ji na molu u jezera a četla si knížku. Dozer
byl samozřejmě s ní. Pes jeden mizerná!

Měla na sobě jen top a kraťasy, které si koupila včera.

Končily kousek nad koleny.

Holky, s nimiž jsem se scházel, nosily kraťasy tak, že
odhalovaly půlku zadku. Ale Mia taková nebyla. Pořád si
je stahovala ještě níž, jako by nechtěla odhalit víc, než
bylo potřeba.

Musím se ale přiznat, že tyhle nad koleny ustřižené
kalhoty na mě působily mnohem víc sexy než nic

nezakrývající šortky. Miiny kalhoty mi totiž nechávaly

229

mnohem víc prostoru pro fantazii... věděl jsem, že až jednou budu mít příležitost podívat se, co je pod nimi,

bude to určitě stát za to dlouhé čekání. Protože už jen

částečně odhalené nohy mě neskutečně vzrušovaly.

Měla zatraceně nádherné nohy.

Pták mi opět začal cukat v kalhotách, takže jsem od ní

radši odtrhl oči a soustředil se na sekačku, abych konečně

posekal trávu.

V kapse mi začal vibrovat telefon. „Beth?“ ohlásil jsem

se a přidržel si telefon u ucha ramenem.

„*Ahoj... dneska večer mám rande.*“ Zdálo se mi, že je

trochu vystrašená.

„A to je dobře, nebo špatně?“

„*Obojí.*“

„Proč?“

„*Protože jde o Toni Stryderovou.*“

„Aha.“

Pro Toni totiž Beth měla už dlouho slabost. Byla to

prima holka, která pracovala jako DJka. Musím říct, že

moc krásná holka. Ale ke smůle všech chlapů byla lesba.

Stejně jako moje nejlepší kamarádka.

Moc dobře jsem si uvědomoval, jak je Beth přitažlivá – nejsem přece slepý, že jo –, ale i kdyby nebyla lesba, stejně by se u mě nic nezměnilo. Byla moje nejlepší kamarádka, dalo by se říct skoro jako moje sestra.

„Potkala jsem se s ní v samošce,“ vysvětlovala Beth a pořád mi připadalo, že se něčeho bojí. „Má dneska večer nějaké živé vystoupení v Grand Junction a ptala se mě, jestli bych tam nešla s ní.“

230

„A jsi si jistá, že tě zvala na rande? Nechtěla tě náhodou pozvat jen na to vystoupení?“ Věděl jsem, že Beth je

expertkou na různá nedorozumění. Už jednou se takhle pořádně spálila a nechtěl jsem, aby se jí to stalo znovu.

„Jasně, otče. Nejsem přece žádná cvaklá mentoška.

Víš, když mi řekne: „Ahoj Beth, napadlo mě, že až mi dneska skončí šichta, bysme mohly někam vyrazit“, tak jsem se jí přímo zeptala: „Cože, myslíš jako na rande?“

A ona mi odpověděla: „Jo, myslím na rande“.“

„No tak dobře, je mi to jasný. Jde fakt o rande,“ zasmál

jsem se. „To ti přeju. Mám radost.“

„Jo, díky. Ale potřebuju, abys tam šel se mnou.“

„Cože? Ale no tak, Beth. Ty víš, že si to rád rozdám v trojce se dvěma nadrženéjma holkama, nebo i s dalším chlapem, ale vážně, s tebou jsem to ve trojce ještě nezkusil.“

„Jdi do prdele s těma svejma řečičkama, Matthews!“
zaječela do telefonu.

Zasmál jsem se a držel jsem telefon dál od ucha, abych neohluchl. Beth měla opravdu dobré plíce, ale nemohl jsem si pomoci a občas jsem ji musel vytočit. Což ovšem nebylo těžké.

Znovu jsem si přiložil telefon k uchu. „Ty máš tedy ječák. Ale vážně, co ode mě potřebuješ?“

„Potřebuju, abys mi dělal doprovod. Toni bude tak hodinu a půl stát za mixážním pultem a nechci v klubu sedět sama.“

„A proč tam tedy nedorazíš, až bude Toni končit?“

„To nemůžu. Slíbila jsem jí, že se podívám, jak jí to

jde. Prosím, Jordane. Fakt jsem z toho trochu nervózní.

Toni je to nejvášnivější kotě, jaký jsem kdy potkala. A je opravdu bezva. To já tedy nejsem.“

„Ale taky jsi bezva, Beth.“

Přímo jsem viděl, jak se ušklíbla.

„Vážně, musíme zapracovat na tvé sebedůvěře.“

„Fajn, tak na tom dneska večer zapracujeme. Musíš mi říct, co všechno mám udělat. Protože v tomhle jsi fakt dobrý – ty víš, jak mluvit s holkama, abys je dostal tam, kam chceš. Takže mě to taky naučíš, abych v tom byla naprostá jednička. A až se začnu chovat jako... prostě jako já, tak do mě šťouchni. Bude tam určitě spousta nadrženejch holek, s kterýma se můžeš seznámit, až mi přestaneš dělat soukromého učitele.“

Myslela si, že mě tímhle naláká, abych přistoupil na její nabídku. Neměla ani potuchy, že už dávno nejsem takový, jaký jsem býval. Že už vůbec nestojím o to vyrazit někam do klubu a celý večer balit holky. Chtěl jsem být jen s Miou.

Stiskl jsem páku brzdy na sekačce, zastavil se a podíval se na ni. Byla pohroužená do četby. Vypadala zatraceně

krásně. Nikdy bych si nepomyslel, že přesně takovouhle holku budu chtít.

Vypnul jsem motor a vzal jsem telefon do ruky.

„Znamená snad to ticho, že souhlasíš?“ zeptala se Beth s nadějí v hlase.

Nechtěl jsem v tom nechat Beth samotnou. A i když bych vyrazil večer do klubu, neznamená to, že musím skončit s nějakou holkou v posteli. Prostě tam s ní půjdu, a až se

232

Beth dá dohromady s Toni, vyrazím zpátky domů.

Nadechl jsem se. *„Uvažuji o tom. O co vlastně jde?“*

„No... máme volný lístky, dostala jsem je od Toni.“

„A pití, co si za ten večer dáš, platím já. Jo a... je to trochu netradiční party – ve znamení barev.“

„Sakra, co to znamená ve znamení barev?“

„No, aspoň co říkala Toni, tak každý účastník musí být posprejovaný speciální barvou.“

„To je hnus.“

„Nebud' hned namíchnutý. Takže půjdeš? Prosím.“

Pohledem jsem zabloudil zpátky k Mie. V hlavě se mi začala rodit představa... mohl bych se Mii zeptat, jestli by

nešla se mnou.

Mia a já... v klubu... při tanci... rozpálení a zpocení...

naše těla tisknoucí se k sobě...

A pak by mohlo dojít i na další. Nebo přinejmenším by se aspoň mohlo něco pohnout dopředu.

„Tak platí, přijdu. Ale vezmu si někoho s sebou.“

„Jupí! Jsi ten zatraceně nejlepší kámoš na světě!“

„Jo, to vím,“ zavrčel jsem s kamennou tváří. „Tak kdy ta party začíná?“

Přešla moji otázku bez povšimnutí a zvědavě se zeptala:

„A koho si s sebou přivedeš? Je to nějaká holka, kterou znám?“

„Tak kdy to je, Beth?“

Povzdechla si, jak rychle jsem ji odbyl. *„Toni začíná svoji show v devět. Jo, a ještě jedna věc... pojedíš autem? Já ho mám totiž v servisu.“*

„Do prdele, Beth! A jaký pití mi chceš tedy celý večer

233

kupovat?“

„Třeba kolu.“

Její odvaze jsem se musel zasmát.

„Budu tvou velkou dlužnicí.“

„To tedy budeš.“

„A co po mně budeš chtít? Abych ti prala? Nebo snad ještě něco horšího?“

„To ještě nevím.“ Přehodil jsem si telefon k druhému uchu. *„Ale myslím, že něco hodně pikantního vymyslím.“*

„No, ať už to bude cokoli, určitě to bude stát za rande

s Toni,“ pronesla zasněným hlasem. *„No tak, řekni mi, koho máš v plánu přivést? Hrát si na upejpavýho není nic*

pro tebe. Takového tě neznám. Uteklo mi snad něco?“

„Vyzvednu tě v osm.“ Než jsem stiskl tlačítko, dodal jsem: *„Půjdu s Miou.“*

Zasmál jsem se a zastrčil telefon do kapsy. Nasadil jsem Beth brouka do hlavy, takže neměla čas dělat si starosti s nadcházejícím rande s Toni.

Když jsem přišel k Mie, Dozer zastříhal ušima. Zvedl své mohutné tělo a otřel se o mě. Sehnul jsem se, abych ho podrbal.

Mia zvedla oči od knihy a podívala se na mě. *„Ahoj.“*

Usmála se a posadila se.

Znervózněl jsem. Vnitřnosti se mi sevřely. „Co čteš?

Zdá se, že je to něco zajímavého. Jsi do toho úplně
zabraná.“

Otočila knihu a podívala se na obálku.

Zasmál jsem se, když jsem viděl, co je na ní
za obrázek – polonahý chlápek ovinutý kolem polonahé

234

dívky.

Tak porno, pomyslel jsem si. *Ale jdi, Mio.*

Když si uvědomila chybu, že mi ukázala obálku, zrudly
jí tváře. Rychle knihu zavřela a položila ji obálkou
na deku. Na zadní straně byl nahý pár v posteli.

Smůla.

„No... dá se to číst.“ Rozhlédla se po hladině jezera.

Naklonila se a ponořila prsty do vody. „Chtěla jsem se
zeptat – dá se tu plavat?“

„Jasně,“ odpověděl jsem a sedl jsem si před ni.

„Chodím se sem koupat skoro pořád. Chceš si teď
zaplavat?“

Před očima se mi mihl obrázek Mii v bikinách. A byla to

zatraceně dobrá a vzrušující představa.

„Ne, teď ne.“ Žmoulala si spodní ret zuby.

Její hlas mě vyrušil ze snění. Představy šly do háje.

Chvíli mi trvalo, než jsem se soustředil a uvědomil si, proč jsem vlastně za ní přišel.

Jasně... Beth, schůzka, klub.

„No... přišel jsem...“ odhrnul jsem si vlasy z čela.

„Přišel jsem, protože jsem před chvílí mluvil s Beth. Má dneska večer rande a poprosila mě, abych šel s ní.“

Mia překvapeně zvedla obočí. „Myslela jsem, že rande je vždycky jen ve dvou, nebo ne?“

„Normálně jo. Ale tohle rande pro ni moc znamená. Má se sejít v klubu se svým idolem, co stojí u gramce a pouští desky, takže tam nechce celou tu hodinu nebo hodinu a půl sedět sama. Potřebuje, abych jí dělal společnost. Když si Beth postaví hlavu a něco chce, je tak urputná, že je těžké

235

ji odmítnout. Takže jsem souhlasil a... no... napadlo mě, jestli bys tam nechtěla jít... se mnou.“

Překvapeně se na mě podívala. Netušil jsem, jestli ji moje slova šokovala, nebo potěšila.

„Chceš říct, jestli... zveš mě taky na rande?“ Zavřela oči a povzdychla si. „Bože, řekla jsem to nahlas? Já to skutečně řekla nahlas.“

Spokojeně jsem se usmál. Nemohl jsem potlačit radost, kterou mi udělala. „Jo, slyšel jsem to.“

„Proboha.“ Znovu si povzdychla a schovala si obličej do dlaní.

Najednou mi stouplo sebevědomí a odtáhl jsem jí ruce od obličeje. Opatrně se na mě podívala jedním okem.

„Chtěla bys, abych tě opravdu pozval na rande?“

Pomalů spustila ruce podél těla.

Srdce mi bušilo v hrudi, když jsem čekal, jak se vyjádří a přestane mě napínat.

„Jo,“ zašeptala.

Propletl jsem si prsty s jejími. „Pak tě tedy zvu dnes večer na rande.“

236

14

Mia

Panebože!

Souhlasila jsem, že půjdu s Jordanem na rande.

Na co jsem myslela?

Asi jsem nemyslela vůbec. To bude ono. Zadívala jsem se do jeho okouzlujících nádherných očí a souhlasila jsem, aniž jsem věděla s čím.

Byla to moje chyba. Protože Jordan za mnou přišel, že mu volala Beth a že jde večer na nějaké rande... To jsem celá já. Vyhrkla jsem ano, aniž jsem vůbec přemýšlela.

Dřív, než jsem si uvědomila, na co se mě ptá.

Měla bych se z toho nějak vykroutit.

Nechce se mi, ale měla bych to udělat. Co se týče mužů, nemám zrovna nejlepší zkušenosti. Moc úspěchů jsem v životě neposbírала.

Ale tohle je Jordan.

Jsem si na osmdesát pět procent jistá, že mu můžu věřit.

Ještě mi nedal žádný důvod, proč bych neměla. Jasně, Forbes se zpočátku taky choval velmi důvěryhodně, ale to jsem ještě byla hloupá naivka.

A to už dávno nejsem. Už vím, čeho si mám na mužích všímat, jaké známky toho, že jsou schopni násilí, mám

hledat... u Jordana nevidím ani jednu z nich.

Není přehnaně milý a přívětivý, jako to bývá zpočátku

237

u násilníků, kteří svou zřůdnost schovávají a vyčkávají.

V jeho chování nejsou žádné náznaky nadřazenosti

a potřeby někoho ovládat. Je prostě sám sebou. A navíc,

Jordan se mi svěřil se svou minulostí a myslel to upřímně.

Kdyby všechna jeho péče o mě měla jediný cíl, a to

podvést mě a dostat mě tam, kam chce – do postele –,

nesvěřoval by se mi. Muži, kteří se chtějí s holkou jen

vyspat, nejsou upřímní.

Jordan je zábavný a legrační. Vždycky mě rozesměje.

Udělá mě šťastnou, což se mi dřív nikdy nestalo. Líbí se

mi, když můžu být s ním. Myslím, že si zasloužím trochu

legrace, trochu štěstí a radosti v životě.

Koneckonců, jde jenom o rande. Přece si Jordana hned

neberu. Měla bych si s ním dnes večer vyjít, abych viděla,

jaké to je. Nemůžu přece vůbec nic ztratit a navíc,

nebudeme sami. V tom klubu s námi bude ještě Beth a její

přítel.

Určitě to dobře dopadne.

Zhluboka jsem se nadechla a prohlížela jsem se v zrcadle.

Přemýšlela jsem, co si obléknu. Jordan mě upozornil, že bych si měla vzít jen nějaké obyčejné triko a staré džínsy, rozhodně ne nějaké šaty, na kterých lpím, protože jde o jakousi party ve znamení barev. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela, ale zdálo se, že to bude zábavná a možná trochu upatlaná akce. Ale jsem teď přece nová Mia, připravená vyzkoušet všechno nepoznané.

Nejsem žádná manekýna a nelpím na žádném oblečení, takže by neměl být problém si něco vybrat. Byl teplý

238

večer, a proto jsem se rozhodla pro bílý top a khaki lněné kalhoty. K tomu jsem si vzala náhrdelník a náramek

z roztomilých černobílých korálek, které jsem si vybrala při včerejším nakupování s Jordanem.

Chtěla jsem se líbit, ale moc jsem toho se sebou udělat nemohla. Co uděláte s krátkými vlasy? Ale musím přiznat, že se střihem, který mi udělala kadeřnice cestou, jsem spokojená a vypadá skvěle.

Nanesla jsem si na obličej trochu mejkapu – jen řasenku, tvářenku a trochu lesku na rty. A použila jsem trochu mejkapu v tyčince, abych zakryla žloutnoucí stopy po monoklu. Tržnou ránu v obočí se mi sice nepodařilo zamaskovat, ale hojila se celkem dobře, takže už nevypadala tak hroživě.

Zrovna jsem si zavazovala tkaničky tenisek, když se ozvalo klepání na dveře.

Můj přítel je tady, prolétlo mi hlavou.

V žaludku mě zašimralo hejno motýlů, utáhla jsem poslední uzel na tkaničce, vstala jsem, zhluboka se nadechla a došla ke dveřím. Otevřela jsem je a... za nimi stál Jordan, ještě úžasnější a přitažlivější než jindy. Měl na sobě obyčejné černé triko a ošoupané džínsy, obutý byl v bílých teniskách. Jednoduché, ale velmi efektní. Ale Jordan vypadal ve všem, co si na sebe natáhl, naprosto skvěle.

Všimla jsem si, že si oholil strniště, černé vlasy měl roztomile rozcuchané. Měla jsem chuť zabořit do těch hedvábných pramenů prsty.

Do nosu mě udeřila příjemná a svěží vůně vody

239

po holení. Vůněl stejně božsky, jako vypadal, přesně tak, jak by měl muž vonět. Bojovala jsem s touhou se k němu

naklonit a zhluboka se nadechnout.

Projel si rukou vlasy. „Vypadáš skvěle –“ Zakroutil

hlavou. „– chci říct, úžasně. Jsi opravdu velmi půvabná,

Mio.“

Sevřela jsem v prstech korálky, jako by byly mým

záchranným kruhem. „Díky, ty taky. Tedy ne půvabný...

hezký. Chci říct, že vypadáš velmi dobře.“

Bože, zab mě.

Jordan se zasmál a opřel se ramenem o zárubeň. „Tak

můžeme vyrazit? Slíbil jsem Beth, že ji vyzvedneme v osm,

takže máme nejvyšší čas.“

„Jasně, jenom si vezmu pár věcí.“

Rozhodla jsem se, že si nebudu brát žádnou kabelku,

takže jsem si do kapsy zastrčila peníze a lesk na rty.

Zamkla jsem pokoj a klíč jsem vrazila do druhé kapsy.

Vyrazila jsem za Jordanem ven z hotelu a zamířili jsme

k jeho autu.

Otevřel mi dveře spolujezdce. Tohle nikdo předtím nedělal, takže jsem se nad jeho galantností usmála.

Vklouzla jsem dovnitř a sledovala, jak obchází auto na druhou stranu. Pohyboval se velmi sebejistě, s takovou lehkostí... působil na mě velmi přitažlivě. Kéž bych se dokázala chovat se stejnou přirozeností jako on.

Usadil se za volantem.

V autě se rozhostilo ticho. A stísněný pocit. Věděla jsem to, protože nervy mi pracovaly. Chyběla mi pohoda, která mezi námi obvykle panovala. Přála jsem si jít na rande

240

s Jordanem, ale nelíbil se mi ten tlak, jaký jsem pociťovala.

Nastartoval, zapnul rádio, ale napjaté ticho zůstalo.

„Jsi v pořádku?“ Jeho tichá slova připoutala mou pozornost.

Mačkala jsem si ruce v klíně. „No... jsem trochu nervózní.“

„Proč?“

„Protože jsem poprvé na rande.“ Omotala jsem si korálky kolem prstu. „Ještě... nikdy jsem...“ Zakroutila

jsem hlavou a snažila se najít správná slova, která by vyjádřila mé pocity.

„Počkej...“ Jemně se prsty dotkl mé brady.

Líbilo se mi, když se mě dotýkal. Nikdy bych si nepomyslela, že je něco takového možné, ale věděla jsem, že se jeho dotyků nikdy nenabažím. Jen jsem netušila, jak mu to říct. Jak vyjádřit pocity, které ve mně vyvolával... jak mu dát najevo, co k němu cítím. Bylo mi jasné, že nejsem typ žen, na jaké byl zvyklý, a že jím nikdy nebudu. Bála jsem se, že ho zklam.

„... to přece není nic, proč bys měla být nervózní. Jen jsme si vyrazili za trochou zábavy, tance a možná i... trochou barvy, co na nás nastříkají,“ ušklíbl se.

Musela jsem se usmát.

„Tak se mi to líbí.“ Dotkl se palcem koutků mých rtů.

A ti zatracení motýli v mém žaludku se znovu roztřepetali.

„Nic, co by sis nepřála, se dneska večer nestane. Platí?“

Jeho pohled mě pálil na kůži.

Zhluboka jsem se nadechla. „Tak platí.“

Beth byla z nadcházející schůzky nervózní. Od chvíle, kdy jsme ji vyzvedli, nemluvila o ničem jiném. Byla jako

uzlíček nervů, ale upřímně řečeno, já taky. Beth jsem měla ráda. A to, že byla stejně nervózní jako já, mi dodávalo energii a měla jsem dojem, že jsem normální.

Zbožňovala jsem tu dynamickou sílu mezi Beth a Jordanem. Bethino nepřetržité tlachání o schůzce s nějakým Tonim ho vůbec neotravovalo a neštvalo. Forbes by mě nikdy takhle mluvit nenechal. Ale přisuzovala jsem to tomu, že Beth je Jordanova kamarádka, ne milenka.

Přemýšlela jsem, proč jsou jen přátelé a ne milenci, protože Beth byla opravdu moc hezká a vzájemně spolu vycházeli velmi dobře. Odpověď jsem dostala chvíli poté, co Beth nastoupila do auta a začala mluvit o Toni v ženském rodě. Takže mi došlo, že Beth je na holky.

Taky jsem chodila do školy s jednou holkou, co byla lesbička. A ostatní ji kvůli tomu pořád trápili. Bylo mi jí hrozně líto, ale nemohla jsem udělat nic, čím bych jí pomohla. Chtěla jsem, ale nebyla jsem schopná se vypořádat ani s vlastními problémy, takže jsem nemohla pomáhat někomu jinému. Přemýšlela jsem, jestli i Beth

měla také kvůli své sexuální orientaci nějaké problémy.

Pokud ano, byla jsem ráda, že měla vedle sebe Jordana.

Dovedla jsem si živě představit, jak asi každému, kdo se o Beth jen trochu otřel, nakopal prdel.

Jordan zaparkoval pár bloků od klubu, takže jsme ještě kousek šli pěšky. Chodníček byl úzký, proto jsme šli všichni za sebou – Beth vpředu, za ní Jordan a nakonec já.

242

Tak blízko, že jsme se při chůzi dotýkali rukama. Při každém doteku jsem měla pocit, jako by mi popálil kůži.

Zoufale jsem toužila chytit Jordana za ruku. Už dřív mě kolikrát držel za ruku, ale to bylo něco jiného. Bylo to předtím, než se z nás stali přátelé. Ted' bylo všechno jinak.

„Sakra,“ slyšela jsem ho, jak zamumlal, a chytil mě za ruku.

Srdce mi vylétlo až do krku a rozbušilo se.

Naklonil se ke mně. „Nevadí ti to?“ Cítila jsem jeho teplý dech na pokožce.

Zachvěla jsem se, naklonila jsem hlavu a podívala se na něj. „Vůbec ne. Líbí se mi to.“

Zvedl mi ruku, sklonil se a vtiskl mi letný polibek

na prsty.

Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. Jordan mi připadal stále milejší a skvělejší. To mě děsilo.

Je příliš dobrý člověk pro někoho, jako jsem já. Forbes měl pravdu, když mi tvrdil, že jsem *nikdo*. Pro Jordana se nehodím.

Najednou se mi spokojená nálada vytratila. Žaludek se mi zhoupl. Podívala jsem se na Beth, která nás pozorovala a usmívala se.

Pak si všimla mého oka a úsměv jí okamžitě zmizel ze rtů. Rychle jsem se podívala na druhou stranu, nasadila jsem falešný úsměv a byla ráda, že jsem jen pár kroků od klubu.

Prošli jsme kolem portýra, protože díky Toni, která nás připsala na seznam hostů, jsme nemuseli čekat tu příšernou frontu před vchodem.

243

V takovém klubu jsem byla jen jednou v životě.

S Forbesem a těmi jeho bohatými chvastouny. Byl o něco hezčí než tenhle, ale samozřejmě, že tady jsem byla mnohem radši. Vypadal tak, jak má správný klub vypadat.

Tmavý a špinavý, podlaha ulepená od rozlitých nápojů.

Kytara hlasitě duněla, vibrace mi prostupovaly tělem
a cítila jsem vzrušující chvění z pocitu, že tu jsem, že
dělám něco pro mě zcela nevšedního.

Klub byl přeplněný, byla tu spousta mladých lidí.

Všimla jsem si, že většina dívek má na sobě míň oblečení
než já, krátké šortky a trička končící těsně pod prsy nebyly
výjimkou. Taky jsem toužila nosit takhle krátké šortky. Ale
jizvy na zadní straně stehen a nedostatek sebevědomí mi
v tom bránily.

Dobrá nálada se mi vytratila, připadala jsem si najednou
staromódní, měla jsem pocit, jako bych sem vůbec
nepatřila. Přemýšlela jsem, proč mě sem Jordan vůbec
bral. Zase jsem bojovala s touhou někam utéct, schovat se
a jíst a jíst, dokud nezačnu zvracet.

Zatnula jsem ruce v pěsti, až se nehty zaryly do kůže,
a snažila se překonat pocity, které mnou cloumaly.

Jako by vycítil moji bolest, Jordan mi stiskl ruku.

Podívala jsem se na něj.

„Tak co? Jsi v pohodě?“ zakřičel, abych ho přes hlasitou

hudbu slyšela.

Nasadila jsem falešný úsměv a přikývla.

Dlouho si mě podezíravě prohlížel. Jako by se snažil nahlédnout mi do duše. Znervózňovalo mě to, a tak jsem se odvrátila.

244

Přitiskl se ke mně a věděla jsem, že se bude dál vyptávat. Cítila jsem, jak se tiskne k mému boku, a tělo

bojovalo s rozumem. Toužila jsem po jeho dotecích, jeho blízkosti, a na druhou stranu jsem od něj chtěla utéct.

Zachránila mě Beth, když se k nám vrátila.

„Toni končí vystoupení v deset, takže si můžeme dát něco k pití a pak za ní zajdeme,“ křičela přes hudbu.

Jordan konečně ustoupil, oddechla jsem si. Cítila jsem, jak mě jeho oči propalují, ale nedokázala jsem se mu do nich podívat.

Usmála jsem se na Beth a řekla jsem: „Jasně, to bude prima.“

Beth nás vedla k baru, Jordan šel hned za mnou. U baru si stoupl za mě, ruce položil na pult, takže jsem byla jako v kleci.

Moje tělo si zoufale uvědomovalo jeho blízkost
a toužilo mít ho ještě blíž. Ruce mě svrběly a prahly
po objetí.

„Pití je na mně, takže si co dáte?“ zeptala se Beth.

„To pití platím já,“ ozval se Jordanův hlas mezi námi.

Beth po něm střelila pohledem. „Tak to ani náhodou.

Dohoda byla, že když sem se mnou půjdeš, pití celý večer
platím já.“

„To už neplatí. Takže mi řekni, co chceš objednat.“

Z jeho hlasu byla slyšet autorita, což se mi kupodivu líbilo.

Vývolávalo to ve mně sladké chvění nejen po těle, ale
i v jistých intimních partiích.

Beth, na kterou jeho hlas nepůsobil tak jako na mě,
odpověděla. „Fajn, nebudu se tady s tebou dohadovat.

245

Aspoň mi ušetříš pár dolarů. Dám si whiskey se sodou.“

„Mio..., a co chceš ty?“ zašeptal mi do ucha hlubokým,
sípavým hlasem. Prsty u nohou se mi zkroutily.

Vůbec mi nepřipadalo, že se mě ptá na to, co si dám
k pití. Věděla jsem přesně, co chci – jeho.

Otočila jsem hlavu a zjistila, že moje ústa jsou
nebezpečně blízko jeho. Tím nebezpečně jsem myslela
opravdu *riskantně*, a to kvůli naléhavé touze ho právě teď políbit. Jestli se to
ale dneska večer stane, pak určitě ne
tady přímo na baru.

Podívala jsem se mu do očí a všimla si, jak najednou
potemněly. Cítil to stejně... chtěl to... toužil po *mně*.

Srdce se mi rozběhlo na plné obrátky.

Rychle jsem se soustředila a odpověděla: „Dám si
pivo... lahvové, prosím.“ A odvrátila jsem hlavu.

Mrkla jsem po očku na Beth, která se na nás šťastně
usmívala. Nabyla jsem dojmu, že je ráda, když nás
s Jordanem vidí spolu.

Jordan mě objal. Posunul se na stranu a opřel se o bar,
aby nám objednal nápoje. Někdo mi poklepal na rameno.

Obrátila jsem se na smějící se Beth. Poodešla kousek
od Jordana, takže jsem šla za ní.

„Tak jak se ti líbí tady v Durangu?“ zeptala se.

Usmála jsem se a myslela na Jordana – který byl jediný,
co se mi ve městě líbilo. „Líbí se mi.“

„Jo, není to tu špatný. Ale když tu jsi celý svůj život –

jako já –, začne tě to tu trochu nudit.“

Chápala jsem ji, protože jsem si vzpomněla, jak jsem se cítila polapená v Bostonu, kde jsem žila od narození.

246

„Tys nikdy nikde jinde nebyla?“ zeptala jsem se.

„Ale jo, vždycky jsem někam vypadla na prázdniny. Ale nic vzrušujícího. Hrozně ráda bych cestovala.“

„To bys měla.“

„Jordan kdysi taky cestoval.“

„Vím, říkal mi o tom. Myslím, že to bylo do jihovýchodní Asie, ne?“

Beth jakoby překvapilo, že o tom vím. Ale udivený výraz se rychle změnil v úsměv.

Než jsem stihla nějak zareagovat, upoutal moji pozornost pronikavý ženský hlas. Asi proto, že tím pištivým hlasem někdo volal Jordanovo jméno.

Otočila jsem se a spatřila jsem barmanku s dlouhými tmavými vlasy a ještě delšíma nohama. Zdálo se, že se s Jordanem dobře zná, alespoň jsem usuzovala z výrazu jejího obličeje, když se naklonila přes pult a objala ho

kolem krku. Žaludek se mi zhoupł a žárlivost ve mně probudila zlost. Hloupost, co? Já vím, ale nemohla jsem si pomoci.

Rozpačité ji poklepal po zádech a odtáhl jí ruce.

Položila mu ruku okamžitě na předloktí, ale všimla jsem si, jak se Jordan odsunul. Naklonila se k němu a něco mu řekla. Zakroutil hlavou, což se jí zřejmě vůbec nelíbilo, soudě podle zhnuseného výrazu v obličeji.

Dlouze se na něj zadívala, ale pak se otočila a připravovala nám nápoje.

Jordan se otočil naším směrem. Rychle jsem se odvrátila, aby si nevšiml, že ho pozoruju.

„S tím bych si starosti nedělala,“ zašeptala mi Beth

247

do ucha. „Kolem něj se všechny ženský takhle chovají.“

„Jo, hlavně ty, co s nima spal.“ Slova mi vypadla z pusy dřív, než jsem si je stihla rozmyslet. Že jsem radši nebyla zticha.

Nevěřila jsem vlastním uším, že jsem to fakt řekla.

Beth byla s Jordanovou minulostí – co se týče žen –

určitě seznámená, ale mně nepříslušelo, abych ho hodnotila.

Zvedla překvapeně obočí. „On ti to všechno řekl?

Překvapuje mě, že s tebou mluvil zrovna o takovém tématu.

No... to je dobré znamení. Řekla bych, to potvrzuje, že tu máte fakt rande. Musíš ho mít asi hodně ráda.“ Usmála se.

„A on tebe.“

Nemůžu říct, že by na mě její slova nezapůsobila.

Zapůsobila. Přála jsem si, aby mě měl Jordan rád.

„Jak jsi na to přišla?“ zeptala jsem se.

„Protože k žádné jiné holce, s kterou se scházel, nikdy takhle upřímný a otevřený nebyl. Sakra, vlastně nikdy s žádnou holkou na rande nešel. Jestli se ti svěřil se všema těma pitominama, který dělal, pak pro něj musíš asi hodně znamenat. To, že chtěl, abys o jeho minulosti věděla, je pro něj velký krok dopředu.“

Nevěděla jsem, co na to odpovědět. Tak jsem radši nic neříkala.

„Koukni, nevím, na jak dlouho jsi sem přijela, Mio.

Vím, že ti Jordan může připadat jako nějaký hajzl, ale věř

mi, není takový. Doopravdy ne. Když má někoho rád, tak je starostlivý a milující. Protože přišel o člověka, kterého moc miloval, tak tím teď hrozně trpí.“

248

„Myslíš jeho mámu?“

„Do prdele! On ti řekl i o ní? Tak tě to fakt musí hrozně milovat.“ Zašklebila se a objala mě kolem pasu.

Překvapilo mě to a všechny svaly v těle mi ztuhly. Není to často, že by mě někdo neznámý objímal. „Jenom tě prosím, abys mu nezlomila srdce. Teď, když konečně zase začal normálně žít.“ Usmála se na mě.

Vnitřnosti se mi stáhly. „Myslím, že tak daleko ještě nejsme. Na to zatím nemám nad ním tu moc.“

„No... abys nebyla překvapená,“ zamumlala.

Zvedla jsem hlavu a zahlédla Jordana – usmívajícího se a zvědavého, o čem si s Beth povídáme –, jak míří k nám s rukama plnýma sklenic.

Podal mi pivo.

„Dík.“ Usmála jsem se. Chvíli se mi díval do očí, pak se obrátil k Beth.

„Chceš se teď jít podívat na Toni?“ Podal Beth její whiskey.

„Víš co?“ Podívala se na mě, pak na Jordana a po tváři se jí rozlil široký úsměv. „Díky. S Toni to už zvládnou sama.“

Jordan se na ni překvapeně podíval. „Určitě?“

„Určitě,“ odpověděla Beth, otočila se a začala se prodírat davem lidí. „A vy dva si to pořádně užijte.“ Ještě se otočila a spiklenecky na mě mrkla.

Potvora jedna, pomyslela jsem si a zadržovala jsem smích.

„Kdybys mě potřebovala, zavolej mi na mobil,“ zavolal za ní ještě Jordan.

249

Beth mávla rukou, že ho slyšela, a zmizela v davu.

Jordan se obrátil ke mně. „Takže... zdá se, že jsme tu zůstali sami.“

Zachvěla jsem se a vnitřnosti mi vibrovaly nervozitou.

„Zdá se...“

„Chceš tady zkusit najít nějaké místo k sezení?“

„Jasně.“

Šla jsem za Jordanem nahoru, kde – jak říkal – by mělo být tišeji a byla větší pravděpodobnost, že tu nějaká místa najdeme. Měl pravdu. Našli jsme volnou pohovku s výhledem na taneční parket v přízemí.

Sedla jsem si první, Jordan se posadil vedle mě. Nervy jsem měla napnuté k prasknutí, protože jsme zůstali sami. Nebyla tu Beth, která by mi dělala garde. Nenapadala mě jediná kloudná věta, takže jsem neustále usrkávala pivo z láhve a předstírala, že mě všichni ti lidé kolem naprosto fascinují.

„Pořád jsi nervózní.“ Zvedl ruku a odtáhl mi moji, kterou jsem si hrála se rtem, aniž jsem si to uvědomovala. Propletl si prsty s mými a pevně mě držel. Zhoupł se mi žaludek.

Podívala jsem se na něj a až teď mně došlo, že sedí tak blízko. Skoro jsme se dotýkali nosy. Zrudla jsem. Posunula jsem se na pohovce a opřela jsem se o područku.

Nesnažila jsem se nervozitu skrýt, protože mě měl stejně dobře přečtenou.

„To kvůli mně jsi tak nervózní? Udělal jsem něco špatně? Nebo je to proto, že jsi se mnou na rande?“

Obrátila jsem se k němu a kolenem jsem se dotkla jeho

250

stehna. „Ne, ty za to nemůžeš. Jen... to proto, že máme rande. Byla jsem totiž jen jednou jedinkrát na schůzce

s klukem a nedopadlo to pro mě zrovna nejlíp.“ Mimoděk jsem se dotkla špičkou prstu jizvy nad obočím.

Sledoval pohyb mé ruky, ještě chvíli poté, co jsem ruku spustila podél těla, si prohlížel pozůstatek mého vztahu s Forbesem.

Z obličeje se nedalo nic vyčíst, ale věděla jsem, že mysl mu běží na plné obrátky. Viděla jsem mu to na očích.

Napadlo mě, zda přemýšlí o mé minulosti... o tom, jaký problém pro něj představuju... co všechno mi Forbes provedl... kolik psychické zátěže si sebou nesu. Odradila jsem ho svým chováním?

„Ruším to rande,“ pronesl.

Cože?

Žaludek se mi stáhl a mé tělo paralyzoval panický strach.

„Jordane, je mi líto, jestli...“

„Neomlouvej se zase. *Je mi to líto*... vždyť to říkáš

skoro pořád. Musíme na tom zapracovat.“

Stiskla jsem korálkový náhrdelník, protože jsem

potřebovala nějakým způsobem zaměstnat ruce. „Chceš mě

vykopnout?“

Oči se mu doširoka rozevřely.

„Cože? Sakra, vůbec tě nechci vykopnout! Chci, aby ses

trochu uklidnila, uvolnila se a dnešní večer si užívala.

Takže když jsi nervózní z našeho rande, tak žádné rande

neexistuje. Představuj si, že sis vyšla se trochu pobavit.

Jestli se z toho rande vyvine, budu jen rád. Jestli ne, tak

251

možná budu trochu zklamaný...,“ ušklíbl se na mě, aby mě ujistil, že si ze mě jen utahuje. „Netlačím na tebe. Mám tě

rád – a hodně. Řekl bych, že to na mně musí být vidět. Ale

chci, aby tys byla spokojená, abys tu se mnou chtěla být

stejně, jako to chci já. Jestli se ti tu se mnou nelíbí, nevadí.

Počkám, až si na to zvykneš. I kdyby to mělo být bůhvíjak

dlouho.“

Zdá se mi snad? Měla jsem chuť si do něj píchnout,

abych se o tom ujistila.

Má mě rád. A hodně.

Zaplavil mě úžasný pocit, jaký jsem nikdy nepoznala.

Srdce mi bušilo až v hrdle. Uvědomovala jsem si, že na něj zírám, ale nemohla jsem odtrhnout zrak. Viděla jsem před sebou jen jeho a úplně jsem zapomněla, proč jsem vlastně byla nervózní. Proč jsem tuhle schůzku považovala za rande.

Hudbu jsem najednou slyšela jakoby zdálky, všechno kolem nás zmizelo a zbyli jsme jen my dva.

Zbyl jen on.

Z hlavy se mi vypařily všechny myšlenky a poslouchala jsem tělo, co mi říkalo. Zvedla jsem ruku a pohládila Jordana po tváři. Vnímala jsem teplo a sílu, které z něj vyzařovaly. Naklonila jsem se a chtěla jsem přitisknout rty k Jordanově tváři. Ale pohnul se, takže jsem ho políbila na koutek úst. Horkost mi projela celým tělem, jako by mi někdo na rty přiložil značkovací železo.

Odtáhla jsem se, překvapená svou reakcí, ale toužila jsem po mnohem víc. Olízla jsem si najednou suché rty.

Vývolalo to ve mně chuť ho dál líbat. Přitahovala mě jeho

252

voda po holení, kola, kterou pil... Toužila jsem ochutnat všechno, co bylo jeho součástí.

V Jordanových očích se odráželo něco, čím jsem si byla jistá. Protože jsem měla stejné pocity.

Neovladatelná touha, chtíč, smyslnost. A ještě něco mnohem víc.

Zabořil prsty do mých vlasů a přitiskl si čelo na mé.

„Jsem na tom úplně stejně jako ty,“ zašeptala jsem s ústy blízko jeho, takže stačilo málo a líbali bychom se jako nějací milenci. „Chci tady být s tebou... a chci mnohem víc.“

Jordan uvolnil zadržovaný dech. Upokojil mě.

„Myslíš tedy, že bychom spolu zase mohli být na rande?“ zeptal se chraplavým hlasem, který mi připadal neuvěřitelně sexy. Vývolal ve mně sladké chvění.

„Myslím, že to rande pořád platí.“ Usmála jsem se na něj.

253

15

Jordan

„Chtěla by sis zatancovat?“

Mia lehce pokrčila rameny, nejistě se na mě podívala a zaměřila pohled dolů na taneční parket.

Co mě políbila, připadala mi mnohem víc uvolněná.

Kdybych věděl, že jí právě pusa pomůže zmírnit napětí, doporučil bych jí to už mnohem dřív. Třeba tohle potřebovala, aby se prolomila ta hradba, co si vytvořila kolem srdce.

Mně to ale způsobilo problém: nemohl jsem odtrhnout oči od jejích úst... od plných měkkých rtů... toužil jsem znovu je cítit na svých rtech...

Mia byla prostě božská.

A zatraceně hezky voněla.

Byl bych šťastný, kdybych mohl zabořit nos do jejího krku a vdechovat její sladkou vůni po celý zbytek večera, mezitím jí sem tam vtisknout polibek na ústa.

Když se naklonila, aby mi dala pusu na tvář, věřte mi nebo ne, v tom, že jsem se zrovna otočil, nebylo nic úmyslného. Byla to jen přirozená reakce na její blízkost.

A když se její rty dotkly mých... měl jsem pocit, že exploduju čistou radostí... Představa, jaké by to bylo, kdyby mi dala opravdu vášnivý polibek, ve mně vyvolávala takové vzrušení, že jsem se stěží ovládal.

254

Jediné, na co jsem byl schopný myslet, bylo líbání s Miou. Dalo mi fakt velkou práci soustředit se na to, aby

se mi zase pták nepostavil. Nechtěl jsem na ni spěchat a všechno pokazit. Proto jsem se jí taky zeptal, jestli by si nešla zatancovat – potřeboval jsem něčím zaměstnat hlavu, abych vyhnal myšlenky na ni.

I když pozorovat ji, jak se vlní na parketu v rytmu hudby, bude možná ještě horší než si představovat líbání.

Naklonil jsem se k ní a podíval se dolů přes její rameno.

„Řekl bych, že brzy začne ta část večera se sprejováním.

Mohla by to být docela sranda, co? A taky bychom se mohli podívat, jak Beth pokročila s Toni.“

Podívala se na mě a usmála se. „Tak jdeme.“

Oba jsme vstali, Mia se protáhla kolem mě... a otřela se tělem o mé. Zaúpěl jsem.

Ucítil jsem, jak Miina drobná ruka vklouzla do mé.

Překvapeně jsem se na ni podíval.

Byl jsem šťastný.

Zatraceně šťastný.

Začervenala se.

Bylo to poprvé, co se mě sama chytila. Jinak jsem ji vždycky držel já. Vymýšlel jsem si různé záminky, abych se jí mohl dotknout, byť jen na chvíličku. Po tom, čím si musela projít, jsem věděl, že na ni musím hodně pomalu. A najednou mě dneska večer políbí a ještě mě chytne za ruku.

Bylo mi jasné, že to pro ni není lehké, a moc to pro mě znamenalo. Ujistilo mě to v tom, že mi důvěřuje.

Prsty jsem se lehce dotkl jejích začervenalých tváří.

255

Usmála se.

Držíce se za ruce jsme sešli ze schodů, nevšímalí jsme si ničeho kolem sebe...

... a protože jsem měl fakt v životě smůlu, nemohlo mě potkat nic horšího, než že jsme dole narazili přímo na Shawnu.

„Jordane... nazdar.“ Shawna se na mě falešně usmála.

A kurva!

V jejích očích jsem zahlédl nezaměnitelný záblesk.

Všiml jsem si ho už dřív – zvláště když byla nahá pode mnou v posteli.

„Ahoj,“ zabručel jsem napjatým hlasem. Přitáhl jsem si

Miu k sobě a objal ji kolem ramen, takže nebylo vůbec

pochyb, kdo je a ke komu patří. „Shawno, tohle je Mia.

Mio – Shawna.“ Zachoval jsem se zdvořile a představil je.

I když to byla ta nejposlednější věc, kterou bych chtěl

udělat. Představovat holku, která mě úplně pobláznila,

holce, co jsem s ní předtím spal. Fakt skvělý.

„Ahoj.“ Mia mávla rukou na pozdrav. Byla tak zatraceně

roztomilá. „Těší mě, Shawno.“

Shawniny oči se zaměřily na Miu. Na chvíli znejistěla,

ale hned se vzpamatovala. Pak se znovu obrátila ke mně

a propalovala mě laserovým pohledem.

„Vidím, že jsi nekecal. Fakt jsi neztrácel čas a hodně

rychle sis našel novou kámošku na šukání, co?“

Cítil jsem, jak Mie ztuhly svaly.

„Shawno...“, varoval jsem ji drsným hlasem.

„Vypadá to, žeš vyměnil prvotřídní zboží za druhou

256

jakost... Něco lepšího než já bys ale asi těžko hledal.“

Pohledem sklouzla na Miu. „Promiň, že ti to říkám, ale

on –“ kývla hlavou svým směrem, „– je pěkně

opotřebovanej prevít. Nejdřív tě opíchá, a pak tě odkopne

rychlejc, než si stihneš natáhnout spod'áry.“

Kurva, co to říká?

No dobře, není zase tak daleko od pravdy... ale přesto

to tady nemusí takhle ventilovat!

Že mi tu nadává? Fajn, zasloužím si to. Ale Mia tohle

poslouchat nemusí. Nedovolím, aby s ní někdo takhle

sprostým způsobem mluvil.

Užuž jsem otevíral pusu, abych Shawnu poslal

do prdele, když jsem uslyšel Miin laskavý hlas.

„Když na tebe koukám, jak se tu předvádíš, tak bych

řekla, že Jordan vyměnil použitý zboží za mnohem lepší

jakost. A jestli se z toho vyklube, že mě má jenom na sex,

pak ti můžu říct, že se k sobě zatraceně hodíme. A kromě

toho... nenosím spod'áry, takže v tomhle ohledu se nemusím ničeho obávat.“

Překvapením jsem otevřel pusu. Shawna se tvářila, jako by ji Mia právě praštila.

„No... dobře... Fajn, asi bych měla říct, že bylo prima si s tebou popovídat. Ale nebylo, takže... měj se.“ Mia se vykroutila z mého objetí. Zvedla hrdě hlavu a začala se prodírat zástupem lidí.

Nemohl jsem odtrhnout oči od jejího pěkného kroutícího se zadku.

Zatraceně pěkné prdelky.

Připomínalo mi to scénu z *Pomády* – scénu na konci

257

filmu, kdy se Sandy promění v dračici a začne se chovat úplně jinak než předtím... Sandy nalitou v černých úzkých

kalhotách. A Danny na ni jen překvapeně – naprosto

nevěřicně zírá. Jako by si říkal: „*Do prdele, jak je možný, že jsem vůbec netušil, jak skvělou a vášnivou mám*

holku?“ A pak se za ní plouží jako poslušný hodný psík s vyplazeným jazykem.

Fajn, je mi jasné, že víte, o kom tu mluvím, protože

právě teď jsem v roli Dannyho já.

Vydal jsem se za Miou, jako by byla poslední kapkou vody na téhle planetě... musím přiznat, že jsem byl fakt naprosto vyprahlý. Byl jsem ochotný začít zpívat a vytasit se před ní s písní *Ty jsi ta, kterou chci* – jen proto, abych upoutal její pozornost.

Protože našťvaná Mia byla prostě *neodolatelná*.

Víc než neodolatelná.

Už před tím jsem věděl, že mě přitahuje. Ale tohle... to se nedalo s ničím srovnat.

Nikdy jsem nebyl tak nažhavený jako teď. Ptáka jsem měl tvrdýho jako kladivo. Díkybohu, že tu bylo příšeří a tak narváno, že si nikdo nevšiml vybouleniny v mém rozkroku.

Dostihl jsem Miu na kraji tanečního parketu. Zachytil jsem ji za ramínko topu, až zavrávorala.

Otočila se ke mně.

Oči měla dokořán otevřené a cítil jsem, jak z nich šlehají plameny. Prsa se jí zvedala, jak namáhavě dýchala... bez přehánění – nemohl jsem najít slova, co bych jí řekl. Hlavou se mi honila spousta myšlenek, ale

nenášel jsem jedno jediné slovo, jak bych začal kloudnou větu.

A navíc... musel jsem se pekelně soustředit, abych jí nezářal na kozy.

Všiml jsem si, že vztek sršící jí ještě před chvílí z očí se najednou vytratil. Přede mnou už zase stála stará Mia.

„Panebože! Jordane, omlouvám se. To, co jsem řekla...“

Schovala si obličej do dlaní. „Bože, nechápu, co to do mě vjelo. Jen... nelíbilo se mi, jak o tobě mluvila. Prostě... našťvalo mě to. Ještě nikdy jsem se takhle nenasrala.“

Přistoupil jsem k ní a vzal ji za ruce. Odtáhl jsem jí je z obličeje. Velké modré oči na mě s naprostou nevinností zamrkaly. „To, cos udělala, bylo správné. Hájila jsi sebe samu. Shawna je mrcha a zasloužila si, cos jí řekla. Jenom mě mrzí, že ti kvůli mně řekla tak hnusné věci.“

Mia zakroutila hlavou. „To je v pohodě.“

„Ne, není.“ Naklonil jsem hlavu k ní. „Nelíbilo se mi, jak se k tobě Shawna chovala, ale musím říct, že když jsi našťvaná, sluší ti to. Měla by ses takhle rozčilovat častěji.“

Do háje, to by tedy měla. „Ale ze všeho nejvíc mě

potěšilo, žes mě bránila.“ *Protože z toho usuzuju, že ti na mně záleží. Možná víc, než si vůbec zasloužím.*

„To ne... bože! Řekla jsem jí, že nenosím spodní prádlo,“ prohlásila, jako by vůbec neslyšela, co jsem jí právě řekl. „Nosím ho. Vždycky. Dokonce i na spaní.“ Zavřela oči a povzdychla si. „Radši už nic neříkej, Mio.“ Musel jsem se zasmát. „Ani na chvíli mě nenapadlo, že bys ho nenosila.“

Jen jsem si přál, doufal, modlil se, abys...

259

Když oči znovu otevřela, byl jsem ve střehu. „Jordane, vím, že to není moje věc, ale... fakt... fakt jsi s touhle

holkou chodil? Ptám se, protože... no...“ Mia se kousala

do rtu. „Není to zrovna člověk, který by se mi líbil.“

Nečekal jsem, že něco takového řekne. Než jsem jí odpověděl, vážil jsem slova. Nechtěl jsem jí lhát, ale taky jsem ji nechtěl urazit nebo ponížit. Takže jsem hledal vhodnou odpověď. „Nikdy jsem s Shawnou nechodil... tak daleko to mezi námi nedošlo.“

„No jasně, chápu.“ V očích se jí skutečně zračilo porozumění. „Takže jsi s ní *jenom* spal.“

„Hmm... nikdy jsem vlastně s žádnou ani nespál.

Jenom... jenom jsme si užívali sex.“

O krok ustoupila... odtáhla se ode mě a nemohl jsem nic namítat.

„Jasně... vykládal jsi mi o tom, cos dělal s...

s ženami... Neodsuzuju tě za to. Vím, že tohle je naše první rande a že nejsem moc zkušená v randění... no, vlastně co se týče mužů obecně, nemám moc dobré zkušenosti, ale jednu věc vím jistě. Když jsem s někým, chci být jen s ním.

A to samé pak vyžaduju od něj. Možná to vidíš jinak, ale pokud se chceš scházet s jinými ženami a zároveň chodit se mnou... pak promiň. Ale asi nebudu pro tebe ta pravá.“

Cože? Netušil jsem, odkud se tenhle její názor najednou vzal. Myslel jsem si, že jsem jí řekl naprosto jasně, co pro

mě znamená a co k ní cítím. Ale jak je vidět, asi ne dostatečně. Takže to budu muset napravit.

A to teď hned.

„Mio, nikdy jsem s žádnou ženou neměl nějaký vztah...

260

myslím tím vážný dlouhodobý vztah. *Nikdy* jsem s žádnou nechodil. Ty jsi první, s níž mám *doopravdy* rande.“

Nic neříkala, výraz v obličeji měla prázdný. Najednou jsem pocítil bolest na hrudi.

Měl jsem dojem, jako bych ji ztratil dřív, než jsem ji vůbec získal.

„Když jsem ti o sobě vyprávěl, šlo o kluka, kterým jsem

býval. Říkal jsem ti o životě, kterým jsem *žil*. Ten kluk se na Shawnu jen letmo podíval. Takový jsem *býval*, ale teď jsem už jiný.“

Objala se kolem těla, jako by se před něčím chránila.

Nesnesl jsem vědomí, že se musí chránit přede mnou.

„Co se změnilo?“ zašeptala a hlas se jí třásl.

„Objevila ses ty.“ Využil jsem příležitost a přistoupil k ní. Neodtáhla se, což mi dávalo naději. „To *tys* mi změnila život.“

Odvrátila se. „Tys... *tys* mi taky změnil život.“

„Já?“

Přikývla a mezi ukazováčkem a placem si žmoulala ret.

„Pro mě existuješ jen ty, Mio. Jenom ty.“ Zadíval jsem se jí na ústa.

Přestala si je třít a spustila ruku podél těla.

V pozadí zazněla píseň *Tohle je láska* od Will.i.am.

Tóny piana k nám doléhaly přes přeplněný sál. Mia se

na mě podívala. Srdce mi začalo zběsile bušit v hrudi. Pak píseň nabrala na obrátkách – stejně jako žár mezi námi –, a mně připadalo, jako by se kolem rozhořel vše spalující oheň chťiče.

Jako by přestala dýchat, ale pak zavřela oči a naopak

261

dýchala přerývaně... její rty vypadaly...

Najednou mi to došlo.

Tohle byla chvíle, na kterou jsem čekal od momentu, kdy se objevila v hotelu. Naklonil jsem se k ní, vzal obličej do dlaní a toužil jsem přitisknout ústa na její sladké svěží rty... když najednou kolem nás všichni propukli v šílený řev a smích, až mi to rvalo uši.

Sotva jsem si uvědomoval, co se kolem nás děje, odkud všechn ten hluk pochází, když na mě dopadla první sprška barvy ze spreje.

Mia otevřela oči a nevěřicně se rozhlížela kolem.

Kurva! Party ve znamení barev.

Copak nemohli s tímhle svinstvem ještě pár minut počkat? Projel jsem si rukou vlasy a podíval se na dlaň.

Zářila všemi barvami – od žluté, přes modrou

a po neonově růžovou. Mia si rukou přejela po obličejí.

Byla stejně barevná jako já. Snažila se otřít si tváře a čelo, ale dosáhla jediné toho, že se barvy smíchaly.

Vypadala nádherně. Exoticky.

A pro mé srdce velmi nebezpečně.

Podívala se nahoru na další spršku barev, zastínila si oči rukou a smála se.

Už jsem nemohl čekat ani vteřinu.

Vzal jsem jí obličej do dlaní a políbil jsem ji. Ne něžně, ale vášnivě.

Na chvíli jsem cítil, jak jí tělo ztuhlo, pak se začalo jemně chvět. Pak se uklidnila a slastně si vzdychla.

Cítil jsem, jak mi pták opět pulzuje v kalhotách.

Vklouzl jsem jí prsty do vlasů a přitáhl si ji k sobě.

262

„Nevadí ti to?“ zašeptal jsem jí do rtů.

Zakroutila hlavou.

To byla odpověď, na kterou jsem čekal.

Tentokrát jsem ji políbil mnohem vášnivěji, vklouzl jsem jí jazykem do úst... potřeboval jsem ji.

Mia mě pohladila po rukou. Cítil jsem, jak mi po nich stéká barva, jako by vytvářela pojítko mezi mnou a Miou, a to mě ještě víc vzrušovalo.

Možná něco na těch sprejových party přece jen něco bude.

Stoupala si na špičky a objala mě kolem krku, zajela mi prsty do vlasů a přitáhla si mě k sobě.

Ne, že by to bylo potřeba. Neměl jsem v úmyslu se od ní odtáhnout. Už nikdy. Ale líbil se mi pocit, že po mně touží stejně jako já po ní. Že nechce přestat.

Chytil jsem ji kolem útlého pasu, tiskl ji k sobě. Byla tak drobná, tak křehká, a přesto silná.

Byla prostě ohromující.

Byla pro mě vším, co jsem stále v podvědomí hledat, i když jsem si to vůbec neuvědomoval.

Byl jsem v prdeli. Dostala mě, zaryla se mi pod kůži.

Věděl jsem, že už není cesty zpátky.

Byl jsem ztracený.

Uvědomoval jsem si, že brzy odjede, a nemohl jsem to dopustit. Musím najít nějaký způsob, jak ji tady udržet. Jak

ji přesvědčit, aby tu chtěla zůstat se mnou.

263

16

Mia

Kdyby se dal zastavit čas, kdyby si člověk mohl uchovat některé okamžiky navždy, pak by to byla určitě tahle noc.

Uložila bych si vzpomínky do krabice, pevně ji převázala stuhou a uchovala si ji napořád. A otvírala bych ji často, abych si připomněla tyhle nádherné pocity.

Většina holek, které jsou zvyklé scházet se s kluky, které běžně navštěvují noční kluby a večírky se sprejováním, by asi nepovažovala tenhle večer za ideálně strávený. Jistě by si dovedly představit večer lepší...

Ale pro mě tohle bylo naprosto dokonalé.

Protože to byla *moje* noc. Noc s Jordanem. Udělal pro mě cokoli, věnoval se jenom mně, postaral se o to, abych byla šťastná a abych si tenhle večer skvěle užívala.

Měla jsem pocit naprosté svobody.

Mohla jsem tancovat, kdykoliv se mi zachtělo. Mluvit s kýmkoliv, s kým jsem chtěla. Líbat se s kýmkoliv jsem

toužila...

S Jordanem.

Neměla jsem strach, nikdo mě nehlídal a neporoučel mi,
nikdo se na mě nezlobil.

Zažívala jsem pocit naprostého štěstí a spokojenosti.

Nikdy jsem takový pocit nepoznala a musím říct, že se
mi to líbilo.

264

Chtěla jsem ho prožívat znovu a znovu...

Připadalo mi to, jako bych ukusovala ten nejlepší koláč
svobody, se sladkou šlehačkou a čokoládovými
hoblinkami.

Jordan pro mě představoval právě tu čokoládu.

Zůstali jsme celou noc v klubu, tiskli se jeden
k druhému. Když se nachýlil čas k odchodu, ruku v ruce
jsme zamířili zpátky k autu a vydali se na cestu k hotelu.

Beth tentokrát jela domů s Toni.

Jordan byl dokonalý. Celá tahle noc byla úžasná. Když
mě doprovodil ke dveřím pokoje, vtiskl mi polibek
na dobrou noc – ten nejsladší a neúžasnější polibek, jaký

vůbec může existovat. A pak šel do svého pokoje.

Osprchovala jsem se, snažila jsem se smýt ze sebe barvu, jak nejlépe to šlo. Pak jsem spokojeně padla do postele.

Už pomalu svítalo a ještě se mi nepodařilo zamhouřit ani oko. Počítala jsem každou minutu, kdy už zase Jordana uvidím. Celou noc jsem se znovu ve vzpomínkách vracela k večeru v klubu. Tedy až na chvíle, kdy jsme narazili na jeho bývalku Shawnu. Zarazila jsem se, když mi v hlavě znovu zněla její slova. A ještě víc mě zarazilo, co jsem řekla já jí.

Když jsem zaslechla klepání na dveře, málem jsem vyskočila z kůže, jak jsem se lekla. Až když jsem otevřela dveře, uvědomila jsem si, že tam stojím ve svém oblíbeném pyžamu. Musela jsem vypadat strašně. Než jsem potkala Jordana, nikdy jsem se příliš nezajímala o to, jak vypadám. Prostě jsem si na sebe něco hodila. A když už

265

jsem si musela dát pozor na to, jak vypadám, vždycky to bylo kvůli Oliverovi nebo Forbesovi.

„Dobré ráno,“ ozvalo se chraplavým hlubokým hlasem.

„Nevzbudil jsem tě, že ne?“

Bože, i teď po ránu vypadal naprosto skvěle.

„Ne, už jsem chvíli vzhůru. Nemohla jsem dneska nějak spát.“

„Já taky ne. Celou noc se mi hlavou honila jedna dívka.“

„Někdo, koho znám?“ Snažila jsem se nasmát.

Vedle Jordana se objevil Dozer a smutnýma psíma očima se na mě podíval. Protáhl se kolem něj a sedl si přede mě.

„Nazdar, ty kluku jeden.“ Poklekla jsem, abych ho pohladila.

„Možná ji znáš,“ odpověděl Jordan. „Blond’até vlasy, modré oči... naprostá krasavice. Náhodou jsme si minulou noc vyšli na rande.“

Řekl o mně, že jsem naprostá *krasavice*.

Snažila jsem se trochu uklidnit a podívala jsem se na Jordana. „Opravdu?“ zeptala jsem se a pokračovala jsem: „A jak se to rande vydařilo?“

„No, to je otázka...“ Taky se sehnul a hladil Dozera, který seděl mezi námi. Bříšky prstů se dotkl mých. Horkost

se mi rozlila celou paží a usadila se kolem srdce.

„Rande bylo úžasné, nemohl jsem na ni vůbec přestat myslet... na její úžasná ústa, když se...“ Naklonil se přes Dozera, aby mi byl blíž. Nadechla jsem se. „Problém je v tom, že ji musím znovu políbit.“

Páni! Srdce mi bušilo tak hlasitě, až... byla jsem si

266

jistá, že ho musel slyšet.

„Myslím, že taky touží po tom, abys ji políbil,“ vydechla jsem.

„Opravdu?“ Olízl si spodní ret.

Vnitřnosti se mi zachvěly. „Hmm,“ zamumlala jsem.

Zavřela jsem oči, když přitiskl ústa na mé rty. Toužila jsem po jeho polibku, sladké chuti a explozi, kterou svými rty ve mně vyvolával.

Právě ve chvíli, kdy se jeho rty dotkly mých, jsem si uvědomila, že jsem si ještě nestihla ani vyčistit zuby.

„Počkej,“ zamumlala jsem a snažila se ho odtlačit rukou.

„Nečistila jsem si zuby.“

„Šššš.“ Rukou mi přitiskl hlavu k sobě... pevně mě

držel a... líbal mě. Zjevně mu vůbec nevadilo, že jsem se nestihla umýt. Měla bych ho přestat líbat, ale zoufale se mi nechtělo přerušit s ním kontakt.

Byla jsem úplně ztracená, když přešel jazykem můj ret a vklouzl dovnitř. Chytila jsem se ho pevně za košili.

Jeho polibky byly omamující jako droga. S ním bych se cítila jako v nebi.

Přitiskl se ke mně natolik, kolik mu dovoloval osmdesátikilový pes ležící na podlaze mezi námi. Vzal do dlaní můj obličej a nedovolil mi se od něj ani trochu odtáhnout. V tu chvíli jsem uvědomila, že se vztah mezi námi změnil.

Prohloubil se.

Neptejte se mě jak a proč. Vím jen, že se změnil a že Jordan to cítil stejně jako já. Viděla jsem mu to na očích, když se ode mě odtáhl a zadíval se na mě.

267

Věděla jsem, že mezi námi vzniklo nerozlučitelné pouto.

Něco, co nás navždy svazovalo. Nezáleželo na tom, co to bylo, ale věděla jsem s jistotou, že už nikdy nebudu bez

něj.

„Ahoj,“ zašeptala jsem.

„Ahoj.“ Usmál se na mě.

Dozer zvedl hlavu a odtláčil Jordana ode mě.

Musela jsem se zasmát a pohladila jsem ho. Věnovala jsem mu pozornost, které se tak dožadoval.

„Takže kde jsem skončil předtím, než jsi mě vyrušila?“

Ušklíbl se a vypadal stále omámeně, stejně jako jsem se cítila já.

„Vyprávěl jsi mi o tom, jaké jsi měl včera večer úžasné rande.“

„Jo, správně. Bylo totiž tak skvělé, že doufám, že si se mnou dneska ta dívka vyrazí znovu.“

„Asi by bylo nejlepší, kdyby ses jí přímo zeptal.“

„Co myslíš, jak mi odpoví?“

„Hmm...“ Zamyšleně jsem stiskla rty, než jsem odpověděla: „Řekla bych, že bude souhlasit.“

Jordan se usmál. „To je skvělý, protože jsem si pro ni připravil senzační den.“

Naklonil se ke mně a rychle mě políbil na ústa. Pak se

odtáhl – příliš rychle na můj vkus.

„Myslím, že by sis měla znovu pořádně umýt vlasy.“

Natočil si jeden jejích pramínek na prst.

„Cože? Proč?“ Dotkla jsem se vlasů, které držel v ruce,
a cítila jsem, jak jsou slepené. Ztracená barva!

„Máš je modré a dokonce i trochu růžové.“ Pořádně se

268

na mě zadíval. „Je na tebe hezký pohled.“

„Myslím, že radši zůstanu u své původní barvy, díky.“

Zasmál se a poodstoupil ode mě.

„Takže si dej rychlou sprchu, hod' na sebe něco hezkého
a můžeme vyrazit. Tam, kam tě chci dovézt, potřebujeme
včas vyjet.“

„A kam pojedeme?“ zeptala jsem se.

„Uvidíš, až se tam dostaneme. Jdeme, Dozere. Pojd',
nech Miu, aby se mohla připravit. Dostal jsem pro tebe
nějaké klobásy.“

Při vyslovení slova klobásy Dozer nastražil uši.

Na psa, který má nohu v sádře, se pohyboval docela
rychle.

„No to ses ukázal, Dozere,“ zamumlala jsem si pro sebe.

„Kvůli klobáskám se na mě vykašleš. A to jsem si myslela, že je mezi námi něco zvláštního.“

„Ted’ to aspoň vidíš...“ Jordan stál opřený ramenem o zárubeň. „To já bych se na tebe kvůli nějakým klobásám nikdy nevykašlal.“ Nespletla jsem se – zvláštní záře v jeho očích mi leccos napovídala.

Zčervenala jsem od hlavy až po špičky prstů.

Jordan se zasmál, otočil se a vrátil se do haly. „Jo, a vezmi si nějaké pohodlné boty. A něco teplejšího, kdyby se náhodou změnilo počasí,“ zavolal na mě ještě z chodby.

„Jasně.“ Zavřela jsem dveře, opřela se o ně a užívala si ten nádherný pocit štěstí a spokojenosti. Pevně jsem se objala kolem hrudi, jako bych si ho chtěla udržet co nejdéle.

Pomalu mi začínala docházet jedna věc: že totiž

269

v přítomnosti Jordana takovéhle chvíle štěstí nejsou vůbec výjimkou. Zdálo se, že jich za chvíli budu mít mnohem

víc než jen jeden nezapomenutelný večer v klubu.

Za chvíli už jsem seděla v Jordanově autě a mířili jsme

z města. Měla jsem na sobě džínsy, triko a tenisky, přes ramena jsem si přehodila mikinu s kapucí pro případ, jak se zmínil Jordan. Pořád ještě mi neprozradil, kam vlastně jedeme. Ale udělala jsem si určitou představu, když vytáhl brožuru *Cesta džípem k Bílé skále*.

„Chceš říct, že pojedeme džípem?“ Nikdy předtím jsem takovým autem nejela.

„Jasně. Nevadí ti to?“

„Vůbec ne, naopak.“ Zabořila jsem mu prsty do hedvábných vlasů v zátylku.

„Když je hlavní sezona, vypomáhám s cestami Wadeovi, který je pořádá,“ vysvětlil mi. „Ale letos, když je táta pryč, toho asi moc nezvládnou. Neboj, se mnou budeš v bezpečí.“

Jsem oficiální průvodce, mám na to papír.“ Rozesmál se.

„Myslel jsem, že ti ukážu kaňon La Plata. Je to tam neuvěřitelně krásné. Je to jedno z mých nejoblíbenějších míst. Kromě kaňonu samotného tam je spousta nádherných jezer, řek a vodopádů. Žije tam hodně divoké zvěře – pokud si dobře vzpomínám, říkala jsi, že zvířata miluješ.“ Vždycky jsem byla přesvědčená, že zvířata jsou mnohem milejší než lidé. Ale jen do té doby, než jsem potkala

Jordana.

„Jaká zvířata tam jsou?“ zeptala jsem se a vzrušení mi kolovalo v žilách.

270

Vzal mě za ruku a políbil mě na prsty. „Jeleni, losi, svišti, sněhule. Někdy můžeš taky zahlédnout jestřáby

a orly. A když budeme mít štěstí, můžeme dokonce spatřit pumu nebo medvěda.“

Oči se mi rozšířily překvapením. „Pumy a medvědi? To zní skvěle.“ Třela jsem si spodní ret. „Ale pokud by se k nám ale hodně přiblížili, slib mi, že odtamtud rychle zmizíme.“

Zasmál se, položil mi ruku na stehno a lehce je stiskl.

„Slibuju.“

Zdálo se, že si nevšiml, jak mi ztuhly svaly v těle.

Za což jsem byla ráda, protože to bylo nejen překvapením a strachem z místa, kam jedeme, ale hlavně mým chtíčem...

Netoužila jsem totiž po ničem jiném, než aby se mě Jordan dotýkal.

„Tak pojd', vyrazíme.“

Vystoupila jsem z auta a vydala se za ním směrem

k obchodu. Mikinu jsem si během cesty uvázala kolem pasu.

Jordan otevřel dveře a zvonek nad nimi oznámil náš příchod. Nechal mě vejít jako první. Za pultem seděl mohutný muž s šedými vlasy a četl si noviny.

Zvedl hlavu, aby se podíval, kdo vešel. „Jordane, chlapče! Jak se vede?“

„Ujde to,“ odpověděl Jordan a zamířil přímo k němu. Chlapsky si potřásl rukou.

„Wade, tohle je moje přítelkyně Mia,“ představil mě.

Wadeovy usmívající se oči se na mě zadívaly. Zjevně si všiml mého blednoucího monoklu a jizvy nad obočím.

271

„Nazdar, Mio. Jsem rád, že tě poznávám. Koukám, že ses někde docela slušně poprala, co?“ Kývl hlavou a dál

sledoval jizvu.

Nejdřív jsem ztuhla, ale pak jsem se uklidnila a snažila jsem se, aby z mého výrazu nic nevyčetl. Lež mi ze rtů docela snad vyklouzla: „No jo, po pár pivech jsem si trochu přičichla ke schodům.“

Wade se zasmál. „Jo, to dobře znám. Taky se mi to

párkrát stalo. Dojdu ti pro klíčky od džípu.“ Poplácal Jordana po ruce a zmizel vzadu.

Cítila jsem, jak mě Jordanovy oči propalují. Tušila jsem, co si myslí. Honilo se mu hlavou, jak jsem mohla lhát takhle snadno, bez jediného zaváhání. Byly to roky praxe, kdy jsem se to naučila.

Sebrala jsem odvahu a podívala se na něj. Výraz, který jsem spatřila v jeho obličeji, mě zmátl. Nechápala jsem, proč se mračí a v jeho očích se zračí smutek.

„Omlouvám se za Wadea. Neměl se tě na to ptát...“,
zašeptal. „Nemyslel tím nic špatného. Jenom je to takový upřímný a bezprostřední chlapík – co na srdci, to na jazyku.“

„To je v pohodě.“ Usmála jsem se a pokrčila rameny.
Bylo to opravdu jednoduché, protože jsem se naučila city skrývat.

Naklonil se ke mně, takže jsem měla jeho obličej kousek od svého. „Klidně tohle prohlašuj před zbytkem světa, Mio. Chápu, proč to děláš.“ Zvedl ruku a bříškem ukazováčku mě pohladel po rtu. „Ale přede mnou se nesnaž

si na něco hrát.“

272

Jeho slova mě šokovala. Byla jsem schopná jenom přikývnout.

Vzal mi obličej do dlaní a políbil mě na čelo, přitáhl si mě k hrudi a nemusel vůbec nic říkat, abych pochopila zbytek jeho myšlenek.

Uvědomila jsem si, jak je mi v jeho náručí dobře.

Zaslechla jsem, jak si Wade odkašlal. Okamžitě jsme od sebe s Jordanem odskočili.

Wade se zasmál. „Tak tady je máš.“ Podával Jordanovi klíčky. „Vezmi si moje auto. Předpokládám, že je zbytečné, abys jezdil velkým džípem, když jste jen dva.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Jordan.

Wade přikývl. „Jen si tu herku vezmi a užijte si to. Stojí vzadu za domem. Až se vrátíte, zaparkuj ji zpátky. Kdybych tu nebyl, hod' klíčky do schránky.“

„Jasně. A děkuju, Wade, fakt si toho vážím.“ Jordan natáhl ruku a potřásl si s Wadem.

„Pro tebe vždycky, synku. Tak hezkou zábavu.

A pozdravuj ode mě tátu, až s ním budeš mluvit. Jak se

vůbec má? Už jsem ho pěkně dlouho neviděl.“

„Docela dobře. Ted' tu ale není, protože děda byl na nějaké operaci, takže táta za ním odjel, aby se o něj pár týdnů postaral.“

„Tak mu vyříd', že jsem se na něj ptal,“ pronesl Wade.

„Jasně, určitě mu to vyřídím. Díky.“

„Tak na shledanou,“ řekla jsem a vydala se za Jordanem ke dveřím. „Ráda jsem vás poznala, Wade.“

„To já taky, slečinko.“

Jakmile se za námi zavřely dveře, zeptala jsem se

273

Jordana: „Jak se vůbec daří tvému dědečkovi?“

Jordan se na mě podíval a v očích se mu odrážela něha.

„Už je zase ve své kůži. Volal jsem včera tátovi a dokonce jsem mluvil i s dědou. Už si ze mě utahoval a měl dobrou náladu, takže se jeho stav zlepšuje.“ Láskyplně se usmál.

„Omlouvám se, že jsem se nezeptala dřív. Měla jsem ted' nějak zamotanou hlavu.“

„To jsem si všiml.“ Dotkl se mého ramene. „Počkej tady, přinesu jenom něco z auta.“

Sledovala jsem ho, jak doběhl k autu, otevřel kufr
a vytáhl velkou chladicí tašku.

„To je malé občerstvení na odpoledne,“ vysvětlil mi,
když se vrátil.

„Chystáte se snad na piknik, Jordane Matthewsí?“

Poprvé jsem si všimla, jak mu zčervenaly tváře.

„Možná,“ zamumlal a vyrazil k džípu.

Usmívala jsem se a cítila jsem se trochu... *nadšeně*.

Dohnala jsem ho a chytila ho za ruku. „Díky. Nikdy
předtím jsem na žádném pikniku nebyla.“

Překvapeně se na mě podíval. „Nikdy? To myslíš...
vážně nikdy?“

„Nikdy,“ potvrdila jsem mu.

Vtiskl mi polibek na temeno hlavy. „Fajn. Jsem rád, že
jsem tě sem vzal. A že je to tvůj první piknik. Protože
umím dělat zatraceně dobré pikniky.“

Zasmála jsem se a byla jsem vděčná, že mi nevidí
do obličeje, protože už jsem byla zase červená jako
pivoňka.

„Opravdu?“ zeptala jsem se co nejpřirozeněji, ale

nefungovalo to. „Jelikož to tvé piknikové umění nemám s čím porovnat, budu muset dát na tvoje slova.“

„Takže ti dávám své slovo. Jsem fakt nejlepší.“

Jordan uměl skutečně velmi krásně flirtovat. Při jeho narážkách jsem se červenala jako pubertáčka a tělo mi hořelo.

Obešli jsme budovu obchodu, kde stál zaparkovaný velký červený džíp. Byl sice zaprášený, ale vypadal naprosto skvěle. Mé vzrušení z cesty zase vyšplhalo o několik stupínků výš.

Jordan otevřel dveře a pomohl mi dostat se dovnitř, protože sedadlo bylo na mě příliš vysoko. Boky jsem stále měla v jednom ohni, stále jsem ještě cítila jeho ruce na kůži, když mě vyzvedl. Chladicí tašku odložil na zadní sedadlo a usadil se za volantem.

„Připoutej se, kotě. Hodlám tě vzít na cestu, na kterou nezapomeneš.“ Zasmál se, nastartoval a zvýšil otáčky motoru, takže se ozval ohlušující řev.

Kotě.

Vím, že to vypadá hloupě, ale musela jsem se v duchu

ušklíbnout.

„Jsi naprostý pošuk, víš to?“

Jako by se urazil, ale věděla jsem, že to jen hraje. „Ale no tak, jsem přece ten nejúžasnější chlap. To snad víš, ne?“

Protočila jsem oči a zakroutila hlavou.

„No tak, řekni to... sama to chceš přece říct. Je to jen pár slovíček... *„Ach Jordane, jsi tak úžasný a skvělý...“*

Na tom, že řekneš pravdu, není nic trapného ani špatného, kotě.“ Namyšleně se ušklíbl.

275

Rozesmála jsem se. „Líbí se mi, jak jsi sebevědomý.

Připouštím, že si tu hraješ na pana Neodolatelného a řídíš skvělé auto, ale stejně si myslím, že pod tím vším se skrývá pošuk.“

Zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. Hlubokým chraplavým smíchem.

„Teď jsi mě ale ranila.“ Dramaticky si přitiskl ruku na srdce. „Myslel jsem si, že jsem tě ohromil svým úžasným chováním. Ale jak vidím, budu tě muset ještě přesvědčit svými ohromujícími schopnostmi průvodce.“

„Řekl pošuk.“ Ušklíbla jsem se.

Cestou do kaňonu La Plata jsme si příjemně povídali. Když jsme dojeli na místo, překvapeně jsem vydechla. Nikdy jsem nic podobného neviděla. V Bostonu ani v okolí jsme nic takového neměli. Srdce mi hned zahořelo pro Colorado. Ted' jsem už chápala, proč se máma vrátila právě sem.

Máma.

V posledních dnech jsem na ni moc nemyslela. Ne proto, že bych zapomněla, ale protože se mi hlavou honil jen Jordan. Když jsem si vzpomněla na mámu a na to, jak mě opustila a nechala napospas Oliverovi, všechno bylo najednou horší. A to se mi nelíbilo. Když jsem byla s ním, chtěla jsem myslet a prožívat jen samé krásné věci.

Bylo mi jasné, že se tomu nemůžu vyhýbat navždy.

Vždyť jsem sem přijela právě proto, abych našla mámu.

Rozhodla jsem se ale, že dneska na ni myslet nebudu.

„Ted' jedeme přes jezero Creek,“ prohlásil Jordan, když

276

jsem pomalu přejížděla dřevěný most. Vykoukla jsem z okénka a zadívala se na vodní hladinu. Krásné.

„A támhle je La Plata,“ ukázal na horu v dálce pokrytou popraškem sněhu. „Je to úžasné místo, když si chceš vylézt někam nahoru.“

„Vypadá zajímavě,“ zamumlala jsem.

„Někdy bychom se tam mohli vydat, kdybys chtěla. Vzal bych tě tam klidně i dneska, ale nejsme na to vybavení a nemáme ani vhodné oblečení.“

Je to snad příslib, že bych mohla s Jordanem strávit víc času? Ach, ano... prosím!

„To bych ráda.“ Usmála jsem se.

Cesta kaňonem byla úžasná. Jordan často zastavoval, aby mi ukázal ta nejkrásnější a nejzajímavější místa. Znal tohle údolí velmi dobře, jeho vyprávění o historii kaňonu bylo fascinující.

Na jednom místě jsme zastavili a vystoupili z auta, abychom se podívali na Jordanovo nejoblíbenější jezero.

Ukrývalo se hluboko v kaňonu a obklopovaly ho vysoké hory s bílými čepičkami sněhu. Voda v jezeře byla nejmodřejší, jakou jsem kdy viděla. Přímo uprostřed jezera vystupoval z vody skalnatý masív.

Zavřela jsem oči a představovala si, jaké to asi musí být
sedět na vrcholku té skály, obklopena ze všech stran vodou.

Naprostá samota. Svoboda.

A všude kolem klid.

Napadlo mě, jestli by tohle vyléčilo moji bolest v srdci
a uzdravilo pošramocenou duši. Jestli bych se konečně
od všeho oprostila a začala normálně žít.

277

Jordan přišel ke mně a objal mě kolem pasu. Cítila jsem, jak mně jeho teplo
prostupuje tělem. V jeho náručí jsem se

cítila bezpečně.

„Vyprávěj mi o svých cestách,“ zamumlala jsem
spokojeně.

„A co bys chtěla vědět?“

„Kde všude jsi byl.“

Přitiskl si hlavu k mému krku. „Byl jsem na Filipínách,
v Indonésii, Malajsii, Singapuru, Vietnamu, Kambodži
a Thajsku.“

„Tedy, to je pěkný kus zeměkoule.“

„Hmm. Chtěli jsme s přáteli vidět celý svět. Mysleli
jsme si, že nejlepší bude začít v jihovýchodní Asii.

Kempeovali jsme, po cestě jsme občas pracovali, snažili jsme se uskrovnit – takže jsme občas bydleli v pěkných špeluňkách.“ Zasmál se. „Ale nevadilo mi to, chtěl jsem prostě vidět svět.“ Vydechl a horký dech mě hřál na kůži, procházel mi tělem a usadil se kolem žaludku. „Chtěli jsme právě zamířit do Indie... když se ke mně donesla zpráva o mámě.“

„To je mi líto, Jordane.“ Objala jsem ho a pevně ho držela v sevření. „Přemýšlel jsi někdy, že by ses znovu vydal na cesty?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Zabořil mi nos do krku a nadechl se. Tělem mi projel elektrický proud. „Voníš ztraceně krásně. Po vanilce.“

Věděla jsem, že se snaží vyhnout odpovědi, ale v tuhle chvíli mi to bylo jedno. Chvěla jsem se a cítila jsem, jak

278

mi vlhnou kalhotky.

„Používám vanilkový sprchový gel.“ Měla jsem pocit, že se nemůžu ani nadechnout. Tohle jsem přece nebyla já.

Znovu se nadechl. „Voní fakt skvěle.“ Spustil ruce,
pohladil mě po břichu, pak si zahákl prst za poutko mých
kalhot a přitáhl si mě k sobě.

Cítila jsem jeho pevné tělo, vnitřnosti mi začaly
vibrovat a v podbřišku se pomalu probouzelo sladké
mravenčení... toužila jsem po jeho dotecích... přála jsem
si, aby laskal každý kousek mého těla.

„Mám tohle místo rád,“ zašeptal mi do ucha, jeho dech
mě lechtal a vzrušoval. „Připomíná mi kalderu, kterou jsem
viděl na sopce Rinjani.“

„Kde to je?“ zeptala jsem se, naprosto světa neznalá.

„V Indonésii.“ Položil mi ruku na tvář a otočil si mě
k sobě. „Máš přesně tu samou barvu očí, jakou tam má
voda.“

Vyschlo mi v krku. „Fakt?“

„Hmm.“ Zadíval se mi na rty. Najednou mi připadaly
vyprahlé, takže jsem si je musela olíznout.

V očích se mu zablýsklo. „Jsi hladová?“ zeptal se.

Nebyla jsem si úplně jistá, jestli mluví o jídle. „Ano,
jsem hladová,“ odpověděla jsem hlasem, který mi zněl

cize. Dýchavičně a sexy.

Bez dalšího slova Jordan přitiskl svá ústa na moje, proklouzl jazykem dovnitř. Obrátila jsem se mu v náručí a Jordan mě pevně přivinul.

Líbilo se mi to. Měla jsem pocit, že jsem ochraňovaná.

Chtěná. Najednou jsem si připadala sexy a žádoucí. Nic

279

z toho jsem předtím nepoznala.

Naše polibky byly vášnivější, hlubší... Zajela jsem mu rukou do vlasů, přitáhla si jeho hlavu a přála jsem si, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Muselo se mu to taky líbit, zvuky, které mu vycházely z hrdla, mě povzbuzovaly.

Objal mě kolem pasu a vyzdvihl. Instinktivně jsem mu obtočila nohy kolem pasu. Ani jsem si neuvědomila, že se pohybujeme, dokud jsem neucítla, že mě přitiskl k autu.

Polibky byly čím dál naléhavější, odrážely mou vlastní touhu. Moje reakce na něj mě samotnou překvapila... tolik moc jsem po něm toužila. Ale zmítaly mnou rozmanité pocity, byla jsem zmatená. Smyslnost ve mně probouzela naléhavou touhu tisknout se k němu, ale strach mě nabádal,

abych to rychle ukončila.

Přestal by, kdybych chtěla? A chci ho vůbec zastavit?

Ne.

Ted' ještě ne.

„Bože, Mio,“ zamumlal blízko mých úst. Hladil mě rukama, až vzal do dlaní mé ňadro. Přestože se mě dotýkal přes tričko, bradavky mi ztuhly. Vzdychla jsem.

Vklouzl rukou pod triko, zvedl ho a prsty se pomalu dostal pod krajku podprsenky. Myslela jsem, že... *Bože, ano!* Odsunul krajku stranou a palcem pomalu kroužil kolem ztvrdlého růžového hrotu...

Tak moc jsem po něm toužila...

Uvědomila jsem si, jak moc se ke mně tiskne. Jeho ztopořené mužství se tlačilo proti mému klínu.

Najednou mi před očima vyvstal obrázek Forbese tisknoucího mě ke zdi, snažícího se mě znásilnit... a kouzlo

280

chvíle bylo najednou pryč.

„*Je potřeba tě přivést k rozumu, Mio. Potřebuješ lekci.*“

Jordanovy ruce se najednou proměnily ve Forbesovy. Už nebylo žádné potěšení, když se mě dotýkal. Existoval jenom strach. Pravý nefalšovaný strach.

A hrůza.

Zpanikařila jsem. Svaly mi strachy ztuhly a nebyla jsem schopná se ani pohnout.

Zvedl se mi žaludek.

„Přestaň! *Prosím*, nech toho!“ vydechla jsem a odstrčila jsem ho.

Musela jsem to udělat, nesnesla jsem ten pocit, když se mě dotýkal.

Jordan okamžitě přestal, opřel se rukama i čelem o auto.

„Panebože! Mio, promiň. Mrzí mě to. Jsi v pořádku?“

Prohlížel si můj obličej. „Řekni mi, jsi v pohodě?“

Do prdele! Šel jsem na tebe moc rychle. Nepřemýšlel jsem. Omlouvám se.“ Zakroutil hlavou.

„To je v pořádku. Jen... chtěla jsem...“ Nemohla jsem ani popadnout dech. „Myslela jsem... jen... já prostě nemůžu. Ne teď. Promiň.“

„Mio, ne...“ Opřel se čelem o mou hlavu. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. A už se nikdy neomlouvej. To já bych se ti

měl omluvit. Prostě jsem se zapomněl, zbláznil jsem se
do tebe a nemyslel jsem. Ale už se to nikdy nestane,“
pronesl hlasem, který nepřipouštěl žádné pochyby. „Od teď

281

se už budu řídit jen tebou. Můžeme na to jít pomalu, nebo rychle... jak budeš
chtít.“

Jeho hlas, slova mě uklidňovala – hladila mě po duši,
což bylo pro mě nové.

„Tak dobře,“ zamumlala jsem.

Chvíli mi trvalo, než jsem se dala dohromady. Pak jsem
vzala jeho obličej do dlaní. „Jsi ten nejúžasnější člověk,
kterého jsem kdy poznala, Jordane.“

Dlouho se mi díval do očí. „To ty taky, kotě.“

282

17

Jordan

Všechno jsem to podělal.

Ale to jsem celý já. Jakmile jsem Miu přitlačil k dřívku,
přestal jsem myslet mozky a uvažoval jsem akorát
ptákem.

Když jsem ji držel v náručí, její tělo se dokonale hodilo

k mému, tak hrozně moc jsem po ní toužil... ale najednou začala panikařit, strach byl přímo hmatatelný.

V tu chvíli jsem si připadal jako ten největší dement na světě. Vlastně si tak připadám pořád.

Věděl jsem, co všechno má Mia za sebou, a přesto jsem se na ni vrhl jako nějaký násilník. Měl jsem se jí zeptat, zda jí to nevadí, měl jsem se ujistit, že ji každý dotek, každý pohyb neděsí, že to sama chce. Měl jsem prostě myslet na to, jestli se jí to líbí a jestli je tam *doopravdy* se mnou.

Do prdele! Jak jsem se mohl takhle zachovat?

Seděla pak v autě tiše, nic neříkala, ale nebyla vyděšená. Dojeli jsme na hřeben, na louku pokrytou kvetoucími divokými květinami, z něhož byl nádherný výhled na celý kaňon. Myslel jsem si, že se jí tu bude líbit.

A nemýlil jsem se. Ten pohled jí zvedl náladu. Zase tu byla známá Mia, i když ne tak bezstarostná jako předtím, než jsem ji přitiskl k tomu autu. Její upřímnost a pocit blízkosti 283 se vytratily.

Zase se přede mnou uzavřela.

Najedli jsme se, prohlédli si ještě pár zajímavých míst

v kaňonu. Dával jsem si setsakramentský pozor, abych se jí nedotkl.

Bylo to těžké, ale slíbil jsem jí, že se budu řídit jen podle ní, a hodlal jsem to dodržet. Mia zatím taky neudělala nic, co by mi naznačilo, že se její postoj ke mně změnil.

Od našeho výletu do kaňonu uplynuly už tři dny.

Nelíbili jsme se, nedotýkali se jeden druhého...

dokonce jsme se nedrželi ani za ruce. Byli jsme v kině, na večeři, nebo jsme se jen tak potloukali kolem hotelu, ale všechno bylo tak jako na začátku. Byli jsme jen dobří přátelé.

Včera jsme vyrazili na další neúspěšnou cestu za nalezením Miiny mámy. Protože zbyly už jen dvě Anny, Mia se nemohla rozhodnout, za kterou pojedeme dřív, takže volbu nechala na mně. Nebylo to snadné, takže jsem zavřel oči a zapíchl prst na jedno jméno napsané na papíře. Takže takhle náhodně jsme vybrali další adeptku. Ale nakonec jsem si přál, abych vybral tu druhou, protože výlet skončil stejně jako ten první.

Nebyla to Miina matka.

Nejdřív jsem si myslel, že by to mohla být ona.

Blondýnka, štíhlá stejně jako Mia. Byla to opravdu krásná žena. Když jsem jí vysvětlil, proč jsme za ní přijeli, pozvala nás dál, usadila nás v obývacím pokoji a nabídla nám čaj. A pak nám vysvětlila – velmi ohleduplně –, proč

284

v žádném případě nemůže být Miinou mámou.

Nemohla totiž mít děti.

To, že jsem se v tu chvíli cítil jako naprostý pitomec, bylo jen slabé vyjádření.

Ještě chvíli jsme si povídali, ale cítil jsem, že Mia by už nejradši odtamtud vypadla. Nelíbilo se mi, když byla někde nespokojená.

Anna nám nabídla ještě šálek čaje, takže ze slušnosti jsem souhlasil. Než Anna vstala, aby došla do kuchyně, odmlčela se a zadívala se na Miu. „*Kdyby mě bůh obdařil dítětem, přála bych si, aby bylo tak milé a krásné jako ty.*“

Měl to být sice kompliment, ale všiml jsem si, jak ta

slova Miu ranila. Viděl jsem jí to vepsané ve tváři...

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí tiše.

„Ano.“

Nebyl jsem si jistý, jestli vůbec mou otázku slyšela.

Seděla jako přikovaná a zvědavě pozorovala Annu Monroeovou. Toužila po tom, aby právě tahle Anna byla její ztracená máma. Viděl jsem to z jejího chování, z jejího pohledu i výrazu.

Bolelo mě to stejně jako ji. Přemýšlel jsem o tom, jestli cesta sem nebyla chyba. Začínal jsem si pomalu myslet, že hledání Miiny mámy jí přináší spíše starosti a smutek než něco pozitivního. Najednou Mia prudce vstala.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se, stoupl si a došel k ní.

Podívala se na mě svýma modrýma očima, ale jako by byla někde jinde. V myšlenkách se toulala na nějakém

285

mně neznámém místě a v modrých hlubinách se jí odrážel strach. Panický strach. Snažila se to nedat najevo, ale

viděl jsem to.

„Musím jít,“ řekla a rychle se podívala ke vchodovým dveřím.

Věděl jsem už, že když Mia chce odejít, nemá smysl ji tu zdržovat. Žádné řeči ani vtípky ji tu nezadrží. Prostě odsud musí vypadnout. Přišel jsem na to už při návštěvě první Anny Monroeové.

Přikývl jsem a vzal jsem do ruky její chladnou dlaň.

„Jistě, kotě. Půjdeme.“

Společně jsme od druhé Anny Monroeové odešli.

Celou cestu zpátky Mia vůbec nepromluvila. Sotva jsem zastavil před hotelem, vyskočila z auta a běžela do svého pokoje.

Nechal jsem ji samotnou.

Neviděl jsem ji celou noc. Věděl jsem, že potřebuje prostor, že potřebuje být sama, tak jsem ji nechal.

Když dneska ráno vyšla z pokoje, vypadala vyčerpaně a ustaraně, jako by to ani nebyla ona. Oznámila mi, že se musí jít projít. Byl jsem zklamaný.

Chyběla mi.

Vím, že to asi zní bláznivě, protože jsem ji vlastně celou dobu měl na očích, ale chybělo mi, že se jí nemůžu dotýkat, že ji nemůžu ani políbit... chybělo mi prostě být s ní.

Byla pryč celý den. Už jsem si pomalu začínal myslet, že se mi záměrně vyhýbá. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet.

286

Marně jsem si vzpomínal, co jsem jí udělal, čím jsem jí mohl ublížit, ale v hlavě jsem měl jen zmatek.

Nenáviděl jsem ten pocit, že nevím, co si o mně Mia myslí. Jsme snad znovu jen kamarádi? Copak jsem si to u ní opravdu všechno pokazil? Změnila snad názor na mě... na náš vztah?

Nemohl jsem jen tak za ní jít a přímo se jí zeptat. Báł jsem se, že kdybych to udělal, uslyšel bych něco, co jsem rozhodně slyšet nechtěl.

Musel jsem počkat, byl jsem otrávený, zlost mnou lomcovala a měl jsem vztek sám na sebe. Zastranej horkej den... a neochladí se dřív, než slunce zapadne.

Dozer zvedl hlavu a smutně si povzdychl. Taký mu chyběla.

Kurva! Potřeboval jsem se něčím zchladit.

Stáhl jsem si triko a šortky a zůstal jenom v boxerkách.

Běžel jsem k jezeru, dolů k molu a skočil jsem do vody.

Studená voda mě zaskočila, ale cítil jsem se líp. Plaval jsem pod vodou, dokud jsem měl trochu vzduchu a dokud mě plíce nebolely a nedonutily mě se znovu nadechnout. Otřel jsem si dlaněmi vodu z obličeje a vlasy jsem si prsty sčísl dozadu. Lehl jsem si na záda na vodní hladinu a pozoroval oblohu.

Neuvědomoval jsem si, jak dlouho jsem takhle zůstal, ale když jsem se rozhodl, že poplavu zpátky ke břehu, otočil jsem se a zvedl hlavu a spatřil jsem Miu stojící na molu a pozorující mě.

Vypadala jako anděl obklopený paprsky zapadajícího slunce. Zhluboka jsem se nadechl a rychlými tempy plaval

287

k ní. Kousek od mola jsem se zastavil.

Chytila lem košile, přetáhla si ji přes hlavu a upustila ji na molo. Vzduch kolem mě najednou zhoustl, nemohl jsem se nadechnout, jen jsem zíral na její úžasnou siluetu.

V denimových šortkách a bílé podprsence vypadala jako nějaká sexuální bohyně. Jako hříšný anděl.

Pak si pomalu rozepnula šortky a nechala je sklouznout

po dlouhých štíhlých nohách na zem. Měla pod nimi
kalhotky ze stejné krajky jako podprsenku.

Bohudíky.

Zůstal jsem jako opařený. Nikdy jsem neviděl nic
smyslnějšího a krásnějšího než ona. Sedla si na kraj mola
a pohupovala nohama ve vodě. Chytila se kraje mola
a sklouzla do vody.

Když plavala kolem mě, špitla: „Ahoj.“

„Ahoj.“

„Omlouvám se, že jsem tu dnes nebyla. Ale musela
jsem –“

Zakroutil jsem hlavou. „Mio, nemusíš mi nic
vysvětlovat –“

„Ale ano, musím. A taky chci. Ale ne teď, to počká. Teď
chci, abys mě políbil a... miloval se se mnou.“

Kurva! Kurva! Kurva!

Nadechl jsem se.

Toužil jsem po ní, skutečně jsem ji potřeboval.

Ještě před půl hodinou bych klidně střelil i svůj mustang,
jen abych mohl být s ní.

Ale teď... nevěděl jsem, co si o tom mám myslet.

Na celý den někam zmizela a teď se vrátí, stáhne ze sebe

288

oblečení a chce, abych se s ní miloval.

Nevěděl jsem, koho mám poslechnout: pták mi říkal,

abych udělal to, o co mě žádá, rozum mě nabádal, že když

to udělám, odstrčím ji od sebe ještě dál, než teď jsme.

„Potřebuju tě, Jordane... *prosím*,“ zašeptala.

Když jsem slyšel žádostivost v jejím hlase, rozhodl jsem

se poslechnout svého ptáka. Koneckonců, nespál jsem

s žádnou holkou už několik dní a Mia byla tím

nejkrásnějším stvořením, které jsem znal, takže moje vůle

se jí nedotýkat se zcela vytratila.

Objal jsem ji kolem krku, přitiskl ústa na její a přitáhl si

ji k sobě.

Vzdychla, objala mě kolem krku a nohy si obtočila

kolem mého pasu.

Sakra! Sakra! Sakra!

Objal jsem ji taky kolem pasu a líbal ji, dokud mi z plic

neunikl poslední doušek vzduchu. Jako by pro mě byla Mia

záchranným kruhem. Vklouzl jsem jazykem dovnitř jejích úst. Chutnala po bonbonech a zubní pastě.

Rukama mě hladila po pažích, sjela dolů a chytila mě za zadek. Prsty se vplížily do mých elastických boxerek.

„Chci tě,“ zašeptala, když se ode mě kousek odtáhla.

Najednou mi zase začal fungovat mozek. V takových chvílích bych ho fakt nejradši poslal k čertu.

„Počkej.“ Odtáhl jsem se a ztěžka dýchal.

V jejích očích se objevil záblesk zklamání. Vzal jsem její obličej do dlaní.

„Nemusíme spolu hned spát. Počkám tak dlouho, dokud na to nebudeš připravená. Teď chci být s tebou. Sex může

289

ještě chvíli počkat.“

Její stisk v mých boxerkách zesílil, cítil jsem, jak se mi její nehty zarývají do kůže. „Nechci už na nic čekat. Chci tě teď hned. Chci být normální holka, spokojená a ne hned ze všeho vyděšená... A tak se cítím, jen když jsem s tebou.“

Srdce mi pokleslo.

Zakroutil jsem smutně hlavou. „Kotě, ale to, že se spolu vyspíme, nezmění nic na tom, jak se budeš cítit. Minulosti se tím stejně nezbavíš. Naopak, řekl bych, že to může být ještě horší.“

Kurva! Na co si tu hraju? Jsem snad nějaký psycholog?

„Ale aspoň na chvíli můžu na minulost zapomenout.“

Znovu jsem zakroutil hlavou, protože jsem nevěděl, co mám dělat. Po pravdě řečeno, byl jsem z toho všeho pěkně zdeptaný.

Sklopila oči. „Ty mě nechceš,“ zašeptala a začala se odtahovat.

Její smutný hlas mě málem zabil.

Držel jsem ji pevně a přinutil ji zvednout hlavu

a podívat se mi do očí. „Chci tě, kotě. *Věř mi*, že po tobě toužím tak jako po nikom jiném. Nemůžu myslet na nic

jiného, protože hlavou se mi honíš akorát ty. Představuju

si, jaké to bude, až se ponořím do tvého těla. Ani netušíš,

jak moc chci být s tebou, dotýkat se tě, líbat tě, milovat se

s tebou...“ Povzdechl jsem si a podíval se na ni. „Ale

chci, abychom se spolu milovali, protože ty to budeš chtít

ze stejných důvodů. Že po mně budeš toužit, bude se ti

290

o mně zdát... a ne proto, že si myslíš, že to vyléčí tvou duši.“

Naklonila se a vsála můj ret do svých úst. „Ale chci tě, protože po tobě toužím... od první chvíle, kdy jsem tě potkala, jsem nemyslela na nic jiného, než abych se s tebou milovala.“

Možek mi zase vypověděl službu. Do polibku jsem dal všechno. Líbal jsem ji, jako kdybych ji měl zanedlouho ztratit.

Přitiskla se ke mně a otřela se o mého touhou rozbolavěného ptáka. Potřeba vnořit se do jejího sladkého těla vzrostla a téměř se jí nedalo odolat.

„Sakra, Mio,“ zavrčel jsem.

Držel jsem ji, brodil jsem se vodou a vylezl na břeh.

Nechtěl jsem ji ani na vteřinu pustit, v hlavě jsem měl jediné místo, kde bych si teď přál být – postel.

Mia se mě pevně držela za ramena, nehty se mi zarývaly do vlhké kůže. Mokrý ztvrdlé bradavky se tiskly na mou hrud' a žebronily o doteky.

Přešel jsem lehce dlaní krajkovou podprsenku a polaskal se s tuhými hroty jejích ňader. Pak jsem ji objal kolem krku a zabořil prsty do vlasů. Políbil jsem ji znovu, tvrdě a naléhavě.

Její vzdech byl tak zatraceně erotický, že jsem se málem udělal rovnou tady.

Když jsem došel ke svému pokoji, kopnutím jsem rozrazil dveře a položil ji do postele. V pokoji bylo téměř tma, jen skrz zatažené závěsy sem pronikalo trochu světla.

Zoufale jsem toužil ji vidět, sáhl jsem po vypínači, abych

291

rozsvítil. Ale zarazila mě.

„Nech zhasnuto.“

Cože? Proč?

Chtěl jsem si ji prohlédnout, prozkoumat každičký kousíček jejího těla, ale věděl jsem, že k tomu má asi své důvody, takže jsem ji respektoval a světla se vzdal.

Byl jsem však rozhodnutý, že příště tu rozsvítím všechna světla tak, abych si mohl prohlédnout její božské tělo.

Díval jsem se na ni, mé oči se snažily přizpůsobit tmě

v pokoji. Při pohledu na její krémovou siluetu ležící v mé posteli jsem byl tak vzrušený, že jsem si říkal, že to ani není možné.

Nikdy předtím jsem v téhle posteli žádnou holku neměl.

Bylo to mé soukromí, které jsem si chtěl vždycky chránit.

Ale s Miou to bylo jiné – najednou jsem věděl, že své soukromí chci sdílet s ní. Chtěl jsem ji mít tady. Chtěl jsem ji mít vedle sebe po celý zbytek života.

Klekl jsem si mezi její roztažené nohy. Naklonil jsem se k ní a dlaně si opřel o matraci u Miiny hlavy. Znovu jsem ji líbal.

Hřbetem ruky jsem lehce přejel po obličeji, sklouzl po linii hrdla, až jsem konečně ucítil hroty stále ještě vlhkých ňader.

„V pohodě?“ ujistil jsem se, než budu pokračovat.

„Jo,“ zasípala. Vypadala tak sexy. Tak zatraceně vzrušeně.

Vklouzla prsty do mých mokrých vlasů.

Stáhl jsem jí jedno ramínko z ramene a konečně jsem se prsty lehce dotkl nahého ňadra. Bradavky měla vzrušené,

připravené na mé doteky. Sklonil jsem hlavu a vzal jednu do úst. Vzdechla, nadzvedla boky a přitiskla svůj klín proti

mému ztopořenému ptáku. Málem jsem svůj náboj vystřelil.

„Sakra,“ zavrčel jsem. Chytil jsem ji za boky a trochu ji

přidržel. Měl jsem v úmyslu to vydržet, co to půjde.

Nechtěl jsem nic uspěchat.

Vrátil jsem se zpátky k jejím růžovým poupatům,

pohrával jsem si s nimi jazykem, laskal jsem je, sál je,

ochutnával každičkový kousek jejích roztomilých koziček.

Vsunul jsem ruku pod ni a snažil se rozepnout

podprsenku. Potřeboval jsem ji mít pod sebou nahou.

Naklonila se, abych měl jednodušší přístup k zapínání...

lehce jsem jí stáhl podprsenku a odhodil ji na zem.

Ležela na zádech, ruce měla položené na mých ramenou.

Zadíval jsem se na její nahá prsa a nemohl jsem od nich

odtrhnout zrak. „Sakra... Mio, jsi tak krásná.“

Přikryla si dlaněmi obličej. Věděl jsem, že se stydí.

Odtáhl jsem jí je a podíval se jí do očí. „Jsi krásná,“

zopakoval jsem a lehce jsem ji políbil na ústa.

Posunul jsem se, abych znovu věnoval pozornost

ňadrům, která se dožadovala mých doteků. Znovu jsem jedno po druhém bral do úst, ochutnával je, sál, mazlil se s nimi, stiskl je mezi palcem a ukazováčkem...

Mia vzdychala a vykřikovala. Tiskla se ke mně, prohýbala se v zádech. „Jordane... prosím... potřebuju tě.“

„Sakra, Mio... jsi tak nažhavená.“ Opřel jsem si čelo o její hrud'. „Chtěl bych to vydržet co nejdýl, ale nevím, jestli to zvládnu.“

293

Klekl jsem si, prsty jsem chytil gumičku jejích vlhkých kalhotek. Chvíli jsem počkal, abych se ujistil, jestli je na to Mia připravená.

Neznatelně kývla hlavou. „Prosím,“ zašeptala.

Stáhl jsem jí kalhotky, Mia pokrčila jednu nohu, abych je mohl přetáhnout, pak druhou. Odhodil jsem ten titěrný kousek krajky na zem k podprsence a zadíval se na její buchtíčku. Měla ji hlad'oučce vyholenou. Přísahal bych, že musí chutnat stejně sladce jako Miina vanilková vůně.

Penis mi cukal nedočkavostí. Stáhl jsem si boxerky, vytáhl své připravené kopí a nespustil jsem oči z Miina klína.

„Musím tě ochutnat,“ pronesl jsem a ani jsem nečekal na Miinu odpověď. Přesunul jsem se, klekl jsem si na podlahu a přitáhl si Miin klín k sobě.

Přitiskl jsem rty na její buchtičku a jazykem si pohrával s klitorisem. Hrome, chutnala tak božsky.

Vykřikla, zamňoukala jako roztoužená kočka a zabořila paty do matrace. Usmál jsem se, její reakce mě potěšila.

Zabořil jsem nos mezi její stehna a vdechoval tu úžasnou vůni.

„Jsi tak sladká...,“ zamumlal jsem a cítil jsem, jak ji můj hlas vzrušuje.

„Prosím, Jordane...,“ vzdychala. „Potřebuju tě...“

Špičkou ukazováčku jsem lehce přešel po buchtičce, ponořil ho dovnitř... pak jsem ho olízl a ochutnal její sladkou šťávu. „Ššš... vydrž, zlato. Neboj se, vezmu si tě.“

Znovu jsem přitiskl ukazováček na klitoris a pomalu vklouzl dovnitř. Pak jsem přidal i druhý prst. Pohyboval

294

jsem s nimi dovnitř a ven, ochutnával ji jazykem a nedokázal jsem přestat, dokud pod mými prsty

neexplodovala ve výbuchu extáze.

Když se trochu uklidnila, stáhl jsem si rychle boxerky a lehl si na její prohnuté třesoucí se tělo. Byl jsem připravený vstoupit do jejího těla.

Políbil jsem ji, jazykem olízl její rty... znovu si vychutnal vanilkovou vůni.

Pohrávala si s mým jazykem, její prsty se mi zarývaly do boků a přitahovaly si mě blíž. „Chci tě!“ vykřikla.

Bože, byla tak neodolatelná... tak sexy.

Sáhl jsem do zásuvky nočního stolku a vytáhl nerozbalenou krabičku kondomů, kterou jsem si koupil poté, co jsme se s Miou vrátili z prvního rande.

Řekněme, že jsem trochu plánoval dopředu.

V zásadě jsem optimista. A tohle plánování bylo optimistické, ne že bych chtěl využít situaci.

Ukázalo se, že bylo správné rozhodnutí si je koupit a nechat si je v nočním stolku. Obvykle jsem totiž měl kondomy v autě nebo v peněženke. Ale Mia nebyla jednou z těch holek, s nimiž jsem se dřív scházel. Věděl jsem, že když se budu s Miou milovat, bude to u mě v ložnici.

A stalo se to přesně tak, jak jsem si vždycky představoval.

Roztrhl jsem krabičku, natrhl fólii a nasadil si kondom.
Uvelebil jsem se v jejím klínu a špičkou svého kopí
namířil přímo do vchodu její jeskyňky. Zarazil jsem se
a políbil jsem ji. Ne hrubě, nebo vášnivě, ale něžně
a jemně. Chtěl jsem, aby si uvědomila, co pro mě znamená.
Jaké city k ní chovám. Jak moc chci být s ní.

295

Chytila mě rukama za zadek a přitáhla si mě k sobě.
Nechal jsem se jí vést a pomalu jsem vklouzl dovnitř.
„Mio...“, mumlal jsem její jméno jako nějakou modlitbu.
Zavrtěla pode mnou boky. „Jordane,“ vydechla.
Znovu jsem ji políbil a začal se pohybovat sem a tam.
„Jsi tak ztraceně vzrušující. Nikdy jsem žádnou nechtěl
tak jako tebe.“
„Ach, bože,“ vzdychla a zatřásla mně nehty do kůže.
Cítil jsem, jak mě škrábe...
Byl jsem uvnitř jejího těla...
Byl jsem naprosto ztracený. Miloval jsem se s ní tak
jako nikdy předtím.
„Nepřestávej, Jordane. Nikdy nepřestávej!“ Objala mě

nohama kolem pasu, aby se přizpůsobila mému rytmu.

To na mě bylo příliš. Mia byla příliš... všechny ty pocity a emoce...

... které ve mně vyvolávala.

Neměl jsem tušení, co si s takovým přívalem citů počít.

Zvedl jsem jí ruce a přitiskl je nad hlavou k posteli.

Propletl jsem si prsty s jejími a stále se pohyboval sem a tam. Sledoval jsem její obličej, potěšený výrazem jejího naprostého uvolnění, nasával jsem každé její vzdechnutí, ukládal si do paměti šepot, jakým vyslovovala moje jméno.

Netrvalo dlouho a cítil jsem, jak se svaly kolem mého penisu stáhly. Věděl jsem, že je blízko vyvrcholení.

„To je ono, kotě,“ supěl jsem nad ní. „Poddej se tomu, pojd’... pojd’!“

Ve chvíli, kdy jsem cítil, že se přehoupla přes hranu

296

orgasmu, nechal jsem se jí strhnout a vyhoupl jsem se na vlnu naprosté rozkoše. Explodoval jsem uvnitř jejího

těla...

Oba jsme těžce a přerývaně dýchali, snažili jsme se

popadnout dech. Přesto jsem zůstal uvnitř, protože můj mozek ji odmítal opustit.

Přitiskl jsem něžně rty na její.

„Bože, to bylo skvělý,“ zašeptala.

„Přesně tak.“

Mia se zahihňala. Tím nejsladším způsobem, jaký jsem kdy slyšel. Opřel jsem si čelo o její a vdechoval její vůni.

„Jsem do tebe úplný blázen, Mio.“ Chtěl jsem, aby věděla, co k ní cítím. Co pro mě znamená. Chtěl jsem, aby věděla všechno, jen jsem si nebyl jistý, jak jí to říct.

Prsty se dotkla mé tváře. Byl to jen letmý dotek, ale měl jsem pocit, že se dotýká mé duše.

„Jsem na tom úplně stejně,“ zašeptala.

Srdce mi zaplesalo. Až teď jsem si uvědomil, jak strašně moc jsem toužil přesně tohle od ní slyšet.

„Za chvíliku jsem zpátky.“ Odtáhl jsem se od ní a zamířil do koupelny, abych vyhodil kondom a trochu se opláchl.

Vrátil jsem se k ní, vytáhl jsem zpod jejího těla příkrývku a vlezl si do postele. Přitáhl jsem si ji k sobě – naše těla se k sobě hodila jako jing a jang. Pevně jsem ji

držel v náručí.

Mazlil jsem se s ní. Po skvělém sexu.

Nechtěl jsem nikam odejít. Nechtěl jsem být nikde jinde než právě v Miině náručí.

Vnímal jsem klid a pohodu, jakou jsem už dlouho

297

nezažil. Utápěl jsem se ve štěstí, které zaplavovalo mou mysl. Vdechoval jsem Miinu vůni, jako bych na ní byl

závislý.

Pohladila mě po paži. „Jsem tak šťastná,“ zašeptala.

Usmál jsem se. „Já taky, kotě.“

Obrátila se ke mně obličejem a na rtech jí pohrával spokojený úsměv.

„Co je?“ zeptal jsem se.

Přejela mi bříškem ukazováčku po hrudi. „Mohli...

ehm... mohli bychom... si to zopakovat?“

„Ted?“ Zvedl jsem překvapeně obočí.

„Hmm...“

„Ale on teď potřebuje chvíli klidu, aby se vzpamatoval a znovu probudil k životu,“ pronesl jsem a podíval se na svého ptáka.

Sáhla dolů a vzala ho do ruky. Její dotek na něj působil jako zásah elektrickým proudem a penis se znovu ztopořil. „Jak vidět, tak jsem to s tou chvílí asi trochu přehnal,“ prohlásil jsem, usmál se na ni a položil ji na záda. Líbil se mi její úsměv... napovídající, že je spokojená... a přitiskl jsem svá ústa na její.

298

18

Mia

Cítila jsem, jak se mi po zádech rozlévá příjemné teplo. Bříška prstů mně lehce putovala po kůži. Nevzpomínala jsem si, že bych se někdy probouzela tak spokojená a šťastná.

Najednou mi došlo, kde to jsem a kdo mě hladí.

Jordan.

Jsem v jeho posteli.

Vzpomínky na dnešní noc mně zaplavily mysl. Jako živé se před mým zrakem odehrávaly scény, jak se s Jordanem milujeme.

Když jsem si uvědomila, že jsem nahá, přepadl mě

panický strach.

Ležím úplně nahá na břiše.

Nejsem přikrytá.

A Jordan je vzhůru.

Musí vidět ty jizvy. Možná si je právě teď prohlíží.

Udělalo se mi špatně.

Měla jsem v úmyslu se probudit dřív než on a obléct se.

Ještě jsem nebyla připravená na to, aby moje zjizvené tělo viděl. Nebyla jsem připravená odpovídat na otázky, které určitě budou následovat.

Udělala jsem pěknou blbost.

Po tom, co jsme navštívili Annu Monroeovou číslo

299

dvě... byla ke mně tak milá, ale o to větší bylo moje zklamání, když jsem se dozvěděla, že nemůže být mojí

matkou..., zbývala na seznamu už jen poslední Anna

Monroeová, která by mohla být mojí mámou.

To všechno mě tak rozhodilo, že jsem vyrazila

do nejbližšího obchodu a pak si našla nějaký motel, kde

jsem se na celý den zašila. Bylo mi pěkně blbě.

„Ahoj,“ pozdravil mě Jordan, když jsem procházela

halou.

Věděla jsem, že je za recepčním pultem, ale nemohla jsem se přinutit, abych se na něj podívala, když jsem věděla, co chci právě udělat. Bála jsem se, že to na mně pozná, že si to přečte v mých očích.

Od včerejška jsem na něj nepromluvila. Byl ke mně tak milý, pomáhal mi najít matku a utěšoval mě, když jsme zjistili, že to není ona. Ale byla jsem ponořená ve svém světě...

„Jdu ven,“ řekla jsem a na víc jsem se nezmohla.

Vyšla jsem z hotelu, nasedla do auta a zamířila do nějakého obchodu na předměstí, abych si nakoupila všechno, co jsem potřebovala, aby mi bylo líp. Byl to jediný způsob, jaký jsem znala.

Zastavila jsem na tichém místě a začala jsem rozbalovat všechny potraviny. Najednou jsem dostala strach. Co když mě tu někdo uvidí? Co když jel Jordan za mnou a uvidí, co tu dělám? Vím, byl to nesmysl, ale měla jsem v hlavě pořádný zmatek.

Odkud se vynořila všechna ,co kdyby‘ a proč jsem je

nemohla z hlavy vyhnat?

Jak bych mu tohle vysvětlila? Pochopil by to vůbec?

Byla jsem přesvědčená, že ne. Že bych ho ztratila.

Pak jsem kousek od místa, kde jsem parkovala,

zahlédla ceduli s šipkou k motelu. Schovala jsem jídlo

zpátky do tašky, nastartovala jsem a jela k motelu.

Vypadal dost zchátrale a pomalu na spadnutí, ale

v tuhle chvíli mi to bylo jedno. Potřebovala jsem být

sama, schovaná před zraky ostatních, takže jsem si

pronajala pokoj.

Uvnitř jsem se posadila na postel a pustila se do jídla.

Jakmile jsem ucítla jeho chuť na jazyku, propadla jsem

zvláštnímu klidu, po kterém jsem toužila od chvíle, kdy

jsem opustila dům Anny Monroeové číslo dvě.

Vrazila jsem si prst do krku. Když se mi konečně ulevilo,

jediné po čem jsem toužila, byl Jordan. Bylo to, jako by mě

zasáhl blesk... najednou jsem zoufale potřebovala být

s ním.

On je jediný člověk na světě, s nímž mi je dobře a vedle

něhož se cítím chtěná a milovaná.

Potřebovala jsem ho mít vedle sebe, aby mi navrátil sebedůvěru. Umyla jsem se, odhlásila jsem se z motelu a zamířila rovnou k němu... svlékla jsem se před ním... a pak jsem žadonila, aby se se mnou miloval...

Až na tohle. To jsem nedomyslela. Možnost, že mě takhle uvidí. Že uvidí mé jizvy.

Musím odsud vypadnout.

Rychle jsem se otočila, sklouzla z postele a stáhla jsem

301

s sebou příkrývku, do které jsem se zamotala.

„Dobrý ráno,“ pronesl. Z jeho hlasu jsem poznala, že je velmi opatrný.

Nedokázala jsem se otočit a podívat se mu do očí.

„Dobrý...,“ zamumlala jsem. „Jen... musím do koupelny.“

Během sekundy jsem tam vběhla a zamkla za sebou dveře. Došla jsem k umyvadlu a zadívala se na svůj obraz v zrcadle. Nenáviděla jsem osobu, která se z něj na mě dívala.

Posadila jsem se na záchod a snažila se srovnat si v hlavě myšlenky a pocity. Potřebovala jsem jedinou věc. Obléct se a vypadnout odsud. Ale to jsem nemohla, protože oblečení leželo venku na molu, když jsem se před Jordanem svlékla.

Na co jsem při tom myslela? Nikdy jsem se takhle nechovala. Jako bych to ani nebyla já.

Ale přiměl mě, abych taková chtěla být. Donutil mě, abych chtěla být něčím... někým lepším.

A teď viděl ty ohyzdné jizvy, které jsem schovávala. To i na něj muselo být dost. Vypadá to, že ho ztratím, i když jsem ho teprve včera večer získala.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře. „Mio? Jsi v pořádku?“

„Jo,“ odpověděla jsem třesoucím se hlasem. „Hned budu hotová.“

Omotala jsem si pokrývku pevně kolem těla a pomalu jsem otevřela dveře.

Jordan seděl na kraji postele a na sobě měl jen černé

boxerky. Nic víc.

Kdybych zrovna nebyla v takovém zmateném rozpoložení, určitě bych si vychutnala pohled na to úžasné tělo, které jsem viděla poprvé v denním světle. Kdybych řekla *vypracované tělo*, bylo by to velmi umírněné vyjádření. S radostí bych dokázala dlouhé hodiny hladit ten skvělý pekáč buchet, co měl na břiše.

Podíval se na mě. „Nazdar,“ řekl tichým klidným hlasem. Vstal a došel až ke mně.

Tak strašně moc jsem chtěla, aby mě hladil, aby se se mnou mazlil, ale bála jsem se, co by to se mnou udělalo, kdyby se mě skutečně dotkl. Ustoupila jsem radši o krok dozadu a otočila se.

„Díky... za dnešní noc.“

Díky? Copak jsem nemohla vymyslet něco chytřejšího?

„Myslím, že radši půjdu do svého pokoje...“

„Počkej,“ ozval se jeho hlas za mnou. „Nechod pryč.“

Povídej si se mnou.“

Povzdechla jsem si a otočila se k němu. „A o čem si chceš povídat?“

„No... o nás, o tobě a o mně.“ Mávl rukou mezi námi.

„O tom, proč se teď tak chováš, proč mě od sebe odháníš.

Myslel jsem, že po tom včerejšku...“ Pročísl si rukou vlasy. „Koukni... myslím, že vím, proč se dneska tak chováš... proč jsi mi nedovolila včera večer rozsvítit. Ty jizvy na tvém zadku a stehnech...“

Vyděsila jsem se a bylo to na mně vidět. „Vůbec nevíš, o čem mluvíš.“ Cítila jsem, jak se mi do očí hrnou slzy.

„Tak mi o tom něco řekni.“ Udělal krok ke mně a natáhl

303

ruku.

„Nemůžu.“

„Ale ano, můžeš. Už jsi mi vyprávěla o těch svinstvech, co ti ten bastard udělal. Takže mi můžeš říct i o tomhle.

Neodsuzoval jsem tě za nic a věř mi, že ani nebudu. Kotě, jsem tu...“

Zakroutila jsem hlavou. Na řasách se mi třpytily slzy.

„Tohle mi neudělal Forbes.“

Svaly v obličeji mu ztuhly. Všimla jsem se, jak zaťal ruce v pěsti, až mu zbělely klouby. „Tak kdo?“ Ta dvě

slova vyslovil velmi pomalu.

Obestřel mě strach. Měla jsem pocit, jako bych byla obnažená. Objala jsem se kolem hrudi a přála jsem si být oblečená. Stát před ním zamotaná v pokrývce se mi vůbec nelíbilo.

„Tak kdo, Mio?“ zaslechla jsem v jeho hlase vztek, který nedokázal potlačit. Věděla jsem, že se nezlobí na mě, měl zlost na člověka, co mi tohle udělal.

Slzy mi stékaly po tvářích. Otřela jsem si je hřbetem ruky a zhluboka se nadechla.

„Oliver. Můj otec.“

„Tohle ti udělal *tvůj táta*?“ Neochota uvěřit, kterou jsem slyšela v jeho hlase, mě zraňovala. Připadala jsem si jako

ten největší póvl na světě.

„Ano. Ne každý má to štěstí, že má tak skvělého tátu jako ty, Jordane.“ Neměla jsem v úmyslu to říct tak hořce, ale nemohla jsem si pomoci. Nedokázala jsem se ovládnout. „Otec nebyl zrovna láskyplný a pečující táta, který by své dítě miloval. Nebyl jako tvůj táta. Můj otec

304

byl hnusný a krutý mizera, který mě mlátil, kdykoliv se mu zachtělo. A vždycky

si na to vzal pásek. Od toho mám ty
jizvy.“

Shodila jsem přikrývku, do níž jsem byla zabalená,
a ukázala mu své tělo. Obrátila jsem se k němu zády. Cítila
jsem nesnesitelnou bolest, neměla jsem ponětí, co mám
dělat. Moje myšlenky se zatoulaly někam hodně daleko.

„Když usoudil, že jsem byla obzvláště zlobivá, jak
vždycky říkal... a k tomu stačilo málo, třeba jen nechat
otevřené mléko na stole... nebo když jsem neuposlechla
nějaký jeho příkaz, když jsem se třeba jen o minutu
zpozdlila ze školy, pak vždycky používal opasek s kovovou
přezkou. Tím to totiž mnohem víc bolí a způsobí mnohem
větší zranění. Zvyšovalo mu to sebevědomí.“

Horké slzy mi stékaly po tvářích. Nechala jsem je, abych
alespoň něco cítila. Protože jinak jsem nevnímala nic
kolem sebe.

„Vysmíval se mi, ohrožoval mě nožem nebo pistolí...
Používal všechno zlo, aby mi ukázal, kam ve společnosti
patřím. Nakonec jsem přestala počítat zlomená žebra
a kosti, která jsem po jeho výchovných metodách měla.

O zlomených prstech ani nemluví. Vykloubená ramena,
vymknutá kolena, na nichž se podepsaly jeho boty...”

Nadechla jsem se, abych přemohla bolest, která mi svírala
srdce. „Takže takovýhle byl můj život. Teď už víš
všechno... a... teď už opravdu jdu.“

Popadla jsem ze země pokrývku a zabalila se do ní.

Byla jsem zhnusená sama sebou a strach mě ochromil jako
nějaká nemoc. Přála jsem si odtud co nejrychleji zmizet,

305

ale Jordan byl rychlejší.

Objal mě zezadu, otočil mě k sobě a pevně mě sevřel
v náručí. Nesnažila jsem se z jeho sevření vymanit, protože
kus mého já se v jeho náručí cítil bezpečně. Toužila jsem
po jeho pozornosti víc než po čemkoliv jiném.

Už nikdy jsem nechtěla být sama.

Cítila jsem, jak se mu chvěje tělo. Přitiskl si tvář
na mou... zavřela jsem oči a bolest mně prostupovala
tělem a spalovala vše, co jí přišlo do cesty.

„Ne, Mio,“ zašeptal. „Ne.“

Vnímala jsem jeho paže, jeho dlaně... jeho bezpečnou

náruč a věděla jsem, že on mi nikdy neublíží.

Zhroutila jsem se.

Jako když se rozbije sklo, poroučela jsem se k zemi.

Nohy mě neposlouchaly, ale Jordan mě pevně držel. Byl tu, aby mě nenechal padnout. Zvedl mě do náručí a odnesl mě k posteli.

Objala jsem ho kolem krku, zabořila mu obličej do hrudi... tiskla jsem se k němu a plakala, dokud slzy neodplavily po celé ty roky nashromážděnou bolest hluboko ve mně pohřbenou.

„Jsem tady...pro tebe... vždycky tu budu, abych tě ochránil. Už nikdy a nikomu nedovolím, aby ti ublížil, Mio. Přísahám.“

Musela jsem v jednu chvíli usnout. Naprosté vyčerpání z pláče znovuprožití nashromážděných bolestí si vybralo daň.

Když jsem se probudila, měla jsem oči napuchlé a hlava

306

mě bolela jako střep. Zvedla jsem ji z Jordanovy hrudi a zamrkala jsem, abych se trochu rozkoukala. Jordan měl

oči zavřené a stále mě pevně držel v náručí.

„Nechod' nikam.“ Otevřel oči.

„Nikam nejdu,“ zašeptala jsem chraplavě.

Prsty mně opisoval malé kroužky po zádech. „Jak je ti?“

Protřela jsem si oči a opřela se bradou o jeho prsa. „Už mi bylo i hůř.“

Chápavě přikývl.

„Díky... že jsi tu se mnou... že sis mě poslechl.“

„Pro tebe tu budu vždycky.“ Lehce mě pohladil po tváři.

„Potřebovala ses z toho všeho vypovídat. Ulevilo se ti alespoň trochu?“

Přikývla jsem. „Je mi trochu líp. Chtěla bych, aby to takhle zůstalo.“ Položila jsem si znovu hlavu na něj a poslouchala jsem tlukot jeho srdce.

Zadívala jsem se na tetování, které mu pokrývalo pravou část hrudi, přecházelo přes rameno a táhlo se po paži až k zápěstí. Byl to ornamentální vzor s různými citáty propletenými mezi sebou.

Přejela jsem mu po obrazci bříškem prstu, četla jsem jednotlivá slova, která jsem už viděla předtím, ale nevěnovala jsem jim žádnou pozornost. Až teď...

Ne každý, kdo bloudí, je ztracený.

To měl napsáno na bicepsu.

„Tohle tetování jsem si nechal dělat natřikrát,“ vysvětlil mi. „Nechal jsem si ho udělat v době, kdy jsem cestoval. V Indonésii.“

307

Prstem jsem sjela níž na předloktí.

Nemáme se starat, abychom žili dlouho, ale abychom žili plně.

„Tohle jsem se nechal vytetovat, když máma umřela.“

Smutně jsem se na něj usmála a přitiskla jsem rty na vytetovaná slova. Posadila jsem se a posunula se tak, že jsem na něm seděla obkročmo. Položil si ruce na má stehna.

„Už jsi skončila s prohlídkou?“zakřenil se.

„Prohlížím si tetování... a ne, ještě jsem neskončila.“

Usmála jsem se a sklonila, abych mohla přečíst další slova na hrudi...

Já problémy nevyhledávám. Obvykle si problémy vyhledají mě.

Vyprskla jsem smíchy. To je celý Jordan. Ale kdo to jen...

„Harry Potter!“ Zapíchla jsem mu prst do kůže.

„Au!“ postěžoval si a třel si hrud’.

„Promiň,“ usmála jsem se rozpačitě. „Tohle je citát z Harryho Pottera, ne?“

Podezřívavě se na mě zadíval. „Ano, to je. Proč?“

Pokrčila jsem rameny. „To nic... ty *pako*,“ zakašlala jsem a přikryla jsem si pusou rukou.

Přimhouřil oči, pak se rychle otočil, položil mě na záda a přišpendlil mě svým tělem k posteli.

Vykřikla jsem a zasmála se.

„Tys řekla, že jsem pako?“ Zavrčel s obličejem kousek od mého. Tvářil se vážně, ale všimla jsem si, jak se mu
308

v očích blýskají plamínky smíchu.

„Vůbec ne.“ Stiskla jsem rty pevně k sobě.

„Ne? Jsem si na sto procent jistý, žes mi řekla, že jsem pako.“

„Nééé.“ Naoko šokovaně jsem zalapala po dechu.

„Chtěla jsem tím jen říct, že když si necháš na prsa

vytetovat citát z Harryho Pottera, tak – nezlob se na mě –

ale jsi fakt pako. Řekla bych, že je to ta nejbáznivější věc na světě.“

„Ty jsi ale drzá,“ poznamenal. „Ale vážně, kotě, Harry Potter je zatraceně skvělý! Vždyť ten kluk je *kouzelník!*“

Rozesmála jsem se. Líbilo se mi, když jsme spolu takhle laškovali. Myslím, že z téhle stránky znal Jordana málokdo. Takovou tu obnaženou verzi Jordana. Skutečného Jordana. Jordana, kterého ukrýval hluboko v duši.

Zasmál se se mnou a pak mě pohladil po tváři. Přitiskl mně palec ke rtům a vyvolal žár v mém těle. Smích nás oba rychle přešel, když se sklonil a místo palce přitiskl ke rtům svá ústa.

„Líbí se mi, když se směješ,“ zamumlal, když se na chvíli odtáhl.

Ruce mi sklouzly na jeho zadek. „A mně se líbí, když mě rozesmíváš.“

Ještě jednou mě políbil a položil si hlavu na moje ňadra.

Pohrávala jsem si s pramínky jeho vlasů. Jordan spokojeně vrněl, takže jsem usoudila, že se mu to líbí.

„Jsem fakt pako,“ zamumlal po chvíli.

Přestala jsem mu vískat vlasy. „Jo, to jsi.“ Usmála jsem se. „Ale víš co? Právě to se mi na tobě hrozně líbí.“

309

Stiskl mi boky a políbil mě mezi řadry.

Znovu jsem si pohrávala s jeho vlasy. „Takže... co teď?“ Ta otázka mi vrtala hlavou od chvíle, kdy jsme se poprvé milovali.

Po pravdě řečeno, pořád jsem nevěděla, co vlastně mezi námi je. Měli jsme sice rande, a teď jsme se dokonce milovali, ale skončilo to neslavně. Vždycky jsem se psychicky sesypala.

Věděla jsem, co chci. Ale neměla jsem ani tušení, co chce Jordan.

Hrud' se mu zvedala, jak se nadechoval, rukou mě hladil po rameni. „No... myslel jsem, že bych tě tu nechal samotnou v posteli, vstal bych a nakrmil bych Dozera, protože už určitě čeká na snídani a potřebuje vyvenčit. Pak bych udělal lívance pro svou lásku a přinesl bych jí je do postele. Představoval jsem si, že až se nají a bude spokojená, že bychom zůstali po zbytek dne v posteli...

tedy samozřejmě, pokud se jí to bude líbit.“

Pro svou lásku. To bylo dobré znamení.

Zvedl hlavu a položil si bradu na moji hrud'. Jeho laskavé oči se zadívaly do mých. Viděla jsem v nich vřelost a něhu, city, které patřily mně.

Podepřela jsem si hlavu rukama a naklonila jsem se k němu. „To se jí bude moc líbit,“ zamumlala jsem.

Zorničky se mu rozšířily a oči potemněly touhou.

„No... možná že Dozer může se snídaní ještě chvíli počkat.“ Pohládl mě po těle. Ruka mu pomalu klouzala níž a níž, až jsem ucítila prsty mezi stehny. Jedním vklouzl dovnitř.

310

„Ach, bože...,“ vzdychla jsem. Cítila jsem, jak mě jeho pevný penis tlačí do stehna.

„Kotě, jsi tak připravená...,“ zamumlal.

„Za to nemůžu... co se mnou děláš.“

„A hodlám s tebou dělat mnohem víc,“ přislíbil a přitiskl ústa na mé rozpálené rty.

Když jsme se znovu pomilovali, Jordan se konečně slitoval a šel nakrmit a vyvenčit Dozera.

Natáhla jsem si kalhotky a ze skříně jsem si vypůjčila jedno z Jordanových triček. Bylo mi trochu velké, měla jsem ho až skoro ke kolenům.

Rozhlížela jsem se po pokoji a zadívala se na mapu světa, kterou měl připíchnutou napínáčky na zdi. Byly na ní zapíchnuty barevné špendlíky a mezi nimi vyznačená červená linka, označující všechna místa, která při své cestě navštívil. Poslední špendlík byl v Thajsku, ale červená linka mířila dál do Indie, přes Nepál, Čínu až do Hongkongu, pak pokračovala do Šanghaje a končila v Japonsku. Domyslela jsem si, že naznačovala cestu, kterou chtěl podniknout, ale kterou mu překazily rodinné problémy, kdy se musel vrátit zpátky do Států.

Prohlížela jsem si fotografie připíchnuté kolem mapy – byl na nich Jordan v mladším vydání společně s kamarády. Vypadal spokojeně, oči mu zářily a na rtech mu pohrával úsměv.

Při pohledu na jeho tvář plnou veselí a dobrodružství, když ještě nevěděl, co ho čeká, mě bolelo srdce.

Pod mapou stál psací stůl. I na něm bylo několik

zarámovaných fotografií.

Na jedné z nich byla tmavovlasá žena usmívající se přímo do fotoaparátu. Asi to byla Jordanova máma. Zvedla jsem ji a pozorně si ji prohlížela. Vypadala poměrně mladě, možná tak v mém věku, a byla opravdu velmi krásná. Měla stejnou barvu očí jako Jordan.

Položila jsem ji zpátky na stůl a vzala si vedlejší. Byl na ní malý Jordan, možná tak čtyř- až pětiletý. V náruči ho držel mladý muž – usoudila jsem, že to bude otec –, který vypadal úplně stejně jako teď Jordan.

Z druhé strany se k Jordanovi tiskla drobná žena s hřívou blondátých vlasů. *Jasně, tohle musí být jeho máma*, pomyslela jsem si. Ta druhá žena bude pravděpodobně nějaká teta.

Postavila jsem rámeček s fotografií na stůl právě ve chvíli, kdy do pokoje vešel Jordan s tácem v ruce, na němž byl talíř palačinek a dva hrnky kávy.

Copak by mohl být ještě dokonalejší? Když jsem byla v motelu nedaleko Bostonu, tohle všechno jsem si

představovala. Tehdy to pro mě byl ten nejkrásnější sen.

Položil táč s jídlem na stůl. Zezadu mě objal kolem pasu

a položil si bradu na mé temeno. „To je máma s tátou.“

Ukázal na fotografii, na niž jsem se právě dívala.

„Tvoje máma byla moc krásná, Jordane.“

„Ano, to byla. Víš, trochu mi ji připomínáš.“

„Opravdu?“ usmála jsem.

„Jasně. Taky vždycky dřív mluvila, než přemýšlela.

Stejně, jako to děláš ty.“

„No tedy!“ vykřikla jsem a šтіpla jsem ho do boku.

312

„Ale no tak. Nech toho!“ Zasmál se a kroutil se za mnou.

„Jsem fakt šíleně lechtivý!“

Otočila jsem se a zadívala se na něj. „Hmm... to jsem nevěděla.“

Jordan přimhouřil oči. „Nepřiznal jsem se k tomu právě z důvodu, že jsem přesně věděl, co tě napadne. Takže ne aby ses mě pokoušela znovu lechtat.“

„Jako kdyby mě vůbec něco takového napadlo.“ Sladce jsem se na něj usmála.

Zakroutil hlavou a políbil mě na rty.

Vzala jsem znovu do ruky fotografii a podrobně si ji prohlížela. „Jsi hrozně podobný otci.“

„Jo, to jsem. Taky byl za mlada pěkný proutník.“

Zavrtěla jsem hlavou a položila obrázek zpátky na stůl.

„Kdo je tohle?“ Ukázala jsem na tmavovlasou ženu.

Jordan mě pustil a vzal fotografii do ruky. „To je Abbi...
moje biologická máma.“

Prekvapeně jsem se na něj podívala.

Zadíval se mi do očí. „Umřela při porodu. Trpěla
vrozenou vadou srdce, o níž nikdo nevěděl. A bohužel její
srdíčko zátěž při porodu nevydrželo. Umřela krátce
po tom, co jsem se narodil.“

Oči se mi naplnily slzami.

*Proboha, během svého života toho tolik ztratil. Hned
dvě mámy.*

Zvedla jsem ruku a pohládila ho po tváři. „Je mi to líto.“

Položil fotografii na stůl. „Nikdy jsem ji vlastně
nepoznal. Právě proto bylo hrozně těžké se s její ztrátou
vyrovnat, jestli víš, co tím chci říct. Ale táta mi během

dětství o ní vždycky moc krásně vyprávěl. A měl jsem spoustu jejích fotografií.“

„Takže ta žena, které jsi říkal mami...?“

„To byla Belle. Tátova láska z dětství. Rozešli se, když Belle odešla studovat na univerzitu. Táta se pak zamiloval do Abbi a narodil jsem se já. Když Abbi umřela, táta mě dlouho vychovával sám. Tedy děda mu pomáhal, protože táta tehdy ještě pracoval. Pak se zpátky do města vrátila Belle – to mi byly asi tři nebo čtyři. Nakonec se s tátou zase dali dohromady a Belle mě vychovala jako vlastního.“

„Oni nikdy nechtěli mít spolu další děti?“ zeptala jsem se.

V obličeji se mu mihl podivný výraz, jako by o tom nikdy předtím nepřemýšlel. Našpulil rty. „Myslím, že ne. Měli přece mě a byl jsem dokonalý. Tak co víc by ještě chtěli?“

Obrátila jsem oči v sloup a zasmála se. „To je fakt.“

Jordan se rozesmál, stoupl si za mě a pleskl mě přes zadek. „Tak pojď, nasnídáme se. Aby všechno to moje úsilí

nepřišlo vniveč a palačinky nám nevychladly.“

Sedli jsme si ke stolu. Mně Jordan nabídl židli, sám si přitáhl stoličku. Skrčila jsem si nohy pod sebe – byl to bezděčný pohyb, který jsem si ani neuvědomovala. Snažila jsem se skrýt jizvy, i když Jordan věděl, že je mám a jak jsem k nim přišla.

Vypovídat se ze své minulosti, povědět mu o Oliverovi i Forbesovi, mi připadalo, jako bych otevřela dveře do tmavé místnosti a nechala dovnitř proudit světlo.

314

I když pouhé vypovídání se na věci nic nezměnilo, nevymazalo mé hrůzné vzpomínky, přesto jsem cítila, jak se mi ulevilo.

Vzala jsem si palačinku, kus si utrhla a strčila si ji do pusy. Jordan si mě zaujatě prohlížel. Jako by se mu hlavou honily představy toho, co jsme dělali před půl hodinou. Zadívala jsem se na něj.

„Co je?“ zeptal se a nasadil nevinný pohled. „Já za to nemůžu, že v tom mém triku vypadáš tak zatraceně sexy.

A navíc máš hrozně hezké nohy.“

V podbřišku mě páliło a horkost se mně šířila celým

tělem. Přepadla mě náhlá touha po jeho dotecích.

Přemýšlela jsem, jestli si v jeho přítomnosti budu vždycky takhle připadat.

Ukousla jsem si další kus palačinky. Polkla jsem a najednou jsem ucítila šílenou bolest v žaludku. Rychle jsem si přitiskla ruku na břicho. Věděla jsem, kde se tak najednou vzala. Včera odpoledne jsem se přejedla a pak všechno vyzvracela. Tohle bylo vlastně od té doby první jídlo, které jsem pozřela.

Jordan si toho všiml. „Jsi v pořádku?“ Znepokojeně se zamračil.

„Jo, je mi fajn,“ pronesla jsem trochu zadýchaně, jak jsem se snažila překonat bolest. Odložila jsem zbytek palačinky na talíř. „Jde jen o ženské záležitosti.“

„To bychom ale měli rychle využít, dokud to ještě jde, ne?“

Ušklíbla jsem se, bolest mezitím pominula. „Máme ještě pár dní k dobru, takže si můžeme užívat, kdykoliv se nám

315

zachce.“

„Hmm... to mám taky v úmyslu.“ Odložil palačinku a poklepal si na klín.

„Ted’?“ Kousla jsem se do rtu.

„Jasně,“ přikývl a v očích mu pohrávaly ohníčky sexuálního vzrušení, jako by mi říkal, jak moc chce, aby se mé tělo cítilo spokojeně a úžasně.

Vstala jsem, rozkročmo jsem si na něj sedla a položila mu ruce na ramena. Cítila jsem, jak se mu v klíně vzpíná ztopořené mužství. „Jsi nenasytný.“

„Toužím jenom po tobě, kotě.“ Rukama mě pevně chytil za zadek a prsty lehce přejížděl po jizvách.

Ztuhla jsem a svaly se mi napjaly.

„Uvolni se,“ zašeptal. „Víš, že ti neublížím.“

Přikývla jsem a snažila se myslet na příjemné věci.

Jordan se postavil a odnesl mě v náručí k posteli, kde mě položil.

„Jsi nádherná.“ Posel mi hrdlo něžnými polibky.

„Každíčký kousek tvého těla.“ Posunul mě kousek dál a lehl si vedle mě. Obrátil mě na bok, takže jsem ležela zády k němu.

„Celé tvé tělo je krásné...“ Hladil mě lehce po zádech a níž až ke stehnům. „Nic nemáš zlomeného, nic není zohyzdělé...“ Líbal mě podél páteře až na zadeček. „Jsi prostě ohromující, kotě.“

Jordan mě posunul, přitiskl se hrudí na má záda a pevně mě objal.

„Ale to není nic ve srovnání s tím, jak úžasná jsi uvnitř.“

Šeptal mi do ucha a rukou zajel pod tričko. Přitiskl mně

316

ruku mezi ňadra, přímo na srdce. „Přesně tohle mě přivádí k šílenství... to, co je tady uvnitř.“

Srdce mi bušilo při jeho slovech, připravené téměř vybuchnout. Potřebovala jsem cítit jeho blízkost, otočila jsem se v jeho náručí a zabořila obličej do jeho krku.

Vdechovala jsem vůni jeho těla.

Nikdy jsem nepotkala nikoho takového jako Jordana.

Byl jako zázrak, který mi seslal sám bůh.

Vývolával ve mně pocity, jako když se poprvé nadechnete čerstvého vzduchu. Uvědomila jsem si, že bez něj bych nový život nikdy nemohla začít.

Bez něj bych nemohla žít.

„Potřebuju tě k životu, Jordane,“ zašeptala jsem
a vtiskla mu polibek na hrud’.

Naklonil hlavu a zadíval se mi přímo do očí. „Já tebe
taky, kotě.“

317

19

Jordan

Vběhl jsem zpátky dovnitř, protože se rozezněl telefon.

Popadl jsem sluchátko ze zdi. „U Zlatého dubu,“ ohlásil
jsem se.

*„Nazdar synku, jen se ti hlásím a chci vědět, jak se ti
daří?“*

„Ahoj, tati. Všechno v pohodě.“ Vyskočil jsem
na kuchyňský pult.

Oknem jsem pozoroval Miu s Dozerem. Právě mu
dávala psí pamlsky. Chudák pes pořád nemohl pochopit,
proč má na noze tu šílenou bílou věc, takže jsme se mu víc
věnovali, abychom ho zabavili. A mezitím jsme se
milovali.

„Co je nového?“

„Všechno při starém.“ Pokrčil jsem ramenem, z pytlíku, který byl otevřený na pultu, jsem vytáhl oříšek a hodil si ho do pusy.

„Takže kromě toho jednoho hosta žádní noví?“

„Vůbec.“ Chřoupal jsem oříšek. „Dneska odpoledne by měli dorazit Perryovi,“ prohlásil jsem optimisticky a doufal jsem, že tátovi zvednu náladu.

„Bože, to už je zase rok pryč?“

„Jo. Už jsem jim připravil pokoj, takže by všechno mělo být v pohodě.“

318

Mia trvala na tom, že mi s přípravou pokoje pomůže.

Trvalo nám to déle, než kdybych to dělal sám, protože jsme si při tom i užívali. Začalo to tím, že si Mia klekla a jazykem si pohrávala s mým ptákem. Nakonec jsem ji přitiskl ke zdi, nohama mě objala kolem pasu a píchal jsem ji tak dlouho, až křičela rozkoší.

„Jsi hodný synek,“ prohlásil otec.

Zakroutil jsem hlavou.

Ale nejsem, tati, ale snažím se, abych byl. A myslím, že

když bude Mia se mnou, tak se mi to podaří.

Otec si povzdychl. „*Takže žádné další rezervace nemáme?*“ Znovu se o tom ujišťoval, jako bych během hovoru dokázal nějaký zázrak.

„Bohužel... ne, tati.“

„*Ale to přece není tvoje chyba. Obchod se zase brzy rozeběhne, uvidíš. Jsem si tím jistý.*“

Táta byl vždycky velký optimista. Doufal jsem, že se to opravdu všechno zlepší.

„*A jak se daří Dozerovi?*“ zeptal se. „*Hojí se mu ta noha?*“

„Jo, uzdravuje se docela rychle. Ale strašně se nudí, protože nemůže venku létat jako obvykle. Takže se ho teď Mia snaží trochu zabavit.“ Podíval jsem se z okna. Mia ležela na trávniku a Dozer stál rozkročený nad ní a olizoval jí obličej. Mia se smála a snažila se ho odstrčit. Pohled na ně mě rozesmál.

„*Mia – máš snad na mysli našeho hosta – se snaží zabavit tvého psa?*“ zeptal se táta a mně zmizel úsměv z obličeje.

319

Kurva! Neměl jsem nic takového říkat. Teď se bude dohadovat, že mezi mnou a Miou něco je. A bude se snažit

vrátit se co nejdřív domů. Myslím to s Miou vážně, takže když mu to teď přiznám, nikomu to neublíží.

„Ano, myslím našeho hosta – Miu Monroeovou –“

„*Děje se něco, co bych měl vědět?*“ přerušil mě dřív,

než jsem mu stihl vysvětlit, jaký vztah mám k Mie. Ten jeho

otcovský tón hlasu mě naštvál. Takže ta nedospělá část mého já se rozhodla, že budu hrát hloupého, abych ho

rozčílil.

„Jako co?“ zeptal jsem se nenuceně.

„*No třeba to, jestli jsi s tou holkou spal?*“

Fajn. Trefa do černého.

„Jo...“ zamručel jsem. „Spím s ní... ale než se začneš

rozčilovat, chci ti vysvětlit, že je to něco úplně jiného. *Ona* je totiž úplně jiná.“

Chvilí bylo v telefonu ticho. „*Nikdy předtím jsi o dívce*

nemluvil, že by byla jiná. Mám to snad brát jako dobré

znamení?“

„Jasně.“ Usmál jsem se. „To bys měl.“

„*Takže se ti tahle líbí, co?*“

Líbí bylo slabé slovo. Ale nehodlal jsem teď tátovi

vysvětlovat, že jsem se do Mii až po uši zamiloval.

Ano, slyšíte mě dobře. Fakt jsem se do Mii bláznivě zamiloval.

Bylo to poprvé, co jsem něco takového cítil, poprvé, kdy jsem se do nějaké holky zamiloval. Myslím, že přesně tohle se stává všem chlapům, co se nedokážou snadno zabouchnout. Když to přijde, zabouchneme se rychle a až

320

po uši.

Ted' jen musím přijít na to, jak to Mie říct. Protože říct holce, kterou neznáte ani týden, že jste do ní naprostý blázen, není jednoduché. Jen doufám, že až se jí s tím svěřím, že přede mnou nezdrhne někam hodně daleko.

S tím, co má za sebou, totiž může být pěkně plachá.

„Jo, tati. Líbí se mi,“ odpověděl jsem mu a pročísl jsem si vlasy rukou. „Nechtěl jsem si s Miou nic začínat. Fakt jsem chtěl dodržet to, co jsem ti minule slíbil... ale prostě... nějak jsme se sblížili.“ Usmál jsem se při pomýšlení, jak je mi příjemné být v její blízkosti.

„Přijela sem, aby tu našla mámu. A když mi pomohla s Dozerem po té nehodě, tak jsem si řekl, že na oplátku

pomůžu já jí. No a pak jsme spolu trávili čím dál víc času.

Zjistil jsem, jaká doopravdy je... a je fakt fantastická,

tati.“

„No vypadá to, že ses nám opravdu zamiloval,

chlapče.“ Otec se zasmál. „Už se těším, až se seznámím s dívkou, která dokázala mého syna zkrotit a zchladit mu

hlavu.“

„Fajn, tati... to je fakt skvělý.“ Zasmál jsem se. „Ale

uvidíš, bude se ti určitě líbit. Je chytrá a opravdu krásná.

Trochu mi připomíná mámu – je drobná, blond'atá a má

sklon mluvit dřív, než si to rozmyslí. Jo... to mi

připomíná... chci se tě na něco zeptat. Neslyšel jsi někdy

o nějaké ženě, která se jmenuje Anna Monroeová, která

žije někde tady poblíž?“

Bydleli jsme v docela velkém městě, takže

pravděpodobnost, že by někoho takového mohl znát, byla

321

mizivá. Ale když pracoval jako policajt, tak znal skoro každého.

Na druhé straně linky bylo ticho.

„Tati, jsi tam ještě?“

„Jo, jsem tady.“ Zase se odmlčel a hlas mu zněl tak

nějak divně – podrážděně a chraplavě.

„Slyšel jsi mě, na co jsem se tě ptal? Jestli neznáš někoho se jménem Anna Monroeová.“ Trochu jsem na něj tlačil, protože jsem věděl, že se něco děje. Pravděpodobně něco o Miině matce věděl.

„*Proboha...*“, povzdechl si. „*Jordane, musíš pro mě něco udělat. Máš nějakou Miinu fotku, kterou bys mi mohl poslat?*“

Přejel jsem si rukou po tváři. „Proč?“

„*Neptej se a odpověz mi!*“ vyštěkl táta.

Otec na mě nikdy nezvyšoval hlas. Vůbec nikdy.

Dokonce ani tehdy, když jsem se zapletl s těmi grázly a když jsem propadl hazardu. Táta prostě nebyl typ, který by začal řvát. Spíš všechno řešil rozumově.

„Kurva! Co se děje, táto?“ řekl jsem našťvaně.

Táta se nadechl. „*Mrzí mě, že jsem na tebe tak vyjel.*

Ale... tak máš nějakou fotku Mii, nebo ne?“

„Ne, nemám. Ale počkej chvílku... hned nějakou udělám.“

Vytáhl jsem z kapsy mobilní telefon a stiskl tlačítko

fotoaparátu. Namířil jsem ho oknem na Miu a přiblížil si její obličej.

Smála se, byla šťastná. A neměla ani tušení, že si ji chci vyfotografovat, abych mohl její fotku poslat tátovi.

322

V kostech jsem cítil, že tohle asi nedopadne dobře.

Pomyslná oprátka kolem mého krku se pomalu utahovala.

Stiskl jsem spoušť.

„Takže ti posílám na mobil její fotku.“ Díval jsem se, jak na displeji pomalu nabíhá zelená linka označující odesílání souboru.

Slyšel jsem, jak tátovi v telefonu pípla příchozí zpráva.

Vyčkával jsem a zadržoval dech.

„*Panebože...*“, „slyšel jsem, jak zamumlal. „*Je to ona.*“

A v tu chvíli jsem s jistotou věděl, že je to průšvih.

Opravdu velkej a nepříjemnej průšvih. Že se stalo něco, co všechno od základu změní.

„Tati, neměl bys mi už sakra konečně říct, co se stalo?“

Táta si povzdechl, jako by se mi chystal říct něco

hrozného. „*Já vím. Jen mi není jasné, kde bych měl začít.*“

„No, řekl bych, že úplně od začátku.“ Byl jsem naštvaný a srdce mi bušilo jako splašený.

„Podívej, není to pro mě jednoduchý... a není to v podstatě můj příběh, takže buď ke mně shovívavý, synku.“

Netrpělivě jsem se nadechl.

Slyšel jsem, jak v telefonu něco zapraskalo, jako by si ho táta přendal od ucha k uchu, a pak promluvil:

„*Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že Belle žila nějakou dobu mimo Durango?*“

„Jo, šla studovat na vysokou. Proto jste se taky po střední rozešli, ne? A pak se sem zase vrátila a dali jste
323

se znovu dohromady.“

„Přesně tak. Ale ten příběh je trochu jiný, než jak ho znáš. Jordane, poslouchej mě... o tom, jak máma žila v Bostonu a co se stalo, jsem se dozvěděl jen několik dní před tím, než umřela...“

Boston.

Proboha, to snad ne!

Kurva ne a ne a ne!

Mámino celé jméno totiž bylo Annabelle. Vždycky jsem ji znal jen jako Belle, ale celým jménem se jmenovala Annabelle.

Anna.

Proč mi to sakra nedocvaklo dřív? Copak jsem fakt takový pitomec?

Belle byla Anna.

To ona byla Miinou matkou. Cítil jsem to v kostech.

„Belle byla Miinou matkou.“ Málem jsem se těmi slovy udusil.

Táta si vyčerpaně povzdychl. A to mi potvrdilo, že mám pravdu.

Srdce se mi zastavilo. Měl jsem pocit, jako by mi ho někdo vyrval z hrudi.

„Ano. Obávám se, že je to tak.“

Moje máma. Žena, která mě vychovala, byla... Miinou mámou.

Mámou, která ji zavrhla, hned jak ji porodila. Nechala ji s tím grázlem... parchantem, který si říkal, že je její táta.

Nakonec si vzala mého tatů a vychovala místo Mii mě.

Připadalo mi to, jako by se kolem valil buldozer a ničil

324

všechno, co mu přišlo do cesty.

Mia... my dva.

Složil jsem hlavu do dlaní. „Kurva. Kurva! Do hajzlu!“

„Mrzí mě to, synku. Pár dní před svou smrtí mi

vyprávěla o Mie. Nevěděl jsem to. Opravdu ne. Jediné, co

jsem o ní věděl, bylo, že poslední rok, kdy byla na fakultě, se seznámila s nějakým doktorem. Úplně ji pobláznil

a zanedlouho se za něj provdala. Ale po svatbě zjistila, že není takový, jakého ho znala. Jako by se s papírem, že je

jejím manželem, proměnil v d'ábla. Najednou byl

agresivní, stal se z něj násilník... bil ji a mockrát jí

ublížil. Kvůli němu několikrát skončila v nemocnici.

Nakonec od něj odešla, vrátila se sem a rozvedla se

s ním. Ale nikdy se ani slůvkem nezmínila, že by s ním měla dítě.“

Udělalo se mi špatně.

Sklouzl jsem z kuchyňského pultu. Nohy se mi

podlamovaly, takže jsem si sedl na zem. Skrčil jsem kolena
a opřel si o ně hlavu. Snažil jsem se zhluboka dýchat.

*„Když Belle věděla, že umírá,“ pokračoval táta, „řekla mi všechno.
Vyprávěla mi o Mie. Tvrdila, že když o tom*

zpětně přemýšlela, musela asi trpět poporodními

depresemi. A bála se ho. Bála se, Jordane. Její exmanžel

byl lidská zrudá. Jizvy, které jí způsobil...“

Při tátových slovech jsem ztuhl a před očima se mi
míhaly Miiny jizvy, které měla po těle.

„Když jsem je poprvé uviděl... chtěl jsem odjet

do Bostonu a toho hajzla zabít. Ale Belle mi to

nedovolila. Ted' už vím, že to nechtěla, protože se bála, že 325

bych se dozvěděl o Mie.“ Povzdechl si.

„Proč ji tam, tati, nechala napospas tomu hajzlovi? To

nechápu.“ Slova se mi zadrhla v hrdle, když jsem si

vzpomněl, jaký život měla Mia s otcem.

Představil jsem si, že mohla mít úplně jinou minulost.

Co kdyby ji Belle vzala s sebou a přivedla ji sem.

Mohla být klidně moje sestra. Nikdy bych ji nemiloval tak

jako teď... Ale místo toho měla tak hrozný život.

Kdyby žila s námi, byla by spokojená. Vyrůstala by

ve šťastné rodině... žila by tak, jak si zasloužila. Ne
s násilníkem, který jí jen ubližoval. Nezažila by takovou
krutost a bolest. Nepředstavitelnou bolest...

Zvedl se mi žaludek. Byl jsem naštvaný na ženu, která
mě vychovala. Ženu, která mi zalepovala rozbitá kolena,
když jsem občas spadl z kola. Ženu, která mě krmila.
Koupala mě. Milovala mě.

Panebože!

Vstal jsem a začal jsem přecházet po kuchyni.

*„Bellin ex-manžel byl bohatý a mocný muž. Byl lékař –
specialista na srdce. Lidé si ho vážili. Nedovolil jí, aby si vzala Miu s sebou.
Řekl jí, že jestli se o to pokusí, nechá ji zavřít za únos.“*

Odsunul jsem židli od stolu a sedl si. „Ale mohla přece
zavolat policii – říct jim, co se jí stalo a jak se k ní její
manžel chová. Měla přece spoustu důkazů – ty jizvy,
pobyty v nemocnici, protože ji tak zmlátil.“

„Máš pravdu, měla to udělat. Ale víš, jak to chodí.

*Musela by to všechno dokázat. Byla sama proti chlapovi,
který pocházel z bohaté a vlivné rodiny, který sám byl*

326

vážený doktor. Jeho otec byl nejlepším přítelem velitele policie. Moc a

*peníze znamenají mnohem víc než nějaké
jizvy a záznamy v nemocnici, synu. Ale přes to, co jí
udělal, věděla, že by svému dítěti nikdy neublížil. Nikdy
by na svou dcerku nevztáhl ruku. Proto také souhlasila
s tím, že odejde a Miu tam nechá s ním.“*

Praštil jsem pěstí do stolu. „Děláš si ze mě srandu?

Do hajzlu! Vážně si myslela, že na Miu nevztáhne ruku? Jak
si to, kurva, mohla myslet? Tati – viděl jsem ty její jizvy.“

*Sám jsem cítil bolest, kterou musela zažít. „Bil ji, mlátil ji do posledního dne,
než chcípnul. Udělal jí ze života peklo!*

To jen kvůli němu nepoznala nic jiného než násilí
a hrubost! Takže když si pak našla chlapa, choval se k ní
úplně stejně jako ten grázl Oliver! Proč si myslíš, že utekla
z Bostonu, tati? Protože ten bastard, s nímž žila, ji mlátil.
A dokonce se ji pokusil znásilnit.“

„Ne!“ Hlas měl zlomený a plný bolesti. Táta teď
prožíval přesně to co já, když mi to Mia prozradila.

„Ne,“ zopakoval. „Hledal jsem ji – Miu. Důvod, proč mi o ní Belle řekla, byl
ten, abych ji našel. Chtěla ji

*poznat a chtěla se s ní usmířit, než umře. Ale než jsem ji stihl najít, bylo už
příliš pozdě. Belle umřela.*

*Ale přesto jsem se vydal do Bostonu. Pamatuješ si,
když jsem ti říkal, že musím jet na konferenci? Odjel jsem do Bostonu. A
několik dní jsem ji sledoval. Nechtěl jsem
ji vystrašit... prostě jsem nevěděl, jestli jí mám o Belle
říct, nebo ne. Nakonec jsem se rozhodl, že to neudělám.
Myslel jsem si, že nestojí za to Miu ranit, kdybych jí řekl, že máma, která ji
jako dítě zavrhl, právě umřela. Ale*

327

*chtěl jsem se přesvědčit, že je šťastná. Že je v pořádku.
Vypadalo to, že je. Chodila do prestižní školy, měla
podanou přihlášku na Harvard... Bydlela v dobré čtvrti
a jezdila luxusním autem. A dokonce jsem ji viděl
s otcem – s Oliverem. Zdálo se mi, že spolu vycházejí
docela dobře.“*

*„Jasně, tati, protože Mia se umí moc dobře přetvařovat.
Je přímo specialistkou hrát si na někoho, kým vůbec není.“
„Jordane, kdybych o tom věděl, věř mi, že bych něco
udělal. Ty víš, že bych to tak nenechal.“*

*Ztěžka jsem se nadechl. „Jo, to vím. Jen...sakra, vůbec
nevím co teď udělat – jak jí to mám říct.“*

Jak mám vysvětlit holce, kterou miluju, že její máma –

co ji opustila a nechala ji napospas agresivnímu monstru –
vychovávala místo ní mě?

Bude mi to vyčítat, bude mě nenávidět. Byl jsem
přesvědčený, že ji ztratím.

Při tom pomyšlení se mi udělalo špatně.

„Musíš jí říct pravdu. Přesně to, co jsem ti teď řekl.“

Poškrábal jsem se na tváři. „S tímhle se nemůže nikdy
srovnat. Bude mě nenávidět. Ztratím ji.“

„Ne, určitě ji neztratíš,“ trval na svém táta.

*„Ale Belle ji nechala u toho hajzla a místo ní
vychovávala mě. Kdybych byl na jejím místě... kdyby se
tohle stalo mně, zabil bych ji.“*

*„Jordane, tohle přece vůbec není tvoje chyba. Vrátím
se hned domů a vysvětlím jí to sám –“*

„Ne!“ Zhluboka jsem se nadechl. *„Musí to slyšet ode
mě.“*

328

„Opravdu?“

Ne. „Jasně. Řeknu jí to.“

„Tak dobře, Znáš Miu líp než já. Zavolej mi, až jí to

řekneš. A dej mi vědět, jak to snáší. “

„Jasně, zavolám ti.“

„*Jordane?* “

„Co je?“

„*Všechno bude v pořádku, uvidíš, synku. Slibuju ti to.* “

Polkl jsem knedlík, který se mi vytvořil v krku. Přál jsem si být si tím tak jistý jako táta.

„Zavolám ti.“ Zavěsil jsem a odhodil jsem telefon na stůl. S řinkotem dopadl na desku. Položil jsem si hlavu do dlaní.

Za chvíli jsem zaslechl, jak se otevřely vchodové dveře.

„Ahoj. Stalo se něco?“ Miin sladký hlásek se nesl místností a vyvolával ve mně nesnesitelnou bolest. Zvedl jsem hlavu a podíval se na ni. Její nádherný úsměv najednou zmizel a změnil se v něco, čeho jsem se nejvíc obával.

„Jordane – jsi v pořádku?“ Rychle ke mně došla.

„Já –“ Slova se mi zadrhla v hrdle a zmizela stejně rychle, jako když hodíte kámen do vody.

„Jordane?“

Proboha, nemůžu jí to říct.

Prostě nemůžu.

Vstal jsem a vzal jsem její nádherný obličej do dlaní.

Silou vůle jsem se přinutil k úsměvu.

„Všechno je v pohodě, kotě.“

329

Přitiskl jsem své prolhané rty na její měkká, teplá a upřímná ústa... nenáviděl jsem se za svou slabost. Čím

déle jsem ten okamžik odkládal, tím zbabělejší jsem byl.

330

20

Mia

Jordana něco příšerně rozladilo a našťvalo. Myslí si, že o tom nevím, ale vidím mu to na očích... ve výrazu tváře, v jeho chování, když si myslí, že se na něj nedívám.

Po včerejším telefonátu s otcem se choval opravdu divně. Nejdřív jsem si myslela, že se strašně pohádali, ale teď jsem pochopila, že je v tom něco mnohem víc. Jako bych trpěla nějakou paranoidní představou. Sadistická část mého já mi našeptávala, že to všechno nějak souvisí se

mnou – že Jordan na mě asi změnil názor a nechce se mnou mít nic společného.

Na jednu stranu jsem si přála, aby mi řekl, o co jde.

Mohla jsem se ho přímo zeptat, ale bála jsem se, co by mi odpověděl. Takže jsem se radši masochisticky sama mučila a čekala, co mi sám prozradí. Musím přiznat, že se mi svěřil s mnohým, ale pořád tu bylo něco, co jsem nevěděla.

Kéž bych tak byla silnější a odolnější. Kéž bych se tak dokázala sebrat a odejít odsud. Kdybych se dokázala oprostit od kluka, který o mě už nestojí.

Nejhorší na tom bylo, že jsem si uvědomila, jak moc jsem se do něj zamilovala.

Asi si říkáte, že bych se měla už konečně poučit.

Nemohla jsem teď za ním přijít a říct mu, jak mi je.

Nebo že tuším, že se něco děje. Ne teď, když se ode mě tak

331

distancoval.

Přála jsem si mu toho o sobě tolik neprozradit. Cítila jsem se teď před ním strašně zranitelná.

Věděla jsem, co bych měla v takové situaci udělat –

sbalit si svých pár švestek a vypadnout odsud. A najít si ubytování někde jinde. Ale bylo to jednodušší říct, než udělat.

Potřebovala jsem najít odvalu a vydat se za poslední Annou Monroeovou, kterou jsem měla na seznamu. Protože bez Jordana, který by mě držel za ruku, mi to připadalo milionkrát těžší než s ním.

Myslela jsem si, že je opravdu takový, jak mi říkal hned od začátku. Že prostě není schopný se se svými problémy svěřit holce. I když jsem si strašně přála, abych tohle dokázala změnit, abych ho přiměla k tomu, aby se ze svých starostí vypovídal, bylo jasné, že se mi to nepodaří.

Sice mi tvrdil, že po mně touží, ale vždycky, když mi to říkal, tak jsme se zrovna spolu milovali, nebo se k tomu chystali. A ze zkušeností vím – líp než kterákoliv jiná holka –, že chlap vám při sexu říká spoustu věcí, které pro něj vůbec nic neznamenají.

A dnes v noci to nebylo jinak. Probudila jsem někdy k ránu a zjistila jsem, že Jordan už je pryč. Na jeho místě, kde večer po milování usnul, se rozvaloval spící Dozer

a příšerně chrápal.

Zvítězila ve mně zvědavost. Prohledala jsem celý hotel – bohužel bez úspěchu. Konečně jsem ho našla, jak sedí na molu u jezera a popíjí pivo...

332

Obešla jsem ho a postavila se mezi jeho roztažené nohy. Podívala jsem se na něj.

Jordan mě chytil za stehna a prsty mně zatínal do kůže.

Opřel se mně čelem o nohy, jako by pro něj bylo těžké podívat se mi do očí.

Vklouzla jsem prsty do jeho vlasů a v duchu jsem ho prosila, aby se mi svěřil... ale přála jsem si slyšet jen věci, které jsem slyšet chtěla.

Sklouzl rukou po mé noze a chytil mě za ruku. Otočil mě a stáhl mě dolů, takže jsem mu seděla mezi nohama.

Opřela jsem se zády o jeho hrud' a Jordan mě jednou rukou objal kolem pasu, zatímco v druhé držel láhev piva.

„Co tady děláš takhle brzy ráno?“ zeptala jsem se a slova se nesla nad hladinou jezera ztrácejícího se ve tmě.

Políbil mě na krk a jeho dech mě hřál. „Nemohl jsem spát.“

Vzala jsem mu láhev piva z ruky, napila jsem se a podala mu ji zpátky.

„A co tě probudilo?“

Postavil láhev vedle sebe a povzdychl si. „Ale nic.“

Nic!

Dostala jsem vztek, byla jsem unavená a naštvaná, že se mnou nechce mluvit. Vstala jsem.

„Jestli mě tu dál nechceš, Jordane – ať už mezi námi bylo cokoli –, tak mi to prostě řekni! Jenom... prosím tě... se přestaň chovat takhle odmítavě!“

Otočila jsem se na podpatku a běžela zpátky do hotelu.

333

Dohonil mě ve chvíli, kdy jsem stihla doběhnout k hlavnímu vchodu. Zavřel dveře, které jsem předtím

otevřela. Stoupl si za mě a přitiskl si mě na hrud’.

„Ale já tě tu chci,“ zašeptal mi zhrublým hlasem

do ucha. „Jak tě to vůbec mohlo napadnout, že bych tě nechtěl? Toužím po tobě víc než po komkoliv jiném.“

„Tak proč tohle všechno?“ Ztěžka jsem dýchala,

nerozuměla jsem tomu, v hlavě jsem měla zmatek a srdce mi bušilo o sto šest.

„Co tohle všechno?“

Otočila jsem se, sevřela v prstech kliku dveří a opřela se o ně. „No... chováš se teď divně... jako by... jako by ses ode mě odtahoval. Vím, že přede mnou něco tajíš.“

Zavřel oči, jako by ho přepadla náhlá bolest. „Ale není to nic, s čím by sis měla dělat starosti.“

Chytila jsem ho za ruku a propletla si s ním prsty.

„Potřebuju, abys se mnou o tom mluvil.“ Stiskla jsem mu ruku ve snaze dodat mu trochu odvahy, aby se mi svěřil.

Otevřel oči a zadíval se na naše spojené ruce.

Dlouze se nadechl. „Povím ti o tom...,“ zakroutil hlavou. „Ale ne teď... teď prostě nemůžu.“ Vypadalo to, že teď skutečně není schopen ze sebe vypravit víc.

Opřel se rukama o dveře vedle mé hlavy a přitiskl rty na mé. Nekompromisně, tvrdě a bez zaváhání.

Chtěla jsem ho odstrčit, dožadovat se toho, aby si se mnou promluvil. Chtěla jsem mu říct, že nebudu čekat. Že tenhle polibek ho nezbaví toho, čím se užírá.

Ale neudělala jsem to. Nechtěla jsem, aby mě přestal líbat. Toužila jsem po jeho polibcích a přála si, aby nikdy 334 neskončily.

Přestal mě líbat a přetáhl mi pyžamo přes hlavu.

Sklonil se a vzal do úst jednu bradavku. Zvrátila jsem hlavu, která se zaduněním narazila do dveří.

Natáhla jsem ruce a rychle rozepínala knoflíky jeho džinsů. Vklouzla jsem rukou dovnitř a prsty pevně sevřela kolem horkého tvrdého penisu.

„Miluj se se mnou, Mio!“ zachrčel a tlačil se penisem do mé ruky.

Pak najednou všechno nabralo na obrátkách – byli jsme vášnivější, cítili naléhavou potřebu spojit se v jedno tělo.

Zbytek mého pyžama a spodního prádla vzal za své, a než jsem si to stačila uvědomit, stála jsem nahá ve vchodu do hotelu a Jordan – stále ještě oblečený – mě nadzvedl a jeho pták se tvrdě dožadoval vstupu do mého těla.

Vykřikla jsem, překvapená tak náhlou potřebou a čistou radostí, že ho opět cítím v sobě. Objala jsem ho nohama

kolem pasu, nehty jsem zatínala do pevných ramenou.

To ho ještě víc povzbuzovalo.

Přirážel ke mně tvrdě a rychle, džínsy mně bolestivě

*odíraly stehna, ale v tuhle chvíli mi to nevadilo. Jediné, co mě zajímalo, bylo
cítit jeho ptáka uvnitř těla.*

Na ničem jiném nezáleželo.

Byli jsme venku, pobláznění a divocí, milovali jsme se

brzy po ránu... a všechno tohle jen umocňovalo vztah

mezi námi... způsobovalo, že jsme naše spojení prožívali

tisíckrát intenzivněji...

335

*„Jsi moje, Mio,“ vyhrkl, když mě svými boky přirazil ke dveřím, když jeho
milování nabíralo na divoké*

intenzitě. „Nikdy nedopustím, abych tě ztratil. Nikdy!“

„Nikdy mě neztratiš,“ vyhrkla jsem a lapala jsem

po dechu, zmatená a vzrušená jako nikdy předtím.

„Nikdy!“

Milovali jsme se asi před hodinou. A teď jsem se znovu
probudila v Jordanově posteli – a sama.

Povzdychla jsem si, spustila nohy přes okraj postele

a vydala se do koupelny. Oblékla jsem si to samé oblečení

jako včera, protože jsem si ani nestihla donést čisté ze svého pokoje. Nebyla jsem ještě připravená si s Jordanem promluvit, tak jsem se rozhodla raději jít do svého pokoje, kde bych si dala sprchu, vyčistila si zuby a převlékla se do čistého prádla. Vzala jsem ze stolku klíč od pokoje a vyrazila do hotelové haly.

Když jsem dorazila ke schodům do prvního patra, zaslechla jsem odtamtud dva mužské hlasy. Jeden byl Jordanův. Ten druhý jsem neznala. Vycházely seshora z kanceláře.

Přemýšlela jsem, co bych měla udělat.

Nechtěla jsem vrazit do kanceláře, kdyby měl Jordan nějakou důležitou schůzku. Chtěla jsem jen projít chodbou k zadnímu východu, obejít hotel a hlavním vchodem se dostat do svého pokoje.

Užuž jsem chtěla schody vyběhnout, když jsem najednou zaslechla své jméno. A nebyl to Jordan, kdo ho vyslovil.

Byl to ten druhý muž.

336

Zvědavost mi nedala, vyšla jsem tiše schody a hlasy jsem teď slyšela mnohem zřetelněji.

„... tomu nevěřím, Jordane.“

Slyšela jsem, jak si Jordan povzdechl. „Já vím, tati.

Jsem zbabělec.“

Jordanův otec se už vrátil? Usmála jsem se při

pomyšlení, že se s jeho otcem seznámím. Ale jak Jordan

pokračoval dál, úsměv mi tuhl na tváři, dokud se nevytratil

úplně.

„Chtěl jsem jí to říct, ale... prostě jsem se k tomu

neodhodlal. Nevěděl jsem, co bych jí měl říct... jak

začít...“

„Měl jsi jí říct pravdu, Jordane. Začít tím, že jí řekneš

pravdu. Věděl jsem, že jsem se měl vrátit hned ten den, kdy

jste spolu mluvili. A protože jsi mi teď nebral telefon,

rozhodl jsem se přijet. Tušil jsem, že se tu něco děje,“

povzdechl si. „Myslel jsem si, že jste se s Miou kvůli tomu

pohádali... ale ani ve snu mě nenapadlo, že jí o tom nic

neřekneš. Takhle jsem tě nevychoval. Chápu tě, že si o ni

děláš starosti a že se ti líbí. Ale nemůžeš v tom

pokračovat, pokud před ní budeš tajit pravdu. To není

správné. Jak si myslíš, že jí bude, až zjistí, že už několik

dní znáš pravdu o její matce a přitom jsi jí neřekl ani slovo?“

Srdce se mi zastavilo a nemohla jsem se ani nadechnout, žaludek se mi bolestivě svíral. Sevřela jsem ruce v pěsti, až se mi nehty zarývaly do kůže.

„Do hajzlu...!“ slyšela jsem Jordana, hlas měl plný bolesti. „Všechno jsem to podělal. Myslel jsem si, že by

337

mi to neodpustila... ale teď... teď už mi neodpustí nikdy. Tušila... věděla, že se něco děje. Ale já jí pořád tvrdil, že je všechno v naprostém pořádku.“

„Chceš, abych byl u toho, až jí to řekneš?“

„Ne,“ povzdechl si Jordan. „Řeknu jí to sám. Nechci, abychom na ni tlačili oba dva. Aby z nás měla strach. Půjdu za ní hned teď.“

Rozhodnost v jeho hlase a zvuk kroků, blížících se ke dveřím, mě donutily otočit se a rozeběhnout se zpátky ze schodů. Věděla jsem, že nemám šanci před ním utéct, ale aspoň jsem se o to pokusila.

Slyšela jsem, jak se za mnou otevřely dveře, a ozval se

Jordanův hlas, který se nedal popsat jinak než *vyděšený*.

„Mio.“ Nezbyvalo mi nic jiného než se otočit.

Tón hlasu přesně odpovídal jeho vystrašenému výrazu ve tváři. Nejhorší však byl pohled do jeho očí, plných panického strachu. Vypadal naprosto zoufale. Jako kdyby měl ztratit všechno. Nebo jsem to byla já, kdo měl přijít úplně o všechno.

Nevolnost, kterou jsem pocítila již při zaslechnutí rozhovoru, teď byla ještě mnohem horší.

338

21

Jordan

Když mi bylo čtrnáct, kopla mě Maisy Richardsová na oslavě narozenin Bena Castlea do koulí, protože jsem se s ní líbal na záchodku a pak mě o hodinu později přistihla, jak se na tom samém místě líbám se Sophií Jenkinsovou. Máte při tom pocit, jako by vám varlata explodovala a jejich kousky rozpáraly vnitřnosti jako střepiny bomby zanechávající za sebou nepředstavitelnou bolest. Ještě před půl minutou jsem si myslel, že to byla ta

největší bolest, jakou může člověk snést.

Mýlil jsem se.

Protože stát tady a dívat se na beznadějný a zničený výraz v Miině obličeji chvíli poté, co jsem jí řekl, že žena – máma, která ji opustila a dovolila, aby ji vychovával agresivní grázl, co ji jen mlátil a ubližoval jí –, byla ta samá žena, která vychovala mě, mi působilo ještě větší bolest.

„Já... já tomu nerozumím...“ Klopýtla a kolenem tvrdě narazila do stolu.

Snažil jsem se ji zachytit, ale připadalo mi, jako by ten náraz ani nevnímala. Což mě utvrdilo v tom, že její skutečná vnitřní bolest je mnohem horší, než jsem si vůbec dovedl představit.

Bolest, kterou jsem jí způsobil já.

339

„Mrzí mě to,“ zašeptal jsem naprosto zdrceně a zakroutil jsem hlavou.

„Ona... moje... moje máma... je *mrtvá*.“ Položila si ruku na břicho, jako by ji přepadla náhlá nevolnost.

„Mio...,“ došel jsem k ní, protože jsem potřeboval cítit

její blízkost.

Zvedla ruku, aby mě zastavila.

„Mio,“ ozval se táta mírným starostlivým hlasem bývalého policajta. „Měla by sis sednout. Chápu, že je to pro tebe obrovský šok... posad' se. Donesu ti trochu vody.“

Zmateně a nepřítomně se podívala na mého tátu. Pak se znovu obrátila ke mně, ale měl jsem pocit, jako by se dívala... skrz mě. Jako by mě ani neviděla. V očích měla ledový výraz. Bolest mně projela tělem tak, jako když se horký nůž vnoří do másla.

Pak se její oči zaměřily na zeď za mnou. Nemusel jsem se ani otočit, abych věděl, na co se dívá.

Její pohled spočinul na zarámované fotografii, na níž jsem byl s tátou a mámou. Byla to poslední fotografie naší rodiny, než máma umřela. Byla pořízena v den, kdy jsem odjel na cestu do jihovýchodní Asie.

Tvář měla zachmuřenou a z očí jí tekly proudy slz.

Schovala si obličej do dlaní. Slyšel jsem, jak tiše vzlyká.

Vypadala tak zkroušeně, až mi to lámalo srdce, jako by se

jí celý svět rozpadl na prach a nezůstalo v něm už vůbec nic.

Nemohl jsem ji jen tak nechat.

Přešel jsem rychlými kroky pokoj a objal jsem ji.

340

Odstrčila mě takovou silou, že jsem ani netušil, kde se v ní vzala.

„Nedotýkej se mě... už se mě nikdy nedotýkej.“ Osušila si rukávem tvář, otočila se a vyběhla z pracovny.

Podíval jsem se na tátu, aby mi řekl, co dál. Neměl jsem vůbec tušení, co mám sakra v takové situaci dělat.

„Jdi za ní,“ řekl a vypadalo to, že si o ni dělá starosti.

Vyběhl jsem z místnosti jako blesk.

Zahlédl jsem Miu v poslední chvíli, kdy zmizela ve svém pokoji. Proběhl jsem halou a čekal jsem, že bude mít zamčené dveře.

Neměla. Byly dokořán otevřené.

Nechtěl jsem narušit její soukromí, takže jsem nešel do pokoje. Zůstal jsem stát ve dveřích, pevně jsem svíral zárubeň, abych se za ní nerozběhl.

Právě si obula tenisky a do ruky popadla kabelku.

„Mio?“

Nevšíkala si mě a oblékla si sako.

„Mio, prosím. Řekni něco.“

Popadla klíče od auta, kabelku si přehodila přes rameno
a proběhla kolem mě do haly.

Okamžitě jsem jí byl v patách, snažil jsem se na ni
mluvit.

„Prosím, neodcházej nikam... počkej... vím, jak těžké to
pro tebe musí být... ale kdybys mi dovolila, abych ti to
všechno vysvětlil...“

Zastavila se venku před dveřmi – na místě, kde jsme se
před několika hodinami milovali... kde jsem jí *zase* lhal –
a pomalu se otočila.

341

Chlad v jejích očích a nic neříkající výraz v obličeji mě utvrdily v tom, čeho
jsem se opravdu bál.

Ztratil jsem ji.

Už nebylo cesty zpátky.

Lhal jsem jí. Zklamal jsem ji. V jejím životě existovali
jen muži, kteří ji vždycky zklamali. A teď jsem do toho
seznamu přidal i své jméno.

„Vysvětlil? Ted’ mi chceš něco vysvětlovat? Tos měl udělat HNED, jak ses to dozvěděl!“ vykřikla. „Už před několika dny jsi mi měl říct pravdu! Ale tys mi LHAL... *ty jsi mi lhal.*“ Hlas se jí vytratil, takže ted’ jen zašeptala:

„Milovala tebe... ne mě – *tebe*. Nechala mě s tím hajzlem.

Bože, tak hrozně mě musela nenávidět...“

„Ne, Mio. *Ne*. Musíš si poslechnout celou pravdu, musíš mi dovolit, abych ti to vysvětlil.“

„UŽ NECHCI SLYŠET VŮBEC NIC!“ vykřikla znovu.

Slzy jí stékaly po tvářích, znovu si tiskla ruku k žaludku.

Oči mě pálily, jako by samy chtěly vyplakat její bolest.

Protřel jsem si je hřbetem ruky.

„Musím jít,“ pronesla hrůzu nahánějícím šepotem

a zadívala se na auto. „Musím odsud vypadnout.“

Hrud’ mi sevřela naprostá panika blížící se téměř agonii.

Rozeběhla se k autu a dálkovým ovládáním ho odemkla.

Hnal jsem se za ní, popadl jsem ji za ruku a snažil se ji zadržet.

„Neodcházej,“ škemral jsem. „Ne takhle. Prosím, Mio.

Zůstaň tu a poslechni si mě. Můžu to všechno napravit.

Vysvětlím ti to.“

Podívala se na mě prázdnýma očima. „Tohle se nedá

342

napravit... *moje duše* je neopravitelná. Ted' už ji nejde spravit.“

Vytrhla ruku z mého sevření a nasedla do auta.

Nastartovala a prudce vyrazila po cestě, pryč od hotelu.

Zanechala mě v oblaku prachu a utrpení.

Ani jsem si neuvědomil, že jsem si sedl na štěrkovou

cestu, dokud jsem na rameni neucítil tátovu ruku.

„Mrzí mě to, Jordane. Je mi líto, že musíš platit

za chyby, které kdysi dávno udělala Belle.“

Otřel jsem si obličej dlaněmi a vstal jsem.

„Ne... prostě... nemůžu ji ted' ztratit. Nemůžu ji nechat

jen tak odejít. Musím to všechno napravit. Jdu za ní –“

„Ne.“ Otec mi stiskl rameno a zastavil mě. „To není

dobrý nápad. Jestli za ní ted' půjdeš, bude to jenom horší.

Dej jí čas, aby se se vším vyrovnala. Aby nejdřív tu bolest překonala.“

„Ale co když se nikdy nevrátí?“ Tlak strachu mi svíral

srdce, že jsem se nemohl ani nadechnout. Třel jsem si dlaní

hrud', jako bych se té bolesti mohl zbavit.

„Nechala si tu všechny věci, Jordane. Vráti se sem pro ně.“

„Ne.“ Zakroutil jsem hlavou, protože jsem věděl, že když utíkala z Bostonu, taky tam všechno nechala.

„Tyhle věci pro ni nic neznamení. V Bostonu taky všechno nechala, takže těch pár hadříků ji nepřinutí se sem vrátit.“

V tátových očích se mihl záblesk soucit. Poklepal mi na rameno. „Řekl bych, že ji dost zajímáš. Vráti se, uvidíš. A kdyby ne, pak ji najdeme.“

343

„Ale jak?“

Spustil ruku, otočil mě a odvedl mě zpátky do hotelu.

„Copak jsi zapomněl, že ten chlapík vedle tebe býval kdysi policajtem? A v hledání lidí jsem byl fakt dost dobrý.“

Usmál se, aby mi dodal sílu, aby mě povzbudil.

Přikývl jsem, ale strach mě neopustil. Ne strach, že už ji nikdy nenajdu. Byl jsem rozhodnutý ji hledat do posledního dne.

Byl to strach z toho, co bude, až ji znovu uvidím.

344

22

Mia

Najednou nic neexistovalo.

Hlavou se mi nehonily žádné vzpomínky.

Nic mě nebolelo.

Jako bych ani neměla srdce.

Myslela jsem na jedinou věc. Měla jsem jen jeden cíl.

Na parkovišti před obchodem s potravinami jsem dupla na brzdy.

Sundala jsem si sluneční brýle, kabelku jsem si přehodila přes rameno a zamířila dovnitř.

Vzala jsem si nákupní vozík a vyrazila mezi regály.

Nepřemýšlela jsem o ničem, dopředu mě hnala jen potřeba. Nutnost si nakoupit.

Vozík se rychle plnil. Už teď jsem musela něco sníst.

Sáček s chipsy zůstal roztržený a napůl vysypaný ve vozíku. Stejně tak skončil i sáček s bonbony.

Pokud na mě lidi divně koukali, bylo mi to úplně fuk.

Pokladní se snažila se mnou prohodit pár slov, ale

neodpovídala jsem jí.

Naházela jsem jídlo do tašky, zaplatila a vypadla odsud.

Pak jsem jela do motelu na druhém konci města,

do stejného motelu, v němž jsem byla před pár dny.

Většina lidí do takového motelu míří za úplně jiným

účelem. Já jsem se potřebovala najíst. Potřebovala jsem se

345

někde schovat se svým pocitem hanby.

I když teď jsem se už za sebe tak nestyděla. V tuhle

chvíli to pro mě byla jen nutnost.

Zapsala jsem se v recepci. Na jednu noc. Víc jsem

nepotřebovala.

Jen jsem potřebovala ze sebe všechno dostat. A pak

odjedu z města.

Když jsem konečně měla v ruce klíč od pokoje, vrátila

jsem se k autu a vyndala všechny tašky s jídlem. Zamířila

jsem s nimi do pokoje a odhodila je na postel.

Byla jsem sice v jiném pokoji, než v kterém jsem se

schovala před několika dny, ale vypadal úplně stejně.

Laciný, špinavý, zatuchlý a vybydlený pokoj. Měla jsem

pocit, že jsem na správném místě, protože jsem si připadala naprosto stejně. Lacině, zatuchle a vyčerpaně. Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že jsem někdo jiný. Když jsem měla dojem, že pro někoho něco znamenám... že mám nějakou cenu pro... pro něj.

Pro Jordana.

Jen pomyšlení na něj mě zraňovalo.

Bouchla jsem se pěstí do čela, abych z hlavy vyhnala myšlenky na něj. Ale nešlo to.

Zapnula jsem tedy staříčkou televizi, abych bolest hlavy přehlušila nějakými stupidními filmy. Vědomí toho, co jsem se dozvěděla, se stále plížilo mou myslí a zraňovalo mě. Zvuky se linuly z televize a celou místnost naplnily tóny Rihanniny písně *Diamonds*.

Bolest se dál šířila mým tělem. Vzlykla jsem, přikryla si ústa dlaní a padla na podlahu.

346

Jak mohla...? Proč mi to udělala?

Přestaň, Mio! Dej už s tím pokoj!

Vždyť přece víš, jak tu bolest překonat.

Doplazila jsem se k posteli, popadla první věc, která mi
přišla pod ruku, a roztrhla obal.

Cpala jsem ji po kusech do úst, kousala jsem, jak
nejrychleji to šlo, a polykala velká sousta. Nechutnalo to
nijak. Vnímala jsem jen úlevu. Úlevu, která vždycky
přicházela s jídlem.

Popadla jsem tašku z postele a vysypala ji na podlahu.

Roztrhla jsem další sáček – tentokrát to byly sušenky.

Házela jsem si jednu za druhou do pusy, kousala jsem je
a snažila se jich sníst co nejvíc za co nejkratší dobu.

Zadrhávaly se mi v krku, jako by je tělo odmítalo pozřít.

Snažila jsem se je spolknout, popadla jsem láhev koly,
kterou jsem si koupila, a trochu si svlažila vyschlé hrdlo.

Pak jsem pokračovala... cpala jsem do sebe všechno, co
jsem měla... mnohem víc než kdykoliv jindy.

Ležela jsem na špinavé podlaze v pokoji a dívala se
na popraskaný strop. Téměř všechno jsem spořádala. Tělo
jsem měla zmáčené potem a žaludek mě nepředstavitelně
bolel.

Tentokrát jsem toho snědla víc, než jsem byla

za takovéto situace zvyklá. Ale ten pocit mě uklidňoval.

Protože bolest naplněného žaludku byla mnohem lepší než paralyzující agonie rvoucí mně srdce na tisíc kousků.

Matka mě odmítla, aby mohla vychovávat jeho.

Jordana.

347

Kluka, kterého jsem milovala.

Jsem opravdu tak *bezceenná*?

Bojovala jsem s tím, abych vstala. Udělalo se mi špatně, ale potlačila jsem to.

K zapomnění jsem potřebovala vyvolat zvracení sama.

Doklopýtala jsem do koupelny a padla na kolena u záchodové mísy. Stiskla jsem prsty k sobě a vrazila si je do krku. Zbavila jsem se bolesti, která mě tížila.

Jako by to vůbec nefungovalo. Stále jsem vnímala bolest.

Ne.

I tohle se jim podařilo mi ukrást. Nebyla jsem schopná zbavit se utrpení... nepříjemných pocitů šířajících mou mysl. Znovu se objevila bolest – připadalo mi, že mi

prasknou žebra, protože mé srdce se chvělo

ve smrtelné agonii rvoucí mi vnitřnosti.

Ne. Ne. Ne. Ne!

Nenávidím ho.

Nenávidím matku.

Jsem ráda, že je po smrti.

Vyplazila jsem se z koupelny a snažila se postavit

na nohy. Tělo jsem měla znecitlivělé, hlavu malátnou.

Potácela jsem se nad postelí. Probírala jsem se

odhozenými prázdnými obaly, sáčky a krabičkami, které

byly rozházeny všude kolem – na posteli i podlaze, abych

našla ještě něco k jídlu. Objevila jsem sáček popcornu

a pár kelímků burákového másla.

To ne! Potřebuju toho mnohem víc než jen tohle.

Znovu jsem prohlédla postel, jestli nenajdu něco

348

dalšího. Ale nic tam nebylo.

Roztrhla jsem sáček popcornu a plnými hrstmi jsem si

ho cpala do pusy. Když jsem ho polykala, obracel se mi

žaludek. Ale nestarala jsem se o to, cpala jsem se dál. Pak

jsem otvírala jeden kelímek burákového másla za druhým.

Když jsem je spořádala, klečela jsem na zemi a hrabala se v odpadcích na podlaze.

Našla jsem kelímek čokoládové pomazánky, který se zakutálel pod postel. Otevřela jsem ho a rukama jsem si cpala pomazánku do pusy.

Ted' už jsem snědla opravdu všechno. Cítila jsem, jak mám žaludek skoro plný. Tak to mělo být. Doplahočila jsem se zpátky do koupelny, postavila se nad umyvadlo a přinutila se celý obsah žaludku dostat ze sebe.

Pustila jsem vodu, abych zvratky spláchla, ale umyvadlo se ucpalo. Měla jsem všude po rukách rozmazanou čokoládu, v umyvadle byly zvratky. Zvedla jsem hlavu a uviděla se v zrcadle nad ním.

To, co jsem spatřila, bylo nechutné.

Čokoládu, zbytky jídla a dokonce i zvratky jsem měla rozmazané po celém obličeji... i ve vlasech.

Jsem hnusná, nechutná.

Nenávidím je – Jordana i Annu.

Nenávidím *sebe samu*.

Měla jsem vztek, že jsem vždycky potlačovala pláč
a nikdy si nepřipustila svou slabost. Praštila jsem pěstí
do zrcadla.

Zařinčelo a tisíce střípků spadly do umyvadla a kolem
něj na zem.

349

Kapky krve z ruky dopadly na bílé dlaždice na podlaze.
Necítila jsem bolest řezných ran, vnímala jsem jen
bolest, která mi svírala srdce.

Zavřela jsem oči, do nichž se mi tlačily slzy.

Sebenenávist. Zhnusení. Ztráta. Bezmocnost.

Jako by se otevřela stavidla, slzy se mi řinuly z očí...

jako by se přese mě převalila tsunami.

Chytila jsem se umyvadla, otevřela oči, ale skrz horké
slzy jsem nic neviděla.

*Musím se odsud dostat, pomyslela jsem si. Potřebuju víc... něčeho...
čehokoliv .*

Otočila jsem se příliš rychle, před očima se mi udělaly
mžítiky... tancující stíny mě oslepovaly, vysmívaly se mi.

Potácela jsem se, hledala jsem, jak se dostanu ven.

Přehnala jsem to.

Omdlím.

Do prdele!

Hmátla jsem rukou do vzduchu, abych se něčeho chytila.

Ale nic jsem nenašla a... bylo příliš pozdě.

Najednou jsem padala k zemi.

350

23

Jordan

„Už to dýl nevydržím,“ prohlásil jsem a shrábl klíčky

od auta ze stolu.

Čekal jsem celý den, ale po Mie nebylo ani památky.

A teď už se pomalu stmívalo.

Bál jsem se o ni.

Zkoušel jsem jí několikrát volat na mobil. Číslo jsem si našel na formuláři, který vyplnila při příjezdu. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně ani neznal její telefonní číslo. Ale předtím jsem ho nepotřeboval. Byl jsem stále s ní, takže jsem jí nemusel volat. Vlastně jsem u ní nikdy telefon ani neviděl. Ale i tak jsem to musel aspoň zkusit.

Na druhém konci linky se nikdo nehlásil. Telefon měla

zřejmě vypnutý a nemohl jsem jí zanechat ani zprávu,
protože schránku měla plnou.

Byl jsem otrávený, bezradný a s pocitem naprosté
beznaděje... Musím udělat to jediné, co mi zbývá. Musím
ji někde najít.

„Pojedu s tebou,“ ozval se táta.

„Ne, zůstaň tady pro případ, že by se vrátila. Kdyby se
tu objevila, zavolej mi.“

„A kde ji sakra chceš hledat?“ zeptal se, když mi
otevíral vchodové dveře.

Zastavil jsem se. Neměl jsem vůbec tušení, kam se

351

vydat. Prostě budu jezdit po Durangu a třeba mě něco napadne.

Otočil jsem se na tátu a zeptal se: „A kde bys ji hledal
ty?“

Prohrábl si rukou krátké prošedivělé vlasy. „Kdybych
byl Miou a byl jsem ve městě, které neznám... a po tom, co
se dozvěděla o své matce... no, kdyby šlo o mě, asi bych
zapadl do nějakého baru a opil se. Ale myslím, že tohle
nebude asi Miin případ,“ dodal, když jsem zakroutil

hlavou.

„Ne, to tedy nebude.“

„Tak pak bych se asi chtěl skrýt před světem na nějakém klidném místě. Někde, kde bych byl sám.“

„Na jakém klidném místě?“

„Tady,“ odpověděl.

„Takže nějaký jiný hotel?“

„Tipnul bych si, že jo.“

„Díky, tati.“

Vyběhl jsem ven, nastartoval mustang a zanechal jsem za sebou odlétávající štěrk a oblak prachu.

Objel jsem všechny hotely ve městě a zkontroloval jejich parkoviště, zda tam nenajdu Miino auto. Ale nic. Všechno bylo marné.

Neměl jsem ponětí, jestli ji vůbec můžu najít, nebo jestli je to jen ztráta času. Mohla klidně odjet z města. Ale přesto jsem pokračoval v hledání.

Zastavil jsem na křižovatce na červenou. Byl jsem ztracený, bezradný... nevěděl jsem, kterým směrem se

mám vydat. Opřel jsem se čelem o volant.

Vytrhlo mě až hlasité troubení zezadu, což mě k smrti vyděsilo. Mrkl jsem do zpětného zrcátka a zahlédl netrpělivého řidiče v autě.

„No jo, už jedu!“ zavolal jsem, zařadil jsem rychlost a odbočil doprava. Nedojel jsem příliš daleko, když jsem si uvědomil, že jedu z města ven. Možná Mia opravdu odjela a podvědomí mi teď naznačilo, abych její hledání vzdal.

Byl jsem zklamaný, měl jsem vztek, že jsem ji nenašel, takže jsem se rozhodl se otočit a vrátit se zpátky domů. Rozhlédl jsem se, zda za mnou a v protisměru nejede nějaké auto, a pak jsem ho uviděl... Před zchátralou budovou jakéhosi ošuntělého motelu parkovalo její auto. Srdce se mi zastavilo.

Pak se zase rozeběhlo jako o závod.

Polkl jsem, abych se zbavil nervozity, otočil auto a zastavil přímo před recepcí.

Chlapík za pultem vypadal jako feťák. Když jsem vešel, ani neodtrhl oči od televizní obrazovky.

Vůbec se mi nelíbila představa, že byla Mia tak bezradná a skončila na takovémhle místě. Nehodila se sem. Patřila ke mně.

„Poslyšte,“ zavolal jsem na chlapíka a opřel se rukama o pult. „Chtěl bych vás požádat o laskavost. Pohádal jsem se se svou holkou –“ *Se svou holkou. To bylo poprvé, kdy jsem o Mie mluvil jako o své holce. Připadalo mi to legrační, když jsem vůbec nevěděl, co s námi teď bude.* „– no, vypadalo to dost vážně. A potřebuju s ní mluvit, ale

353

nezvedá mi telefon.“

„Bych řek, že s vámi asi nechce mluvit,“ zahuhňal chlapík a ani se na mě nepodíval.

Zaťal jsem ruce v pěsti.

Přešel jsem jeho odpověď bez povšimnutí a pokračoval:

„Koukni, její auto stojí před motelem. Víím, že je tady.

Jenom potřebuju, abys mi řekl číslo jejího pokoje.“

Věděl jsem, že mi to oficiálně říct nemůže, ale tohle nebylo žádné zařízení s dobrou pověstí, takže buď mi to řekne, nebo je to naprostý zmrď. Podle výrazu jeho

obličej bych si tipnul, že bude spíš to druhý.

Samolibě se usmíval. „To mluvíte o tý roztomilý blondýnce s pevným zadkem? Co jezdí autem, který je ještě bombastičtější než ona? Ta už tu jednou byla – a vždycky se zapíše jen na jednu noc.“

Ona už tu jednou byla?

Svaly v těle se mi napjaly a ztuhle jsem stál na místě.

„Řek bych, že si sem v poledne zaskočí na jednu rychlovku,“ pokračoval zmrd. „A když se tu na vás dívám, tak ne s váma.“ Zasmál se. „Ale nebojte, nevyseru se na vás.“

Naklonil jsem se přes pult a popadl ho za košili. Vytáhl

jsem ho ze židle. „*Okamžitě* mi řekni, kurva, v kterém je pokoji,“ zasyčel jsem mu do ksichtu, „nebo ti nakopu tu

tvoji prdel a pak roztřískám dveře u každého pokoje

tohohle zasraného motelu. Vytáhnu všechny tvý pravidelný

zákazníky – i ty, co nechtějí být rušení, protože si užívají

polední ‚pauzu‘. Dokud svou holku nenajdu.“

Chlapík otevřel pusou, aby se bránil, ale zarazil jsem ho,

354

než stačil něco říct.

„A než se tu začneš rozčilovat, že zavoláš poldy, chci ti

říct, že můj fotr je taky polda –“ *No dobře, tohle byla lež, ale musel jsem použít všechno, abych se k Mie dostal.* „–

takže tu kurva neztrácej čas, protože poldové kvůli

takovému zmrdovi, jako jsi ty, nebudou zvedat svý zadky.

A konečně vyklop to číslo pokoje, kde ji najdu!“

Odstrčil mě, takže jsem ho pustil. „Fajn!“ obořil se

na mě a ztěžka dýchal. „Ale co, může mi to bejt ukradený!

Je v pokoji sto šest.“

„No vidíš, ani to nebylo tak těžký, co?“

Práskl jsem dveřmi a zamířil přímo k jejímu pokoji.

Jedna-nula-šest. Zaklepal jsem na dveře a čekal.

Nic.

Podíval jsem se poodhrnutými záclonami dovnitř.

V pokoji byla tma, jediné světlo vycházelo z puštěné

televize. Ale po Mie ani památka.

Znovu jsem zaklepal, tentokrát hlasitěji, a zavolal jsem

její jméno.

Vyčkával jsem, poslouchal, jestli neuslyším uvnitř

nějaký pohyb.

Pořád nic.

„Mio!“ Zabouchal jsem na dveře. „Vím, že tam jsi.

Tvoje auto stojí před motelem. Jenom se potřebuju ujistit,
že jsi v pořádku.“

Přitiskl jsem ucho na dveře a poslouchal. A pak jsem ji
zaslechl – jen takový slabý hlas.

„Mio!“ vykřikl jsem znovu a srdce se mi rozbušilo.

„*Jordane.*“

355

Bez rozmýšlení jsem o krok ustoupil a kopl jsem nohou do dveří. Stačil jeden
náraz a dveře se rozletěly.

Vtrhl jsem do místnosti a všude kolem jsem uviděl

šílený nepořádek. Obaly od jídla, krabičky, papíry...

všude kolem samé odpadky.

Zaslechl jsem její slabé zasténání. Ozývalo se
z koupelny.

Ležela na podlaze. Když jsem ji uviděl, zhoupł se mi
žaludek.

Okamžitě jsem obhlédl celou situaci. Zaslá krev
na čele, rozcuchané, slepené vlasy. Po obličeji měla
rozmazanou jakousi hmotu, která vypadala jako čokoláda.

Pak mě do nosu udeřil nezaměnitelný zápach. Všiml

jsem si zvratků v umyvadle a... rozbitého zrcadla nad ním.

Klekl jsem si vedle ní. „Mio, to jsem já. Jsem u tebe.

Proboha, kotě, co se tu stalo?“ Chytil jsem ji za ruku.

Kotníky prstů měla rozbité, dlaň pokrytou zaschlou krví.

Asi z rozbitého zrcadla.

Kurva! *Co sis to udělala, kotě?* Oči se mi zalily slzami.

„Jordane...,“ zasténala, oční víčka se jí zachvěla

a konečně otevřela oči. Jako by viděla rozostřeně.

„Jsem u tebe.“ Pohládl jsem ji po tváři. „Přišel jsem,

abych ti pomohl.“

„Ne...,“ mumlala. „... budu v pořádku. Jen mi dej...

minutku...“ Znovu zavřela oči.

„Mio, kotě. Zůstaň tu se mnou. Probud' se!“ Lehce jsem

ji poklepal po tváři.

„*Unavená...*“

„Mio!“ Poklepal jsem ji trochu víc. Ale už opět nebyla

356

při vědomí. Vytáhl jsem telefon a vytočil číslo záchranky.

Oznámil jsem jim, že potřebuji okamžitou pomoc.

„Tak jak jí je?“

Vstal jsem, když se vedle mě objevil táta. Už přes půl hodiny jsem seděl v čekárně v nemocnici, kam Miu přivezli. Spěchali s ní dovnitř, zatímco já musel zůstat za dveřmi v čekárně.

„Nic mi nechtějí říct. Proto, že nejsem její příbuzný.“

Rozhodil jsem ruce do vzduchu a střelil jsem našťvaným pohledem po recepci.

Táta mi položil ruce na ramena, aby upoutal moji pozornost.

„Když to tak vezmeš, tak jsme její *rodina*.“ Podíval se mi zřímá do očí, pak se otočil a zamířil k pultu, za nímž seděla recepční.

Tvrdit teď o Mie, že je moje nevlastní sestra, byla ta nejposlednější věc, kterou bych chtěl. Ale pokud to pomůže získat nějaké informace o jejím stavu, řeknu jim, kurva, cokoliv, co chtějí slyšet.

Otočil jsem se k tátovi a pozoroval ho, jak mluví s mladou ženou.

Několikrát přikývl. Něco jí vykládal. Další přikývnutí.

Pak se otočil a šel zpátky ke mně.

„Tak co říkala?“

„Jenom to, že Mia je teď na nějakém vyšetření. Bude
jich muset postoupit několik, takže musíme počkat
na výsledky, než se dozvíme něco nového.“

„Kurva!“ Stiskl jsem si palcem a ukazováčkem kořen

357

nosu, zavřel jsem oči a snažil jsem se uklidnit. „Musím ji vidět. Musím se
ujistit, že je v pohodě.“

„Bude v pořádku, synku.“ Stiskl mi rameno. „Vypadá to,
že tady asi chvíli zůstaneme, takže jdu sehnat nějakou
kávu.“

Přikývl jsem a s očima stále zavřenýma jsem se opřel
o zed’.

O několik hodin později...

„Jste pan Matthews?“

Trhl jsem hlavou. Vedle mě stála žena v bílém plášti, asi
tak kolem pětatřiceti a s vlasy pevně staženými do drdolu.

„Jsem doktorka Packardová. Vy jste z rodiny Mii
Monroeové? Přijel jste s ní?“

Vstal jsem. „Ano. Jsem... její...“

„Jsem její nevlastní otec,“ přerušil mě táta a postavil se
vedle mě. „Jak jí je?“

Doktorka Packardová se zadívala na tátu. V duchu jsem mu děkoval.

„Mia má malou zhmožděninu na hlavě, jak spadla. Ale není to nic vážného. Ale co mě po prvních vyšetřeních opravdu znepokojuje, je, že je kriticky dehydratovaná a má velmi nízký tlak –“

„Kriticky dehydratovaná?“ zeptal jsem se zmateně. „Co to mohlo způsobit?“ Nejsem sice doktor, ale věděl jsem, že *dehydrataci* nemůžete jen tak dostat jako nějakou nemoc. Znepokojeně se na mě podívala. Pak se obrátila zpátky k tátovi. „Pane Matthews...“

„Jime, prosím.“

358

„Jime, měla Mia v minulosti nějaké problémy? Mám na mysli *problémy* s jídlem... jakékoliv.“

„Co tím myslíte? *Problémy s jídlem...*“, zeptal jsem se.

Znovu po mně střelila nepříjemným pohledem. „A vy jste Miin...?“

„Nevlastní bratr.“ Málem jsem se těmi slovy zadusil, protože nebyla daleko od pravdy. „Jsem Jordan. Jordan Matthews.“

Odkašlala si a prohlížela si mě. „Jordane, po prvním vyšetření vaší nevlastní sestry mě pár věcí znepokojuje.“

„Co vás znepokojuje?“ Srdce mi v hrudi pokleslo a rozbušilo se, že to muselo být na míle daleko slyšet.

„Jsem vázána lékařským tajemstvím, takže dokud si nepromluví s Miou, nemůžu o tom příliš mluvit.“

„A proč se nás tedy ptáte, jestli měla nějaké problémy s jídlem? Co to má znamenat? Jestli si myslíte, že Mia měla problémy, tak nám řekněte –“ začínal jsem být pěkně nasraný. „– jaké problémy máte na mysli? Nějakou alergii? Nesnášenlivost nějakých potravin? Poruchu příjmu –“

Slova ze mě vyletěla dřív, než jsem si vůbec stihl uvědomit, co říkám.

Pak mi to došlo.

Zavřel jsem oči, když jsem si plně uvědomil jejich význam. Znovu jsem před sebou viděl motelový pokoj, v kterém jsem ji našel. To šílené množství prázdných sáčků, papírů a krabiček. Její obličej pomazaný zbytky čokolády, jako by se jí hladově cpala.

A pak zvracela.

Ano, podle těch zvratků v umyvadle jsem si byl jistý.

359

Přejídání se. Zvracení.

Přemýšlej, Jordane. Přemýšlej...

Bulimie.

Kurva! Kurva! Kurva!

Otevřel jsem oči. „Myslíte, že je Mia bulimička?“

Doktorka Packardová zastrčila ruce do kapes a pomalu vydechla. „Ano, je tu spousta náznaků, že tahle možnost existuje. Ale jak už jsem řekla, dokud si nepromluví s Miou, nemůžeme si tím být jistí.“

Srdce se mi zastavilo.

„Tak si s ní promluvíme – hned teď.“ Ukázal jsem chodbou k zavřeným dveřím. „Půjdu s vámi.“

Zakroutila hlavou. „Teď to není možné, protože Mia je pod sedativy a –“

„Pod sedativy?“ Zamračil jsem se. „Proč?“

„Jordane, když se Mia probrala, byla dost rozrušená.

A z toho stresu se objevily další potíže.“ Odmlčela se, protože zrovna někdo kolem procházel.

„Jaké potíže?“ Stiskl jsem ruce a založil si je na hrudi. Snažil jsem se uklidnit, protože jsem měl chuť vyrazit chodbou a prohledat každý pokoj, dokud Miu nenajdu. Doktorka Packardová si propletla prsty. „Mia byla během vyšetření velmi rozrušená. Byla velmi vystresovaná, což v kombinaci s dehydratací vyvolalo záchvat.“

„Záchvat. Do prdele, jaký záchvat?“ Zavřel jsem oči a s bolestí na hrudi se nadechl. Obličej jsem schoval do dlaní.

Cítila jsem, jak mi otec stiskl rameno, aby mě

360

povzbudil.

„Když jsme ten záchvat zvládli, usoudila jsem, že bude lepší dát Mie sedativa na uklidnění. Dát jí čas, aby se její tělo zotavilo. Navíc jsme ji připojili na infuzi, abychom ji trochu zavodnili. Když byla při vědomí, tak stále naši pomoc odmítala.“

Odmítala jejich pomoc? Copak nechtěla, aby se uzdravila?

Doktorce zazvonil telefon v kapse. „Promiňte.“ Vytáhla ho a podívala se na displej. „Omlouvám se, ale musím jít.“ Otočila se a mířila k chodbě s pokoji.

„Kdyby se Mia probudila –“

„Určitě vám dám hned vědět.“ Pak zmizela za dveřmi.

Padl jsem na první židli, kterou jsem měl v dosahu.

Hlavu jsem si opřel o dlaně.

Táta si sedl vedle mě. „Bude v pohodě, neboj.

Pomůžeme jí s čímkoliv, co bude potřebovat.“

Zvedl jsem hlavu a zadíval se na něj. „Ale co když o *moji* pomoc nebude vůbec stát?“

Táta se smutně usmál. „Na něco už přijdeme. Nedělej si s tím teď starosti.“

S tátou jsme strávili v nemocniční čekárně celou noc.

O Mie jsme se nic víc už nedozvěděli, i když jsem se bezpočtukrát ptal recepční. Odpověď vždycky zněla stejně: nic se nezměnilo – Mia stále spí.

Seděl jsem na židli a většinu času se mi hlavou honily stále tytéž myšlenky. Snažil jsem se přijít na to, co jsem přehlédl. Čeho jsem si nevšiml... Byly vůbec nějaké

náznaky, že by Mia...?

Bohužel, nic mě nenapadalo.

Nakonec, když jsem po několika hodinách nebyl o nic moudřejší, jsem usnul. Natáhl jsem se přes tři židle, zatímco tátovi jsem přenechal pohovku. Sotva jsem zavřel oči, upadl jsem do neklidného spánku.

Když jsem se probudil, velkými okny do čekárny dopadalo denní světlo a pohled na hodiny mi prozradil, že je už půl osmé.

Táta už byl vzhůru a sledoval zprávy v televizi na zdi a usrkával nakyslou kávu z automatu.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?“ zeptal jsem se a posadil se.

Protáhl jsem se a v těle mi zapraskala snad každá kost.

„Ne moc.“

„Je něco nového?“

„Ne. Přinesl jsem ti kafe. Ale bude už možná trochu studené.“ Natáhl ruku s plastovým kelímkem.

„To je dobrý, díky.“ Dal jsem si dva pořádné doušky vlažné kávy a postavil kelímek na stůl.

„Mluvil jsem s Paulou. Zajede do hotelu a postará se o Dozera.“

Zaplat'pánbůh, Perryovi včera odjeli, takže bylo nutné zařídit jen to, aby někdo vyvenčil a nakrmil Dozera.

Vstal jsem, abych si trochu protáhl nohy. „Díky.“

Vstupní dveře se otevřely a do místnosti zavanul chladný vzduch z venku. Což mě probudilo.

Všiml jsem si, že do místnosti vešel chlapík asi tak mého věku. Zaregistroval jsem ho proto, že byl od pohledu pěkně zazobaný. Na první pohled vypadal arogantně.

362

Zamířil rovnou k recepčnímu pultu.

„Jdu na záchod,“ řekl jsem tátovi.

Prošel jsem kolem recepcce přímo ke dveřím na záchody, když jsem zaslechl, jak se ten pracháč baví s recepční.

„... jmenuju se Forbes Chandler. Včera v noci jste mi volala, že moje přítelkyně Mia Monroeová měla nějakou nehodu. Chci vědět, jak na tom je a kdy ji budu moci vidět.“

Krev se mi nahrnula do hlavy. Zastavil jsem se a pomalu

se otočil.

„Ano, jistě,“ usmívala se recepční. „Hned se podívám.“

Začala něco vytřukávat na klávesnici.

Pracháč se podíval na hodinky.

Je to on. Tahleta blondáta afektovaná svině ubližovala

Mie.

Jak to, že se tu objevil? Kdo mu volal? Chtěla snad

Mia – požádala někoho, aby mu dal vědět, že je

v nemocnici?

Bolest mnou projela jako ostrý nůž, rychle se přetavila

ve vztek a zoufalství a pocit marnosti.

Forbes se otočil mým směrem. Všiml si, že ho sleduju.

Ruce jsem instinktivně sevřel v pěsti.

Podíval se na mě se zvláštním výrazem v obličeji a dál

se věnoval recepční. Ale protože věděl, že na něj pořád

zírá, znovu se ke mně obrátil.

„Potřebujete něco?“ zeptal se s nafoukaným úsměvem

v tom svém ohavném ksichtu.

Přišel jsem k němu blíž. „Vy jste Forbes?“

„Jasně, to jsem. A kdo jste –?“

Nestihl dokončit větu.

Protože jsem mu dal pěstí do huby. A dal jsem si na tom záležet.

Okamžitě se poroučel k zemi.

Sráč jeden. Nepřestal jsem, popadl jsem ho a mlátil ho dál, nemohl jsem přestat.

Protože jediné, co jsem před sebou viděl, byl Miin černý monokl.

Viděl jsem ho, jak se ji snaží znásilnit.

To on ji dohnal k tomu, aby jí bylo tak špatně.

Aby omdlela v koupelně nějakýho zasranýho motelu.

Miluju ji. Chci ji mít u sebe.

Cítil jsem jen bolest, nepředstavitelnou šílenou bolest.

Nekonečnou a neutuchající bolest. Mlátil jsem ho hlava nehlava, jen abych ji ze sebe dostal.

Nevím, jestli bych se sám zarazil, nebo jestli bych ho mlátil tak dlouho, až by chcípnul. Neměl jsem možnost to zjistit, protože mě od něj táta spolu s nemocniční ochrankou odtáhli. Museli se na mě vrhnout tři, aby mě

zvládli. Měl jsem na Forbese takový vztek, že jsem se jen tak odtáhnout nenechal.

„Do píči, co to má znamenat?“ vyprskl Forbes se zakrváceným obličejem. „Jsi snad magor? Zlomil jsi mi nos!“

„To je to poslední, o co by ses měl starat,“ zavrčel jsem.

„Ještě jednou se přiblížíš k Mie a zabiju tě!“

Ztichl, ale jen na chvíli. Rukama si zakryl krvácející nos a podíval se mi do očí. Všiml jsem si záblesku něčeho – nedovedl jsem říct, co se v jeho očích odráželo, ale věděl

364

jsem, že se mi to vůbec nelíbí.

Spustil ruce podél těla. Ušklíbl se. „Jak vidím, Mia tě pěkně obalamutila.“ Krátce se samolibě zasmál. „To ona úžasně umí... je v tom fakt dobrá... hrát si na oběť. Když se tak na tebe dívám, řek bych, žeš ji vopíchal, co? Sorry kámo, ale musím ti říct, žeš nebyl první, ale ani poslední.“

„Ty zasranej lháři!“ Chystal jsem se na něj znovu vyrazit, ale táta a ti urostlí chlápci z ochranky mě pevně drželi. Takže jsem nic nezmohl.

„Nechte – mě – do – prdele – bejt!“ vykřikl jsem

a snažil jsem se jím vytrhnout.

„Sakra, uklidni se!“ zasyčel mi táta do ucha. „Ještě

chvíli se takhle chovej a zavolají policii. Pokud to už

neudělali. A buď si jistý, že skončíš ve vězení, odkud už

Mie vůbec nepomůžeš.“

Poslední slova mě zarazila. Když jsem slyšel její jméno,

pomalů jsem se uklidnil. „Tak fajn.“ Zavrčel jsem. „Můžete

mě pustit, nic mu neudělám.“ Zapíchl jsem do něj oči.

„Aspoň ne teď.“

„Jordane,“ zasyčel znovu táta.

„Co se to tady proboha děje?“ Otočil jsem se a zahlédl

doktorku Packardovou mířící k nám. Střelila pohledem

po Forbesovi, a pak po mně. Nezdálo se, že by byla

nadšená.

„Doktorko Packardová, tenhle člověk napadl

bezdůvodně tady toho pána,“ prohlásila recepční, otřesená

a šokovaná z nastalé situace.

„Kurva, jak to, že bezdůvodně!“ vykřikl jsem. „Tahle

svině může za to, že Mia skončila v nemocnici!“

„Miu jsem už dva týdny neviděl –“

„Jasně... a proč asi?“ Udělal jsem krok směrem k němu.

Táta si rychle stoupl přede mě a zastavil mě.

„Jordane,“ ozvala se doktorka Packardová. „Vy jste napadl tohoto pána?“

Ušklíbl jsem se nad výrazem *pána*. „Jo. A klidně bych to udělal znovu – a s radostí.“

Obrátila se k Forbesovi. „Pane...?“

„Chandler.“ Z rozbitého nosu mu pořád tekla krev a kapala na zjevně novou a očividně nekřesťansky drahou košili.

„Pane Chandlere, pošlu vám sem sestru, aby vám ošetřila zranění. Chcete, abychom zavolali policii a nahlásili napadení?“

Šlehl po mně pohledem.

„Udělejte to.“ Tlačil jsem se dopředu, ale otcovy ruce mě pevně držely. „Klidně půjdu do basy. A když už budu mluvit s poldama, tak jim pěkně dopodrobna řeknu, co všechno jsi udělal Mie.“

V očích se mu mihl záblesk strachu.

Ano, moc dobře vím, ty zmrde, cos jí udělal.

„Ne.“ Odkášlal si a otřel si pusou do rukávu. „Nechci to hnát až tak daleko. Nestojím o žádné problémy. Jen chci, aby se tenhle psychopat držel ode mě dál.“

„Sestro Callaghanová, můžete se postarat o pana Chandlera, prosím,“ zavolala na sestru doktorka Packardová.

„Jistě,“ kývla sestra a odvedla Forbese chodbou dozadu budovy.

366

Celou cestu jsem ho propichoval pohledem.

Doktorka Packardová si stoupla přede mě, takže jsem už neviděl, kam sestra Forbese odvedla. „Nechápu, co tohle všechno mělo znamenat,“ prohlásila tiše. „Ale jestli se ještě jednou budete v téhle nemocnici takhle chovat, zavolám sama na policii a ujišťuju vás, že už *nikdy* nepřekročíte práh této budovy. Rozumíte?“

Nadechl jsem se. „Jasně, chápu.“

„Dobře. Mia se právě probudila a ptá se po vás.“

Trhl jsem hlavou.

„Opravdu?“

„Ano. Takže nejlepší bude, když teď půjdete se mnou.“

Doktorka vyrazila chodbou k pokojům.

Podíval jsem se na tátu.

„Počkám tu na tebe,“ řekl.

Zamumlal jsem „děkuju“. Povzbudivě se na mě usmál.

Dohonil jsem doktorku Packardovou. „Jak jí je?“

Podívala se na mě. „Už líp. Dokonce jsme spolu i mluvily.“

Zastrčil jsem ruce do kapes. „To je dobře.“

„Ano, to je. Ačkoliv mě trochu překvapilo, že když jsem jí řekla, že ji chce vidět nevlastní bratr, tak mi řekla, že žádného nevlastního bratra nemá. Že už vlastně nemá vůbec žádnou rodinu.“ Sjela mě pohledem od hlavy k patě.

Zaraženě jsem se usmíval. „Celé je to nějak zamotané.“

Pokrčil jsem rameny.

„Takový je celý život.“ Zastavila se u dveří. „Leží tady.

Ale, Jordane, mluvila jsem s ní poměrně dlouho o jejích problémech a myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se

o nich vůbec nezmiňoval.“

„Myslíte, abych jí neříkal, že vím o tom, že má bulimii?“

„Přesně tak. Nechte ji, aby vám o ní řekla sama. Moc dobře si své problémy uvědomuje, ale byl to pro ni obrovský šok, že se takhle prozradila. Je to pro ni dost ožehavé téma. Nechci, aby byla ještě rozrušenější a nervóznější, než je.“

Přikývl jsem. „Rozumím vám, doktorko. Udělám všechno, co jí pomůže.“

Usmála se. „Jasně, to vidím.“

Obrátil jsem se ke dveřím.

„Jordane?“

Podíval jsem se na doktorku přes rameno.

„Možná byste si měl nejdřív utřít tu krev na ruku, než půjdete dovnitř.“

Mrkl jsem na ruce, které jsem měl zakrvácené od toho zasranýho hajzla. „Sakra, máte pravdu.“

Vytáhla z kapsy kapesník a zamířila k pítku na chodbě.

Stiskla tlačítko, namočila kapesník a pak mi ho přinesla.

„Díky.“ Vlhkým kapesníkem jsem si otřel zkrvavené klouby prstů a pak jsem jí ho podal zpátky.

„To je dobrý.“ Zvedla ruku a usmívala se. „Nechte si ho.“

Zasmál jsem se. „Tak dík.“ Zastrčil jsem kapesník do kapsy. Zhluboka jsem se nadechl, stiskl kliku a otevřel dveře do Miina pokoje.

368

24

Mia

Stačil mi jeden pohled na Jordana a bylo mi všechno jasné.

Nemůžu s ním zůstat.

Ne proto, že bych ho nemilovala. Milovala jsem ho z celého srdce. Ale když jsem se na něj podívala, všechno mi připomínalo matčinu zradu. Vybrala si, že bude vychovávat jeho, ne mě.

Bolelo mě být mu tak nablízku.

Nemohla jsem – a ani jsem nechtěla – se na něj přestat zlobit za to, co měl. Za to, co mělo být moje.

Za to, co provedla moje rádoby máma, Jordan nemohl.

Nebyla to jeho chyba. Logicky mi to bylo jasné, ale stejně jsem to nemohla překonat. Ona chtěla *jeho*. Ne mě.

Bylo mi jasné, proč. Byl tak hezký, tak milý a příjemný.

Vyzařovala z něj pohoda a klid. Byl mnohem lepší než já.

Zasloužil si někoho mnohem lepšího, než jsem byla já.

Měla jsem zlomené srdce. Pochroumanou duši.

Ale doktorka Packardová si myslí, že se všechno může spravit. Nejsem si tím ale tak jistá. Vždyť se na mě podívejte, jak jsem skončila. Co jsem sama sobě provedla.

Dopadla jsem až na samé dno. A teď musím nějak vymyslet, jak se zase vyškrábat nahoru. A musím to udělat bez Jordana.

„Ahoj.“ Zavřel za sebou dveře.

369

„Čau.“

Musela jsem se hodně nutit, abych byla schopná se na něj podívat. Bolela mě představa, že ho dneska vidím naposledy. Znala jsem ho tak krátce. Ale čas je irelevantní.

Připadalo mi, jako bych Jordana znala už odnepaměti.

Rozhodnout se, že ho opustím a už ho nikdy neuvidím, bylo

to nejtěžší, co jsem musela kdy udělat. Těžší než přežít dětství s Oliverem. Těžší než utéct od Forbese. A mnohem těžší než zvítězit nad svou nemocí.

Jordan si sedl na kraj postele. Místo doktorky Packardové po asi hodinové diskusi o mé nemoci zůstalo prázdné. Nechtěla jsem s ní probírat problémy s jídlem, ale protože sama studuju medicínu, bylo těžké se vyhnout tématu bulimie... a doktorka to věděla. Nejdřív jsem se to snažila popírat, ale příznaků bylo tolik a tak viditelných, že mně samotné nějaké vymlouvání se připadalo směšné.

Když jsem se jí přiznala – byl to první člověk, kterému jsem o svých problémech řekla –, jak dlouho už se takhle přejídám a zvracím – bylo to už skoro deset let –, začala mi vykládat o tom, co už jsem dávno věděla. Jak moc ubližuju svému tělu, jaká rizika bulimie přináší... že může dojít k selhávání ledvin a jater... že bulimie může vést až ke smrti.

Kdysi dávno jsem si myslela, že vědomí těchto zdravotních rizik mě může zastavit, ale upřímně řečeno, moc jsem na ta rizika nemyslela. Chtěla jsem jen překonat bolest, kterou mi Oliver nebo Forbes způsobovali.

A dlouhou dobu to tak i fungovalo. Možná, že kdesi
hluboko v podvědomí jsem i chtěla umřít.

370

Ale teď tady v nemocnici a po rozhovoru s doktorkou Packardovou... ale
hlavně po tom, co jsem poznala

Jordana a prožila s ním krásné chvíle, jsem si uvědomila,
že to, po čem doopravdy toužím, je žít a být šťastná.

A aby se mi to podařilo, potřebuju pomoc.

Doktorka Packardová mi říkala o speciální klinice, která
by mi mohla pomoci. Slíbila mi, že mě tam doporučí.

Vysvětlila mi, že aby léčba zabírala a byla účinná, musím
sama chtít se vyléčit.

A to jsem zatraceně chtěla. Byla jsem připravená sama
se sebou něco udělat. *Potřebovala* jsem se uzdravit.

Doktorka Packardová by teď měla volat na kliniku
a zjišťovat, zda tam pro mě mají místo. A na mně bylo,
abych Jordanovi řekla, že odjíždím.

„Jak ti je?“ zeptal se starostlivě.

„Jo, ujde to.“ Podívala jsem se na něj. Oči měl upřené
na mou tvář a detailně si mě prohlížel.

Tolik to bolelo... dívat se na něj. Mátly mě pocity, které

zaplavovaly mou mysl. Láska, kterou jsem k němu cítila.

Minulost, kterou mi připomínal. Minulost, která měla patřit mně, ne jemu.

Sklopila jsem hlavu a prsty přejížděla po vzoru na pokrývce. „Jordane... musím se ti omluvit za to, v jakém stavu jsi mě našel v tom motelovém pokoji.“

„Ne, nemluv o tom. Nemáš se vůbec za co omlouvat.“

Fakt jsem si oddechl, že jsem tě našel včas a že jsi v pořádku.“ Rukou si třel hrud'. „To spíš já bych se ti měl

za *všechno* omluvit, kotě. Neměla jsi do toho motelu vůbec jezdit... neměla jsi v takovém stavu být sama...“ Pročísl si

371

prsty tmavé vlasy a zprudka vydechl. „Hergot, tak strašně mě mrzí, že jsem ti neřekl o mé matce –“ Odmlčel se.

O jeho matce. Má pravdu, byla to *jeho* máma.

Krátce se na mě podíval. Oči měl plné soucitu a smutku.

Viděla jsem v nich lítost... litoval mě.

Nenáviděla jsem lítost.

„Měl...“ nadechl se, „měl jsem ti o ní říct hned, jak jsem se dozvěděl, že Belle byla vlastně Anna... *tvoje* máma,“ zašeptal a přitom kladl důraz na slovo *tvoje*.

Odvrátila jsem se a dívala se z okna. „Na tom už teď nezáleží.“

„Ale ano, záleží. Chci, abys věděla, jak strašně mě to mrzí... všechno. Já vím, že to teď možná tak nevypadá, ale fakt bych nikdy vědomě neudělal nic, co by ti ublížilo. Jen jsem se bál ti to říct. Měl jsem strach, že když ti to řeknu, že tě navždycky ztratím.“ Pohládl mě lehce po ruce.

„Nedělej to.“ Odtáhla jsem ruku.

Musela jsem bránit srdce od bolesti, kterou by mi způsobil pohled do jeho ztrhané tváře.

Mezi námi nastalo vražedné ticho.

Jordan si přejel dlaní po obličeji. „Ztratil jsem tě?“

Jeho slova byla tak tichá, a přesto mě zraňovala, jako by je na mě vykřičel.

Za očními víčky mě pálily slzy. „Promiň, Jordane.“

„Do hajzlu!“ Zatřásl hlavou. „Řekni mi aspoň jedno – je to kvůli tomu, že jsem ti to neřekl, nebo kvůli Belle?“

„Ne, není to ani z jednoho důvodu. Je to kvůli mně –“

„Sakra, neříkej mi tady takový blbosti jako *ty za to nemůžeš, to je všechno moje vina!*“ Vstal a obešel postel.

Zlobil se. Měl vztek, za který jsem mohla já. Vztek, který jsem chápala.

„Prostě mi řekni pravdu, Mio. Můžeš si třeba myslet, že si nezasloužím ji znát... ale prosím tě o jediné – nelži mi.“

Podívala jsem se na něj. „Fajn.“ Posadila jsem se na posteli. „Chceš znát pravdu? Pravda je, že kdykoliv se na tebe podívám, připomene mi to všechno, o co jsem přišla... všechno, co měla dát *mně*, ale místo toho si vybrala *tebe*. Můžu tě za to obviňovat? Ne. To ale nic nemění na faktu, že žena, která mě porodila – která měla být mou milující mámou – si zvolila, že bude mámou pro někoho jiného. Pro tebe. Nejenže mě opustila, ale hlavně mě nechala napospas jemu!“ Zvýšila jsem hlas a ruce se mi začaly třást, ale nemohla jsem přestat. „Vědomí, že si zvolila tebe místo mě, ve mně vyvolává nenávist!“

„Ale ona si mě nevybrala!“ Jordan se bouchl pěstí do prsou. „Nerozhodovala se mezi mnou a tebou – musíš si mě poslechnout a pak možná pochopíš, jak to bylo –“

„Ne!“ Přitiskla jsem si dlaně na spánky. „Už o tom nechci vůbec nic slyšet!“ Věděla jsem, že se chovám blbě,

ale v tuhle chvíli jsem jinak nemohla. Nepřemýšlela jsem, jen jsem cítila hroznou křivdu. A to nebylo zrovna moudré.

„Nenávidím to! Nenávidím všechno! A ze všeho nejvíc nenávidím sebe samu!“ křičela jsem. Jordan přeběhl místnost a vzal mě do náručí.

Cítila jsem ho...

Jeho teplo a sílu...

V prstech jsem pevně sevřela jeho košili. „Všechno je tak strašně těžké. Sama sobě vůbec nerozumím. Jsem

373

naprostá nula.“ Popotahovala jsem, odtáhla jsem se od něj, protože jsem nesnesla jeho blízkost, když jsem věděla, že

ho za chvíli opustím.

Nechtěl mě pustit, vzal do dlaní můj obličej.

„Nejsi žádná nula.“ Pohládl mě palcem po tváři, aby osušil slzy, které se mi řinuly z očí. „Hlavně se mnou mluv, kotě. Dovol mi, abych ti pomohl.“

Tísňivý tlak na hrudi mi vzal dech. „Po tom všem, co jsem ti tu řekla... mi chceš... pořád mi chceš pomoci?

Proč?“

Stiskl mi dlaněmi obličej. „Protože tě, sakra, miluju,

Mio.“ Oči mu potemněly a zahlédla jsem v nich něco, co vypadalo jako bolest.

Miluje mě.

Jordan si opřel čelo o mé a objal mě kolem krku.

„Sice se všechno seběhlo trošku jinak, než jsem měl v plánu, ale věř mi, je to pravda. Zamiloval jsem se do tebe.“ Cítila jsem jeho dech na kůži. Jeho slova mi drtila srdce. „Je mi jasné, že je to asi moc brzo... že máš teď dost svých starostí a že jsem ti jich část přidělal já sám... ale chci, abys věděla, co pro mě znamenáš, co k tobě cítím... než nás úplně zavrhneš. Miluju tě, Mio. Z celého svého srdce tě miluju a budu za tebou stát v dobrém i zlém. Líbí se mi na tobě úplně všechno, tvá čistá a upřímná duše, ale i ta její zlomená a zraněná část. Znamenáš pro mě hrozně moc, kotě. Myslím jenom na tebe.“

Miluje mě.

Jordan se do mě zamiloval.

374

Do mě!

Taky ho miluju. A hrozně moc.

Ale vím, že by to mezi námi nefungovalo.

Jsem úplně na dně. Moje duše je raněná. Jsem hrozně naštvaná.

A nemyslím si, že bych se během několika dní změnila.

Zaslouží si mnohem víc, než mu můžu sama dát. Přiznat se mu teď, že ho taky miluju, by byla ta největší chyba.

Bylo by to ode mě hrozně sobecké.

Otevřela jsem oči. „Odjíždím z Duranga.“

Odtáhl se ode mě, ale pořád mě držel kolem krku.

„Vracíš se zpátky do Bostonu?“

Zamračila jsem se. „Ne. To je to nejposlednější místo, kam bych se chtěla vrátit. Jak tě to napadlo?“

Zakroutil hlavou. Sklopil zrak na postel.

Teď je ta pravá chvíle. Musím se mu přiznat ke své nemoci. „Jordane, je něco, co o mně ještě nevíš...“

zarazila jsem se a nadechla se. „Když jsi mě našel v tom motelovém pokoji... nevím, jestli sis všiml toho nepořádku kolem... těch prázdných krabiček a pytlíků.“

„Všiml jsem si.“

„Víš... mám takový problém.“ Zaryla jsem nehty do dlaní. „Když jsem vystresovaná nebo naštvaná, tak... ehm... prostě musím jíst... hodně jíst, a pak... no... pak jdu na záchod a všechno vyzvracím.“

Vůbec na moje slova nereagoval, nepohnul se, jen se na mě díval se stejným výrazem jako předtím. Jako bych mu absolutně nic neřekla.

„Jsem nemocná – trpím poruchou příjmu potravy... jsem
375

bulimička, Jordane. Slyšel jsi už někdy o té nemoci?“

„Slyšel jsem o tom.“

„Tak fajn. U mě... totiž... nejde o to, že bych chtěla být hubená,“ vysvětlovala jsem mu. „Souvisí to se všemi těmi potížemi tady.“ Zvedla jsem ruku a dotkla se hlavy. „Když mám pocit, že už je toho na mě moc, když přestanu všechno zvládat... prostě se přejím. Nacpu do sebe všechno, co mám po ruce, a pak se vší té bolesti a stresu zbavím tak, že všechno vyzvracím.“

„Jak dlouho už tohle máš?“ zeptal se mě tiše.

Nadechla jsem se. „Deset let... nepravidelně. Ale teď

v posledních letech je to horší.“

„Co s tím uděláme?“

Podívala jsem se mu do očí. „*My* s tím neuděláme nic.

To musím *já sama*.“ Vydechla jsem a pokračovala:

„V Denveru existuje nějaká klinika specializovaná právě na lidi s poruchami příjmu potravy, jako jsem já. Půjdu tam na léčení a zkusím se té závislosti zbavit.“

„Jak dlouho tam budeš muset zůstat?“

Pokrčila jsem rameny. „To nevím... ale myslím, že to bude na dlouho.“

Zadíval se mi do očí a zahlédla jsem v nich naději.

„Denver není tak daleko, Mio – maximálně takových šest hodin jízdy autem – každý víkend tě tam přijedu navštívit –“

„Ne,“ prohlásila jsem rozhodně a skoncovala tak s jeho nadějí.

„Ne,“ zopakoval.

„Tohle musím zvládnout sama.“ Začala jsem si třít

376

spodní ret. „Nechci, abys tam za mnou jezdil.“

„Dobře...“ Palcem a ukazováčkem si třel kořen nosu.

„A co potom? Až na tom budeš líp...? Uvidím tě pak?“

Odvrátila jsem se od něj.

Ale moc to nepomohlo, protože jsem stále cítila, jak mě propaluje očima. A bolelo to. Moc.

Pomalu jsem zakroutila hlavou.

„Aha... dobře. Takže... takže jsi už byla rozhodnutá před tím, než jsem sem přišel. Takže jsem tě opravdu ztratil...“ V jeho hlase byla slyšet bolest, utrpení... a to bylo strašné.

I tak jsem byla přesvědčená, že jsem se rozhodla správně. Vztek, který mě ovládal poté, co jsem se dozvěděla o mámě, pořád přetrvával. A nakonec by mě... *nás* zcela pohltit. A pak by nezbylo nic víc než jen nenávist, zášť a bolest.

Během posledních let jsem zažila bolesti ažaž. A je lepší to skoncovat teď, než později.

Uvědomila jsem si, jak se postel zhoupla, když vstal.

„Můžeš pro mě udělat aspoň jednu věc?“

Podívala jsem se na něj, ale nebyla jsem připravená

na smutek, který se mu odrážel v celém obličejí. Bolest mnou projela jako ostrý nůž.

„Neuzavírej se před lidmi, kteří se ti budou snažit pomoci. Svěř se jim se vším. Řekni jim, co sis musela vytrpět. A neboj se, že by tě kvůli tomu přestali mít rádi. Nepřestanou. Protože tebe totiž není možné nemilovat, Mio.“ Odevzdaně si povzdechl. „Vím to líp než kdokoli jiný.“

377

Rukou jsem sklouzla po hrudi a přitiskla si ji na místo, kde mě bolelo srdce. V tu chvíli se ve mně něco zlomilo.

Změnila jsem názor a chystala jsem se mu říct, jak moc ho miluju. Že najdeme způsob, jak být spolu šťastní.

Ale než jsem se k tomu odhodlala, Jordan byl pryč.

Slyšela jsem, jak se za ním tiše zavřely dveře.

Vnitřnosti mi sevřel panický strach. Chtěla jsem vyskočit z postele a rozeběhnout se za ním. Říct mu, jak hrozně jsem se mýlila.

Ale nohy mě neposlouchaly. A věděla jsem proč.

Protože v hloubi jsem věděla, že nechat ho odejít bylo správné rozhodnutí. Sklouzla jsem do postele, lehla si

na bok a kolena jsem si přitáhla k hrudi.

Otřela jsem si slzy, když jsem zaslechla, jak se otevřely dveře.

Jordan.

Srdce mi poskočilo.

Otočila jsem se.

Forbes.

Do prdele! To ne.

Ne! Ne! Ne!

Cítila jsem, jak se mi našponovaly všechny svaly v těle.

Připadala jsem si jako šnek, který se snaží schovat do ulity.

Co tady proboha dělá? Jak mě tu vůbec našel? Co se mu to stalo s obličejem?

Nos měl ze všech stran oblepený náplastmi. Obočí natržené a zakrvácené.

Zavřel za sebou dveře a ve mně ztuhla krev.

Oči mi těkaly po místnosti a zoufale jsem hledala nějaký

378

únikový bod. Ale jediný způsob, jak se odsud dostat, byly dveře, před nimiž stál. Nebo bych mohla vběhnout

do koupelny a zamknout se uvnitř.

„F-Forbesi,“ vysoukala jsem ze sebe.

„Jak ti je?“ zeptal se naprosto normálně, jako by se nic nestalo. Jako by si ani nepamatoval, že naposledy, co jsem ho viděla, mě zmlátil a snažil se mě znásilnit.

„Jak... jak ses dozvěděl... že jsem tady?“

Usmál se a mně se zastavilo srdce. „Copak si nevzpomínáš? Na tvé pojištěnecké kartě je moje telefonní číslo, aby mě v případě nutnosti kontaktovali. Když tě sem přivezli, hned mi volali. Okamžitě jsem sem za tebou vyrazil. Báł jsem se o tebe, zlato. Celé poslední dva týdny jsem byl strachy bez sebe. Nevědět, kam jsi zmizela... to pro mě bylo utrpení.“ Udělal pár kroků k posteli.

Přikrčila jsem se a přes nohy si přetáhla nemocniční župan, který jsem měla na sobě. Normální přirozená reakce na Forbese.

Nenáviděla jsem se za to.

Zvedl ruce na usmířenou. „Neboj se, nechci ti nijak ublížit, Mio. Proto jsem sem nepřišel.“

Nevěřila jsem mu. Tohle už jsem od něj slyšela nejmíň tisíckrát.

Vklouzla jsem rukou za záda, abych nahmatala tlačítko na přivolání sestry.

„Chci si s tebou jenom promluvit.“ Posadil se na židli vedle postele. Zarazila jsem se a trochu jsem se posunula, aby neviděl, co hledám.

„C-co chceš?“ Snažila jsem se zůstat klidná.

379

„Aby ses vrátila domů.“

Rychle jsem zakroutila hlavou – dřív, než jsem si stačila rozmyslet, co dělám. Uvědomila jsem si, že to byla chyba. Velká chyba... napověděl mi to záblesk vzteku, který jsem zahlédla v jeho očích.

V krku mi vyschlo, snažila jsem se polknout knedlík, který se mi tam vytvořil, a prsty jsem šmátrala za sebou ve snaze najít to ztracené tlačítko.

„Mio...“, povzdechl si, třel si rukou spánek a zakroutil hlavou. „Tohle není odpověď, kterou chci slyšet.“

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se. Snažila jsem se odvrátit pozornost od jeho otázky, dokud nepřijdu na to, jak se z téhle situace vykroutit.

Tvář se mu zakabonila. „To není podstatný.“

Sepnula jsem ruce.

„Mio, vlekl jsem se sem takovou dálku a bez tebe zpátky

nepojedu. Co tě tu vůbec drží? Nemáš tu *nic* a *nikoho*. Jsi úplně sama, potřebuješ mě. Beze mě to nezvládneš.“

Objala jsem se kolem hrudi. Najednou mi bylo chladno.

Má pravdu. Jsem úplně sama. Ale na druhou stranu,

radši být sama než s ním.

Forbes vstal. „Kde máš svoje věci?“

„Nemám tu s sebou vůbec nic.“

„Fajn, aspoň to bude jednodušší.“ Sebral ze stolku

složené špinavé oblečení. „Co je hergot tohle?“

„Moje oblečení.“

Podíval se na hromádku šatů. Jeho zhnusený výraz

ve tváři jsem moc dobře znala.

„Fajn, koupíme ti nějaké oblečení na letišti. Ale teď si

380

obleč tohle.“ Hodil šaty na postel přede mě.

„Proč?“

Podíval se na mě a bylo mi jasné, že vztek ho už docela

opanoval. „Protože okamžitě vypadneme z tohoto

zasranýho města a jedeme domů. Tak pohni tou svou línou prdelí a obleč se!“ vyštěkl na mě.

Tohle byl Forbes, kterého jsem tak dobře znala.

Ovládl mě strach. Najednou jsem byla zase ta ustrašená a nejistá holka, která neví, co by měla udělat. Poslušně jsem tedy sklouzla z postele, sebrala hromádku šatů a zamířila do koupelny, abych se převlékla.

„Kam jdeš!“ obořil se na mě.

„Převlíct se,“ špitla jsem.

„Převlíkneš se tady.“ Ráznými kroky zamířil přímo ke mně.

Ztuhla jsem. Nehybně jsem stála na místě, strach mě zcela paralyzoval.

Přejel prsty po mé nahé paži a sklonil se k mým rtům.

„Chybělas mi, zlato... chci tě vidět.“

Jeho dotek ve mně vyvolal bolestné vzpomínky na celou tu dobu, kdy mě bil, kopal do mě, trestal mě...

a *znásilňoval* mě. Jeho ruka na mě působila jako nemoc toho nejhoršího a nejnebezpečnějšího druhu. Nemoc, které jsem se chtěla jednou provždy zbavit.

Srdce se mi rozeběhlo a bušilo do žeber, že to muselo
být slyšet po celé místnosti.

Nechci odsud s tebou odejít!

Nemůžu!

Přitiskla jsem si oblečení k sobě a zvedla jsem odvážně

381

hlavu. „Nevrátím se s tebou do Bostonu,“ prohlásila jsem bez zaváhání.

Chytil mě za krk a srazil zpátky na postel. Přitlačil mě

k matraci. „Do prdele! Uděláš to, co ti řeknu! Oblíkní se!

A pak vypadneš z týhle zasraný nemocnice, odjedeš se

mnou na letiště a vrátíš se domů!“

„Ne!“ zachroptěla jsem.

Popadl cíp nemocničního županu a rozhrnul ho. Pak

hrábl rukou po spodních kalhotkách a strhl mi je z těla.

Vrazil mi koleno mezi stehna... i když jsem se snažila

tisknout nohy co nejvíc k sobě, byl silnější a přemohl mě.

S kolenem bolestivě vraženým do mého klínu se ke mně

naklonil. „Copak jsi všechno zapomněla, Mio? Potřebuješ

snad další lekci?“

Před očima se mi míhaly vzpomínky a panický děs mi

svíral hrud' jako kleště.

Potlačila jsem ho. Nenechám si od nikoho diktovat, co mám dělat.

Rozhodně ne od něj.

Od nikoho.

Nenáviděla jsem Forbese tak, jako nikdy předtím. A to mi dalo sílu. Sílu, kterou jsem potřebovala.

Pomalu jsem zavrtěla hlavou.

Spokojeně a vítězoslavně se usmál. „Hodná holka.“ Pak mi roztáhl župan ještě víc a obnažil moje prsa. „Jsi tak zatraceně krásná,“ řekl, přitiskl mi ruku na ňadro a bolestivě zmáčkl bradavku.

Zavřela jsem oči bolestí. Slzy se mi hromadily za víčky.

Jordan. Hlavou mi bleskla vzpomínka na něj. V duchu

382

jsem ho prosila, aby se vrátil. Přála jsem si, aby splnil to, co mi slíbil: že nikdy nedovolí, aby mi někdo ubližoval.

Věděla jsem ale, že nemůže přijít, protože jsem ho sama poslala pryč.

Tohle si musím vyřešit sama. Zvládnou to.

Pomalu jsem zvedla ruku k Forbesovu obličejí. Oči mu

zářily radostí, že nade mnou opět zvítězil. Věděla jsem, že jsem ho dostala.

Naklonila jsem se a nabídla mu svá ústa.

Oči mu zasvítily. „Řekni mi, Mio, co chceš. Do prdele, řekni: *píchej mě, Forbesi. Prosím*. Chci slyšet, jak mě prosíš, Mio.“

Polkla jsem všechna slova, která jsem na něj chtěla vyplivnout, a udělala jsem, o co mě žádal. „Píchej mě, Forbesi, *prosím*,“ řekla jsem klidným hlasem.

„To je moje hodná holka.“ Samolibě se usmál a sklonil se ke mně.

Ve chvíli, kdy se jeho rty dotkly mých, jsem zasténala.

Věděla jsem, že ho to vzruší ještě víc. Pak jsem se vrátila ke svému plánu. Když se snažil dostat se jazykem dovnitř, kousla jsem ho do rtu. Ne tak, aby to povzbudilo jeho vášeň, ale doopravdy. A dala jsem si záležet.

Na jazyku jsem ucítila jeho krev, Forbes bolestně vykřikl.

„Ty prohnaná děvko!“ Vrazil mi facku.

Jako by mi explodovala hlava bolestí. Jeho prsty se mně sevřely kolem krku těsněji. Jen stěží jsem se dokázala

nadechnout.

Potřebovala jsem se dostat od něj. Ale nemohla jsem se

383

ani pohnout. Zmohla jsem se jen na bušení, škrábání a odtlačování... byla jsem odhodlaná zkusit cokoli, jen

abych se dostala z jeho pevného sevření. Ale Forbes mě držel dál.

Jakmile zvedl ruku, aby mě znovu udeřil, otočila jsem hlavu na stranu. V tu chvíli jsem zahlédla jedinou možnost, jak se Forbese zbavit. Stála na nočním stolku vedle postele.

Aniž jsem o tom přemýšlela, popadla jsem skleněný džbán s vodou a vši silou jsem jím Forbese praštila.

Podařilo se mi ho strefit do spánku. Slyšela jsem tupou ránu, jak džbán narazil na jeho lebku.

Voda se rozstříkla všude kolem, zmáčela mi obličej i vlasy.

Forbes vypadal velmi šokovaně. Jako by nevěřil, že jsem se opravdu odvážila ho praštit. Zakymácel se, ale pořád stál na nohou. Potřebovala jsem, aby padl k zemi.

Zvedla jsem ještě jednou džbán a znovu zaútočila.

Tentokrát se mu podlomila kolena a klesl... přímo na mě.

Džbán mi vypadl z ruky a roztříštil se na podlaze na tisíc kousků.

Zpanikařila jsem. Plivala jsem jeho krev smíchanou s vlastní a snažila se Forbesovo tělo odsunout stranou.

Byla jsem strachy bez sebe, že se probere a pak bude vítězství jeho.

Silou, o níž jsem ani netušila, že mám, jsem se dostala zpod něj. Sklouzla jsem z postele a bosýma nohama se dotkla podlahy. Zadívala jsem se na bezvládné tělo na posteli.

384

Skleněné střepy se mi zařezávaly do nohou. Kousala jsem se do rtu, abych bolestí nekřičela. Oběhla jsem

postel, na Forbese jsem se ani nepodívala, rychle jsem nahmátla tlačítko k sestře a zběsile jsem ho mačkala. Když jsem se trochu uklidnila, vydala jsem se přes místnost ke dveřím. Dusila jsem v sobě výkřiky bolesti, když se mi do nohou zařezávaly další střepy.

Doběhla jsem ke dveřím a v chodbě uslyšela rychlé kroky mířící k mému pokoji. Byla to doktorka Packardová

a jí v zádech nemocniční ochranka.

Díkybohu.

„Mio, co se to tu proboha stalo? Jsi v pořádku?

Zaslechli jsme řinčení rozbíjeného skla a pak se ozvalo zběsilé zvonění z tvého pokoje.“

Rychle se rozhlédla po pokoji, všimla si, v jakém jsem stavu, a pak uviděla bezvládné Forbesovo tělo na posteli.

„Panebože! Jsi v pořádku?“

Doškobrtala jsem pár kroků k ní a pak jsem se zhroutila.

Úlevou se pode mnou podlomily nohy.

Doktorka mě chytila a držela mě v náručí. „Bude to v pořádku, Mio,“ uklidňovala mě a tiskla mě k sobě.

„Uvidíš, že všechno bude dobrý.“

V tuhle chvíli bylo těžké jejím slovům uvěřit. Ze všeho nejvíc jsem si přála, aby mě místo ní teď držel ve svém náručí Jordan.

Ale to se už nikdy nestane.

A vinit z toho můžu jen sama sebe.

385

25

Jordan

Den druhý poté, co mě Mia opustila...

„Jordane?“

Táta zaklepal na dveře mého pokoje.

Ignoroval jsem ho. Neměl jsem zrovna náladu se s kýmkoliv bavit.

Jediný, koho jsem chtěl mít u sebe, byl ten, kdo rozuměl
mojí bolesti – Dozer. Mia mu chyběla stejně tak jako mně.

Dveře se otevřely.

„Jdi pryč,“ zamumlal jsem do polštáře.

Dozer zvedl hlavu, podíval se na otce a pak ji zase
položil na postel.

„Měl by sis tu otevřít okno, potřebuješ trochu čerstvého
vzduchu. Máš tu smrad jak v tchoří díře,“ prohlásil otec
a nevšímal si mého odmítavého postoje.

„Mně ten smrad nevadí.“

Po pravdě řečeno, nechtěl jsem otevřít okno kvůli tomu,
že jsem se bál, že Miina vůně přetrvávající v mém polštáři
se vypaří stejně tak, jako se ona vypařila z mého života.

„Jordane, měl by ses jít trochu projít. Vypadnout

z tohohle pokoje.“ Sedl si na roh postele. „Už je to dva dny, co ses tu zavřel. To není zdravé. Jdi třeba do kina, nebo jinam... to je jedno.“

386

Nadzvedl jsem hlavu. „Nemám náladu.“

„Fajn, tak by sis měl dát aspoň pořádnou sprchu. Protože ten puch není od Dozera, ale od tebe.“

„Osprchuju se, až se mi bude chtít.“ Zabořil jsem hlavu zpátky do polštáře.

„Hele, já vím, že tě to teď hrozně bolí, ale věř mi, bude líp.“

Odfrkl jsem a znovu jsem natáhl do plic Miinu vůni.

Vnitřnosti se mi stáhly smutkem.

„Taky jsem si něčím podobným prošel... když jsem byl mladší. Však víš... s Belle –“

Svaly mi ztuhly. Zvedl jsem hlavu. „Ted' tedy fakt nemám náladu se bavit zrovna o ní.“

„Chápu tě, že se na mámu zlobíš –“

Otočil jsem se na záda. „*Zlobím* – to asi není to správné slovo... jen... jen ji vůbec nechápu. Proč to udělala?“

Táta si povzdychl. „Já tomu taky nerozumím. Ale není

na nás, abychom ji za to soudili. Nebyli jsem tenkrát u toho, když od Mii a Olivera odešla. Nevíme, co ji k tomu vedlo... a jestli měla vůbec nějakou jinou možnost.“

„Přál bych si...,“ povzdechl jsem si, „přál bych si, aby to i Mia viděla v širších souvislostech. Chtěl bych, aby...“

Kurva! Vždyť ani sám nevím, co bych chtěl!“ Rozhodil jsem bezradně rukama do vzduchu.

To, co bych chtěl, se mi stejně nemohlo splnit. Připadalo mi to, jako bych pomalu umíral.

Otočil jsem se k tátovi zády.

„Chceš, aby pochopila svou minulost a vrátila se zpátky.“

387

V očích mě pálily slzy. „Na to je moc pozdě. Je pryč.“

„Nikdy není na nic pozdě. Pamatuješ, jak mě Belle po střední škole opustila, aby mohla studovat na univerzitě? Bylo mi tenkrát stejně jako teď tobě. Myslel jsem, že se usoužím láskou. Zalezl jsem si do svého pokoje a s nikým jsem nemluvil. Chtěl jsem jen ji... takže jsem jí napsal dopis a poslal jsem jí kazetu s našimi písničkami.“

Zasmál jsem se. Poprvé po dvou dnech. „To bylo dost blbý, tati.“

„Jo, to bylo.“ Projel si rukou vlasy a usmál se.

„No a jak to dopadlo? Ozvala se ti na ten dopis?“

Zakroutil hlavou. „Ne. Neslyšel jsem o ní až do té doby, kdy se vrátila sem do Duranga. Ale to už jsem měl tebe.“

Posadil jsem se a opřel se o čelo postele. „Takže mi chceš říct, že bych měl Mie napsat dopis a poslat jí nějakou trhlou kazetu? Když to stejně u tebe nefungovalo? Máma si tak jako tak vzala někoho jiného a vrátila se sem až po několika letech.“

„Máš pravdu, u mě to tenkrát opravdu nezabralo…

aspoň ne hned. To však neznamená, že to nebude fungovat u tebe. Ale proč ti to tu říkám… když pro to něco uděláš, může to zabrat hned, nebo později… jednou to určitě zabere. Nikdy ten dopis ani kazetu nevyhodila, Jordane.

Po celé ty roky je měla uschované. Nikdy mě vlastně neopustila úplně. A když potřebovala pomoc… když mě nejvíc potřebovala, věděla, že se může vrátit zpátky. Ten dopis a kazeta ji ujistily v tom, že na ni nikdy nezapomenu.

Připomněly jí, kolik krásných chvil jsme spolu prožili. Že tu navždycky budu pro ni, ať se děje, co se děje.“

388

Vstal a poklepal Dozera po hřbetě. „Tak pojd', ty smrad'ochu, je čas dát si něco k snědku.“

Dozer seskočil z postele a postavil se vedle tátovy nohy.

„Přemýšlej o tom. Když jí pošleš dopis, nemáš co ztratit. Napiš jí všechno, co si myslela, že nechce slyšet, ale co by měla vědět. A napiš jí, jak ti je.“

„Nebudu ze sebe dělat pitomce.“

„Ale pokud jde o lásku, tak chlapi většinou pitomci jsou.“

„Rozhodně bych si připadal jako cvok, kdybych jí poslal nějakou podělanou kazetu.“ Věděl jsem, že jsem překročil hranice a že si to táta nezaslouží. Ale byl jsem zatrpklý a naštvaný a nechtěl jsem tu bolest prožívat sám.

„Nemusíš jí posílat kazetu. Pošli jí CD. Nebo ještě líp... pošli jí rovnou iPod, jestli si myslíš, že by to bylo víc nóbl. Stejně se kazety už nevyrábějí.“

Zamračil jsem se na něj a zavrčel.

Už zase jsem se choval jako nějaký vořežprut.

„Podívej, chlapče, chci ti jen říct, že správný výběr muziky v ní může vyvolat vzpomínky, pocity, co s tebou zažívala. Hudba může dodat sílu slovům, která jí napíšeš. Záleží jen na tobě, jaké vzpomínky v ní chceš oživit. Takže vybírej slova i skladby velmi obezřetně.“

Odešel s Dozerem z pokoje a jeho slova mi ještě dlouho zněla v hlavě.

Den třetí poté, co mě Mia opustila...

„No páni... ty posloucháš Damiena Ricea. To je teda horší, než jsem si myslela.“ Beth padla do postele vedle mě.

389

„Kurva! Copak mě nemůžete nechat chvíli samotného?“

Přetáhl jsem si deku přes hlavu.

Beth ji stáhla zpátky, začichala a ohrnula nos. „Víš o tom, že ti to tu smrdí jak v prasečinci?“

„Jo, už jsem to někdy slyšel.“

„Řekla bych, že Dozer za to nemůže.“ Naklonila se ke mně a začichala. „A hrome – jde to od tebe. Páchneš jak nějaký bezdřák! Kdy ses naposledy sprchoval nebo si aspoň vyčistil zuby?“

„Ve tři zasraný hodiny.“

„Fakt vtipný.“ Dloubla mě do zad. „Takže jak moc tě mám ještě otravovat, abys konečně vstal z téhle postele a šel do sprcháče? Nebo by ses aspoň moh pozdravit s panem zubním kartáčkem, co říkáš?“

„Už jsi mě nasrala dost. A jak vidíš, ani to se mnou nehnulo. Tak si dej vodpal.“

„Ale ale, pán se nám rozčilil.“ Polechtala mě pod bradou.

Odstrčil jsem ji. „Beth, vážně, nech toho. Nemám na nějaký srandičky náladu.“

Odmlčela se a mě mrzelo, že jsem na ni byl hrubý.

„Podívej... fakt nemám chuť si s tebou povídat.“

„Ale přinesla jsem ti tvůj oblíbený koláč – limetkový.“

Všiml jsem si, jak se ušklíbla. „A taky nějaký pěkně nadupaný filmy, samá akce, zabíjení a krev – přesně to, co miluješ. Mám pocit, že v jednom dokonce nějaká holka vylítne do povětří... nebo minimálně dostane pěkně na prdel.“

Otočil jsem se a podíval se na ni.

„A to se mám dívat, jak nějakou holku zmlátí? To si myslíš, že mi tím zvedneš náladu?“

„No, nejsem žádná odbornice na duši. Dělán jen to, co pro mě kdysi před lety udělal můj nejlepší kamarád, když jsem taky měla zlomené srdce.“

Lehl jsem si na záda a podíval se na ni. Vzpomněl jsem si, jak jsem kdysi proseděl den a půl v pokoji u Beth, když jí ta mrcha Monica Tellerová dala košem.

Beth do ní tehdy byla blázen – asi tak jako já teď do Mii. Monica jí tehdy naslibovala hory doly, vykládala jí, jak je do ní zamilovaná, jak moc chce být s ní, ale když došlo na to, aby o vztahu s Beth řekla rodičům, tak ta potvora nenašla odvahu. Neodkázala jim říct, že je lesba, protože jejich rodina byla přísně katolická. Tak radši Beth odkopla a provdala se – na přání rodičů – za nějakýho zazobanýho kreténa.

Po její svatbě Beth probřečela aspoň týden.

A teď přišla za mnou, aby mi pomohla, jako jsem tehdy pomohl já jí.

Píchlo mě u srdce, když jsem si uvědomil, že je to fakt ta

nejlepší kamarádka. Posadil jsem se, vzal jsem jí obličej do dlaní a políbil jsem ji na čelo. „Díky, Beth.“

„Fuj! Aspoň bys moh použít ústní vodu, než mě budeš líbat. Ještě tady od tebe chytnu nějaký breberky!“

Zasmál jsem se, vylezl jsem z postele a vypnul iPod.

Umlčel jsem Damiena Ricea.

„Připrav DVD s filmem, kde ta holka dostane na prdel, a já se zatím rychle sprchnu.“ Po cestě do koupelny jsem si přetáhl triko přes hlavu a odhodil ho do koše na prádlo.

391

„Beth?“

„Hmm.“

„Víš, co pro mě znamenáš, vid’? Že nejsi jenom moje nejlepší kamarádka, ale že jsi pro mě něco jako moje sestra?“

Podívala se na mě a usmála se. „Jdeš na mě přes city, Matthews?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná... tak trošku. Jen jsem chtěl, abys věděla, že tě mám rád.“ Zavřel jsem dveře, ale ještě jsem zahlédl její překvapený výraz v obličeji.

Beth věděla, že ji mám rád, jen jsem jí to ještě nikdy předtím neřekl. Z jejího radostného pohledu jsem věděl, že jsem udělal správně.

V duchu jsem si zapsal poznámku, že bych jí to měl říkat mnohem častěji.

Asi bych měl poděkovat hlavně Mie, že mi konečně otevřela oči. Že ve mně znovu probudila city... a možná mnohem víc než kdykoliv předtím.

„Myslel jsem, že v tomhle filmu nebude žádná romantika,“

brblal jsem a olizoval jsem si zbytky koláče z prstů.

Byl to fakt zatraceně dobřej koláč.

Beth vzala do ruky krabičku a četla si zadní stranu. „Ale tady se píše, že to není romantický film. Jen – a cítuju – ,film se spoustou úžasných akcí‘.“

„Jo, jediná úžasná věc je zrovna teď, když mu ta holka zapichuje svý podpatky do zadku, zatímco on ji šoustá.“

„Asi se dnes sex nepovažuje za romantiku.“ Beth odhodila krabičku na podlahu, naklonila se dopředu

392

a sledovala na obrazovce dvojici v akci. „Ne vážně...

nikdy jsem nechápala ženský, který mají rády péra.“

Vyprskl jsem smíchy. „Asi proto, žes nikdy péro neviděla.“

Podívala se na mě a ušklíbla se. „Doufám, že ho ani neuvidím. Díky, ale nestojím o to.“

„Já ti nic nenabízel.“

Praštila mě přes ruku.

„Dáváš rány jako holka.“

„Taky jsem holka.“ Založila si ruce na hrudi.

Zadíval jsem se zpátky na televizi. Dvojice právě dokončila akt kopulace, ale teď se pro změnu věnovali postkoitální blaženosti a objímali se v posteli.

Skvělý, přesně tohle jsem teď toužil vidět. Šťastný pár v posteli.

Zaskřípal jsem zuby a představoval jsem si Miu ve svém náručí. Byla tak měkká a teplá...

Chyběla mi.

Zavřel jsem oči a snažil se potlačit bodavou bolest na hrudi.

„Ten film je sračka,“ prohlásil jsem.

„Jo, je to sračka, máš pravdu. Ale aspoň tě přivede na jiné myšlenky.“

Rezignovaně jsem si povzdechl. „Chybí mi.“ Otevřel jsem oči a podíval se na Beth. „Není to divný, že mi tak strašně moc chybí, když jsem ji znal jenom krátce?“

„Ne. Kdo může posoudit, jestli je to divný, nebo ne?“

Prostě to tak cítíš, s tím nic nenaděláš. Podle mě v tomhle čas nehraje žádnou roli. A než se se mnou začneš hádat,

393

řeknu ti jedno: já mám vždycky pravdu.“

Neměl jsem sílu se s ní o něčem dohadovat. A upřímně řečeno, taky jsem si myslel, že má pravdu. I když nahlas bych jí to nikdy nepřiznal.

Podíval jsem se zpátky na obrazovku a nervózně poklepával prsty o stehna.

„Táta si myslí, že bych měl Mie napsat dopis,“ řekla jsem tiše.

Beth se posadila, otočila se tak, aby mi viděla do očí a znemožnila mi pohled na televizi. „Řekla bych, že je to dobrý nápad.“

„A taky mi poradil, abych nahrál na CD oblíbené písničky a poslal jí ho.“

Beth se zakřenila. „No, tohle bych možná vypustila.

A co bys jí do dopisu napsal?“

Sklouzl jsem v posteli, takže jsem ležel na zádech, a předloktím jsem si zakryl obličej. „Nevím...“ pokrčil jsem rameny. „Asi bych jí napsal, že mi chybí. A že je čím dál tím horší a horší dýchat, když tu není se mnou. Že den po dni... od té doby, co odešla... každý den, kdy nevidím její krásnou tvář a neslyším její sladký hlas, mě přivádí k šílenství.“ Odmlčel jsem se a hlas se mi zlomil.

Snažil jsem se překonat bolest, kterou má vlastní slova vyvolávala.

Beth ležela vedle mě a hlavu si položila na mé rameno.

„Myslím, že přesně takhle bys jí to měl napsat.“

Popotáhla.

„Ty brečíš?“

„Sakra! Jasně že brečím. Vždyť jsem holka, ne?“

394

Navzdory tomu, jakou tíhu a bolest jsem cítil, Beth dokázala vyloudit na mých rtech úsměv.

Den sedmý poté, co mě Mia opustila...

Zalepil jsem obálku s dopisem, jehož napsání mi zabralo celé čtyři dny. Kdybyste ten dopis viděli, asi byste se divili, proč mi to trvalo tak dlouho.

Upřímně řečeno, ten dopis byl na hovno. Protože dát na papír své pocity fakt neumím.

Proto jsem radši do obálky přiložil ještě CD.

Ano, představte si, že jsem to nakonec opravdu udělal.

Skutečně jsem nahrál na CD jednu písničku, abych tím holce vyjádřil, jak moc ji miluju.

Už jsem se smířil s faktem, že život nestojí za nic. Přišel jsem na to, když ode mě Mia odešla a tři dny jsem nevstal z postele.

Takže teď moje pochroumané ego doufá, že ta písnička jí řekne fakt všechno, co k ní cítím a co jsem nedokázal napsat do dopisu. V nejhorším případě si o mně bude myslet, že jsem kretén, a od srdce se tomu zasměje. A já už o ní nikdy neuslyším. Jednou věcí jsem si ale byl jistý – pokaždý, když tuhle písničku uslyší, tak si na mě vzpomene. Protože já to tak mám stejně. Jakmile ji uslyším,

před očima se mi objeví její obličej. Ale je jen pár písniček, při kterých si na ni nevzpomenu. Třeba ta od Taylor Swiftový – tu jsem dřív přímo nesnášel, ale od té chvíle, kdy jsem viděl Miu, jak si ji v autě prozpěvuje, poslouchám ji skoro pořád. Nebo tu od Will.i.am, kterou hráli, když jsem ji poprvé políbil.

395

Táta měl pravdu, když mi říkal, že hudba vyvolává vzpomínky. Možná v ní ta písnička nevyvolá žádné vzpomínky, ale aspoň jí připomene, kde jsem... a možná se ke mně jednou vrátí. Tahle naděje je teď to jediné, co mi zbylo.

Zhluboka jsem se nadechl a hodil obálku do schránky.

396

26

Mia

O dva a půl měsíce později...

„Tys ho pořád ještě neotevřela?“

Podívala jsem se přes rameno na Danni stojící ve dveřích. Danni byla stejně jako já pacientkou na klinice. Na rozdíl ode mě ale trpěla anorexií a byla na léčení už

podruhé. I když před lety byla na nějaké jiné klinice.

Bohužel se jí nemoc znovu vrátila. Seznámily jsme se první den, co jsem se přijela. Staly se z nás kamarádky, protože mi rozuměla.

Nikdy jsem žádnou kamarádku neměla, takže teď mi připadalo úžasný mít člověka, s kterým si můžete o všem popovídat. Řekla jsem Danni o všem, co mě potkalo.

Vzpomněla jsem si na Jordanova slova, když mě prosil, abych se neuzavírala před lidmi, kteří mi budou chtít pomoci. Takže jsem se svěřila Danni a jsem ráda, že jsem to udělala.

Znamenala pro mě hrozně moc. Vlastně jsme si pomáhaly navzájem.

Po Forbesově útoku v nemocnici mě doktorka Packardová přesvědčila, že bych měla podat na Forbese trestní oznámení. Udělala jsem to. A Danni mě v tom hrozně moc podporovala a držela mi pěsti.

397

Naštěstí jsem nemusela k soudu, protože jsem byla tady na klinice.

Forbese sice za napadení v nemocnici nezavřeli, ale

nebylo mi to líto. Vlastně mě ani nenapadlo, že by byl někdy ve vězení. Dostal dvanáctiměsíční podmíněčný trest a musel docházet na psychiatrická sezení, aby se naučil svůj vztek ovládat.

I já jsem trochu slevila na svém rozhodnutí. Ne že by mě to těšilo, ale pokud by mě chtěl Forbes navštívit, umožnila bych mu to. Upřímně řečeno, nemyslím si, že by k tomu došlo. Myslím, že jsme spolu už skoncovali.

„Ne, ještě jsem ho neotevřela,“ povzdechla jsem si.

Danni vešla dovnitř a sedla si na postel. „Tak proč se na něj pořád tak díváš? Překvapuje mě, žes do něj ještě nevypálila díru. Tak už bys nás obě konečně mohla zbavit trápení a otevřít ho. Jsem totiž zvědavá a to napětí mě přivádí k šílenství.“

Danni věděla o Jordanovi všechno. Co jsem k němu cítila... ne, co k němu pořád ještě cítím. Možná si myslíte, že moje city k němu tady na klinice ochladly, ale vůbec ne. A teď, když už jsem skoro vyléčená, toho všeho hrozně moc lituju.

Jordan mi prostě strašně chybí.

Třesoucími se prsty jsem přejela po okraji dopisu.

Podle hmatu jsem poznala, že je uvnitř asi krabička od CD.

Ale proč by mi posílal nějaké cédéčko?

Danni natáhla ruku a pohládila mě po paži. „Otevři ho.

Uvidíme, co ti posílá. Může to být třeba dévédéčko,
na kterým ti bude vyznávat lásku. A přizná se ti, že by tě

398

zoufale rád navštívil.“

Danni byla beznadějná romantička. I když se v minulosti
pěkně spálila, pořád věřila, že najde tu pravou lásku.

„Já nevím.“ Zakroutila jsem hlavou. „No, ať už je to
cokoliv – poslal to už před víc jak dvěma měsíci. Za tu
dobu se mohlo hodně změnit. Řekla bych, že si Jordan
na mě už ani nevzpomene.“

Danni zakroutila hlavou. „Tomu nevěřím. Láska se
prostě jen tak ze dne na den nevypaří. Zvlášť ne tak
vznešená, jaká byla mezi vámi dvěma.“

Nadzvedla jsem obočí. „Jak jsi přišla jen z toho, co
jsem ti o Jordanovi vyprávěla, že mezi námi byla *vznešená
láska?*“

Šlehla po mně pohledem. „To, co ti řekl v nemocnici, jak moc tě miluje... to chlapi často neříkají, je pro ně mnohem těžší vyjádřit svoje city. A řekla bych, že zvlášť Jordanovi se to neříkalo snadno. Říkám ti, je to láska až za hrob.“

S těžkým srdcem jsem se podívala na bublinkovou obálku v ruce.

„Co můžeš ztratit? Léčení už máš skoro za sebou, už ti tu na klinice zbývá jen týden. A to, co je uvnitř toho dopisu, ti možná pomůže se rozhodnout, kam potom půjdeš.“

Přikývla jsem, potlačila jsem strach, který mi najednou svíral vnitřnosti. Prsty jsem sevřela obálku a roztrhla ji.

Uvědomila jsem si, jak Danni zadržuje dech, když jsem strčila ruku dovnitř, abych vytáhla dopis.

Srdce se mi na chvíli rozbušilo jako o závod.

Vytáhla jsem list papíru přeložený napůl a nepolepený

399

obal na CD. Na disku uvnitř bylo černým fixem napsáno Mia.

Podívala jsem se na Danni. „Přečti to,“ povzbuzovala mě.

Třesoucími se prsty jsem rozložila dopis.

Mio,

celé čtyři zatracené dny jsem se pokoušel ti napsat tenhle dopis... snažil jsem se vypsat se ze svých pocitů, které

k tobě chovám. Říct ti, jak hrozně moc mi chybíš. Ale

všechno co jsem napsal, vyznělo jako prázdné fráze. To,

co opravdu cítím, prostě na papír napsat nedokážu. Když

tu se mnou nejsi, mám pocit, jako bych se nemohl ani

nadechnout. Život bez tebe nemá smysl...

Posílám ti jednu písničku. Řekne ti všechno, co bych ti

chtěl říct, ale nedokážu to vyjádřit slovy. Jestli ty to

vnímáš jinak... jestli si o nás dvou myslíš něco jiného...

nevadí. Třeba jednou změníš názor a pak budeš vědět,

kde mě najít.

Budu na tebe čekat až do konce života.

Jordan

Otřela jsem si slzy z tváří.

„Sakra, tak už mě nenapínej. Co píše?“ Danni vypadala,

jako by měla každou chvíli explodovat. Radši jsem jí

dopis podala. Pozorovala jsem si, jak si ho čte. Když došla

na konec, podívala se na mě. V očích se jí leskly slzy.

„Do prdele... to je...“ Přitiskla si ruku na srdce. „Musíš

si poslechnout tu píseň.“ Strčila mi cédéčko do ruky.

400

„Ale já nemám CD-přehrávač – jenom iPod,“ řekla jsem smutně.

Danni se rozhlédla kolem. „Televize!“ vykřikla „Určitě má vestavěný DVD-přehrávač – můžeš si to poslechnout přímo na televizi.“

Srdce mi bušilo jako zvon. Vyskočila jsem a cédéčko jsem držela v ruce. Zapnula jsem televizi a čekala, až se obrazovka probudí k životu. Třásla jsem se po celém těle.

„Jsi génius,“ strčila jsem do Danni, která si stoupla vedle mě.

Vyndala jsem disk z obalu a vložila ho do přehrávače.

Obě jsme čekaly, až se načte, a připadalo nám to jako věčnost.

Pak se ozvaly první tóny písně, kterou mi Jordan poslal.

Kytarový úvod písně *Man Who Can't Be Moved*
od skupiny The Script.

Půjdu zpět na ten roh, kde jsem tě poprvé viděl

Budu spát ve spacáku a zůstanu tam

Mám pár slov na ceduli z kartonu, tvou fotku ve své

ruce

*Říkám, jestli uvidíte tuto dívku, řekněte jí, kde jsem
Srdce nabralo na obrátkách, slzy se mi tlačily do očí,
když jsem poslouchala tklivé tóny písně o muži se
zlomeným srdcem, který hledá svou dívku. Vstřebávala
jsem jednotlivá slova jako houba... soustředěně jsem
naslouchala tomu, co mi chtěl Jordan touto písní sdělit.
*Budu na tebe čekat až do konce života.**

401

Danni mě chytila za ruku. Podívala jsem se na ni.
„Nečekej ten týden do konce léčby. Jdi za ním. Hned.“

402

27

Jordan

Už to byly tři měsíce, co odešla. A dva a půl, co jsem jí
poslal dopis s cédéčkem.

Vůbec se neozvala.

Takže ta píseň nefungovala.

Celý ten dopis byl nesmysl a byl jsem pitomec, když
jsem si myslel, že to na ni zapůsobí.

Po několika týdnech čekání, jestli se ozve, jsem se smířil s tím, že už o ní nikdy neuslyším. Vyrazil jsem do baru a zkároval se do němoty.

Byla to jedna z životních etap, kterými jsem si musel projít. Měl jsem depresi, byl jsem našťvaný... takže jsem vypadl ven a ožral se.

A nabalil jsem si v baru jednu děvku.

Nebyl jsem na sebe pyšný.

Ale nenechal jsem to dojít do konce. Jak mi ta děvka rozepnula kalhoty a sevřela mi ptáka v prstech, zastavil jsem ji. Protože jsem si v tu chvíli uvědomil, že se s ní sice můžu vyspat, ale že se ráno, až se vzbudím, budu cítit úplně

stejně jako předtím. Nebo možná budu v ještě větší prdeli.

Protože Mia tu se mnou tak jako tak nebude. Bude mi pořád chybět. A budu mít v srdci stejnou díru, kterou může zaplnit jen ona. Věděl jsem, že vyspat se s nějakou děvkou mi

403

tenhle problém vyřešit nepomůže. Takže jsem se jí omluvil a vypadl jsem z toho zasranýho baru.

Od té doby jsem už nic takovýho nezkusil a v napjatých situacích jsem svému ptákovi pomohl sám.

Vzpomínal jsem na Miu. Tedy ne při tom, když jsem si ho honil. Ale když jsem u tohohle tématu, samozřejmě že jsem na ni myslel pořád, takže i při tom.

Nemohl jsem přemýšlet o ničem a o nikom jiném.

Doufal jsem, že ta bolest časem otupí a že budu schopný soustředit se i na jiné věci. Že se s tím smírím, ale že to nebude hned.

Pustil jsem se tedy do práce. Jezdil jsem na exkurze s Wadeovými zákazníky. Ale bylo těžké vrátit se do kaňonu La Plata... a když jsem tam vezl poprvé zákazníky, znovu se mi před očima vynořila Mia. Snažil jsem se tu vzpomínku vyhnat z hlavy a musím přiznat, že teď už to bylo lepší. Každá další cesta tam byla snadnější.

V hotelu byl pořád klid, ale dělali jsme všechno pro to, abychom přežili. Pracoval jsem na webových stránkách, snažil jsem se prosadit náš hotel v turistických a cestovních kancelářích, zviditelnit jeho jméno. Dal jsem si za úkol, že přes léto musíme mít mnohem víc hostů než v minulých rocích.

Dozer přišel ke mně a položil mi hlavu do klína.

„Nazdar, kámo. Co bys chtěl?“ řekl jsem, zvedl jsem hlavu od obrazovky a podíval se na něj. Nedávno mu sundali sádku a už to byl zase starý známý Dozer.

Tedy kromě toho, že mu taky chyběla Mia.

Občas jsem měl pocit, že je to jediná živá bytost, která

404

mi rozumí.

Šťouchl mě hlavou do nohy a položil mi tlapu na stehno.

„Co je? Máš hlad?“ Vzal jsem ze stolu jednu sušenku a nabídl mu ji. Vzal si ji a lehl si na podlahu.

Protřel jsem si unavené oči a zadíval se zpátky na tabulku, na které jsem pracoval. Účetnictví nikdy nebylo mou silnou stránkou a nebavilo mě.

Asi bych teď měl být někde úplně jinde, pomyslel jsem si. Byl pátek a dokonce i táta vyrazil někam do města na schůzku, zatímco já seděl doma u počítače se psem u nohou a zpracovával účetnictví.

Zazvonil telefon.

„Hotel U Zlatého dubu,“ ohlásil jsem se a opřel jsem se v židli.

„Ty jsi v pátek večer doma? To je to s tebou fakt na pováženou.“

„Díky, Beth. Ty vždycky víš, jak povzbudit sebedůvěru.“

Beth se zasmála. „Sebedůvěra je jedna z věcí, která ti nikdy nechyběla, Jordane.“

„Jen nepovídej. Ty mě tady kritizuješ, ale jak to, že tys taky nevyrazila nikam za zábavou?“

„To víš, po večerech musím pracovat.“

*„Ale, copak ti máma neplatí dost v bistro, že musíš po večer pracovat jinde? To by mohl být námět na nějakou novou *Třináctou komnatu*.“*

„Haha, fakt vtipný. Proč ti volám – říkala jsem si, že bych ti měla dát vědět, že ti tam posílám jednoho hosta. Ale možná bych ji asi měla poslat někam jinam, když jsi tak...“

405

„No dobře, беру to zpátky. Doufám, že ta turistka není jako ta, cos mi sem poslala naposledy. Ta mi totiž tak

trochu zlomila srdce, jestli si ještě vzpomínáš.“ Snažil

jsem se to všechno brát jako vtip, ale nefungovalo to.

Na druhé straně linky bylo ticho. „Ne, tahle se té

předchozí vůbec nepodobá... tím jsem si jistá. A není moc hezká. Po téhle určitě nevyjedeš. “

Zasmál jsem se. „Tak fajn. Je dobře, že to vím. Měl bych to brát tak, že se ta holka hodí spíš do Borového pokoje?“

Borový pokoj byl nejlevnější v celém hotelu.

„Ale vůbec ne. Tahle je jako stvořená pro Jezerní pokoj. Možná není moc hezká, ale rozhodně má moc dobrý vkus. “

Zarazil jsem se. Od Miina odchodu v Jezerním pokoji ještě nikdo nespál. Zatím jsem se neodhodlal tam někoho ubytovat.

Byla to blbost, já vím.

„Tak fajn. Za jak dlouho tu bude? Stihnu ten pokoj připravit?“

„Během chvilky odsud vyrazí. “

„Díky, Beth. A tentokrát to nemyslím nijak ironicky.“

„Já vím, že ne. Ještě mi pak poděkuješ jednou. “

Zavěsil jsem a zvedl se ze židle. Vzal jsem klíč od Jezerního pokoje a zamířil chodbou přímo tam.

Rozsvítil jsem a pohledem jsem se vyhýbal všemu, co

by mi připomínalo krásné chvíle s Miou. Zapnul jsem topení, aby se pokoj trochu zavlážil, přestlal jsem postel a do koupelny dal čisté ručníky.

Pak jsem rychle zhasl, zamkl za sebou a vrátil se zpátky

406

do kanceláře.

Během dvaceti minut jsem zaslechl na šterkové cestě auto. Dozer vyskočil, zastříhal ušima, začenichal a vyrazil z místnosti. Pravděpodobně ucítil něco, co mu příjemně zavonělo.

Rychle jsem šel za ním, abych ho zavřel v kanceláři – mohl by totiž nového hosta k smrti vylekat. Ale bylo příliš pozdě. Dveře se otevřely. Zvedl jsem hlavu a srdce se mi zastavilo.

Doslova a do písmene, krve by se ve mně nedořezal.

„*Mio.*“

Netušil jsem, jestli jsem její jméno vyslovil nahlas, nebo zda jsem jen překvapeně vydechl.

„Ahoj,“ řekla. Její hlas byl sladký, něžný a... bolestný.

Ke svému překvapení jsem si uvědomil, že jsem na ni

naštvaný.

Za celé tři měsíce o sobě nedá ani slůvkem vědět, a teď se tu najednou zničehonic objeví. Navzdory tomu, že přesně tuhle situaci jsem si celé tři měsíce představoval, že se mi o tom zdálo... měl jsem na ni vztek.

Otočil jsem se a stoupl si za recepční pult.

Potřeboval jsem, aby mezi námi něco bylo, překážka,

která by mi nedovolila udělat nějakou pitomost. *Jako třeba padnout před ní na kolena a prosit ji, aby se ke mně*

vrátila.

Stála u dveří a nejistě se na mě dívala. Vypadala tak drobně a křehce. Měl jsem chuť jít k ní a... vzít ji do náručí.

Místo toho jsem pevně sevřel desku stolu.

407

Dozer se motal kolem ní, šťouchal jí hlavou do nohy a zoufale se dožadoval její pozornosti.

„Nazdar, ty chlape.“ Podívala se na něj, sehnula se a pohládila ho. „Koukám, že už máš nohu v pořádku.“

Aby ne, když už to jsou TŘI PODĚLANÝ MĚSÍCE!

Objala Dozera kolem krku a mazlila se s ním. „Chyběl

jsi mi,“ zašeptala.

Chyběl jí! Kurva! A co já?

Otřel jsem si obličej dlaní a vydechl, abych se zbavil napětí. „Proč jsi tady, Mio?“

Zvedla hlavu a podívala se na mě. Pomalu vstala.

Sklíčený výraz v její tváři se do mě zabodával jako ostrý nůž.

Třáslly se jí ruce, takže si je založila na hrudi.

„Četla jsem tvůj dopis, a píseň... poslechla jsem si tu písničku. Vlastně jsem ji poslouchala celou cestu sem,“ dodala tiše.

Opřel jsem se o pult. „Chceš říct, žeš četla dopis, který jsem ti poslal už před dvěma a půl měsícem?“

Kousla se do rtu. „Četla jsem ho až dneska ráno. Bála jsem se... bála jsem se, že až si ho přečtu, potáhne mě to sem zpátky. Nemohla jsem přijít dřív. Musela jsem najít způsob, jak se vyrovnat s minulostí... Musela jsem dokončit tu léčbu. Teď už vím, že jsem si ho měla přečíst hned. Ve chvíli, kdy jsem ho četla... kdy jsem slyšela tu písničku... ukončila jsem léčbu a jela rovnou sem.“

„Proč?“

Došla až ke mně. „Protože... doufala jsem, že na mě pořád čekáš.“

408

Pevně jsem sevřel ruce v pěsti, svaly v těle se mi napjaly. „Proč?“

Zavřela oči. „Abych ti řekla něco, co jsem ti měla říct už tenkrát v nemocnici.“

Díval jsem se na ni a vyčkával, co řekne dál.

„Že... že tě miluju. Ano, zamilovala jsem se do tebe, Jordane.“

Miluje mě?

Ztratil jsem řeč. Nemohl jsem myslet, ani se pohnout.

Znáte to – když čekáte, že od někoho uslyšíte slova, na kterých vám hrozně záleží, a on nic takového neřekne.

Jste zklamaní, naštvaní... a pak, když vám je konečně řekne, zůstanete stát jako solný sloup.

A přesně to se teď stalo mně.

Vzduch mezi námi by se dal krájet. Rozhostilo se ticho, napětí, bolest a rozpaky vyplnily prostor místnosti.

Konečně jsem našel řeč. „Takže ty jsi sem jela takovou

dálku, jen abys mi řekla, že mě miluješ?“

Všiml jsem si, jak si otřela slzu z tváře. Přikývla

a nervózně našpulila rty. „Jo. Chtěla jsem, abys to věděl.

A... taky jsem se chtěla zeptat... jestli by se tu nenašel
jeden pokoj... pro mě?“

A je to tady. Do hajzlu, mělo mi to dojít hned.

„Ty jsi ta turistka... ty ses nejdřív zastavila u Beth, co?“

Netušil jsem proč, ale fakt mě to docela dost naštvalo.

Uhnula pohledem. „Přijela jsem sem a dostala jsem
strach. Říkala jsem si, žeš možná změnil názor... že už
možná neplatí to, cos mi psal v tom dopise... že po takové
dlouhé době... už možná existuje nějaká jiná...“ Znovu se

409

na mě podívala. „Zpanikařila jsem, takže jsem se vrátila do města do bistra a
doufala jsem, že tam najdu Beth

a budu se jí moct na tebe zeptat.“

„A co ti řekla?“

Nervózně si otřela dlaně o tričko. „Že... že se nic
nezměnilo.“

„Jasně, ale Beth o tom nemá ani páru. Změnilo se toho
hodně. Mrzí mě to, Mio, ale tady nemůžeš zůstat.“

Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo. Ale byl jsem
naštvaný a mozek mi vypověděl službu. Byl jsem idiot.
Bolest, která se jí zračila v očích, se mi zapíchla přímo
do srdce. Objala se rukama kolem těla a jako by se
přikrčila.

„Jasně.... chápu... promiň...“ Po tváři jí stékala jediná
slza. Otřela si ji prstem. „... neměla jsem sem jezdit.“ Pak
se otočila a vyšla ze dveří.

Dozer zavrčel, podíval se na mě, jako by mi chtěl říct
„Ty jsi ale idiot!“ Prohrábl jsem si vlasy rukou a měl jsem
vzteky sám na sebe. „Do hajzlu!“ Praštil jsem rukou
do stolu. A pak, aniž jsem o tom přemýšlel, vyběhl jsem
z hotelu za ní. „Mio! Počkej!“

Zastavila se u auta, ale nepodívala se na mě. Doběhl
jsem až k ní, postavil se tak, aby na mě viděla, a vzal její
uslzený obličej do dlaní.

Vědomí, že slzy, které jí stékají po tvářích, jsem
zapříčinil já sám, mi rvalo srdce z těla. „Omlouvám se.
Nemyslel jsem to tak... měl jsem vztek, po celý tři dlouhý
měsíce jsem byl na tebe naštvaný. Ale nechci, abys odešla.

Do hajzlu!... Mio, víš... chci tě.“

410

Překvapeně se na mě podívala. „Ty mě chceš?“

„Vždycky jsem tě chtěl.“

Přitiskl jsem své rty na její. Líbal jsem ji, jako bych se chtěl zbavit té tříměsíční bolesti a smutku a chtíče a touhy.

„Miluju tě,“ zamumlala se rty blízko mých.

Znovu jsem ji políbil. City, které jsem k ní choval, mě zcela pohltily.

„Taky tě miluju...“ zašeptal jsem a přitiskl si ji k sobě.

„Zatraceně moc tě miluju.“

Stoupala si na špičky, objala mě kolem krku a zabořila mi obličej do ramene. Držel jsem ji pevně, tiskl ji k sobě, jako bych se bál, že zmizí... že mi znovu odejde.

„Znamená to tedy, že se tu jeden pokoj pro mě najde?“
zašeptala.

Naklonil jsem hlavu a zadíval se jí do očí. „Myslím, že to nějak zařídím.“

„A na jak dlouho?“

Pokrčil jsem rameny. „Jak by se ti líbilo napořád?“

Položila mi dlaň na tvář. Na rtech se jí objevil váhavý úsměv. „To by se mi líbilo moc,“ zašeptala.

„To je skvělé, kotě.“ Stiskl jsem jí zadek, zvedl ji a usmál jsem se, když mě objala nohama kolem pasu.

Otočil jsem se a zamířil s ní zpátky do hotelu. „A bude to ještě skvělejší, protože tě hodlám udělat šťastnou.“

Nadzvedl jsem obočí.

Její smích mi zněl v uších jako rajská hudba. Její polibek mě upokojil.

V duši jsem cítil klid a mír, jaký jsem už dlouhé měsíce nepoznal.

411

Epilog

Mia

„Co se stalo, že jsme dneska vynechali večeři?“ Kreslila jsem špičkou prstu obrazce na Jordanově nahé hrudi.

„Za to můžeš ty. Šel jsem se normálně vysprchovat, a když jsem se sem vrátil, chtěl jsem se obléknout. Jenže tys stála vedle postele a na sobě jsi měla to nové sexy prádlo... vypadala jsi tak zatraceně hezky a dychtivě, že mi

okamžitě ztvrdnul... takže je to tvoje vina. No a pak jsme skončili v posteli a ztraceně skvěle jsme si užívali, kotě.

A teď si užívám blažený pocit po sexu se svou holkou a rozhodně se mi nikam nechce.“

Zasmála jsem se, podívala se na něj a našpulila rty.

Vtiskl mi ten nejsladší polibek na světě, který mi rozechvěl všechny vnitřnosti.

„Teď mám v plánu něco úplně jiného. Hodlám totiž v takovéhle blaženosti s tebou zůstat celou noc.“

„To se mi hodí.“ Usmála jsem se a natáhla ruce.

Jordan mě objal kolem krku a pohrával si s mým medailonkem. Kdysi ho nosila moje máma. Jordan mi ho dal před pár měsíci.

Když jsem se k němu vrátila, strávili jsme spolu spoustu času, abychom se vzájemně dobře poznali. A taky jsme si hodně povídali o tématu, které mezi námi viselo jako

Damoklův meč.

412

Už dávno jsem se zbavila pocitu, že když jsem se podívala na Jordana, vždycky mi připomněl matčinu zradu.

Ale minulost jsme vymazat nemohli. Máma mě opustila,

aby pak vychovávala Jordana.

Když mi Jordan vysvětlil, co všechno Anna musela s Oliverem zažít a proč mě musela opustit, nic to na mém pohledu na ni nezměnilo. I když... aspoň jsem věděla, že to nebylo její rozhodnutí.

Bude ještě hodně dlouho trvat, než své city k mámě přehodnotím, ale pracuju na tom.

Bolest, kterou si nesete z minulosti, nikdy nezmizí.

Jediné, co můžete udělat, je najít způsob, jak se s ní vyrovnat. A budoucnost... všechny naděje a přísliby... to je to, co vás drží nad vodou a posunuje kupředu. To, co vás vyvede z temnoty.

Moje budoucnost je Jordan. Ten je mou nadějí. Mým světlem na konci tunelu.

Drží mě při smyslech, dává mi pocit bezpečí.

Když mám dojem, že se nemůžu nadechnout, je to on, kdo mi dává sílu, kterou potřebuju.

Někdy je to hrozně těžké. Jsou dny, kdy mi hlava přestane fungovat a mám chuť si někam zalézt a jíst a jíst a... zvracet. V těch chvílích je tu se mnou a pomáhá mi

nejvíc.

Z bulimie jsem se vyléčila.

Těch dní, kdy cítím potřebu ovládnout svou mysl
a nutkání zraňovat své tělo, je čím dál méně. Už si ani
nepamatuju, kdy jsem takový den měla naposledy.

Stále docházím k terapeutovi. Když jsem odcházela

413

z kliniky, doktorka kontaktovala jednu svou kolegyni tady v Durangu –
doktorku Petersonovou. Byla opravdu skvělá

a moc mi pomohla srovnat si v hlavě všechny pocity
a problémy.

Pořád mám před sebou dlouhou cestu, co se týče mé
minulosti s Oliverem a Forbesem. Jizvy na duši mi asi
navždy zůstanou, ale snažím se, aby byly co nejmenší.

A ještě jednu dobrou věc mi klinika přinesla. Našla
jsem nejlepší kamarádku Danni, se kterou jsem stále
ve spojení. Pravidelně si voláme a před několika měsíci tu
Danni byla na týdenní návštěvě. Byl to naprosto skvělý
týden. Užívala jsem si čas strávený s ní, protože mi moc
chyběla. Jordan nás vzal na výlet džípem do kaňonu.

A přidala se k nám i Beth s Toni. Byl to nádherný den.

Beth pořád chodila s Toni, a podle toho, co říkala, to bylo vážné. Jednou mi prozradila, že se s Toni dohodly, že spolu budou bydlet.

Moc jsem jí to přála. Beth je totiž úžasná. Staly se z nás opravdové kamarádky. Bylo to pro mě neuvěřitelné, mít takovou přítelkyni jako Beth. Protože dřív jsem žádné kamarádky mít nesměla.

Chodily jsme spolu nakupovat, do kosmetických salonů... dělaly jsme všechny ty věci, které kamarádky spolu dělají, ale které jsem já dělat nesměla. Všechno pro mě bylo nové. Nikdy jsem si nepomyslela, že bude doba, kdy tyhle věci budu schopná brát jako samozřejmost.

Protože volnost a svobodu jsem nikdy jako samozřejmost nebrala.

Když jsem konečně našla své místo a začala nový život,

414

myslím, že tehdy se Jordan rozhodl, že je načase mi dát matčin medailonek. Počkal, až když si byl opravdu jistý, že

mě to nevrhne zase zpátky do minulosti. Těšilo mě, že myslel na moje pocity. A měl pravdu. I když nemůžu říct, že bylo snadné vzít do ruky medailonek, který Jim dostal

od Annabelle. Byla v něm moje miniaturní fotka coby miminka.

Svým způsobem mě uklidnilo vědomí, že máma nosila moji fotku stále na krku a že na mě po celou tu dobu myslela.

Kolikrát jsem se ptala sama sebe, jestli bych udělala to samé, jako ona. Asi ne.

Ale je těžké ji za to soudit. Zvláště, když sama dobře vím, jaké to je žít s agresivním a dominantním mužem.

Vím, jaké to bylo žít s Oliverem.

Prodala jsem svůj byt v Bostonu i s veškerým nábytkem.

Nikdy bych se tam už nevrátila. Naštěstí mi v tomhle pomohl Jordan a všechno pro mě zařídil. Nastěhovala jsem se do hotelu k Jordanovi a Jimovi, a samozřejmě k Dozerovi. Možná jsem to trochu uspěchala, ale už dlouho jsem nebyla tak spokojená... Jordan byl moje štěstí, takže jsem po něm chňapla oběma rukama.

Investovala jsem do hotelu část peněz, které jsem zdělila po Oliverovi. Jim s Jordanem s tím sice nesouhlasili – Jordan protestoval mnohem hlasitěji –, ale

byl to zčásti také hotel mojí mámy a teď i můj domov.

Chtěla jsem, aby prosperoval.

Stačilo tedy pár dobře načasovaných lichotek, a dosáhla

jsem svého. Jordan zjistil, že odporovat mi není snadné.

415

Hotel si teď vede velmi dobře. Jordan udělal obrovský kus práce, vytvořil skvělé internetové stránky, které nám

nesmírně pomáhají. Navíc se dal dohromady s Wadem

a všechny výlety džípem po okolí se pořádají přímo

z hotelu. Turisté jsou rádi, že bydlí na skvělém místě

a kvůli výletům nemusí jezdit nikam daleko. Z části peněz,

které jsem investovala do hotelu, nechal Jordan vybudovat

garáže pro džípy. Jsem na něho tak pyšná.

A taky jsem pyšná sama na sebe.

Opustila jsem Harvard, ale nenechala jsem studium

medicíny plavat. Jen jsem ho nasměrovala trochu jinam.

Zapsala jsem se na veterinární školu, a až začne semestr,

pustím se do studia. Doufám, že Dozer mi dovolí, abych si

na něm zkoušela všechna ta vyšetření a obvazování a tak.

Stali se z nás totiž moc dobří kamarádi a Jordan na něj

trochu žárlí.

Dneska je to přesně rok, co jsem se s Jordanem seznámila. Chtěli jsme si vyjít do města na dobrou večeri, ale nějak se nám ten večer zvrtil.

Mám pro něj dárek a nemůžu se dočkat, až mu ho dám.

Chtěla jsem vstát z postele, ale Jordan mě chytil za ruku.

„Kam jdeš, kotě?“

„Myslela jsem, že když jsme dneska nešli na tu večeri...

že bych ti měla dát dárek teď.“

Oči mu zasvítily. „Fajn. Ale když dostanu dárek od tebe, pak by sis zasloužila taky jeden dostat.“

Srdce mi v hrudi poskočilo. Má pro mě dárek! Tedy ne, že bych si myslela, že na naše výročí zapomněl. Měla jsem radost, protože dřív jsem nikdy nedostala dárek, kterému

416

by nepředcházela nějaká bolest nebo ponížení.

Došla jsem ke skříni a vytáhla obálku skrývající dárek pro Jordana. Dalo mi hroznou práci pro něj něco vymyslet.

Doufala jsem, že se mu bude líbit. Ale jistá jsem si nebyla.

Sakra, byla jsem tak nervózní! Nikdy předtím jsem

takhle dárek nikomu nedávala. Všechno teď pro mě bylo

poprvé.

Vrátila jsem se k němu do postele. Seděli jsme proti sobě. Držela jsem obálku s dárkem v ruce za zády.

„Tak kdo začne?“ zeptal se a vypadalo to, že je vzrušený, připadal mi jako malé dítě v den svých narozenin.

Ale já na tom byla úplně stejně. „Mohli bychom je otevřít současně. Nebo začneš ty. Nebo já,“ řekla jsem. Jordan překvapeně zvedl obočí.

„Tak co? Jsem strašně zvědavá!“

„Ne, společně je neotevřeme,“ prohlásil. „Protože chci vidět, jak se budeš tvářit, až ten můj dárek otevřeš.“

„Dobře, tak ty začni.“

„Opravdu?“

„Jasně.“

Třesoucí se rukou jsem mu podávala obálku.

Podíval se mi do očí. V těch jeho jsem zahlédla nejistotu.

Vzal si ji ode mě a roztrhl ji. Vytáhl z ní kus složeného papíru.

Sledovala jsem ho, když si četl, co bylo uvnitř napsáno.

V duchu jsem se usmívala, když se mu oči rozšířily
překvapením.

417

Podíval se na mě. V jeho očích jsem viděla úžas a lásku.

Srdce se mi sevřelo radostí. „Opravdu jsi to udělala?“

Přikývla jsem. „No... nebyl to úplně můj nápad, pomohl
mi s tím zprostředkovatel... Líbí se ti to?“

Znovu se podíval do papírů a pak na mě. Oči mu zářily
a já měla pocit, že se vznesu radostí. „Ne... to je... to je
prostě skvělý, kotě... nechce se mi věřit, žes to fakt
udělala.“

Našpulila jsem rty. „Přemýšlela jsem, co bych ti měla
dát. Vzpomněla jsem si, jak jsi byl smutný ten den, cos mi
řekl, že už nikdy nebudeš cestovat po světě. Ta beznaděj
v tvém hlasu mi rvala srdce. Nechci, abys ještě někdy byl
tak smutný. Vím, jak hrozně rád cestuješ... poznáváš svět,
takže jsem si myslela, že bys měl dokončit tu cestu, kterou
jsi podnikl se svými kamarády.“

Dárek, který jsem mu dala, byla cesta po Asii... zbytek

cesty, kterou musel předčasně ukončit, když Anna onemocněla. Koupila jsem třítýdenní cestu po Indii, Nepálu a Hongkongu a přes Singapur do Japonska. Odletět jsme měli už za týden.

Byl to taky tak trochu dárek pro mě, protože jsem nikdy na žádné dovolené nebyla. A kdo jiný by mi měl vzít tohle cestovní panenství než Jordan?

„Tak co na to říkáš?“

Vytáhl obálku podobnou té mojí a podal mi ji. „Otevři to.“ Usmíval se.

Roztrhla jsem obálku a vytáhla její obsah.

Hergot!

„Výlet do vánoční Paříže!“ vykřikla jsem a přikryla

418

jsem si pusou rukou.

Jordan se rozesmál. „Věděl jsem, žeš nikdy předtím nebyla dál než pár ulic od vašeho domu. Taky jsem nikdy nebyl v Evropě, takže mě napadlo, že bychom si tam mohli udělat hezké Vánoce. Vypadá to, že tenhle rok nalétáme hezkých pár mil po světě.“ Zasmál se.

Vrhla jsem se na něj a políbila jsem ho. Zatlačil mě do postele a překulil se na mě. Ruce mu sklouzly na má stehna, chytil mě za zadek – zakryl moje jizvy – a pevně mě přitáhl k sobě. „Miluju tě, kotě.“

„Já tebe taky.“

Vypravila jsem se do Colorada, abych tu našla mámu, která mě opustila. Abych unikla minulosti. Abych tu našla smysl života.

Sice jsem nenašla mámu tak, jak jsem si přála, ale místo toho jsem našla mnohem víc.

Našla jsem něco, co jsem nikdy předtím neměla – v co jsem ani nedoufala, že bych mohla někdy mít – našla jsem *opravdovou* rodinu.

Jordana, Jima, Beth a Dozera.

A ze všeho nejkrásnější bylo, že jsem našla... lásku.

Ne lásku podmíněnou strachem nebo rozkazy. Ne lásku ohodnocenou penězi. Našla jsem skutečnou, upřímnou lásku v té nejčistší formě.

Lásku rodiny. Lásku přítele. Bezvýhradnou lásku. Tu nejkrásnější lásku ze všeho...

Našla jsem Jordana.

Dal mi něco, co nikomu jinému předtím nedal. Dal mi
své srdce a svou důvěru.

419

A já mu na oplátku dala to samé.

420

Document Outline

- [copyright](#)
- [titul](#)
- [Věnování](#)
- [Poděkování](#)
- [Prolog](#)
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [Epilog](#)